

Ludlum Robert - Altmanův zákon

Název: Altmanův zákon

Autor: Robert Ludlum

Nakladatelství: Domino, Ostrava 2004

Stav: naskenováno, Radka

Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.

Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.

Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.

* * *

Robert Ludlum

Altmanův zákon

Obsah

Uprostřed noci je v šanghajském přístavu brutálně zavražděn člověk, který tam upokoutně fotografoval. Krátce poté ředitel tajné špionážní organizace Alfa informuje amerického prezidenta o čínské lodi s nebezpečným nákladem. Tuny chemikálií vydávaných za hnojiva mají údajně sloužit k výrobě zbraní hromadného ničení – a za jejich cíl je určen Irák, kde tehdy ještě vládl Saddám Husajn. Prezident nemůže nechat loď přistát, zároveň však nechce ohrozit přijetí pracně vyjednané americko-čínské smlouvy o lidských právech. Žádá proto nezpochybnitelný důkaz o tom, co loď převáží.

Náročným úkolem je pověřen podplukovník Jon Smith. Již po první schůzce na Tchaj-wanu může být rád, že vůbec zůstal naživu, ale vojenská čest mu velí splnit rozkaz. Zatímco se tajemné plavidlo každou hodinou blíží k cílovému přístavu, Smith zjišťuje, že za vším stojí mezinárodní spolčení, které sahá až na vysoká místa v Číně i Spojených státech.

PROLOG

PÁTEK 1. ZÁŘÍ 2002 ŠANGHAJ, ČÍNA

Přístaviště na severním břehu řeky Chuang-pchu osvětlovaly obří reflektory, jež měnily noc v den. Houfy přístavních dělníků vykládaly kamiony a připevňovaly dlouhé ocelové kontejnery k vysokým jeřábům. Ty je za hlučného skřípotu a vrzání zvedaly k hvězdnému nebi a pokládaly do držáků nákladních lodí z celého světa. Do tohoto důležitého přístavu na východním pobřeží Číny, zhruba na půli cesty mezi hlavním městem Pekingem a jejím posledním přírůstkem Hongkongem, jich denně proudily stovky.

Jižně od doků zářila světla velkoměsta a věžáky nové čtvrti Pchu-tung, zatímco na zvířené hnědé vodě řeky se praly o místo nákladní lodě, džunky, malé sampany i dlouhé řady prostých dřevěných barek. Výjev připomínal rušný pařížský bulvár. V loděnici u východního konce přístaviště – nedaleko od místa, kde se Chuang-pchu ostře stáčí na sever – bylo světlo méně jasné. Osamocenou loď zde nakládal jeden jeřáb s nanejvýš dvaceti dělníky. Na zádi plavidla se vyjímal nápis Císařovna vdova, jejímž domovským přístavem byl Hongkong. Po všudypřítomných strážcích doků v uniformách ani památky.

K plavidlu nacouvala dvě nákladní auta. Zpocení dělníci skládali ocelové sudy, váleli je po prknech a stavěli na nákladovou síť. Když se naplnila, kleslo k ní rameno jeřábu, z něhož sklouzlo lano. Ocelový hák na jeho konci se zaleskl. Dělníci na něj zachytili velkou síť. Jeřáb hbitě zvedl barely do výše, otočil se a spustil je nad palubu lodi. Přístavní dělníci navedli náklad na správné místo. Řidiči kamionů, dělníci, jeřábníci i nakladači pracovali v tomto vzdáleném doku pravidelně. Počínali si rychle a tiše, urostlý muž stojící napravo od vozů však přesto nebyl spokojen.

Pozorně těkal očima od pevniny k řece. Na Číňana měl neobvykle bledou pleť a ještě podivnější vlasy – světle zrzavé s bílými pramínky.

Pohlédl na hodinky. Pak téměř neslyšným šeptem oslovil předáka dělníků:

"Skončíte přesně za třicet šest minut."

Nebyla to otázka. Předák prudce škulhl hlavou, jako by dostal ránu zezadu. Chvilí jen zíral, pak sklopil oči, odběhl a začal rvát na své muže. Tempo práce náhle vzrostlo. Šéf dál poháněl dělníky k větší rychlosti. Muž, kterého se bál, mu stál za zády jako hrozivá výstraha.

V té době se za těžkými koly vlečných lan v temném výklenku překladiště ukryl štíhlý Číňan v teniskách značky Reebok, západních džínách a kabátu upnutém ke krku.

V šeru ho téměř nebylo vidět. Nehybně si prohlížel sudy valené na síť a zvedané na palubu Císařovny. Vytáhl ze saka miniaturní fotoaparát a mačkal spoušť, dokud nebyl uložen poslední barel a poslední kamion se nechystal k odjezdu.

Tiše se otočil, ukryl přístroj do pláště a odkradl se z nasvíceného prostoru, až ho opět pohltila tma. Pak narovnal záda a tiše našlapoval po dřevěných prknech k

Ludlum Robert - Altmanův zákon

silnici vedoucí zpátky do města. Cestou se schovával za všechno možné. Nad hlavou mu vanul teplý noční větrík, který s sebou přinášel těžký pach kalné řeky. Muž si toho však nevšímal. Měl velkou radost, protože získal důležité informace. Ale byl také nervózní. Tyto lidi nelze podceňovat. Když zaslechl kroky, blížil se už ke konci přístaviště, kde začínala pevnina. Byl téměř v bezpečí.

Hromotluk se zvláštními červenobílými vlasy se tiše plížil rovnoběžnou trasou mezi různými boudami. S klidem a rozhodností sledoval, jak jeho oběť zbystřila, zastavila se a náhle vyrazila kupředu.

Muž se rychle rozhlédl. Nalevo ležela zanedbaná část doku, kde nacházeli útočiště rackové, vpravo byla jednoduchá cesta, kterou do překladišť a zpět projížděly kamiony a další vozy. K pevnině mělo brzy zamířit poslední auto. Jeho světlomety už krájely noční tmu. Když kořist skočila za vysokou haldu provazů na levé straně, muž vytáhl škrtidlo a rozběhl se. Než se pronásledovaný stačil otočit, zabiják mu přehodil kolem krku tenký drát a prudce utáhl.

Ruce oběti se ještě dlouhou minutu zoufale oháněly. Ramena sebou šubala v agonii. Celé tělo se prudce otřásalo. Nakonec paže ochably a hlava se bezvládně svěsila na prsa.

Když se z pravé strany přiřítíl kamion, dřevěný dok se zachvěl. Vrah schovaný za haldou lan položil tělo na prkna. Uvolnil škrtidlo a prohledal mrtvému šaty. Našel fotoaparát. Beze spěchu vstal a vzápětí se vrátil se dvěma velkými háky, jež sloužily pro upevňování nákladu. Poklekl vedle mrtvoly, nožem z pouzdra na lýtku jí rozpáral břicho, vložil do něj hroty železných háků a vše upevnil provazy. Pak odtáhl zabitého do temné vody. Tělo tiše šplíchlo a kleslo ke dnu. Navždy.

Muž vykročil k poslednímu kamionu, který podle rozkazu počkal, a vylezl do kabiny. Když nákladní vůz zamířil k městu, Císařovna zvedla můstek a uvolnila lana. Remorkér ji pak odtáhl do Chuang-pchu, odkud po proudu brzy vplula do obří řeky Jang-ce a nakonec na otevřené moře.

ČÁST PRVNÍ

01 KAPITOLA

ÚTERÝ 12. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Ve Washingtonu mají rčení, že vládu řídí právníci, ale právníky řídí špioni. Město je protkané sítí zpravodajských služeb, od legendárních CIA a FBI přes málo známou NRO až po různé výzvědné skupiny ve všech odvětvích státní správy, dokonce i na významných ministerstvech zahraničí a spravedlnosti. Podle prezidenta Samuela Castilly jich je až příliš. Vládne mezi nimi odvěká rivalita a nechuť dělit se o informace, beztak často zavádějící. Dalším problémem je nebezpečná byrokratická zdoluhavost.

Právě o tom i o hrozící mezinárodní krizi prezident znepokojeně uvažoval, když jeho černý Lincoln Towncar projížděl úzkou okresní silničkou na severním břehu řeky Anacostia. Motor tiše vrněl. Vůz s kouřovými skly míjel propletené stromy a tradiční osvětlená přístaviště, až se nakonec přehoupł přes zrezivělé koleje a zabočil vpravo do rušného doku obehnaného plotem. Na ceduli stálo:

NÁMOŘNÍ JACHTAŘSKÝ KLUB ANACOSTIA VSTUP POUZE PRO ČLENY

Klub jachtařů vypadal stejně jako všechny ostatní, jež lemovaly řeku východně od Washingtonu. Byla hodina před půlnocí.

V soukromém přístavišti, pouhých několik kilometrů nad soutokem Anacostii s větším Potomakem, kotvily velké motorové jachty a plachetnice, stejně jako obvyklá víkendová plavidla. Prezident se podíval oknem na mola, jež vybíhala do ponuré vody. U některých právě přistálo pár námořních jachet pokrytých solí.

Členové posádek na sobě měli výstroj do špatného

počasí. V okolí Castilla uviděl pět dřevěných budov různých velikostí. Místo vypadalo přesně tak, jak mu ho popsali.

Lincoln plavně zastavil za největším z osvětlených domů, kam nebylo vidět z doků ani od silnice skryté za hustým lesem. Z limuzíny rychle vystoupili čtyři muži v tmavých oblecích s malými samopaly v rukou a rozestavili se kolem. Upravili si speciální brýle s nočním viděním a pročešávali očima temnotu. Jeden ze čtveřice se nakonec otočil zpátky k vozu a rázně kývl.

Pátý muž, který seděl přímo vedle prezidenta, měl také tmavý oblek, ale místo samopalu svíral devítimilimetrovou pistoli Sig Sauer. Prezident mu na znamení podal klíč a strážce chvatně vykročil od auta k téměř neznatelným bočním dveřím domu. Vložil klíč do skrytého zámku a odemkl. Pak udělal čelem vzad, rozkročil se a namířil zbraň před sebe.

V té chvíli se otevřely dveře auta nejbliž k budově a prezident se nadechl chladného nočního vzduchu, prosyceného zápachem spálené nafty. Byl to vysoký, urostlý muž v bavlněných kalhotách a sportovním saku. Na svou mohutnou postavu

vešel do domu až nečekaně hbitě.

Pátý člen ochranky se naposledy rozhlédl a spolu se dvěma kolegy také zmizel uvnitř. Zbylí dva zůstali hlídat lincoln a boční dveře.

Nathaniel Frederick ("Fred") Klein, zmožený šéf špionážní organizace Alfa, seděl za kovovým stolem plným rozházených papírů v malé kanceláři v přístavním domku. Bylo to nové nervové centrum Alfy. Na počátku, tedy před čtyřmi lety, neměla skupina žádnou formální strukturu, skutečné sídlo ani oficiální agenty. Tvořili ji porůznu najatí profesionálové z řady oborů. Všichni měli zkušenosti z rozvědky, většina vojenskou minulost a byli v podstatě svobodní - neměli rodinu, trvalý domov, zkrátka žádné závazky, ať už trvalé či dočasné.

Tři velké mezinárodní krize však vyčerpaly zdroje elitního kroužku až na samotnou hranici únosnosti. Prezident proto usoudil, že jeho supertajná agentura potřebuje víc lidí a stálou základnu daleko od radarových obrazovek FBI, Kongresu či Pentagonu. Výsledkem byl tento "soukromý jachtařský klub". Měl správné náležitosti pro diskrétní práci: byl otevřený čtyřadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Panoval zde sice nesouvislý, ale pravidelný dopravní ruch, který se neřídil žádným vzorcem. V dosahu ležela přistávací plocha pro vrtulníky, která připomínala spíš pole zarostlé plevellem. Základna doslova přetékala nejmodernějším telekomunikačním zařízením. Bezpečnostní opatření byla velice nenápadná, zato špičková. Kolem by neprolétla ani vážka, aniž by ji zachytilo jedno z čidel.

Klein byl v kanceláři sám. Zpoza dveří k němu doléhal tlumený hovor několika členů noční směny. Zavřel oči a začal si mnout kořen svého dlouhého nosu. Brýle s drátěnou obrubou ležely na stole. Dnes Klein vypadal skutečně na svých šedesát let. Od té doby, co řídil Alfou, znatelně zestárl. Jeho tajuplnou tvář zbrázdily nové vrásky, i čelo měl o pár centimetrů vyšší. A teď hrozil výbuchem další problém.

Když bolest hlavy trochu ustoupila, opřel se, opět si nasadil brýle a začal bafat ze své nerozlučné dýmky. Místnost naplnila oblaka dýmu, jež neuvěřitelnou rychlostí mizela ve výkonném ventilačním systému, instalovaném zde právě za tímto účelem.

Na stole ležel otevřený spis, Klein se do něj však nedíval. Jen kouřil, podupával a každých pár vteřin loupl okem po hodinách ve tvaru lodě, jež visely vlevo na stěně. Dveře pod hodinami se konečně otevřely. Muž s pistolí Sig Sauer prošel kanceláří k protějším dveřím, zamkl je a otočil se. Pár vteřin poté vstoupil prezident. Usedl do koženého křesla s vysokým opěradlem naproti Kleinově stolu.

"Díky, Barney," řekla hlava státu strážnému. "Až tě budu potřebovat, zavolám."

"Ale pane prezidentě..."

"Můžeš jít," nařídil neoblomně. "Počkej venku. Jde o soukromý rozhovor dvou starých přátel." To byla částečně pravda. S Fredem Kleinem se znali už od dob vysokoškolských studií.

Osobní strážce pomalu prošel kanceláří a zmizel. Z každého jeho kroku bylo cítit nesouhlas.

Když dveře zaklaply, Klein vydechl proud kouře. "Já bych za vámi zašel jako obvykle, pane prezidentě."

"Ne." Sam Castilla zavrtěl hlavou. Jeho titanové brýle se ostře zaleskly ve světle lustru. "Dokud mi přesně neřeknete, na čem jsme s tou čínskou lodí - Císařovna vdova se jmenuje? -smíme o tom vědět jen my dva a nejnutnější počet vašich agentů."

"To je to s vynášením informací tak vážné?"

"Škoda slov," posteskl si prezident. "Bílý dům se změnil v jedno obří řešeto. Něco takového jsem ještě nezažil. Dokud moji lidé neodhalí pachatele, musíme se scházet tady." Z jeho široké tváře číselo hluboké znepokojení. "Myslíte, že je to další jin-che?"

Klein se okamžitě v duchu vrátil do minulosti. Psal se rok 1993 a schylovalo se k nepříjemnému mezinárodnímu konfliktu, který Amerika nemohla vyhrát. Čínská nákladní loď jin-che vyplula z Číny do Íránu. Americká rozvědka dostala informace, že loď převáží chemické látky, jež lze použít k výrobě zbraní. Po neúspěšném pokusu řešit záležitost diplomatickou cestou nařídil prezident Bill Clinton americkému námořnictvu, aby podezřelé plavidlo pronásledovalo a nedovolilo mu přistát, dokud nepadne nějaké rozhodnutí.

Čína obvinění rozhořčeně odmítla. Přední světoví vůdci se předháněli v prohlášeních. Spojenci spustili povyk. A média po celé zeměkouli referovala o události palcovými titulky. Patová situace trvala nekonečných dvacet dnů. Když Čína nakonec začala řinčet zbraněmi, americké námořnictvo přinutilo loď zastavit na otevřeném moři a inspektoři vstoupili na její palubu. Odhalili však jen

zemědělské stroje - pluhu, lopaty a malotraktory. Zprávy byly falešné. Spojené státy utrpěly ostudu.

Klein se ušklíbl. Až moc dobře si na tu příhodu vzpomínal. Amerika kvůli ní vypadala před světem jako vyvrhel. Její vztahy s Čínou, a dokonce i se spojnici byly pak léta napjaté.

Pochmurně vydechl a rukou odháněl kouř od prezidenta. "Jestli je to další Jin-che?" zopakoval. "Možná."

"Možná? To znamená spíš ne, nebo skoro určitě ano? Chci od vás slyšet všechno. A hezky podrobně."

Klein upěchoval tabák v dýmce. "Jeden z našich agentů je profesionální sinolog. Posledních deset let pracuje v Šanghaji

pro konsorcium amerických firem, které se tam snaží uchytit. Jmenuje se Avery Mondragon. Podařilo se mu zjistit, že Císařovna převáží desítky tun

thiodiglykolu, který se používá do zpuchýřujících zbraní, a taky thionylchlorid. Ten se hodí pro výrobu zpuchýřujících i nervově paralytických zbraní. Loď

naložili v Šanghaji. Teď už je na moři a míří do Iráku. Obě látky se samozřejmě běžně používají v zemědělství, ale stát velikosti Iráku jich rozhodně tolik nepotřebuje."

"Jak spolehlivá je informace tentokrát, Frede? Sto procent? Devadesát?"

"Důkazy jsem neviděl," odvětil Klein vyrovnaně a vypustil obláček kouře, tentokrát ho však zapomněl rozehnat. "Ale Mondragon tvrdí, že je to tutovka. Má v ruce originální faktury."

"Ježíšikriste." Castillova široká ramena a mohutný trup jako by zkameněly v křesle. "Nevím, jestli si to uvědomujete, ale Čína je jedním ze signatářů mezinárodní dohody, která zakazuje vývoj, výrobu, skladování či použití chemických zbraní. Nenechá se přistihnout při jejím porušování, protože by to mohlo zbrzdit její snahu ukrajuvat si čím dál větší krajíc z globální ekonomiky."

"Je to pekelně choulostivá situace."

"Další chyba by nás mohla přijít draho. Vždyť Čína se chystá podepsat smlouvu o lidských právech."

Výměnou za finanční a obchodní ústupky Ameriky, k nimž prezident přesvědčil neochotný Kongres, se Čína už téměř zavázala podepsat bilaterální dohodu o lidských právech. Ta by znamenala zpřístupnění čínských věznic i soudů inspektorům USA a OSN, přiblížení trestního i občanského soudnictví mezinárodním principům a také propuštění politických vězňů. O podobnou smlouvu usilovali američtí prezidenti už od dob Richarda Nixona.

Sam Castilla ji rozhodně nechtěl ohrozit. I on o ní dlouho snil, z osobních i humanitárních důvodů. "Celé je to strašně riskantní. Nemůžeme dovolit té lodi..., jakže se jmenuje, Císařovna vdova?"

Klein přikývl.

"Nemůžeme jí dovolit vplout do Basry s nákladem látek pro výrobu chemických zbraní. To je hlavní. Tečka." Castilla vstal a začal se procházet po místnosti.

"Jestli se vaše informace potvrdí a my po Císařovně půjdeme, jak se Číňané zachovají?" Zavrtěl hlavou a mávl rukou nad vlastními slovy. "Ne, takhle otázka nestojí. My přece víme, jak budou reagovat. Popřou to, vytasí meče a postaví se na zadní. Otázka je, co fakticky podniknou." Podíval se na Kleina. "Zvlášť jestli se zase sekneme."

"To nemůže nikdo předvídat, pane prezidente. Na druhou stranu, žádná země si nemůže dovolit velkou armádu a nukleární zbraně, aniž by je někdy někde nepoužila, třeba jen proto, aby ospravedlnila vynaložené náklady."

"Nesouhlasím. Jestli se jí hospodářsky daří a lidé jsou spokojeni, vůdce si může dovolit armádu a nemusí ji nasadit do akce."

"Pokud Čína bude chtít využít ten incident jako záminku, že jí vyhrožujeme, samozřejmě by mohla obsadit Tchaj-wan," pokračoval Fred Klein. "Touží po tom už desítky let."

"Pokud vycítí, že na to neodpovíme, tak jistě. Také tu máme střední Asii, kde už Rusko neznámá tak velkou regionální hrozbu."

Šéf Alfvy vyřkl slova, na která se oba báli pomyslet. "Čína má nukleární rakety dlouhého doletu. Jsme na ráně stejně jako všechny ostatní země."

Castilla se zachvěl. Klein si sundal brýle a mnul si spánky. Mlčeli.

Prezident nakonec vzdychl. Udělal rozhodnutí. "Dobře, řeknu admirálovi Brosemu, aby nařídil námořnictvu sledovat Císařovnu. Označíme to za běžnou akcí. O skutečné situaci se dozví jen a jen Brose."

"Číňané zjistí, že pronásledujeme jejich loď."

"Budeme zdržovat. Uvidíme, jak dlouho s tím vystačíme." Prezident vykročil ke dveřím, kde strnul. Když se otočil, jeho tvář byla protáhlá a zasmušilá, kůže pod bradou stařecky povadlá. "Potřebuju důkaz, Frede. Co nejdřív. Sežeňte mi

soupis nákladu."

"Dodám vám ho, Same."

Prezident Castilla kývl, otevřel dveře a se svěšenými rameny vyšel z místnosti. Jeden z agentů tajné služby za ním zavřel.

Klein znovu osaměl. Zamračeně promýšlel další krok. Když uslyšel motor prezidentského auta, rozhodl se. Otočil se v křesle k malému stolku, na němž ležely dva telefony. Jeden byl červený - přímá šifrovaná linka k prezidentovi. Druhý měl modrou barvu a také byl zabezpečený. Zvedl modré sluchátko a navolil číslo.

STŘEDA 13. ZÁŘÍ KAO-SIUNG, TCHAJ-WAN

Po středně propečeném hamburgeru a láhvi tchajwanského piva v lokále Smokey Joe se Jon Smith vydal taxíkem do přístavu. Do odpoledních jednání v grandhotelu Chi-Laj, kde ho měl čekat starý přítel Mike Kerns z pařížského Pasteurova ústavu, zbývala ještě hodina.

Smith byl v Kao-siungu - druhém největším městě Tchaj-wanu - už skoro týden, ale až teď se mu naskytla šance se tu trochu porozhlédnout. Vědecké konference měly obvykle nabitý program, aspoň podle jeho zkušeností. Smith pracoval v Lékařském výzkumném ústavu infekčních chorob armády USA. Byl lékařem, vědcem a také podplukovníkem. Na chvíli opustil rozdělanou práci na obraně proti antraxu a odskočil si na mezinárodní shromáždění tichomořských států na téma vývoj v molekulární a buněčné biologii.

Ale vědecké konference jsou jako ryby a hosté: po třech dnech se omrzí.

Kráčel v civilu po nábřeží a obdivoval velkolepý nákladní přístav, po Hongkongu a Singapuru třetí největší na světě. Zavítal sem už před lety, než vyhloubili tunel na pevninu a rajský ostrov se stal další ucpanou částí doků. Bylo jasno jako na pohlednicích, takže Smith na jižním horizontu snadno rozlišil ostrov Liu-čchiu.

Čtvrt hodiny se pak procházel prosluněným dnem. Nad hlavou mu kroužili rackové a v uších zněl čilý ruch přístaviště.

Nikde ani náznak sporu o budoucnosti Tchaj-wanu: zda zůstane nezávislý, nebo si ho podrobí či nějak koupí pevninská Čína, která ho odjakživa prohlašovala za svou nedílnou součást.

Nakonec mávl na taxi a nechal se odvézt do hotelu. Sotva se uvelebil na zadním sedadle, ve sportovním saku mu začal vibrovat mobilní telefon. Nebyl to jeho běžný přístroj, ale speciální mobil ukrytý v tajné kapse. Samozřejmě byl šifrovaný.

Tiše se ohlásil: "Smith."

"Tak co konference, podplukovníku?" otázal se Fred Klein.

"Pěkná nuda," přiznal.

"Pak jistě uvítáte menší rozptýlení."

Smith se v duchu pousmál. Nebyl totiž jen vědec, ale také tajný agent. Vyvážit tyto dvě součásti života bylo dost těžké. "Menší rozptýlení" by opravdu neuškolilo, ale na nic zásadního, co by vyžadovalo maximální soustředění, nebyl připraven. Skutečně se chtěl vrátit na konferenci. "Sem s ním."

Ze vzdálené kanceláře na břehu řeky Anacostii mu Klein popsal situaci.

Smith ucítil zamrazení, v němž se mísily obavy s očekáváním. "Co mám udělat?"

"Dneska večer zajet na ostrov Liu-čchiu. Měl byste mít spoustu času. V Lin-júanu si půjčte loď, klidně někoho podplatte a ať jste v devět na ostrově. Přesně v deset budete v malé zátoce na západním pobřeží. Přesná poloha, orientační body a místní označení jsme poslali faxem spolupracovníkovi Alfvy v Americkém institutu v Tchaj-wanu. Dostanete je osobně do ruky."

"A co v té zátoce?"

"Sejdete se s naším dalším agentem, Averym Mondragonem. Heslo je ,orchidej'.

Doručí vám obálku se skutečným seznamem nákladu Císařovny, na jehož základě byla Iráku vystavena faktura. Potom pojedete rovnou na letiště v Kao-siungu. Tam nasednete do vrtulníku jednoho z amerických křižníků kotvících v oblasti.

Předáte seznam pilotovi. Adresa je Oválná pracovna. Rozumíte?"

"Stejně heslo?"

"Ano."

"A co pak?"

Smith slyšel, jak šéf Alfvy zabafal z dýmky. "Pak se vrátíte na tu svoji konferenci."

Telefon oněměl. Smith se usmál. Jasný, jednoduchý úkol.

Chvilí nato taxík zastavil před hotelem Chi-Laj. Smith zaplatil šoférovi, vešel do haly a zamířil k přepážce půjčovny aut. Až dorazí kurýr z Tchaj-peje, Smith zajede po pobřeží do Lin-júanu a vyhlédá rybářskou loď, která ho tiše dopraví na Liu-čchiu. Když ji nenajde, tak si nějakou půjčí a bude řídit sám.

Jak procházel vestibulem, z křesla hbitě vyskočil drobný Číňan a zastoupil mu

cestu. "Aáá, tady jste, pane doktore. Je mi ctí vás poznat osobně. Vaše přednáška o teoretické práci zesnulého doktora Chamborda na molekulárním počítači byla výborná. Duševní potrava pro labužníky." Smith přijal uvítání i poklonu s úsměvem. "Vy mi lichotíte, doktore Liangu." "Ale vůbec ne. Napadlo mě, jestli byste se mnou a některými kolegy ze Šanghajského biomedicínského ústavu nezašel dneska na večeři. Velice nás zajímá práce vašeho Institutu a CDC na nových virech, které nás všechny ohrožují." "To bych velice rád," odpověděl Smith uhlazeným hlasem, jemuž vdechl lítostivý tón, "ale dnes večer mám bohužel jiný program. Neměli byste volno někdy jindy?" "Ozvu se vám, jestli dovolíte." "Jistě, pane doktore." Jon Smith pokračoval k recepci, duchem už však byl na ostrově Liu-čchiu.

02 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.
Rozložitý admirál Stevens Brose se stěží vešel do křesla na konci dlouhého jednacího stolu v podzemním operačním středisku Bílého domu. Sundal si čepici a projel si rukou prošedivělý vojenský sestrh. S úžasem a znepokojením se rozhlédl kolem. Prezident Castilla jako vždy seděl v čele, ranní kávu ve velké místnosti však tentokrát popíjeli jen ve dvou. Řady sedadel kolem dlouhého stolu zely zlověstnou prázdnotou.

"Jaké látky, pane prezidente?" zeptal se admirál Brose, který zastával funkci náčelníka generálního štábu.

"Thiodiglykol..."

"Zpuchýřující zbraně."

"...a thionylchlorid."

"Zpuchýřující a nervové plyny. Strašně bolestivé a smrtelně jedovaté látky. Hnusná smrt." Admirál zatail svou výraznou čelist. "Kolik?"

"Desítky tun." Prezident Castilla upíral na admirála zachmuřený pohled.

"To nepřipadá v úvahu. Kdy..." Vtom se Brose zarazil a přimhouřil své světlé oči. Znovu si uvědomil prázdna křesla kolem stolu. "Chápu. Císařovnu nezastavíme a neprohledáme. Chcete udržet informace o události pod pokličkou."

"Aspoň prozatím. Nemáme o nic pádnější důkazy než v případě Jin-che. Další podobný mezinárodní incident si nemůžeme dovolit. Spojenci by nás už nemuseli vojensky podpořit a Čína je před podepsáním dohody o lidských právech." Brose přikývl. "Tak co mám udělat, pane? Kromě toho, že budu držet jazyk za zuby."

"Pošlete loď, která bude Císařovnu sledovat. Ať se drží blízko, abyste mohli zasáhnout, ale mimo dohled."

"Mimo dohled snad, ale určitě si jí všimnou. Zachytí ji radarem. Jestli převázejí kontraband, kapitán o tom nejspíš ví. Bude udržovat posádku v maximální bdělosti."

"To se nedá nic dělat. Dokud neseženu stoprocentní důkaz, bude to takhle. A jestli se situace vyhrotí, nesmíte jim dovolit, aby vyvolali střet."

"Máme na místě někoho, kdo shání důkazy?"

"Doufám."

Brose se zahloubal. "Naložili ji v noci prvního?"

"Podle mých informací ano."

Admirál v duchu počítal. "Jak znám Číňany a Šanghaj, nevyplula dřív než druhého časně ráno." Natáhl se po telefonu, který měl u lokte, a pohlédl na prezidenta.

"Můžu, pane?"

Samuel Castilla kývl.

Brose vytočil číslo a spustil: "Je mi fuk, kolik je hodin, kapitáne. Zjistěte mi to." Čekal a znovu si prohrábl kratičké vlasy. "Ano, registr Hongkong."

Velkokapacitní loď. Patnáct uzlů. Víte to jistě? Dobře." Zavěsil. "Při patnácti uzlech to je do Basry plus minus osmnáct dní, i s obvyklou zastávkou v Singapuru. Jestli vyplula kolem půlnoci prvního, měla by dorazit do cíle devatenáctého brzy ráno čínského času. To znamená večer osmnáctého našeho času. Teď máme třináctého, takže asi za pět dní by Císařovna měla vplout do Hormuzské úžiny, což je poslední místo, kde na ni můžeme legálně vstoupit." Starostlivě zvýšil hlas. "Jen pět dní, pane. Víc na vyřešení toho průšvihů nemáme."

"Díky, Stevensi. Pošlu to dál."

Admirál vstal. "Vašemu účelu nejlíp poslouží jedna z fregat. Pořádně nadupaná, ale ne zas přehnaně. Ne moc velká, aby si jí nepřítel nějakou dobu nevšíml, pokud si radišta schrupne nebo je líný."

"Jak rychle ji tam můžete dostat?"

Brose znovu zvedl sluchátko. Tentokrát byl hovor ještě kratší. Zavěsil. "Za deset hodin, pane."

"Udělejte to."

OSTROV LIU-ČCHIU, TCHAJ-WAN

Agent Jon Smith se znovu zadíval na zeleně zářící displej svých hodinek - 22.03. Tíse zaklel. Mondragon měl zpoždění.

Krčil se vedle korálového útesu ostrého jak břitva, který lemoval odlehlou zátoku, a napínal uši. Jediným zvukem však bylo tiché šumění Jihočínského moře, jež omývalo tmavý písek a se slyšitelným syčením klouzalo zpátky. Vítr zněl jako pouhý šepot. Vzduch voněl slanou vodou a rybinou. U pobřeží kotvily lodě, jejichž nehybné kontury zářily ve svitu měsíce. Turisté odjeli posledním trajektem z Pchen-fu.

V dalších zátočinách na západním břehu maličkého ostrova tábořilo pár lidí. Ve Smithově zálivu však panoval naprostý klid, který narušovalo jediné šumění moře a vzdálená světla Kao-siungu, ležícího asi dvacet kilometrů na severovýchod. Agent znovu pohlédl na hodinky - 22.06. Kde ten Mondragon vězí?

Rybářská loď z Lin-juanu ho vyložila v přístavu Pchen-fu před dvěma hodinami. Zde si vypůjčil motorku a vydal se po silnici, jež obepínala ostrov. Když našel orientační bod popsany v pokynech, ukryl motocykl v křoví a pokračoval pěšky. Ted už bylo skoro 22.10 a Smith se zmocnila tíseň. Něco se stalo.

Chystal se vyjít ze skrýše na opatrnou obhlídku. Náhle však ucítil, jak se hrubý písek pohybuje. Nic neslyšel, ale po zádech mu přeběhl mráz. Sevřel devítimilimetrovou berettu. Napjal svaly. Chtěl se otočit a bokem padnout do písku a kamenů, když mu ucho sežehl horký dech, jenž naléhavě zašeptal:

"Ani hnout!"

Smith ztuhl.

"Ani hnout," zopakoval tichý hlas jen pár centimetrů od jeho ucha. "Orchidej."

"Mondragon?"

"Duch předsedy Maa asi těžko," odvětil hlas ironicky. "I když by se tady někde potloukat mohl."

"Sledovali vás?"

"Asi jo. Nevím to jistě. Pokud ano, setřásl jsem je."

Písek se znovu pohnul a Avery Mondragon se přikrčil vedle Smitha. Byl malý, tmavovlasý a hubený, vypadal jako přerostlý žokej. Ostře řezaná tvář a dychtivý výraz, oči dravce. Těkal pohledem všude kolem - od stínů v zátocě přes světélkující moře omývající pláž až k podivuhodným korálovým výběžkům, jež čněly z temného zpěněného moře jako sochy.

"Ale k věci," pokračoval Mondragon. "Jestli se do půl dvanácté nevrátím do Pchen-fu, nestihnu to do rána na pevninu. Moje krytí se provalí." Stočil pohled ke Smithovi. "Takže vy jste podplukovník Smith? Hodně jsem o vás slyšel. Prý jste profík. Doufám, že aspoň polovina z těch řečí je pravda. Mám pro vás totiž skoro radioaktivní materiál."

Ukázal obyčejnou obálku formátu A5, kterou vytáhl z kapsy.

"To je ono?" zeptal se Smith.

Mondragon přikývl a znovu ji zastrčil do saka. "Ale musíte Kleinovi něco říct."

"Poslouchám."

"V obálce je seznam toho, co Císařovna doopravdy převáží. Ale pozor, takzvaný oficiální nákladový list - ten, co vyplnila exportní komise - je jen kouřová clona."

"Jak to víte?"

"Protože tenhle má i fakturu, kterou má uhradit jedna společnost, na níž je i pečeť ředitele a oficiální firemní razítko. Ze seznamu vyplývá, že existují ještě dvě kopie. Ta druhá je určitě v Bagdádu nebo Basře, protože je to faktura na zboží, které se má zaplatit. Kde je ta třetí, netuším."

"Kde berete jistotu, že nemáte kopii, kterou vystavila vývozní komise?"

"Jak říkám, protože jsem ji viděl. O kontrabandu na ní není ani slovo. A chybí úřední pečeť."

Smith se zamračil. "Stejně moc nevěřím, že mi nabízáte stoprocentní zboží."

"Co je dneska stoprocentní? Všechno můžete zfalšovat - razítko se dají padělat a firmy v Bagdádu můžou být nastrčené. Ale tohle je nákladový list a nese všechny znaky interního dokumentu, vystaveného pro plátce. Stačí to, aby prezident Castilla nařídil zastavit Císařovnu v mezinárodních vodách a aby ji naši chlapi pořádně omrkli, když bude potřeba. Navíc máme v rukou mnohem víc, než jen chiméry jako kdysi v případě Jin-che. A jestli je to náhodou podvrh, tak to jen dokazuje, že v Číně existuje spiknutí s cílem vyvolat konflikt. Nikdo nám nemůže vycítat, dokonce ani Peking, že chceme mít jistotu."

Smith přikývl. "No dobře, přesvědčil jste mě. Dejte mi..." "Ještě něco."

Mondragon přelétl pohledem stíny v malé zátocě. "Jeden z mých informátorů v Šanghaji mi vyprávěl něco, co byste měl vyřídit Kleinovi. V papírech to z pochopitelných důvodů není. Ten člověk tvrdí, že ve věznici s mírnějším dozorem

poblíž Čchung-čchingu - to bylo za druhé světové války Čankajškovo hlavní město - sedí jeden starý pán. Údajně ho vězní na různých místech v Číně už od roku 1949, kdy komunisti Čankajška porazili a ujali se moci. Můj zdroj říká, že ten chlápek ovládá mandarínštinu i další nářečí, ale jako Číňan rozhodně nevypadá. Prohlašuje o sobě, že je Američan a jmenuje se David Thayer." Odmítl se a chvíli jen záhadně zíral. "A teď se podržte..., tvrdí, že je pravým otcem prezidenta Castilly."

Smith vykulil oči. "Děláte si legraci? Každý přece ví, že prezidentův otec se jmenoval Serge Castilla a je už po smrti. Noviny o jejich rodině popsaly stohy papíru."

"Přesně tak. Právě to mě zaujalo." Mondragon přihodil další podrobnosti. "Můj člověk říká, že vězeň řekl doslova: 'pravý otec prezidenta Castilly'. Jestli ten dědek lže, proč by si vymýšlel historku, která se dá tak snadno vyvrátit?" To byla dobrá otázka. "Jak hodnověrný je ten váš zdroj?"

"Nikdy mě neklamal, ani mi nepodstrčil žádnou dezinformaci. Aspoň jsem na to nepřišel."

"Nemohl by to být jeden z úskoků Pekingu? Třeba způsob, jak přimět prezidenta, aby vycouval z dohody o lidských právech?"

"Vězeň trvá na tom, že Peking o jeho synovi vůbec neví, a už vůbec ne, že je teď prezidentem USA."

Smith v duchu horečně počítal roky. Bylo to teoreticky možné. "Kde přesně toho starce..."

"K zemi!" Mondragon se vrhl do písku.

Smith s rozbušeným srdcem skočil za korálový útes. Zprava od moře zaburácely zlostné výkřiky v čínštině a dávky z automatických zbraní. Mondragon se převalil za výčnělek a přiklekl vedle Smitha. Oba mířili pistolemi do temné zátoky a hledali nepřitele.

"No," pravil Mondragon ponuře, "tak jsem je asi nesetřásl."

Smith neztrácel čas výčitkami. "Kde jsou? Vidíte něco?"

"Nic."

Smith vytáhl z větrovky brýle s nočním viděním. Díky nim se temnota rázem zbarvila do světle zelené. Tmavé korály vystupující z moře se rozjasnily a s nimi i vyhublý mužik svlečený do pasu, který se tyčil vedle jednoho z podivných útvarů připomínajících sochy. Stál po kolena ve vodě, držel starý samopal AK-47 a zíral jejich směrem.

"Jednoho mám," špitl Mondragonovi. "Honem. Ukažte rameno. Dělejte, že jdete ven."

Mondragon se mírně zvedl a vystrčil levé rameno, jako by se chystal vyběhnout. Hubený muž za sloupem zahájil střelbu.

Smith vypálil dvě dobře mířené rány. Muž se v zeleném oparu prohnul jako luk a pak se skácel obličejem do vody. Okamžitě se kolem něj objevila rostoucí tmavá skvrna.

Mondragon se znovu přikrčil a vystřelil. Kdesi v temnotách někdo vykřikl.

"Támhle!" vyštěkl Mondragon. "Vpravo! Je jich víc!"

Smith máchl berettou doprava. Čtyři zelení muži vystoupili z úkrytu a rozběhli se od moře k silnici. Pátý ležel natažený na pláži za nimi. Smith vypálil na vůdce přepadové skupiny. Viděl, jak se chytil za stehno a padl k zemi, ale dva za ním ho uchopili za ruce a odtáhli do bezpečí.

"Obkličují nás!" Smithovi vyvstal pot na čele. "Zpátky!"

On i Mondragon vyskočili a dupali po korálovém písku k hřebenu, který uzavíral zátoku z jižní strany. Nová salva za jejich zády napovídala, že tři zbylí útočníci to nevzdávají. Smith ucítil, jak mu kulka protrhla větrovku. Hladina adrenalinu v krvi mu prudce stoupla. Vyplížil se po hřebeni do houští a padl za strom.

Mondragon ho následoval, ale táhl za sebou pravou nohu. Skočil za jiný kmen. Pokračující palba cupovala listí i drobné větévky, až se Smith s Mondragonem dusili. Snažili se držet hlavy co nejniž. Mondragon vytáhl z pouzdra na zádech nůž, prořízl si kalhoty a prohlížel si zranění.

"Jak to vypadá?" zašeptal Smith.

"Střela asi nezasáhla nic vážnějšího, ale na pevnině to asi těžko vysvětlím.

Budu se muset uklidit na 'dovolenou', nebo předstírat, že jsem měl nehodu."

Bolestně se usmál. "Ale teď máme jiné starosti. Ta skupinka je teď na boku,

možná už na silnici, a banda v zátocě nás k nim nažene. Musíme dál na jih."

Smith souhlasil. Plazil se křovím, prodíral se pod stromy ohnutými neustálým

větrem a postřikem od Jihočínského moře. Postupovali pomalu. Smith klestil

Mondragonovi cestu. Používali jen chodidla, kolena a lokty, v rukou svírali

pistole. Křoví se Doddávalo jen neochotně, větve jim škubaly oblečení i vlasy.

Menší větvičky se lámaly a rozdíraly jim tváře, předloktí i uši.

Konečně dorazili k vysokému břehu nad dalším méně chráněným koutem ostrovního pobřeží. Byl příliš otevřený do moře, aby si zasloužil název zátoka. Jak se dál dychtivě kradli k silnici, donesly se k nim odsud cizí hlasy. Za nimi se na břehu zjevily čtyři tiché stíny. Dva další zůstaly stát po kotníky v moři. Jeden ze stínů, větší než ostatní, pokynul komplicům, aby se rozestoupili. Bledý měsíc ozářil čtyři postavy v černém s kuklami na hlavách.

Jejich vůdce se sklonil. Smith uslyšel hluboký drsný šepot. Muž pravděpodobně udílel rozkazy do vysílačky.

"Mluví čínsky," hlesl Mondragon a naslouchal. Mluvil stísněně. Zranění ho bolelo. "Slovům přesně nerozumím, ale zní to jako šanghajský dialekt mandarinštiny. Což znamená, že se na mě nejspíš opravdu pověsili už v Šanghaji. Je to jejich šéf."

"Myslíte, že jim někdo dal tip?"

"Možná. Nebo jsem udělal chybu. Anebo už po mně jdou několik dní. Týdnů. Kdoví? Každopádně jsou tady a blíží se k nám."

Smith si prohlédl Mondragona, který působil stejně houževnatě jako křoví ošlehané oceánem. Prožíval muka, ale nehodlal jim podlehnout.

"Můžeme to risknout a pokračovat k silnici," špitl Smith. "Zvládnete to? Jestli ne, zůstaneme tady."

"Blázníte? Tady by nás rozsekali na kousky."

vplížili se hlouběji do houští mezi stromy, dál od moře. Když pomalu postoupili o dalších sedm metrů, uslyšeli z mlází za sebou blížící se kroky. Současně spatřili stíny skupinky, která postupovala od pevniny směrem k moři - a k nim. Pronásledovatelé odhadli, co udělají, a stahovali kolem nich smyčku.

Smith zaklel. "Slyšeli nás, nebo našli stopu. Nezastavujte. Až se k nám přiblíží ta parta ze silnice, zaútočím."

"Možná to nebude potřeba," odpověděl Mondragon šepem s nadějí v hlase. "Támhle nalevo je skála. Vypadá jako dobrá skrýš. Můžeme se tam schovat, dokud neprojdou, případně dokud někdo neuslyší střelbu a nepřijde sem."

"Za pokus to stojí," přitakal Smith.

Skalisko čnělo z krovisek v měsíčním svitu jako starodávná ruina v džungli někde v Kambodži či Yucatánu. Útvar z roztodivných korálových shluků tvořil primitivní pevnost krytou ze všech stran. Ve stěnách měla otvory, jimiž by se v případě nutnosti dalo strílet. Uprostřed se navíc skrývala prohlubeň, v níž se mohli téměř nepozorovaně přikrčit.

S úlevou si do ní dřepli. Se zbraněmi v pohotovosti naslouchali zvukům ostrova, jenž tonul ve stríbrném jasu měsíce. Smithé pálily škrábance a drobné ranky, do nichž se dostal pot. Mondragon ulehčil zraněné noze a snažil se najít méně bolestivou polohu. Čekali, pozorovali a naslouchali. Napětí by se dalo krájet. Nebe ozařovala světla Kao-siungu. Kdeš zašteká pes a vzápětí se přidá další. Po vzdálené cestě projelo auto. Na moři vrčel motor ložky, která se konečně vracela do přístavu.

Pak zaslechli hlasy. Znovu mumlaly šanghajským nářečím. Zněly blíž a blíž. Z hustého mlází, jež ztěžovalo chůzi, se ozývalo chrastění. Stíny prošly kolem. Jeden z nich zastavil.

Mondragon pozvedl pistoli.

Smith ho chytil za zápěstí a zavrtěl hlavou.

Stín patřil vysokému muži. Sundal si z hlavy kuklu, pod níž se objevila bezbarvá, jakoby vybělená tvář a křtice podivně světlých rusých vlasů. Oči zářící jako dvě zrcadla pročesávaly korálový útvar a pátraly po sebemenší známce pohybu. Smith s Mondragonem v prohlubni mezi kameny zatajili dech.

Muž tam hodnou chvíli stál a sledoval.

Smith cítil, jak mu po zádech a hrudi stéká pot.

Chlap se otočil a vykročil k silnici.

"Ufff," vydechl Mondragon. "To byl..."

Okolní noc náhle explodovala. Střely se zarývaly do korálu a svištěly mezi stromy. V divokém krupobití pršely úlomky kamení. Jako by po nich strílela samotná temnota. Záblesky zbraní vycházely ze všech stran. Vysoký zrzek zahlédl Smitha s Mondragonem, ale nic nepodnikl, dokud neuvědomil ostatní.

Napadení opětovali palbu. Horečně skrápěli stíny krovisek a stromů a hledali viditelného nepřítele. Skrýš se pro ně náhle stala nevýhodou. Byli jen dva. Proti nejméně sedmi protivníkům to nestačilo. A docházely jim náboje.

Smith se naklonil k uchu kolegy. "Budeme se muset probít. Půjdete k silnici. Kousek odsud mám motorku. Uveze nás oba."

"Zepředu je střelba řidší. Co je pokropit a prorazit tudy? Se mnou si nedělejte starosti. Zvládnu to!"

Smith kývl. V hlavě měl stejnou věc. Adrenalin se jim valil žilami jako žhavá láva. Kdyby na to přišlo, běželi by třeba i na měsíc...

Ludlum Robert - Altmanův zákon

Když napočítali do tří, začali střílet a vyrazili ze skal směrem k cestě. Krčili se, ale postupovali rychle a přitom se vyhýbali stromům i houštím. Chvilí nato pronikli kruhem útočníků. Palba zněla náhle zezadu a silnice byla nadosah. Mondragon zachroptěl, klopýtl a klesl do spletené zeleně. Smith ho okamžitě uchopil za ruku, aby mu pomohl, ale agent nereagoval. Paže byla bez energie, bez života.

"Avery?"

Žádná odpověď.

Smith padl na kolena vedle agenta a našel mu na týlu horkou krev. Okamžitě nahnal krční tepnu. Nic. Nadechl se, utrousil nadávku a prohledal Mondragonovi kapsy. Ve stejné chvíli uslyšel, jak se zabijáci tiše plíží bujnou vegetací. Obálka nikde. Horečně znovu prošacoval každou kapsu a bral všechno, co mu přišlo pod ruku. Prohmatal Mondragonovo bezvládné tělo, ale obálka byla pryč. Nadobro. Čas vypršel.

V duchu zaklel a rozběhl se.

Nad Jihočínským mořem se zatahlo. Když doběhl k silnici, plující oblaka zakryla měsíc a zbarvila noc uhlovou černí. Milosrdná tma znamenala alespoň kapičku štěstí v moři smůly. Smith cítil úlevu, jež však nedokázala přehlušit vztek z Mondragonovy smrti. Přeběhl cestu a padl do hlubokého příkopu, který lemoval vozovku.

S těžkým supěním namířil Mondragonův glock i svoji berettu mezi stromy. Čekal a přemýšlel... Obálka byla v náprsní kapse. Smith viděl, jak Mondragon nejméně dvakrát skočil na zem. Dokument mu přitom mohl vypadnout, nebo ho ztratit, když se předtím plížili křovím, nebo ještě dřív při zběsilém úprku.

V zoufalství sevřel obě zbraně ještě pevněji.

Po pár minutách se u krajnice ostražitě zjevila jediná postava. Rozhlédla se na obě strany a vykročila přes cestu, starý samopal AK-47 v pohotovosti. Smith zvedl pistoli. Zabiják si všiml pohybu a začal slepě pálit. Smith pustil glock, namířil berettu a dvakrát rychle po sobě vystřelil.

Muž se skácel obličejem k zemi a zůstal nehnutě ležet. Smith znovu uchopil glock a zahájil ničivou palbu z obou zbraní. Z druhé strany silnice zněly výkřiky a jekot.

S jejich ozvěnou v hlavě vyskočil z příkopu a utíkal mezi stromy směrem do nitra ostrova. Divoce dupal a cítil bolest na plicích. Crčel z něj pot. Nevěděl, jak daleko a dlouho běžel, ale začal si uvědomovat, že už za sebou neslyší pronásledovatele. Žádné šlapání v křoví, běžící nohy či výstřely.

Dobrych pět minut se krčil v zákrytu vzrostlého stromu. Připadalo mu to jako pět hodin. Tep mu tloukl v uších. Opravdu to vzdali? Smith s chudákem Mondragonem aspoň tři zabili, dva jiné zranili a možná zasáhli i další.

Ale na tom teď málo záleželo. Pokud vrazí zanechali stíhání, znamenalo to jediné - že dostali to, pro co si přišli. Našli tajný seznam nákladu čínské císařovny.

03 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Zlatavé slunce zalévalo růžovou zahradu a tvořilo na podlaze oválné pracovní hřejivé obdélníky, toho rána však působilo jaksi hrozivě. Do dveří vstoupil personální šéf Bílého domu Charles Ouray a vytrhl prezidenta Castilla ze zamyšlení.

Prezident na příchozím okamžitě poznal, že je mu těžko. "Posaďte se, Charlie. Co se děje?"

"Asi to neuslyšíte rád, pane prezidente." Usedl na pohovku.

"Nezjistili jste, kudy tečou informace?"

"Ani náznakem," pravil Ouray a zavrtěl hlavou. "Tak masivní úniky, které trvají celý rok, by se měly dát odhalit, ale tajná služba, FBI, CIA ani Národní bezpečnostní agentura si vůbec nevedí rady. Prověřili všechny lidi v západním křídle od třídní pošty až po vyšší personál včetně mě. Dobrá zpráva je, že informace určitě nevynesl nikdo z nás. Bílý dům je z obliga, včetně uklízacích čet a zahradníků."

Prezident spojil ruce do stříšky a zamračil se na své prsty. "No dobře, a co nám z toho vychází?"

Ouray se zatvářil ostražitě. "Jak prosím?"

"Kdo zbývá, Charlie? Kdo nebyl prověřen a přitom mohl mít přístup k informacím, které unikly? K plánům..., k politickým rozhodnutím. Byly na vysoké úrovni."

"Ano, pane. Ale nevím, co tím přesně myslíte. Nenapadá mě nikdo..."

"Prověřili i mě, Charlie?"

Ouray se upjatě zasmál. "Ovšemže ne, pane prezidente."

"Proč ne? Já k těm informacím přístup rozhodně měl, pokud nebyly další úniky, o kterých jsem neslyšel."

"Nebyly, pane. Ale vás by přece nikdo nepodezíral. To je absurdní."

"Přesně to říkali o Nixonovi, než se našly ty nahrávky."

"Pane..."

"Já vím, myslíte si, že já jsem hlavní poškozený. To není pravda. Trpí tím všichni Američané, jestli mi rozumíte."

Ouray mlčel.

"Podívejte se výš, Charlie, a všechny pořádně proklepněte. Kabinet.

Viceprezidenta, který se mnou ne ve všem souhlasí. Generální štáb, Pentagon i vlivné lobbisty, s nimiž přicházíme do styku. Nikdo není mimo podezření."

Ouray se mírně předklonil. "Vážně si myslíte, že by to mohl být někdo takhle vysoko?"

"Jistě. Ať je to, kdo chce, podřezává nám větev. Tady ani tak nejde o ty informace... No dobře, tisk, a dokonce i naši nepřátelé znají naše plány dřív, než je vyhlásíme - ale na pováženou je jiná věc. Nejhorší ránu totiž utrpěla naše vzájemná důvěra. Navíc se nedá vyloučit ohrožení národní bezpečnosti. Vždyť já se teď nikomu z našich lidí nemůžu svěřit s ničím opravdu citlivým, ani vám ne."

Ouray přikývl. "Já vím, Same. Ale mně věřit můžete." Usmál se, ale veselý smích to nebyl. "Prošel jsem prověrkou. Tedy pokud nemůžete důvěřovat FBI, CIA,

Národní bezpečnostní agentuře ani tajné službě."

"Vidíte? Ve skrytu duše už začínáme pochybovat i o nich."

"Asi ano. A co ministerstvo obrany? Řada prozrazených informací souvisí s armádou."

"Ale tam šlo o politická rozhodnutí, ne vojenská. O dlouhodobou strategii."

Personální šéf zavrtěl hlavou. "Já nevím. Třeba tady máme cizího krtka, tak hluboko, že ho lidé od bezpečnosti nenajdou. Co jim říct, aby kopali víc do hloubky a hledali profesionálního špiona, který se schovává za jednoho z nás?"

"Dobře, řekněte jim, ať se zaměří tímto směrem. Ale já nemyslím, že je to špión, cizí nebo domácí. Tenhle žvanil nemá zájem krást tajemství - chce změnit veřejnou diskusi. Ovlivnit naše rozhodnutí. Je to někdo, kdo bude mít prospěch ze změny naší politiky."

"Jo," připustil Ouray stíněně.

Prezident se vrátil k papírům rozloženým na stole. "Najděte mi toho zrádce, Charlie. Potřebuju vědět víc, jinak se v tom všem utopím."

ČTVRTEK 14. ZÁŘÍ KAO-SIUNG, TCHAJ-WAN

Okna Smithova pokoje ve dvacátém patře grandhotelu Chi-Laj nabízela úchvatné panoráma plné jasných světél, jež zářila od obzoru až k hvězdnému nebi. Agent měl však jiné starosti.

Už potřetí si pročítal všechno, co objevil v Mondragonově peněžence a bloku. Doufal, že najde nějakou stopu, jak zavražděný agent Alfy získal seznam lodního nákladu. Podezření v něm budil jedině zmačkaný papírový ubrousek z kavárny Starbucks s naškrábaným jménem - Čao Jan-ťi.

Zazvonil mu mobil. Fred Klein ho pozdravil otázkou: "Doručil jste materiál na letiště?"

"Ne," přiznal Smith. "Mám špatnou zprávu. Mondragon je po smrti." V tichu na druhém konci linky jako by uslyšel vzdychnutí.

"Je ho velká škoda. Spolupracoval jsem s ním dlouho. Byl to kvalitní agent, bude mi chybět. Zavolám jeho rodičům. Bude to pro ně otřes. Tragédie."

Smith se ztěžka nadechl. Jednou. Dvakrát. "Je mi líto, Frede. Musí to pro vás být těžké."

"Povězte mi, co se stalo."

Smith mu řekl o obálce, napadení a Mondragonově smrti. "Zabijáci byli Číňani ze Šanghaje. Šli po tom seznamu. Mám stopu, ale dost nejasnou." Řekl Kleinovi o popsaném ubrousku.

"Víte jistě, že ten kus papíru pochází ze Šanghaje?"

"Byl Mondragon v posledních pěti měsících někde jinde?"

"Nevím o tom."

"Takže je to jistá možnost a víc v ruce stejně nemám."

"Můžete se nějak dostat do Šanghaje?"

"Snad jo. Na konferenci je tady se mnou jeden vědec, doktor Liang. Snad ho přesvědčím, aby mě vzal na prohlídku k nim do ústavu."

Pověděl Kleinovi o neodbytném čínském mikrobiologovi. "Má to tři háčky. Neumím ani slovo čínsky a nemám páru, kde ta kavárna je. A pak moje beretta. Nevím, jak ji propašovat do Číny."

"Informace o kavárnách Starbucks nechám nafaxovat do Tchaj-peje. V Šanghaji na vás bude čekat tlumočník a přinese vám zbraň. Heslo je 'káva latté'."

"Ještě něco." Smith mu vyprávěl o starci v čínském vězení, který se prohlašoval za Davida Thayera. Zopakoval podrobnosti, jež mu sdělil Mondragon.

"Thayer? V životě jsem neslyšel, že by měla taková osoba co dělat s prezidentem. Jestli si z vás někdo nevystřelil."

"Mondragonův informátor tvrdil, že ten děda je stoprocentně Američan."

"Dá se mu věřit?"

"Určitě. Aspoň podle Mondragona."

"Řeknu to prezidentovi. Jestli je ten chlap Američan, ať už je kdokoliv, Castilla to bude chtít vědět."

"A já se pokusím najít ten seznam v Šanghaji. Co další kopie?"

"Tu, která má být v Bagdádu, si беру na starost." Odměl se. "Měl byste vědět, že nás tlačí čas, podplukovníku. Podle námořnictva Císařovna dopluje do Perského zálivu už za pět dní, možná i dřív."

WASHINGTON, D. C.

Prezident Castilla právě svačil u těžkého stolu z borového dřeva, který si vzal s sebou z guvernérské rezidence v Santa Fe. I v Oválné pracovně za ním rád sedával. S pocitem nostalgie odložil sendvič se sýrem a paprikou, otočil se v novém křesle a pohlédl z okna na bujné zelené zahrady a vzdálené památníky, jež si postupem času oblíbil. Před očima mu však vyvstával jiný výjev - krvavě rudé západy slunce a širá, avšak neustále živá poušť jeho ranče daleko na hranicích rodného Nového Mexika, kde žili dokonce i divocí jaguáři. Náhle si připadal starý a unavený. Chtělo se mu domů.

Ze zasnění ho vytrhl příchod osobního asistenta Jeremyho. "Je tady pan Klein.

Rád by s vámi mluvil, pane."

Prezident se podíval na hodiny stojící na stole. Kolik je teď asi v Číně? "Až do odvolání žádné telefony ani návštěvy."

"Ano, pane." Asistent podržel dveře.

Fred Klein se vřítel dovnitř. Z kapsy tvídového saka mu vyčnívala špička dýmky. Když Jeremy zavřel, Castilla mávl rukou ke křeslu, jež dostal darem od anglické královny. "Do klubu jachtařů jsem se chystal večer."

"Tohle nepočká. Vzhledem k informačním unikům jsem se bál mluvit i do červeného telefonu."

Prezident přikývl. "Máme ten seznam?"

Klein těžce vzdychl. "Zatím ne." Zopakoval Smithovo hlášení.

Prezident se zachmuřil a zavrtěl hlavou. "Hrůza. Oznamili jste to rodině agenta?"

"Jistě, pane."

"Postaráte se o ně?"

"Ano."

Castilla znovu vyhlédl ze svého vysokého okna. "Myslíte, že by rádi navštívili Oválnou pracovnu, Frede?"

"To nejde, pane prezidente. Alfa přece oficiálně neexistuje. Mondragon byl soukromá osoba, nic víc."

"Někdy je tahle práce strašně tvrdá." Odměl se. "Dobře, takže ten seznam nemáme. Kdy ho mít budeme?"

"Smith má nějakou stopu v Šanghaji. Pracuje na ní jako host čínské vlády. Bude mluvit s mikrobiology tamních výzkumných zařízení. My máme lidi v Pekingu, Hongkongu, Kantonu i průmyslových městech, kterých tam v posledních letech přibývalo. Zjišťují tam, jestli za tím nestojí čínská vláda. Taký shánějí informace o Císařovně, třeba i neověřené. A nedá se vyloučit, že najdeme druhou kopii v Bagdádu. Nasadím na to agenta."

"Dobře. Dám pokyn námořnictvu, aby vyslalo fregatu. Podle Broseho máme maximálně deset hodin, než Císařovna dojde, co děláme. Pak se to Čína dozví a s ní nejspíš zbytek světa."

"Jestli bude Čína chtít." Klein zaváhal.

Klein nebyl člověk, který váhá. "Co je, Frede? Jestli jde o ty chemikálie, měl bych o tom vědět."

"Nejde, pane prezidente." Klein se znovu odmlčel a pečlivě vážil slova.

Prezident ho tentokrát nepobízel, ale zamračil se. Co mohlo železného šéfa Alfy tak zneklidnit?

Klein konečně pokračoval: "V čínském vězení sedí jeden starý pán. Tvrdí o sobě, že je Američan. Říká, že ho tam vězní od Čankajškovy porážky v roce 1949."

Prezident Castilla zasmušile kývl. "To se našim lidem po válce stávalo. Asi jich bylo mnohem víc, než vůbec tušíme. Ale je naprosto nemyslitelné a skandální, aby ho tam drželi dodneška. I proto jsem chtěl, aby součástí smlouvy o lidských právech byla i nezávislá inspekce ohledně válečných zajatců. Každopádně, jestli je to pravda a máme důkazy, budeme s tím muset okamžitě něco dělat. Jak se ten Američan jmenuje?"

Klein pozorně sledoval prezidentovu tvář. "David Thayer."

Prezident nehnul brvou. Jako by nic neslyšel. Jako by stále čekal, až Klein to

jméno vyřkne. Pak zamrkal. Otočil se v křesle. Prudce vstal, vykročil k oknu za stolem a zadíval se ven, ruce pevně spojené za zády.

"Pane?"

Záda Samuela Castilly byla strnulá, jako by právě dostal výprask. "Po tolika letech? Jak je to možné? Je vyloučeno, aby ještě žil..."

"Co se stalo...?" začal Klein, ale nedokončil větu. Odpověď dobře znal. Sevřel se mu žaludek.

Prezident se otočil a znovu usedl. Opřel se a zadíval se kamsi do dále, do jiného prostoru i času. "Zmizel v Číně, když jsem byl v plenkách. Ministerstvo zahraničí, armáda i Trumanovi lidé se ho snažili najít, ale jak víte, stáli proti nám Maovi komunisté, a ti nás neměli v lásce. Ale podařilo se nám získat tajné informace od Sovětů a jistých amerických a britských zdrojů v Číně. Ze všech vyplývalo, že Thayer už nežije. Bud zemřel v boji, nebo ho zajali a popravili komunisté, případně ho zabili Čankajškoví pohůnci za to, že se snažil promluvit s Rudými. Než odjel, řekl mojí matce, že se o to pokusí."

Zhluboka se nadechl a sotva znatelně se na Kleina usmál. "Serge Castilla byl Thayerův kolega a kamarád z ministerstva zahraničí. Vedl pátrací akce, takže byl s matkou pravidelně v kontaktu. Já z toho ještě neměl rozum, takže mi těžko mohla vysvětlit, co se děje. Když mi byly čtyři, všichni se už smířili s tím, že je Thayer po smrti. Serge a máma se postupně sblížili. Nakonec se vzali a on mě adoptoval. Považoval jsem ho za vlastního otce. David Thayer bylo jen jméno. Když jsem dospíval, máma mi řekla všechno, co se zjistilo o jeho pobytu v Číně. Moc toho nebylo. Neviděl jsem důvod vytrubovat to do světa, protože můj táta byl Serge. Vychoval mě, prožil si se mnou neštovice i školní zkoušky. Měl jsem ho rád. Jmenovali jsme se stejně, a tak se nikdo neptal, jestli je můj biologický otec."

Prezident zavrtěl hlavou, jako by se vracel do přítomnosti. Pevně se zadíval do Kleinových znepokojených očí. "David Thayer ke mně patří, ale vůbec si na něj nevzpomínám."

"S pravděpodobností tisíc ku jedné je ten chlap obyčejný zločinec, který se chytil příležitosti. Třeba to ani není Američan. Mohl potkat Thayera těsně před jeho zmizením. Seděl ve věznici s nízkou ostrahou, zaslechl o vás a vaší snaze přimět Čínu k dodržování lidských práv a vycítil šanci."

"Pokud je to pravda, jak mohl uhodnout, že Thayer měl syna, ze kterého se stal americký prezident? Jmenuju se přece Castilla!"

Klein se zamračil. "Když už jsme u toho, pane, co by o vás skutečný David Thayer mohl vědět? Věděl, že měl syna, ale nemohl tušit, že si jeho žena vzala Serge Castillu."

"To je snadné. Jestli je ten člověk opravdu David Thayer, mohl si to prostě domyslet. Věděl, že měl syna Samuela Adamse a blízkého přítele Castillu. To v okruhu naší rodiny není zrovna běžné jméno. Můj věk by přesně odpovídal."

"Jistě, máte pravdu," připustil Klein. "Ale co ty úniky informací? Možná máme v Bílém domě špiona, který předal zprávu Číňanům a tohle je jeden z jejich mazaných kousků."

Prezident zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem se netajil, že mě Serge adoptoval, ale nebylo to téma běžných rozhovorů. Nikdo kromě mých nejbližších neví přesně, kdo byl můj pravý otec a co

se s ním stalo. Dokonce ani Charlie Ouray. Ani vy jste to nevěděl. Nechtěl jsem vyvolávat soucit a přivádět matku do rozpaků."

"Vždycky se najde někdo, kdo takovou informaci rád prodá."

"Cynik jako obvykle."

"To mám v popisu práce." Klein se chladně pousmál.

"Asi ano."

Šéf Alfý znovu zaváhal. "Dobře. Řekněme, že nemůžeme vědět jistě, že to není váš otec. Jistá možnost existuje. Co chcete dělat?"

Prezident se znovu pohodlně opřel, sňal brýle a přejel si dlaněmi po tváři.

Ztěžka vzdychl. "Samozřejmě ho chci vidět. To by mi v tuhle chvíli udělalo radost jako nic na světě. Představte si, že můj vlastní otec žije. No jen si to představte. Neskutečná věc. Jako kluk jsem sice vzhlížel k Sergeovi, ale zdávalo se mi o Davidu Thayerovi." Odmíchl se. Z jeho tváře číselo melancholie a stará bolest.

Pokrčil rameny a odmítavě mávl rukou. "Tak dost. To jsou jen sny. Teď jde o to, co udělá prezident Spojených států. Chci ho dostat z Číny, jak jinak. Je to Američan. Proto si zaslouží plnou podporu naší země. Chci se s ním sejít, poděkovat mu za odvahu a potřást mu rukou jako každému, kdo toho vytrpěl tolik co on. Je ovšem potřeba uvážit mezinárodní souvislosti. Teď řešíme císařovnu a její náklad mířící do země, která nás chce zničit."

"To jistě, pane."

"Jestli zjistíme, že ta loď skutečně přepravuje chemikálie a budeme na ni muset vstoupit, nedovedu si představit, že tu smlouvu s Číňany podepíšeme. Určitě ne, letos a možná ani do konce funkčního období této vlády. Číňané vycítí změnu naší politiky, a to bude znamenat další zdržení. Thayer se vzhledem ke svému věku nejspíš nikdy nedostane ven."

"Asi ne, Same."

Prezident se ušklíbl, tvrdým a neústupným tónem však dodal: "Ale to nesmí hrát roli. Ani na vteřinu. Jestli Císařovna ty jedy převáží, musíme ji zastavit a klidně i potopit, když na to přijde. S tím starým pánem v Číně zatím nebudeme nic podnikat. Rozumíte?"

"Naprosto, pane prezidente."

04 KAPITOLA

ČTVRTEK 14. ZÁŘÍ ŠANGHAJ, ČÍNA

Letadlo společnosti Air China z Tokia přeletělo východočínské moře a stáčelo se nad širokou deltou řeky Jang-ce. Jon Smith si z okna prohlížel zeleň hustě posetou domy i mlžný opar, který zakrýval jedno z největších měst celé Asie jako chomáče vaty.

Smith hloubal nad nákladovým listem čínské lodi a děsivou cenou za jeho ztrátu. Přitom sklouzl pohledem z přeplněné řeky na sever k ostrovu Čchung-ming. Když letadlo přesně ve 13.22 přistálo na mezinárodním letišti Pchu-tung, nebyl o nic moudřejší. Jistě věděl jen to, že se Saddámu Husajnovi nesmí dostat do rukou další chemické zbraně. Smlouva o lidských právech byla až na druhém místě.

Doktor Liang Tchien-ning a jeho usměvaví kolegové doprovodili doktora Smitha z letadla. Terminál nebyl podle západních měřítek velký, zato však ultramoderní. Měl vysoký modrý strop a halu zdobily květináče s okrasnými rostlinami. U přepážek stály zástupy mužů v oblecích, Evropanů i Číňanů, jako živý důkaz snahy Šanghaje stát se jakýmsi asijským New Yorkem. Někteří z nich věnovali Smithovi a jeho společníkům letmý pohled, v očích však měli jen zvědavost, nic víc.

Mezi čekajícími taxíky před halou čekala černá limuzína. Jen co dosedli, řidič vplul do proudu aut. Těsně přitom minul tři vozy taxislužby a dva chodce, kteří s hrůzou v očích uskočili. Smith se obrátil, aby se podíval, jestli se jim nic nestalo. Ostatní to vůbec nevzrušilo, což jasně vypovídalo o místních řídicích zvyklostech. Smith si však díky tomu všiml menšího tmavomodrého auta, které vypadalo jako Volkswagen Jetta. Předtím parkovalo mezi taxíky, nyní však bylo přímo za limuzínou.

Možná na něj tady čekal někdo další, kdo neměl nic společného s biomolekulární medicínou a nebyl si jistý, jestli je Smith tím, za koho se vydává. Řidič jetty mohl být samozřejmě obyčejný Šanghajčan, který přijel vyzvednout přítele či příbuzného a nešikovně zastavil mezi taxíky místo v parkovacím domě. Přesto bylo zvláštní, že vyjel od haly v naprosto stejném okamžiku jako oni.

Doktoru Liangovi se s tím Smith nesvěřil. Zatímco pasažéři živě diskutovali o původcích virů, limuzína vklouzla na rychlostní silnici a zamířila na západ přes bažinatou deltu, která se prostírala těsně nad úrovní moře. Na obzoru vyvstala zubatá silueta Šanghaje, nového města, jehož převážná část vznikla během posledního desetiletí. Jako první se objevila rychle rostoucí čtvrt Pchu-tung s jehlově ostrou špičkou věže Oriental Pearl a hranatějším, ale rovněž velkolepým mrakodrapem Ťin Mao. Drahá architektura se všemi znaky luxusu a moderních postupů. Ještě před deseti lety tu byla jen rovinatá mokřina, jež zásobovala město zeleninou.

Konverzace se stočila na plány Smithovy návštěvy. Limuzína zatím pokračovala Pchu-tungem a podél řeky Chuang-pchu do Pchu-si a Bundu, které až do roku 1990 tvořily srdce staré Šanghaje. Nad neoklasickými kancelářskými budovami z koloniálního období se nyní tyčil šik blyštivých mrakodrapů.

V Lidovém parku měl Smith dobrý výhled na auta, kola i lidi, kteří se vlnili ulicemi jako živé moře. Několik vteřin to všechno zamyšleně pozoroval. Bující výstavba. Doklady nezměrného bohatství. Lidské mraveniště. Šanghaj byla nejlidnatějším městem Číny, dokonce větším než Hongkong či Peking. Ale Šanghaj chtěla ještě víc. Usilovala o výsadní postavení na světové ekonomické scéně. Uctívala minulost, ale hleděla do budoucnosti.

Když limuzína zahrnula doprava k řece, doktor Liang mu div nerozmačkal ruce.

"Doktore Smithi, opravdu nechcete pokoj v hotelu Grand Hyatt ve věži Ťin Mao? Je to moderní zařízení, prostě nádhera. Restaurace a obsluha nemají konkurenci.

Ručím vám za to, že tam budete mít veškeré pohodlí. Navíc je odtud blíž do našeho Biomedicínského výzkumného ústavu v Čang-

-ťiangu, kam pojedeme, až se ubytujete. Hotel Mír je historická památka, to ano - ale čtyři hvězdičky zrovna nemá."

Lidé z Alfy ho informovali, že v Šanghaji jsou jen tři kavárny z řetězce Starbucks. Všechny ležely na straně řeky, kde je čtvrt Pchu-si, dvě nedaleko od

nábřeží Bund.

Usmál se a odvětil: "Vždycky jsem chtěl bydlet ve starém hotelu Mír, pane doktore. Historie, to je moje."

Vědec vzdychl. "V tom případě... Jak si přejete."

Limuzína zabočila na jih do malebné ulice, jež vedla mezi koloniálními domy Bundu a širokým tokem řeky Chuang-pchu. Smith pohlédl na řadu honosných obchodů a budov nad vodou. Zde kdysi tlouklo srdce staré Britské koncese, která vznikla v roce 1842 a skoro sto let se pak křečovitě držela u moci, než město za druhé světové války uchvátili Japonci.

Doktor Liang se předklonil a ukázal. "Tady je váš hotel."

"Vidím. Díky."

Byl to jedenáctipatrový výtvar gotické architektury v pojetí chicagské školy korunovaný zelenou pyramidou. V roce 1929 ho dal postavit nechvalně známý šanghajský milionář Victor Sassoon, jenž zbohatl na obchodu s opiem a zbraněmi. Když limuzína zastavila před klenutým vchodem, doktor Liang sdělil Smithovi: "Přihlásím vás na jméno našeho ústavu." Vystoupil.

Smith ho následoval a nenápadně se přitom rozhlížel po okolí. Po tmavomodrém autě, které s nimi odjelo z letiště Pchu-tung, jako by se slehla zem. Když však vešel do otáčivých dveří, všiml si, že šofér také vystoupil z limuzíny. Zvedl kapotu a díval se do motoru, který běžel jako švýcarské hodinky, jak se aspoň Smithovi zdálo.

Vstupní hala byla ve stylu art deco. Od bouřlivých dvacátých let, jež v Šanghaji tepaly obzvlášť hlasitě, se toho zde změnilo pramálo. Doktor Liang vedl Smitha po bílé mramorové podlaze k recepci. Povýšený úředník otevřel knihu hostů a oba příchozí si úkosem změřil. Ani se nenamáhal skrývat své pohrdání.

Doktor Liang recepčnímu cosi čínsky zadrmolil. Smithovi se zdálo, že zachytil název výzkumného ústavu. V očích recepčního najednou probleskl strach. Najednou se začal k západnímu hostu chovat až servilně. Městu sice vládl duch volného kapitalismu, Šanghaj však ležela v Číně a Čína byla komunistická země. Doktor Liang měl pravděpodobně mnohem větší vliv, než dával najevo na tchajwanské konferenci.

Když recepční přivolał portýra, doktor Liang podal Smithovi klíč od pokoje.

"Apartmá by se bohužel muselo objednat předem, ale dostanete velice prostorný a komfortní pokoj. Chcete se po cestě trochu osvěžit, než pojedeme k nám do ústavu?"

"Dneska?" Smith se choval překvapeně. "Promiňte, pane doktore, ale nejsem v nejlepší formě. Skoro od rána během po různých schůzích a konzultacích. Musím si trochu odpočinout. Zítra ráno budu kolegům plně k dispozici."

Doktora Lianga to zaskočilo. "Ale ovšem, v pořádku. Požádám asistenty, aby upravili program. Ale jistě s námi povečeříte. Velice rádi bychom vám ukázali krásy noční Šanghaje."

Smith měl nutkání se uklonit, ale ovládl se; Číňané to nemají ve zvyku. "Bude mi potěšením, děkuji. Co takhle v devět? Není to na vás moc pozdě?"

"To by šlo. Vyzvedneme vás tady." Liang se usmál a chápavě přikývl. Vzápětí však břitce dodal: "Nebojte, pane doktore, nebudeme vás nutit ponocovat."

Skrývalo se za těmi slovy a úsměvem podezření? Nebo už doktor Liang ztrácel trpělivost? Zdálo se, že není ledajaký vědec, na to z něj měl recepční příliš velký respekt. Smith měl obavu, že vzbudil jeho pochyby. Na Tchaj-wanu ho nejdřív odbyl, ale za pár hodin ho sám vyhledal a nakonec naznačil, že neodmítne okamžité pozvání, byť se nenápadně snažil, aby vyšlo od Lianga. V časové tísní však musel zariskovat.

Ať měl vědec podezření, či ne, při odchodu se usmál. Smith skleněnými dveřmi sledoval, jak došel k limuzíně. Řidič k němu přistoupil a chvatně mu říkal cosi naléhavého. Pak oba nasedli a vůz odjel.

Nosič vzal kufr. Smith vyjel výtahem do příslušného patra a našel pokoj. Cestou stále přemítal o doktoru Liangovi, šoferovi limuzíny, který prohlížel zdánlivě bezvadný motor, a tmavomodrém volkswagenu. Zavazadlo na něj čekalo a poslíček byl

prýč - spropitné se v Čínské lidové republice nedávalo, i když, jak napsal Shakespeare v Hamletovi, byl to zvyk více porušovaný než dodržovaný. Pokoj vypadal přesně tak, jak Liang sliboval. Byl vzdušný a velký jako menší apartmá ve většině luxusních hotelů v Americe či Evropě. Měl obří postel a noční stolky zabudované ve výklenku s dřevěným obložením, jemně nasvíceným starožitnými lampičkami. V útulné obývací části nechyběla křesla, konferenční stůl, psací stůl potažený kůží a zelené břečťany. Za dřevěnými dveřmi se skrývala plně vybavená koupelna. V kombinaci s křiklavými potahy a odkládacími stolkami to působilo velice britsky. Okna byla velkolepá, ale výhled měl do krásy daleko - ani řeka, Pchu-tung a dva visuté mosty, ani Bund. Namísto toho Smith

hleděl na starší kancelářské budovy a příbytky milionů pracujících, kteří krmili a obsluhovali velkoměsto.

Smith se podíval do kufru. Téměř neviditelné vlákno, jež upevnil dovnitř, bylo neporušené, což znamenalo, že ho nikdo neprohledával. Napadlo ho, že to s opatrností asi přehání... Ale někde venku byl pravý seznam nákladu císařovny, jeho autoři i lidé, kteří ho ukradli Modragonovi. Mohlo a nemuselo jít o stejnou skupinu. V každém případě si byl celkem jistý, že ho někteří z nich viděli dost zblízka na to, aby ho poznali. Už si možná zjistili i jeho jméno.

On sám jen letmo zahlédl urostlého, vysokého vůdce útočníků - Číňana s nezvykle rusými vlasy - a měl v ruce bezvýznamné jméno naškrábané na kavárenském ubrousku.

Právě začal vybalovat, když zaslechl kroky z chodby. Zpomalil a poslouchal. Zvuky se zastavily za jeho dveřmi. Se zrychleným tepem tiše přešel po pokoji, přitiskl se ke zdi a čekal.

Když doktor Liang Tchien-ning vstoupil do biomedicínského střediska, sekretářka kývla ke dveřím jeho kanceláře. "Někdo na vás čeká, pane doktore. Říkal, že si s vámi přišel promluvit o vašem telefonátu. Já... nedokázala jsem se ho zbavit." Sklopila pohled k rukám složeným v klíně a jemně se zachvěla. Byla mladá a nesmělá, jak to měl u sekretářek rád. "Vůbec se mi nelíbí."

Doktor Liang ji pokáral: "Je to důležitý člověk. Neměla byste dávat svoji averzi tak otevřeně najevo. Dokud neodejde, nic mi nepřepojujte. Rozumíte?"

Přikývla, ale oči nezvedla.

Když Liang vešel do kanceláře, muž se opíral o jeho kartotéku naproti stolu. S úsměvem si pohvizdoval jako uličník.

Hlas doktora Lianga zněl upjatě. "Všechno jsem vám už ohlásil do telefonu, pane majore. Nevím, co k tomu dodat."

"Možná že nic. Ale uvidíme."

Major Pchan Aj-tchu byl malý podsaditý mužík s hladkýma rukama, jemným hlasem a vlídným úsměvem. Měl konzervativní oblek evropského střihu, květovaného motýlka a brýle z rohoviny. Nebylo na něm nic, z čeho by šel strach, dokud se člověk nepodíval za brýle. V jeho očích chyběl jakýkoli cit. Když se usmál, oči zůstaly chladné. Když promlouval svým tichým hlasem, oči neožily, ani nenaslouchaly. Jen sledovaly. Dívaly se na vás, těžko však říct, co vlastně viděly.

"Vysvětlete mi, co vás na tom doktoru Smithovi zneklidnilo," vyzval ho major Pchan. "vyptával se?"

"Ne, ne. Nic takového." Liang padl do křesla u stolu. "Já jen že na Tchaj-wanu byl zvědavostí bez sebe, ale když jsme mu teď zařídili návštěvu našeho výzkumného střediska, najednou je unavený. Zítra mu prý bude líp."

"A vy myslíte, že únava v tom není?"

"Na Tchaj-wanu, na té konferenci, unaveně nevypadal. Na letišti v Tchaj-peji se nemohl dočkat."

"Řekněte mi, co se přesně stalo na Tchaj-wanu."

Liang popsal, jak za Smithem šel a pozval ho na večeři, ale on odmítl a řekl, že někdy jindy.

"A vy jste měl pocit, že na ten večer neměl jiný program?"

Doktor zatail zuby a uvažoval. "Choval se..., jak bych to..., vyhýbavě. Jako když je někdo překvapený a rychle přemýšlí, jak se zdvořile vykroutit. Rozumíte?"

Major Pchan kývl, spíš sám pro sebe. "A vy jste se rozloučil s tím, že se mu ozvete při vhodnější příležitosti?"

"Ano." Major Pchan v sobě měl něco - snad to zvláštní vyčkávavě chování - čím nutil lidi říct víc, než původně zamýšleli.

"Chtěli jsme s ním probrat otázky biomedicíny. V Institutu infekčních chorob pracuje na důležitých věcech. Zajímalo nás, co všechno tam dělají. Třeba by to nějak obohatilo náš vlastní výzkum."

"Takže on je vážně vědec?"

"Kapacita."

"Ale zároveň důstojník armády."

"Tak jsem to pochopil. Tuším, že plukovník."

"Podplukovník," opravil ho major Pchan zamyšleně. Jeho rybí oči jako by se obrátily dovnitř hlavy. "Po vašem telefonátu jsem si prošel Smithovy materiály. V jeho minulosti se najdou, řekněme, zvláštní věci."

"Zvláštní věci? Jak to myslíte?"

"Mezery. V záznamech jsou obvykle vysvětleny jako 'dovolenka', což je řečeno po vojensku. Zkrátka volno. Jednu dostal po smrti snoubenky. Zabíl ji virus, který zkoumala."

"Ano, slyšel jsem. Hrůza. Není divu, že si vzal po takové tragédii volno."

"Snad." Major Pchan přikývl, jako by skutečně slyšel, ale jeho oči prozrazovaly,

že je duchem někde úplně jinde. "Včera večer jste už Smithe znovu neviděl?"
"Ne."

"Ale měl jste různé rozhovory a setkání?"

"Jistě. Proto jsme tam byli."

"Čekali byste tam i Smithe?"

"Ano." Liang se zachmuřil. "Hlavně na dvou akcích. Na jedné z nich přednášel americký kolega a na druhé Smithův osobní přítel z Pasteurova ústavu. Ale nezapomeňte, on mi opravdu řekl, že byl na akcích dlouho do noci. Bylo jich hodně na vybranou."

Major Pchan přemítal. "A druhý den ráno vás zničehonic požádal, abyste ho vzal do svého ústavu v Šanghaji?"

"No, takhle přesně ne. Ale řekl bych..., celkem jasně naznačil, že by měl zájem o pozvání."

"Jak to? A jak se u vás ráno vůbec ocitl?"

Doktor Liang se zamyslel. "Přisedl si k nám v jídelně. Jinak obvykle snídal se svým známým z Pasteurova ústavu. No a při jídle nadhodil, že by rád viděl naše zařízení a promluvil si s námi o práci Institutu infekčních chorob. Když jsem řekl, že bych to samozřejmě mohl celkem brzy zařídit, odpověděl, že tak daleko bohužel cestovat nemůže, což znamenalo, že v Asii pobývá málokdy. V tu chvíli jsem pochopitelně navrhl, že když jsme tak blízko, proč k nám nezajet hned?"

"A jemu se ten nápad zalíbil?"

"No, že by nějak jásal, to ne. Ale poznal jsem na něm, že má radost."

Major znovu chápavě přikývl. Hbitě se odlepil od skřínky a zmizel.

Doktor Liang zíral na zavřené dveře své kanceláře a uvažoval, co se právě stalo. Byl přesvědčen, že všechno telefonicky nahlásil bezpečnostnímu úřadu, jak měl za úkol po každé cestě mimo Čínu. Proč sem major Pchan přišel a co závažného najednou zjistil, že se tak chvatně vzdálil? Major měl pověst muže, který slaví úspěchy tam, kde všichni jiní ztroskotali. Liang zatřásl hlavou. Ucítil podivné mrazení. Strach.

PEKING, ČÍNA

Špičkově zabezpečená konkláva Čung-nan-chaje stojí uprostřed Pekingu ve stínu legendárního Zakázaného města, místa her a vlády někdejších čínských císařů a císařoven. Čung-nan-chaj sloužil dvoru po celá staletí jako zahrada radostí. Na zelených březích dvou jezírek se konaly dostihy, hony a slavnosti pro šlechtu a její dvorany. Ostatně, Čung-nan-chaj znamená v překladu z čínštiny "Prostřední a jižní jezero".

Když se města v roce 1949 zmocnili komunisté, usídlili se v obřím komplexu a budovy s pagodovitými střechami představili podle vlastních představ. V dnešní době je Čung-nan-chaj střídavě veleben a proklínán jako sídlo všemocné čínské vlády - nové Zakázané město. Zde může pětadvacetičlenné politbyro zasedat v královské nádheře. Opravdovou moc však má v rukou stálý výbor politbyra, který tvoří skutečná smetánka. Před nedávnem byl počet členů výboru zvýšen ze sedmi na devět.

Jejich rozhodnutí opatří politbyro razítkem a ministerstva či nižší správní úseky je pak provádějí.

Mnozí funkcionáři bydlí ve špičkově zabezpečeném komplexu i s rodinami. Skupinu několika dvorských sídel chrání před okolním světem vysoké zdi. I jejich podřízení si však přijdou na své. Mohou využívat byty mnohem komfortnější než obyčejní smrtelníci v metropoli.

Bílý dům, Downing Street číslo 10, ani Kreml to však není. Tajnosnubná Čung-nan-chaj se úzkostlivě vyhýbá médiím a najdete ji na málo turistických mapách, i když adresa její hlavní kanceláře Fu-jou-tie 2 je jasně natištěna na hlavičkových papírech komunistické strany. Celý areál je vymyšlený tak, aby do něj nebylo možné nahlédnout ze žádného místa v Pekingu. Před dotěrnými pohledy ho chrání rudá stěna podobná té, jež kdysi uzavírala staré Zakázané město. Obyčejní Číňané tu nejsou vítáni. Cizinci ještě méně, pokud nejde o hlavy států. Niou Tien-singovi to vyhovovalo, ale ne ve všem. Třebaže patřil do elitního stálého výboru, v Čung-nan-chaji pouze pracoval, bydlel ve městě. Jeho kancelář nepřetékala zdobenými pergameny, draky a fotografiemi, ale působila spíš spartánsky. Niou věřil v základní socialistický princip každý podle schopností, každému podle potřeb. Jeho tělesné potřeby byly prosté a neokázalé. V duchovní oblasti měl větší nároky.

Niou Tien-sing se opřel za svým stolem plným rozházených papírů, propletl prsty a zavřel oči. Stále jej ozařoval kroužek světla ze staré stolní lampy.

Zvýrazňoval jeho povíslé tváře a jemné rysy, částečně ukryté za brýlemi z želvoviny. Zdálo se, že mu ostré světlo nevadí, jako by byl v tak hlubokém soustředění, že o něm ani neví. Jako by klidný svět jeho mysli nemohlo nic

narušit.

Niou se dopracoval k velké moci. Získával ji nenápadně, krůček po krůčku. Po vstupu do strany a vlády zjistil, že zklidnění je velkým pomocníkem koncentrace a správných rozhodnutí. Často takhle tiše seděl na schůzích politbyra i stálého výboru. Ostatní si nejdřív mysleli, že spí, a přehlíželi ho jako lehkou váhu z venkovského Tchien-ťinu. Bavili se, jako by tam ani nebyl, jako by vůbec neexistoval. Posléze se však ukázalo, že slyšel každé slůvko - k trvalé lítosti těch několika, kteří si příliš otvírali ústa. Veškeré problémy obvykle vyřešil nebo odmítl dřív, než je kdo stačil vyslovit.

Jeho obdivovatelé mu proto dali přezdívku Výr. Bylo to snadno zapamatovatelné jméno, které mezi lidmi zdomácnělo. A jelikož byl Niou chytrý politik i taktik, udělal si z něj svou osobní značku.

V danou chvíli Výr přemítal nad znepokojivou zvěstí, že některým jeho kolegům ze stálého výboru se příliš nechce do podpisu dohody o lidských právech se Spojenými státy, kterou on tak pracně dojednával. Celé dopoledne vysouval tykadla a snažil se zjistit, kdo ti odpadlíci jsou.

Zvláštní bylo, že o tak závažném rozkolu neměl sebemenší tušení. I to ho zneklidňovalo. Svědčilo to o organizované opozici, která čeká na vhodný okamžik, kdy vyjde z přítí a smlouvu pohrbí. Čína vstupovala do kapitalistického světa, a tak se dalo čekat, že někteří členové vlády budou chtít smlouvu překazit, aby si uchránili výsadní postavení.

Z myšlenek ho vytrhlo lehké klepání. Prudce otevřel oči. Jasný pekingský den i úchvatné zahrady Čung-nan-chaje se skrývaly za zavřenými okenicemi. Léty Niou poznal výhody své zastrčené kanceláře.

Ode dveří se znovu ozvalo jediné zaklepání. Velice dobře ho znal. Vždycky věstilo potíže.

"Pojďte dál, generále."

Do místnosti uzavřené před světem rázně vstoupil penzionovaný generál Čchu Kchua-j-žung. Sundal si čepici, usedl na tvrdou dřevěnou židli naproti stolu a nahrbil záda. Měl zjizvenou tvář, široká ramena a mohutnou hrud. Jeho drobné oči se utápěly v hlubokých vráskách od větru a slunce. Mžouraly na Nioua, jako by se dívaly spalujícím žářem pouště. Jeho oholená lebka se v kruhu světla od stolní lampy blyštěla jako leštěná ocel. V uniformě ozdobené medailemi vypadal jako nějaký starý sovětský maršál z druhé světové války, který přemýšlí, jak zničit Berlín.

Dokonalost tohoto obrazu narušoval jen tenký doutník sevřený mezi zuby. "Jde o toho špiona."

"O majora Pchana?" Výr skrýval svoji netrpělivost.

"Ano. Pchan si myslí, že doktor Liang možná slyší trávu růst, ale neví to jistě." Generál Čchu byl šéfem Úřadu veřejné bezpečnosti, jednoho z orgánů spadajících pod Výrovo řízení. Major Pchan patřil k jeho špičkovým agentům.

"Nedá se vyloučit, že podplukovník Smith pracuje pro rozvědku a pozvánku do Číny si zařídil za konkrétním účelem. Možná vědecká špionáž."

"Proč si to major Pchan myslí?"

"Zprvč našel ve Smithových papírech nějaké nesrovnalosti. Krátce řečeno, více či méně nevysvětlené úseky mimo laboratoř v Institutu. Ukazuje se, že ten Smith je víc než jen lékař nebo vědec. Má daleko lepší bojový a velitelský výcvik než většina skutečných vědců dokonce i ve službách armády."

"A zadruhé?"

"Majorovi se nějak nezdá."

"Nezdá?"

Generál Čchu vyfoukl ukázkový kroužek hustého dýmu. "Za léta, co řídím bezpečnostní síly, jsem zjistil, že Pchanovy pocity vycházejí z bohatých zkušeností a většinou nelžou."

Z řady orgánů, jež Niou řídil, měl Úřad veřejné bezpečnosti rád nejméně. Byla to chobotnice s ostrými zuby a chapadly - obří tajný úřad se značným dosahem a zpravodajskou mocí. Výr byl budovatel, ne ničitel. Ve svém postavení šéfa veřejné bezpečnosti však musel často schvalovat či dokonce provádět nechutná rozhodnutí.

"A co major Pchan navrhuje?" zeptal se.

"Chce se tomu Smithovi pořádně podívat na zoubek. Žádá o povolení ho sledovat a zadržet k výslechu, jestli udělá něco jen vzdáleně podezřelého."

Výr opět zavřel oči a zahloubal se. "Sledování je asi rozumná věc, ale než schválím výslech, chci konkrétní důkaz. Žijeme v citlivých časech a teď máme zrovna štěstí, že americká vláda je obzvlášť nakloněna míru a spolupráci. Byla by věčná škoda takové vzácné příležitosti nevyužít."

Generál Čchu vyfoukl další oblak kouře. "Pchan se domnívá, že by mohla existovat

souvislost mezi Smithovým náhlým zá-

jmem o návštěvu Šanghaje a zmizením našeho agenta tamtéž."

"Pořád nevíte, na čem přesně ten váš člověk pracoval?"

"Měl dovolenou. Máme za to, že asi narazil na něco, co v něm vzbudilo podezření a chtěl si to prověřit, než podá zprávu."

Jestli výr o něco nestál, byla to konfrontace se Spojenými státy. Zvedlo by to vlnu nesouhlasu v obou zemích. Americký prezident by měl v otázce smlouvy o lidských právech svázané ruce a stálý výbor by naslouchal přátelům starých pořádků v politbyru a ústředním výboru.

Ale prestiž a bezpečnost Číny měly přednost před jakoukoli smlouvou. Možný špion v Šanghaji a pohřešovaný agent vnitřní bezpečnosti, to byly otázky nejvyššího zájmu. "Přijďte, až budete znát odpověď," rozhodl Niou. "Do té doby má major Pchan svolení Smithe sledovat. Kdyby měl pocit, že je čas ho zadržet, bude me o tom muset přesvědčit."

Generálova drobná očka se zaleskla. Vydechl další dokonalé kolečko dýmu a usmál se. "Vyřídím."

Na výraz očí starého vojáka Niou nedbal. "Buďte tak laskav. Já budu o Pchanových podezřeních a činnosti informovat stálý výbor. Pchan a vy, generále, se budete zodpovídat nejen mně, ale i jim."

05 KAPITOLA

ŠANGHAJ

V prostorném pokoji hotelu Mír náhle Smithe přepadla klaustrofobie. Tiskl se ke stěně vedle dveří a čekal, až se člověk na chodbě pohne. Namísto toho se ozvalo zaklepání. Bylo stejně slabé jako předchozí kroky. Smith stál jako socha. Další lehké ťukání, nyní naléhavé, nervózní. Nebyl to hotelový sluha ani pokojská. Pak mu svítilo. "Sakra." Musel to být ten tlumočník, kterého mu zařídil Fred Klein. Otevřel dveře, uchopil vysokého hubeného Číňana za klopou přehnaně velké kožené bundy a vtáhl ho do místnosti.

Chlapíkovi slétla z hlavy typická modrá čapka. "Co děláte?!"

Smith chytil čepici ve vzduchu, patou zaklapl dveře a upřel pohled na vyzáblého chlápka, který se dotčeně vzpouzel.

"Heslo."

"Káva latte."

"Jste tajnej, sakra," připomněl mu Smith. "Tajní agenti se neplíží jak zloději!"

"No jo, podplukovníku, no jo!" zabrbľal Číňan s dokonale americkým přízvukem.

"Dejte ty pracky pryč."

"Děkujte bohu, že vás nezaškrťm. Chcete na mě snad upozornit?" Pustil ho, ale nepřestával se mračit.

"Na to mě nepotřebujete, podplukovníku. Sám jste si pěkně zavařil." Rozhořčený tlumočník si narovnal límec objemné bundy, uhladil pomačkanou modrou košili a vyškubl Smithovi špičatou čepici.

Američan zaklel. Konečně pochopil. "Vsadím se, že jste přijel v modrém Volkswagenu Jetta."

"Jo, fajn, zmerčil jste mě na letišti. A měl jste kliku, že jsem tam byl, jinak bych si nevšiml, že vás někdo sleduje."

Smith narovnal ramena. "Kdo?"

"To nevím. V dnešní Šanghaji člověk nikdy neví. Poldové? Tajná policie? Vojáci? Gorily nějakého magnáta? Gangsteři? Můžete si vybrat. Teď tu máme kapitalismus a víceméně svobodné podnikání. Je o hodně těžší poznat, kdo vás chce dostat."

"Paráda." Smith vzdychl. Zlé tušení se mu potvrdilo. Aspoň věděl, že se nespletl. "Pod jakým krytím vystupujete?"

"Jsem tlumočník a šofér. Co jiného? Rozhodně ne pašerák zbraní, takže si to rychle vemte." Podal Smithovi plátěné pouzdro s věrnou kopií jeho devítimilimetrové beretty, jako by to byl horký brambor.

"Máte taky jméno?" Smith si zastrčil poloautomatic za opasek na kříži a pouzdro hodil do kufru.

"An Ting-še, ale pro vás klidně Andy. Tak mi říkali na univerzitě v New Yorku. V Greenwich Village se mi fakt líbilo. Byla tam spousta kočiček a člověk je měl kam pozvat." S hrdostí a špetkou nostalgie dodal: "Já jsem malíř, víte?"

"Gratuluju," utrousil Smith. "To je ještě nejistější živobytí než špion. Tak jo, Andy, zajdeme na kafe ke Starbucks a zkusíme zjistit, kdo se to na mě pověsil."

Znovu zajistil kufr neviditelnými vlákny, zavřel víka a vykročil ke dveřím. Tam položil na koberec tenkou průhlednou fólii, aby na ni nezvaný host šlápl dřív, než si jí všimne. Na kliku pověsil cedulku NERUŠIT.

Sjeli výtahem dolů. V hale se Smith zeptal Andyho. "Dá se odsud zmizet přes kuchyň?"

"Určitě."

Údržbář v pracovní uniformě leštil mosazné kování a mramorové stěny v chodbě z vestibulu k výtahům. Byl šlachovitý, měl podlouhlý obličej, pronikavé černé oči, mírně snědou plet a svěšený knír. Vůbec se nepodobal ostatním lidem v hale, Číňanům ani západním turistům. Pracoval tiše se sklopenou hlavou a zdánlivě se soustředil na svůj úkol, jeho pohledu však nic neušlo.

Když pohublý Číňan a svalnatý běloch vyšli z výtahu, na chvíli se zarazili a radili se. Stáli příliš daleko, aby údržbář slyšel jejich tichý rozhovor. Dál leštil mosazný svícen na zdi, a přitom zkušeným okem odhadoval urostlého chlapíka. Měřil něco přes sto osmdesát, měl široký hrudník i ramena a sportovní postavu. Vlasy sčesané dozadu nechávaly vyniknout výrazné lící kosti a modré oči, jasné a inteligentní. Na muži v tmavě šedém obleku amerického střihu nebylo celkem nic neobvyklého. Číslo z něj však vojenské chování a přiletěl z Tchaj-wanu s doktorem Liangem a jeho biomolekulárním týmem.

Čistič si ho stále prohlížel, když se oba otočili a zamířili ke dveřím do kuchyně. Jak vešli dovnitř, sbalil si nádobíčko a spěchal halou ven na rušnou třídu Nan-ťing Tung Lu, jednu z největších nákupních ulic světa. Rozběhl se davem lidí a houkajících vozů směrem k pěší zóně. Zastavil se však hned v první uličce za hotelem.

Čekal na místě, odkud mohl sledovat služební vchod i dveře do hotelu, jimiž právě vyšel. Nemohl vyloučit, že si ho všimli a cesta do kuchyně byla rafinovanou lstí.

Vysoký Američan ani Číňan ven nevyšli, údržbář si však všiml čehosi jiného: nebyl jediný, kdo místo sledoval. V černém autě, blokujícím úzký chodník před otáčivým dveřmi hotelu, se rozzářily a zase pohasly dvě cigarety. Úřad veřejné bezpečnosti - obávaný policejní a zpravodajský orgán. Nikdo jiný by tu drzost neměl.

Hodnou chvíli si vůz prohlížel. Když se podíval zpátky do uličky, spatřil Američana s Číňanem. Běželi k Volkswagenu Jetta zaparkovanému čelem do ulice. Údržbář se znovu schoval v davu, jenž proudil po chodníku.

Jetta stála pravými koly těsně u zdi. Číňan odemkl dveře, zatímco Američan pročešával pohledem okolí, jako by očekával útok. Skočili dovnitř, Jetta se vmísila mezi auta a zahrnula směrem k pěší zóně, která se táhla až k Francouzské koncesi. Tam žádná vozidla nesměla.

Údržbář neztrácel čas a ostře hvízdal. Pár vteřin poté u něj zastavil otlučený landrover. Muž hodil kufřík s náradím dozadu a nasedl vedle řidiče v kulaté bílé čepici, který měl jako on ošlehanou snědou plet a okrouhlé oči.

Šofér promluvil jazykem, který nezněl čínsky, ani evropsky. Údržbář odpověděl stejnou řečí a ukázal na jettu, která se prodírala hustou dopravou několik desítek metrů před nimi.

Muž za volantem kývl a začal si klestit cestu ucpanou ulicí. Jetta náhle zabočila vlevo.

Řidič hlasitě zaklel, strhl volant a hnál se za jettou, která znovu zahrnula na západ, na Ťiu-ťiang Lu. A vzápětí ještě jednou na sever, zpět k Nan-ťing Tung Lu.

Šofér landroveru znovu utrousil nadávku. Snažil se vůz pronásledovat, ale na chvíli uvízl v zácpě. Po chvíli konečně zabočil do stejné ulice. Údržbář zahlédl kořist daleko vpředu - a pak auto zmizelo.

Řidič hnál landrover dál a zastavil přímo před Nan-ťing Tung Lu, u zastrčené uličky vybíhající na jih. Údržbář zaklel. Čínský řidič a Američan s vojenským chováním si ho určitě všimli. Jetta zahrnula právě do této uličky a teď už mohla být kdekoli v pyčícím mraveništi.

O dvě hodiny později Andy vysadil Smithe u druhé kavárny z řetězce Starbucks a odjel zaparkovat. Lokál se nacházel na Fi-sing Tung Lu, další rušné ulici nedaleko řeky ve čtvrti Nan-ši v šanghajském starém městě.

První kavárnu našli na Lippo Plaza v ulici Chuaj-chaj Čung Lu. Byla plná čínských i západních zákazníků a Smith s Andym tam neviděli žádnou spojitost s císařovnou. Se stejným výsledkem pak procházeli ulicemi, četli jmenovky na dveřích a prohlíželi si nízké budovy plné obchodů a krámků.

Druhá kavárna už nebyla tak plná. U stolků seděli jen Číňané a objednávali si kávu. Většinou měli na sobě elegantní obleky, západní i čínské, a zdálo se, že spěchají zpátky do kanceláří.

Smith si přinesl svou kávu latte k oknu do ulice, toho dne už druhou. Byla to obchodní čtvrtě, což vysvětlovalo výhradně domácí klientelu. Budovy tvořily směsici několikapatrových staveb z éry pozdního kolonialismu a vyšších moderních staveb, jimž vévodilo několik lesklých mrakodrapů ze skla a oceli. Jeden z

nejnovějších stál přímo naproti kavárně. Smith se zaměřil na řadu kovových tabulek vedle vchodu.

Andy si přisedl. "Dám si jednoho turka a můžeme vyrazit. Platíte?"

Smith mu podal peníze. Když se tlumočník alias řidič vrátil, Smith vstal.

"Nejdřív omrkneme tu novou budovu támhle naproti."

S polystyrenovými pohárky v rukou se vyhýbali bicyklům, autům a autobusům.

Rušnou ulici přešli s obratností získanou v dopravních zácpách na Manhattanu.

Smith zamířil k mosazným jmenovkám u vchodu. Většinu zdobily čínské znaky, občas přepsané i do latinky. Andy překládal.

"Počkat!" vyhrkl Smith u desáté tabulky. "Přečti to znovu." "Létající drak, mezinárodní obchod a lodní přeprava." Na vysvětlenou Andy dodal: "Drak je v Číně symbol nebe." "Dobře."

"A tudíž i císaře."

"Císař je už dlouho po smrti, ale díky. Čti dál." Jak se ukázalo, Létající drak byla jediná přepravní společnost, která zde sídlila. Usrkávali kávu a spěšně procházeli jmenovky dalších kancelářských budov v bloku. Našli čtyři další firmy, jež mohly mít něco společného s mezinárodní dopravou. Pak narazili na pouličního prodáváče nabízejícího tian-ping, omelety z vejce a zelených cibulek plněné ostrou omáčkou. Tentokrát platil Andy.

Když dojedli, Smith už byl zase v pohybu. "Je čas omrknout poslední kavárnu."

Jak se ukázalo, sídlila v nákupním centru v nové obchodní zóně, která vyrůstala kolem letiště Chung-čhiao. V jejím okolí nenašli žádné společnosti spojené s přepravou. Smith tedy požádal Andyho, aby jel zpátky k hotelu.

"Dobře, máme pět možností," řekl Smith. "Všechny jsou dost blízko u druhé kavárny Starbucks, aby je někdo mohl využít k předání informací Mondragonovi.

Umíš to s počítačem?" "Je to moje druhá přirozenost."

"Najdi mi těch pět firem na internetu a mezi zaměstnanci hledej jméno Čao

Jan-ti." "Jako by se stalo."

Jeli dál. Když se přiblížili k nábřeží Bund, Jon se zeptal: "Dá se do hotelu Mír dostat jinudy než hlavním a služebním vchodem?"

"Jo. Z uličky za rohem."

"Fajn. Zavez me tam."

Jak se Andy proplétal změtí ulic a průjezdů, Smith si ho pozorně měřil. "Jsi skoro stejně vysoký jako já. Kalhoty mají správnou délku a ta tvoje kožená bunda by padla i buvolovi. V čepici budu vypadat jako místní, pokud se mi nikdo nepodívá zblízka do obličeje. Ty budeš v mém obleku působit trochu divně, ale sako si brát nemusíš."

"Pěkně děkuju."

Když přijeli k hotelu, Smith řekl Andymu, kde má zaparkovat. V těsné kabině se lopotně vysoukal ze šatů. Andy vypnul motor a také se svlékl. Kožená bunda Smithovi padla. Kalhoty byly sice o pár centimetrů kratší, ale žádné drama.

Narazil si čapku skoro až do očí a vystoupil.

Naklonil se do otevřeného okénka. "Koukni se na ten internet, dej si něco k snědku a za dvě hodiny mě tady vyzvedni."

Andy se rozzářil. "To je na noční podniky ještě brzo. Kam vyrazíme?"

"Ty nikam. Počkáš v autě. Já si zatím zahraju na lupiče. Záleží na tom, co všechno zjistíš."

"S tím loupením bych vám mohl pomoci. Jsem třída."

"Příště."

Andy se zklamaně zamračil. "Čekání nesnáším."

"Zvykej si." Smithovi se tlumočník zamlouval. Usmál se a vykročil.

V ulicích panoval značný ruch, jako vždy byly plné lidí. Nevšiml si, že by ho někdo sledoval, ale nechtěl riskovat. Vmísil se do proudu domorodců a nechal se unášet k Bundu. Z houfu vystoupil až před dveřmi hotelu. vešel dovnitř.

O dvě hodiny později se už smrákalo. Šanghaj zalévalo purpurové světlo a hranatý obzor zjemňovala bujná krása Asie. Andy An vysadil Smithe kousek od budovy, v níž sídlila společnost Létající drak, mezinárodní obchod a doprava. Většina nočního života se přemístila do starého města, Francouzské koncese a Chuang-pchu, a tak byla ulice téměř opuštěná.

Andyho pátrání potvrdilo stopu: Čao Jan-ti byl pokladníkem Létajícího draka, který sídlil ve věžáku přímo naproti druhé z kaváren Starbucks, jež toho dne navštívili. Smith v tom viděl logiku. Pokoutný prodejce choulostivého materiálu, který nabízel své zboží v pracovní době, chtěl být z práce co nejkratší dobu.

Kdo by se pozastavil nad tím, že si zašel na kávu? Pokud byl hledaným člověkem skutečně Čao Jan-ti, populární kavárna mu skýtala strategické místo.

Kdyby všechno klaplo, Smith by se vrátil dlouho před devátou, na kdy měl domluvenou večeři s doktorem Liangem a jeho kolegy. Pokud ne..., už by si nějak

poradil.

Když volkswagen zmizel v šeru, Smith vykročil k vysoké kancelářské budově a přitom se po očku rozhlížel. Měl na sobě černý svetr, černé džíny a pružné boty s měkkou podrážkou. Na zádech nesl lehký batůžek, rovněž tmavý. Zvedl oči. Dům, v němž sídlil Létaující drak, zářil světlem, jež přispívalo k oslepující siluete města. Kávárna Starbucks na druhé straně ulice měla stále otevřeno. Několik zákazníků roztroušených u malých kulatých stolků jako by vystoupilo z hyperrealistického obrazu od Edwarda Hoppera. Vzduchem se jako v každém velkoměstě nesl lehký závan výfukových zplodin promíchaný s vůní asijského koření a česneku.

Prosklenou stěnou věžáku spatřil Smith strážného v uniformě, jenž držel za bezpečnostním pultem v přízemí. Možná by kolem něho nepozorovaně proklouzl, ale nechtěl zbytečně riskovat. Předpokládal, že moderní budova má všechny obvyklé rysy.

Prošel ulicí až k vjezdu do osvětlené, ale zavřené garáže. Asi tři metry za rampou se rýsovaly dveře na únikové požární schodiště. Přesně to potřeboval. Vzal za kliku. Bylo zamčeno. Vytáhl paklíče maskované jako chirurgické nástroje, jež nosil ve svém lékařském kufříku. Zámek na čtvrtý pokus povolil.

Vklouzl dovnitř, tiše za sebou zavřel, vrátil náčiní do batůžku a zaposlouchal se na prázdném schodišti, jež stoupalo do nedohledna. Počkal dvě minuty a vykročil. Díky botám s měkkou podrážkou téměř nedělal hluk. Firma Létaující drak sídlila

v osmém podlaží. Cestou dvakrát ztuhl, když se kdesi nahoře otevřely dveře a zazněly kroky.

V osmém podlaží vytáhl z batohu stetoskop a přiložil jej ke dveřím. Na druhé straně nezaznamenal žádný zvuk ani pohyb, a tak se vplížil do vybílené čekárny se zeleným kobercem a moderním nábytkem z chromu, skla a semiše.

Široký koridor s bílými stěnami a smaragdovým kobercem vedl k příčné chodbičce s řadou dveří. Některé byly ze skla, jiné z leštěného dřeva. Chodba se táhla oběma směry. Létaující drak se skrýval za třetími dveřmi. Když Smith procházel kolem, zvědavě do nich nahlédl. Spatřil potemnělou recepci, za níž se nacházela velká osvětlená kancelář plná prázdných stůlů vyrovnaných před prosklenou stěnou.

Zleva i zprava lemovaly místnost masivní dveře. Když míjel kancelář potřetí, zkusmo vzal za kliku. Bylo otevřeno. Dychtivě, ale ostražitě vklouzl dovnitř a potichu se protáhl mezi nábytkem ke dveřím v zadním rohu. Skvěl se na nich zlatý nápis vyvedený čínskými znaky i latinkou: JU JUNG-FU, ŘEDITEL A PŘEDSEDA PŘEDSTAVENSTVA. Pode dveřmi nepronikalo žádné světlo.

Vplížil se do místnosti a ve světle z otevřeného vchodu přešel k velkému stolu. Tam rozsvítil tlumenou stolní lampu. Drobný proud žlutavého světla propůjčil kanceláři strašidelný kalný nádech, který nebylo z ulice vidět.

Zavřel dveře na chodbu a užasle se rozhlížel. Nebyla to žádná luxusní rohová kancelář, zato neuvěřitelně prostorná. I výhled měla skvělý - od řeky a věží soudobého Pchu-tungu k historickému Bundu, severovýchodní Šanghaji a přes zátoku Su-čou zpět k řece, v místě, kde se stáčela na východ a mířila ke své velké sestře Jang-ce.

Smithovu pozornost upoutala kartotéka se třemi zásuvkami, jež stála u zdi vlevo. Kromě ní byla v kanceláři bílá semišová pohovka s křesly, skleněný konferenční stůlek a police plné knih vázaných v kůži. Na stěnách se skvěly originály Jaspéra Johnse a Andyho Warhola, korunované panoramatickou fotografií britské Šanghaje z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Mahagonový psací stůl byl sice obrovský, v rozlehlé

kanceláři se však téměř ztrácel. Bylo patrné, že majitel kanceláře to v Nové Číně někam dotáhl a dával to jasně na odiv.

Smith spěchal ke kartotéce. Byla zamčená, ale s pomocí paklíčů si s ní rychle poradil. Vytáhl horní zásuvku. Spisy byly řazené podle abecedy - v angličtině s čínským překladem. Další projev nabubřelosti. Když našel složku Císařovny, vydechl a bezděčně zatajil dech.

Položil desky na kartotéku, otevřel je, ale spatřil jen bezcenné poznámky a seznamy nákladů z minulých plaveb. S rostoucím neklidem pokračoval v hledání. Úplně vespod konečně našel kýžený soupis. Pročítal si ho a jeho vzrušení opadalo. Data souhlasila, stejně tak výchozí i cílový přístav - Šanghaj a Basra. Ale náklad neodpovídal. Byl to přehled zboží, které loď údajně převážela - rádia, CD přehrávače, černý čaj, surové hedvábí a další běžné věci. Kopie oficiálního nákladového listu, založeného u vývozní komise. Kouřová clona.

Zlostně prohledával ostatní zásuvky, ale nic dalšího, co by se týkalo Císařovny, v nich nenašel. Když zavřel a zamkl kartotéku, ušklíbl se. Tohle nevzdám. Musí tady být někde trezor. Rozhlédl se po rozlehlé kanceláři a přemýšlel, jaký byl

její majitel - marnotratný, ješitný a průhledný.

No jistě. Průhledný. Vrátil se k registratuře. Nad ní visel panoramatický obraz staré britské Šanghaje. Nadzvedl orámovanou fotografii a našel, co hledal - trezor. Prostý vestavěný sejf bez časového zámku či jiných výdobytků elektroniky, aspoň na první pohled. Šperhákem ho snadno...

"kdo jste?" zeptal se hlas s těžkým anglickým přízvukem.

Otočil se, pomalu a tiše, bez trhavých pohybů.

V šedavém světle na prahu stál malý zavalitý Číňan s brýlemi bez ohrady. Mířil mu na břicho pistolí Sig Sauer.

PEKING

Večerní Peking měl zvláštní kouzlo. V ostrůvcích kypícího života pod hvězdnou oblohou, kterou kdysi nebylo vidět přes smog, se dal rozpoznat pozvolný přechod od hrozného znečištění

tení a socialistické šedi k bezolovnatým palivům a moderním zábavám. Karaoke a reprodukováná hudba vyšly z módy. V kurzu byly diskotéky, hospůdky, kluby a restaurace se živou muzikou a dobrým jídlem. Peking byl stále plně komunistický, ale svůdný kapitalismus se stále víc hlásil o slovo. Město se zbavovalo někdejší ponurosti a vzkvétalo.

Přesto Peking ještě nebyl ekonomickým rájem, který slibovalo politbyro. Popravdě řečeno, běžní občané si rostoucí životní náklady nemohli dovolit a houfně město opouštěli. Byla to odvrácená strana nové doby. Některým členům stálého výboru na tom možná příliš nezáleželo, výrově však velice. Pozorně sledoval Jelcinovu marnou snahu zastavit hamižné ruské oligarchy i smutné hospodářské konce, k nimž to vedlo. Čína musela přistoupit k reformám s větším rozmyslem.

Nejvíce však výrově ležela na srdci smlouva o lidských právech se Spojenými státy. V jeho plánech na demokratickou a sociálně spravedlivou Čínu hrála naprosto zásadní roli.

Dnes večer se konalo zvláštní zasedání devítičlenného stálého výboru. Výr si přimhouřenými víčky prohlížel tváře osmi kolegů sedících u starobylého císařského stolu v jednací síni Čung-nan-chaje. Na kterého z nich si dát pozor? Ve straně, a tedy i ve vládě, mělo vypouštění zpráv zvláštní funkci - byla to žádost o podporu. Což znamenalo, že jeden ze zasmušilých starších mužů nebo usmívajících se mladších přehodnocuje svůj postoj k dohodě o lidských právech. Napůl slepý generální tajemník by se k něčemu podobnému asi neuchýlil, usoudil Niou. Nikdo by proti němu otevřeně nevystoupil. Letos ještě ne. Ve všem ho navíc podporoval jeho přívrženec z dávných časů v Šanghaji. Měl tvář kata a byl příliš starý a oddaný svému šéfovi, aby se někdy sám stal tajemníkem. Neměl důvod bojovat proti smlouvě.

Čtyři energičtí mladší muži patřili do jiné kategorie. Každý z nich kolem sebe shromažďoval stoupence, aby posílil svou mocenskou základnu, ale byli to v jádru moderní lidé a jako takoví měli zájem o dobré vztahy se Západem. Protože smlouva byla důležitá pro současného amerického prezidenta, těžko by je někdo přesvědčil, aby svou podporu odvolali.

Zbývali tedy dva možní kandidáti. Zaprvé Ši Ťing-nu, muž s vykrmenou usměvavou tváří obchodníka s hedvábím, jímž kdysi býval. Řečeno se Shakespearem, věčně se usmíval, ale byl to had. Druhou možností byl Wej Kao-fan. Měl pleš, úzké oči a jaktěživ se neusmál. V mládí se jako voják setkal s legendárním vojevůdcem Ču Tehem, a to ho navždy poznamenalo.

Výr se ospale usmíval a mírně kývl. Ano, jeden z těch dvou. Patřili ke staré gardě. Na vrásčitou šíji jim dýchal přízrak bezvýznamnosti, a tak zoufale bojovali o udržení moci.

"Ťien-singu, vy se nevyjádříte ke zprávě Ši Ťing-nua?" Generální tajemník se usmál. Dobře věděl, že Výr nespí.

"Nemám komentář," řekl Výr - Niou Ťien-sing.

"Chcete tedy přednést zprávu o bezpečnosti?"

"Měl bych jednu aktuální věc, pane předsedo," pravil Niou. "Doktor Liang Tchien-ning, ředitel Biomedicínského výzkumného ústavu v Šanghaji, pozval významného amerického mikrobiologa podplukovníka Jona Smithe na návštěvu svého ústavu. Noa..."

Wej Kao-fan mu skočil do řeči: "Odkdy Američané dávají vědcům vojenskou hodnost? Je to další příklad válečného štvání..."

"Ten podplukovník," utál ho Niou, "je lékař a pracuje ve výzkumném institutu infekčních chorob armády USA, světoznámém zařízení čtvrtého stupně podobném našim ústavům v Pekingu a Šanghaji."

Generální tajemník Výra podporil: "Doktora Lianga znám dobře z působení v Šanghaji. Ví dobře, koho jeho vědci potřebují slyšet a koho ne."

"Abych to uvedl na pravou míru," pokračoval Niou, "doktor Liang má o tom Američanovi jistě pochyby." Zopakoval, co mu sdělil generál Čchu Kchua-j-žung.

"Souhlasil bych s hodnocením majora Pchana. Doktor Liang je už starší pán a bojí se stínů."

"Já bych možnost americké špionáže rozhodně nezlehčoval," pokáral ho Ši Ťing-nu a přejížděl pohledem od jednoho kolegy ke druhému, aby odhadl jejich reakce.

"No právě. Je to jen možnost, jistotu nemáme," odvětil Niou. Neobrátil se však k Šiovi, ale ke všem přítomným. "Neměli

bychom sázet na pocity majora Pchana tak jako náš šéf Úřadu veřejné bezpečnosti. To oni mají mít oči na stopkách. Naše práce to není."

"Takže co jste udělal?" chtěl vědět tajemníkův chránělec.

"Nařídil jsem generálu Čchuovi, aby major Pchan nespouštěl ze Smithe oči. Nedal jsem jim oprávnění ho zadržet a vyslýchat. Nejdřív mi musí přinést konkrétní důkaz. Žijeme v citlivé době a měli bychom využít toho, že americká vláda je příznivě nakloněna míru a spolupráci."

O agentovi veřejné bezpečnosti, který se ztratil v Šanghaji, se nezmínil. Stejně zatím nic nevěděl a rozhodně nechtěl pomáhat těm, kdo váhají nad dohodou o lidských právech.

Muži kolem stolu souhlasně přikyvovali, dokonce i Ši Ťing-nu a Wej Kao-fan. Mělo to jediné vysvětlení: pokud se někdo chtěl postavit proti smlouvě, která už byla před podpisem, ještě nebyl připraven vystoupit s tím veřejně.

Wej si však na závěr neodpustil varování. S přimhouřenými víčky pronesl:

"Američané si nesmí myslet, že se kvůli nim přetrhneme. Ve stínech se může skrývat nebezpečí, na to nezapomínejte."

06 KAPITOLA

Šero zhoustlo v hlubokou noc. Ju Jung-fu prošel po své pracovně v honosné čtvrti na předměstí Šanghaje a podíval se francouzskými dveřmi na zahradu. Dovnitř se linula vůně čerstvě posečené trávy. Reflektory osvětlovaly ukázkové pěstěné květiny a stromy, tu shora, jinde zdola, aby navodily co nejdokonalejší harmonii. Anglický parčík byl věrnou kopií zahrady vytvořené počátkem dvacátého století pro jednoho britského čajového magnáta, jehož sídlo už dávno srovnali se zemí. Ju koupil plány a rád ukazoval obnovený park svým západním hostům. Dnes večer ho však zeleň příliš netěšila. Každých pár minut se díval na své rolexky.

Juovi bylo teprve čtyřiatřicet a vypadal ještě mladší, přesto už byl boháčem. Měl uhlazené chování a vypracovanou postavu. Denně cvičil v drahé posilovně nedaleko své obchodní a přepravní firmy Létající drak. Svou váhu sledoval stejně pozorně jako mezinárodní akciové, měnové i plodinové trhy. Zásadně nosil elegantní obleky zhotovené na zakázku v Římě. Jeho vázanky a kotníkové boty byly ručně šité v Anglii, košile v Paříži, spodní prádlo a pyžama v Dublinu. K neobyčejnému jmění se dopracoval za posledních sedm let. A proč by ne? Žil přece v nové Číně..., v sebevědomé nevázané Číně, která čerpala inspiraci v Americe..., a Ju vyznával veskrze americké názory, obchodní metody i ambice. Ty mu ovšem nebyly příliš platné, když včera zavolał jeho podřízený Feng Tun a pověděl mu o agentu Mondragonovi a ztraceném nákladovém listu. Plavba Císařovny byla riskantní podnik, to dobře věděl, ale slibovala pohádkový zisk a navíc další výhody, protože náklad souvisel s věhlasným Wej Kaofanem, dlouholetým mocným členem stálého výboru. Mít na své straně takového člověka znamenalo hodně.

Ale něco se muselo stát. Kde je ten zpropadený Feng? Kde je seznam nákladu?

Místo deseti tisíc jen jeden mrtvý: člověk, který předal seznam tomu

Američanovi!

"Je ti něco?"

Ju se otočil a chtěl se obořit na manželku, že ho ruší, hned se však zarazil. Kchuo-ni neodpovídala představě pokorné čínské choti. Měli moderní manželství, západní manželství.

Podařilo se mu ovládnout hlas. "To ten zatracený Feng. Už se měl dávno vrátit z Tchaj-wanu."

"Jde o ten seznam?"

Ju přikývl.

"Neboj, přiveze ho."

Ju začal znovu přecházet po místnosti. Zavrtěl hlavou. "Kde bereš tu jistotu?"

"Ten chlap by přivedl i čerta z pekla. Je to machr, ale pozor na něj. Nesmíš mu věřit ani slovo."

"Fenga zvládnou."

Ju ztuhl uprostřed pohybu a jeho žena nestačila odpovědět. Na nádvoří obehnané zdí vjel velký vůz.

"To je on," řekl jí.

"Počkám nahoře."

"Dobře."

Navzdory stranickému zákonu, který hlásal rovnoprávnost žen, nebylo v Číně zvykem jednat s manželkou jako partner. Lidé to považovali za slabost.

Když Ju uslyšel, jak hospodyně otevírá hlavní dveře, neochotně usedl za stůl a nasadil vyrovnanou masku.

Po tvrdé dřevěné podlaze klapaly rázné kroky. Blížily se k jeho pracovně. V otevřených dveřích se jako by mávnutím kouzelného proutku zjevil velký muž. Měl neobvykle světlou plet a velice krátké vlasy, v nichž se mísily dvě barvy: popelavá červeně a bílá. Byl vysoký - možná tak sto devadesát centimetrů - a statný, ale neměl na sobě snad vůbec žádný tuk, jen sto kilogramů svalů. Ju Jung-fu se zamračil. Působil vedle něj jako trpaslík.

Ju promluvil ostře, jak se slušelo na důležitého zaměstnavatele. "Máte to?"

Feng Tun se usmál. Z jeho výrazu však čísel chlad. Působil jako loutka s úsměvem nalepeným na dřevěné tváři. Vykročil po pracovně ke koženému křeslu a téměř neslyšně se posadil.

"Mám..., šéfe," odpověděl tichým hlasem, který přecházel v šepot.

Ju si bezděčně oddychl. Pak natáhl ruku a přísně nakázal: "Dejte mi to."

Feng se předklonil a podal mu obálku. Ju ji roztrhl a prohlédl si obsah. Feng si všiml, jak se mu třesou ruce. "Je to originál," ujistil ho. Jeho světle hnědé oči byly naprosto bez výrazu, jakoby prázdné. Vzápětí potemněly a probodly Jua pohledem, který vydržel jen málokdo.

Ju rychle odvrátil zrak. "Zamknu ho do sejfu nahoře. Dobrá práce, Fengu.

Zasloužíte si zvláštní odměnu." Vstal.

I Feng se vztyčil. Táhl mu na padesát a kdysi sloužil jako důstojník u armády.

Začínal jako "pozorovatel" za války USA proti severnímu Vietnamu a bývalému Sovětskému svazu. Později si však našel lépe placenou práci: nechával se najímat jako žoldák do bojůvek v neklidných středoasijských republikách. Zvláště po zhroucení Sovětského svazu neměl o nabídky nouzi. Považoval se za znalce lidí a situací, nějaký Ju Jung-fu ho proto nemohl vyvést z míry.

Když vycházeli ze dveří pracovny, Feng prohodil: "Radím vám, abyste ten seznam spálil. Jinak ho někdo může ukradnout. Tímhle to neskončilo, šéfe."

Ju se prudce otočil, jako by s ním někdo škul na řemínku. "Jak to?"

"Asi byste měl vědět, co se stalo na Tchaj-wanu."

Ju ztuhl na místě. Byl jednou nohou z místnosti jako lupič, který chce nepozorovaně zmizet z místa činu. "Poslouchám."

"Zabili jsme toho amerického agenta a sebrali mu seznam..."

Ju by křičel zoufalstvím. Proč to ještě neskončilo? Co tím sakra Feng myslel?

"To vím! Jestli už nic..."

"...ale Mondragon nebyl sám. Na pláži byl ještě jeden chlap. Měl výcvik a zkušenosti. Nejspíš další špion. Chtěl dopravit dokument do Washingtonu a Mondragon by se v klidu vrátil do

Šanghaje. Na té pláži mělo dojít k předání. Proč by tam jinak byli dva? To by nemělo logiku."

Ju stěží potlačoval paniku. Co se vlastně stalo? Američanům to nevyšlo; seznam byl teď v jeho kapse. "Ale nepovedlo se mu to, ten papír máme my, tak co..."

"Ten chlap je teď v Šanghaji." Feng sledoval každý pohyb svého chleboďárce, sebemenší záchvěv svalu. "Pochybuju, že je tam na dovolené."

Ju ucítil v krku kyselou pachut. "Je tady? Jak to? Nechali jste ho, aby se na vás pověsil? Jak jste to mohli dopustit?" Uvědomil si, že hystericky zvyšuje hlas, a tak se rychle ovládl.

"Určitě nás nesledoval. Dostal od Mondragona nějakou informaci, nebo něco našel u jeho mrtvol, a to ho přivedlo až sem."

Ju zoufale bojoval s úzkostí. "Ale jak se dostal do země?" "To je otázka, co?

Zdá se, že je to opravdu známý mikrobiolog a čirou náhodou taky voják.

Podplukovník MUDr. Jon Smith, odborník na biomedicínu. Naopak se nezdá, že by pracoval jako agent pro jakoukoli známou americkou službu. Ale byl to on, kdo se setkal s Mondragonem na pláži. A pak se pozval do Číny."

"Pozval se?"

"Naš významný doktor Liang Tchien-ning se s ním chtěl v Tchaj-wanu sejít. Smith ho nejdříve odbyl, ale pak si to najednou rozmyslel. Jasně doktoru Liangovi naznačil, že by měl zájem o návštěvu výzkumného ústavu tady v Šanghaji. Ale když přijel, vymluvil se na únavu. Chtěl zůstat sám v hotelu. Doktora Lianga to překvapilo a dostal podezření. Samozřejmě to ohlásil na nejvyšší místa a Smith je teď pod dozorem." "Jak to víte?"

"Za to mi přece tak dobře platíte."

Byla to pravda. Občas se zdálo, že Feng má větší styky než on sám. Pořád mu proto musel připomínat, kdo je tady šéf. "Platím vám za práci, nic víc. Proč je ten Američan pořád naživu?"

"Je těžké se k němu dostat a musíme si dávat pozor. Jak jsem řekl, nejvyšší místa ho sledují."

Ju cítil v hrdle žluč. "Ano, ano, jistě. Ale musí zemřít. A to rychle. Zjistili jste, kdo dal Mondragonovi ten seznam?" "Ještě ne."

"Najděte ho. A až to uděláte, taky ho zabijte." Feng se pousmál. "Jasně, šéfe."

V příšeří kanceláře společnosti Létaující drak Smith sledoval, jak malý, podsaditý mužík zírá na spis rozložený na kartotéce. Když sjel pohledem k odkrytému trezoru ve zdi nad skříní, pistole v jeho ruce poněkud zakolísala. Nezeptal se Co to děláte? nebo Co se tady děje? Zeptal se jen kdo jste? věděl, proč je Smith v kanceláři v sídle Ju Jung-fua, ředitele a předsedy představenstva.

"Vy jste Čao Jan-ti, pokud se nemýlím. To vy jste dal Averymu Mondragonovi pravý seznam nákladu Císařovny."

Hlaveň pistole se začala třást. "Jak...?"

"Mondragon mi to řekl. Zabili ho, než mi ho stačil předat."

"Kdo ho má teď?"

"Oni."

Čao Jan-ti sevřel rozechvělou pistoli oběma rukama, aby ji ustálil. "Jak... jak můžu vědět, že mi nelžete?"

"Protože vím o Mondragonovi, znám vaše jméno a sám tady ten seznam hledám."

Čao zamžikal, svěsil ruku se zbraní a s překříženými nohama klesl na podlahu. Složil hlavu do dlaní. "To je můj konec."

Smith mu vytáhl sig sauer z prstů. Zasunul si berettu do kapsy saka, sig sauer dal za opasek a podíval se na Čaa, jenž seděl s odhaleným zátylkem, jako by čekal na katovu sekyru.

"Můžou zjistit, že ten seznam pochází od vás?"

Hlava kývla. "Dneska ne. Možná ani zítra. Ale nakonec se jim to podaří. Feng je čaroděj. Všechno prokoukne."

"Kdo je Feng?"

"Feng Tun. Šéf ochranky Ju Jung-fua."

Smith se zamračil a přemýšlel... "Jak vypadá?"

Čao mu popsal jeho urostlou postavu, rudobílé vlasy a klidný zevnějšek, za nímž se skrývalo tolik zla. "Viděl jste ho?"

"Jo." Smith kývl. Nijak ho to nepřekvapilo. Konečně věděl, jak se ten chlap jmenuje. "Vezměte to od začátku. Proč jste to udělal?"

Čao zlostně zvedl oči, na strach rázem zapomněl. "Ju je chamtivá svině! Kvůli němu jsem dal ten seznam Mondragonovi! Firmu Létaující drak založil dědeček mého přítele Peje. To tady ještě byli Angličané a Američané. Byli jsme vyhlášena firma..."

Smith naslouchal vodopádu slov a postupně si z něj skládal příběh, který zněl v nové lidové republice velice povědomě: Létaující drak byla poměrně malá a konzervativní společnost, zaměřená hlavně na nákladní dopravu po řece Jang-ce a podél pobřeží až k ostrovu Chaj-nan. V jejím čele stál Pej Žuej-tchiaio, dokud ji Ju Jung-fu díky stykům ve straně a belgickým penězům neuchvátil jako mafián. Ju se prohlásil za šéfa a s pomocí plavební společnosti z Belgie rozšířil působnost do mezinárodní přepravy. Přitom se pohyboval na hraně čínského i mezinárodního práva.

Čauv hlas se trásl pohnutím. "Ju přivedl Peje na mizinu. Ten seznam jsem dal Mondragonovi, abych ukázal na Jua prstem a pomstil kamaráda!" Jeho hraná statečnost se náhle rozplynula. "Ale zklamal jsem. To je můj konec."

"Jak se vám ho podařilo ukrást?"

Muž kývl k odkrytému sejfu nad kartotékou. "Byl v tajné složce v Juově trezoru. Já dělám ve firmě pokladníka. Předstíral jsem, že Juův příchod vítám a on udělal tu chybu, že si mě tady nechal. Jednou zapomněl, že vyndal ten spis ze sejfu, a já ho našel. Vrátil jsem ho do trezoru, ale předtím jsem sebral seznam nákladu. Tehdy mu nedošlo, že na něj zapomněl, ale teď mu to určitě dojde. Ten papír přece nespadl z nebe." Ještě víc se zhroutil na podlaze. Připomínal zbitého psa.

"A kde je podle vás teď? Znovu tady v sejfu?"

Čao zavrtěl hlavou. "Ne. Ted už by se Ju bál ho tady nechávat. Určitě ho má doma. Taky v trezoru."

"Kde bydlí?"

"Kus cesty za letištěm Chung-čchiaio. V nechutně luxusní vile, kterou by mu mohli závidět i hodnostáři dynastie Juan."

Svěřil Smithovi adresu, která mu nic neříkala, ale Andy by ji jistě našel.

"Podle Mondragona byly tři kopie."

"Ano," pravil Čao sklesle. "Tři."

"Kde jsou další dvě?"

"Jedna musí být v Basře nebo Bagdádu, u příjemce. To by byl normální postup. O poslední nic nevím."

Smith se zadíval na zbědovaného Čaa. "Můžu vám zařídit bezpečnou cestu z Číny." Tlustý mužík vzdychl. "Kam bych jezdil? Doma jsem tady." Těžce vstal, prošel místností a padl do jednoho ze semišových křesel. "Třeba na to neprijdou."

"Třeba ne."

"Můžete mi vrátit pistoli?"

Smith na chvíli zaváhal. Pak vytáhl sig sauer z opasku, zkontroloval nábojovou komoru, vyjmul zásobník a zbraň mu podal. "Zásobník položím vedle dveří."

Čao zůstal sám ve vznešeném křesle a zíral z okna do Šanghajské noci.

Feng Tun seděl trpělivě ve Fordu Escort ukrytém v černém stínu pod rozvětveným platanem. Vdechoval vůni kvetoucího jasmínu, jež proudila staženým okénkem, a sledoval stíny za záclonami v opevněné vile Ju Jung-fua. Byly to západní záclony a západní dům. Podnikatel si ho nechal postavit jako moderní napodobeninu velkolepých sídel čajových a hedvábných magnátů z období britské a francouzské koncese.

Stíny za okny se pohybovaly. Ten vyšší přecházel pokojem a mával rukama. Menší zůstal stát a ostře gestikuloval. Nepochybně patřil Li Kchuo-ni, Juově manželce. Ta byla vždycky sebejistější a ráznější, a Feng si na ni proto vždycky dával pozor. Škoda, že firmu neřídila ona, všechno by bylo mnohem snadnější. U jejího muže neměl jistotu, že neztratí hlavu, pokud se situace vyhroťí.

Víc už Feng vidět nepotřeboval. Jednou rukou nahmatl svůj starý sovětský tokarev a druhou natukal čísla do mobilního tele-

fonu. Přechal sérii signálů a pomlk, jež tvořily složitou cestu, která chránila volaného: wej Kao-fana.

"Prosím?" ozval se hlas.

"Musím s ním mluvit."

Hlas ho okamžitě poznal. "Jistě."

Z Fordu Feng viděl siluetu Ju Jung-fua, nyní skleslou, a nad ní útlejší obrys Li Kchuo-ni. Položila mu ruku na rameno a bezpochyby ho utěšovala.

"Jak to vypadá s tím Američanem?" zabručel wej Kao-fan z dalekého Pekingu.

"Jon Smith je zřejmě pořád v hotelu," hlásil Feng. "Sleduje ho tajná policie.

Mám tam svoje lidi. Jsou připraveni zasáhnout, pokud se pokusí získat ten seznam, což se asi stane."

"Co je to za hotel?"

"Mír."

"Tak? Zvláštní volba na moderního amerického mikrobiologa, který se podle všeho zajímá o náš výzkumný ústav v Čang-tiangu. Řekl bych, že to o něčem svědčí, co vy na to?"

"Že mu nejde jen o mikrobiologii."

"Pak tedy pokračujte."

"Jistě." Feng se odmlčel. "Je tady ještě jeden problém. Ju Jung-fu to neunes."

"Víte to jistě?"

"Už teď se hroutí. Jestli vyjde cokoliv najevo, zlomí se úplně. Všechno prozradí. Stačí mu málo." S konečnou platností prohlásil: "Už mu nemůžeme věřit."

"Dobře. Postarám se o něj. Vy zlikvidujte toho Američana." Po chvíli ticha

dodal: "Jak se to jen mohlo stát, Fengu? Chtěli jsme, aby se ta informace donesla Američanům, ale nic víc. Důkaz ne."

"Nevím, pane. Zařídil jsem, aby se o nákladu dozvěděl Mondragon, jak jste si přál. Nevím, kdo pak našel a ukradl ten seznam zboží. Ale zjistím to."

"Věřím vám." Linka oněměla.

Feng ještě hodnou chvíli seděl v autě. Všechna okna vily už potemněla, kromě pánské ložnice v patře. Za záclonami se nemíhaly žádné stíny. Feng ohnul rty do záhadného úsměvu a

představoval si Juovu ženu Kchuo-ni. Vždycky se mu líbila. Krátce se zasmál, pokrčil rameny a znovu navolil číslo na mobilu.

HONGKONG

Hongkong, svého času poslední kout Číny pod britskou správou, ztratil po roce 1997 část ze svého lesku. Řízení převzala centrální vláda. Zatímco Peking se považoval za budoucí hlavní město Asie a Šanghaj zase za New York východu, Hongkong chtěl jen zůstat sám sebou - svobodný, úspěšný a vzrušující, což se o jiných čínských metropolích dalo říct jen stěží.

Z balkonu střešního ateliéru společnosti Altman Group působilo nekonečné moře blikajících světél jako věčné svědectví kypícího města. V jídelně obložené týkovým dřevem právě končila slavnostní večeře. Místností se linuly vůně vybraného masa a francouzských omáček. Bodrý hostitel Ralph McDermid

Ludlum Robert - Altmanův zákon

- zakladatel, generální ředitel a předseda představenstva firmy
- pronesl řeč na počest svých posledních dvou hostů.

McDermid byl průměrně vysoký šedesátník s tuctovou tváří, který na pohled ničím nevynikal. Měl mírnou nadváhu a žoviální chování. "Budoucnost světového obchodu je v Tichomoří. Spojené státy a Čínu vidím jako dva finanční pilíře a hlavní trhy. Jsem si jist, že Čína si to uvědomuje stejně jako USA. Ať se jí vaše polonezávislost líbí, nebo ne, ještě na dlouho se s ní musí smířit."

Hongkongští manželé jen mírně přikyvovali. Patřili k významným finančníkům, ale měli jen malý vliv, protože všem podnikatelům ve zvláštní správní oblasti neustále hrozila těžká politická pěst Pekingů.

Od tak důležitého muže, jakým byl Ralph McDermid, se však rádi nechali hostit a ujišťovat, obzvlášť v tak luxusním západním prostředí. Posilovalo to jejich hrdost a naději. Při hovoru se muž i žena občas odmlčeli a kochali se výhledem za miliony dolarů, jenž se jim z výškové budovy naskýtal.

Kdesi zazvonil telefon a čínský obchodník McDermidovi řekl: "Rádi jsme si vyslechli vaše názory. Doufám, že je přednese našemu starostovi. Podpora Ameriky je pro naše vztahy s Pekingem velice důležitá."

McDermid se vlídně usmál. "Myslím, že Peking si dobře uvědomuje..."

Do místnosti jako duch vešel McDermidův osobní asistent a tiše mu cosi sdělil do ucha. McDermid se hostům omluvil: "Je mi líto, ale ten telefon musím vzít. Byl to krásný večer, a pro mě i poučný. Díky, že jste přišli. Doufám, že se ještě uvidíme."

"Bude nám potěšením," odpověděla podnikatelka. "Ale příště musíte navštívit vy nás. Můžeme vám slíbit zajímavý večer, ale tak vynikající jídlo asi ne. I víno stálo za to."

"Jen prostá americká kuchyně a trochu vína z venkova. To je to nejmenší, co jsem mohl tak vzácným hostům nabídnout. Lawrence vám podá kabáty a vyprovodí vás. Ještě jednou děkuji, že jste mě poctili svou přítomností."

"Tisícere díky od dvou prostých prodáváčů."

Po vzájemné výměně a skromném odmítání poklon McDermid chvatně vykročil do obývací části střešní nástavby.

Jeho bodrý úsměv se cestou vytratil. Do telefonu zavrčel: "Slyším."

"Všechno klaplo," oznámil mu Feng Tun. "Na ostrově byl další americký agent, přesně jak jste čekal. Zabili jsme Mondragona, získali seznam, ale toho Američana jsme nechali utéct. Teď budou v pohotovosti."

"Výborně."

"Mám ještě lepší zprávu," pokračoval Feng. "Ten agent je podplukovník Jon Smith a pracuje jako mikrobiolog v Institutu infekčních chorob."

"Co je na tom pozitivního? Kdo je to?"

"Nedělá pro žádnou výzvědnou organizaci USA."

McDermid zamyšleně kývl. "Zvláštní."

"Ať ho poslal kdokoliv, Smith je teď v Šanghaji, což nám nahrává. Zvládnou ho. Ale plyne z toho jeden problém, který jsme nečekali."

"Oč jde?" zajímal se šéf firmy.

"Ju Jung-fu. Hraje si na lišku, ale je to vyděšený králík. Když králík dostane strach, ukouše se k smrti. Ju se bojí. Zničí sebe i nás."

Nastala zadumaná pauza. "Máte pravdu. To nemůžeme riskovat. Zbavte se ho."

Když McDermid zavěsil, hlavou mu dál zněla zpráva o Smithovi. Ze zasnění ho vytrhlo klepání na dveře. "Ano?"

"Slečna Sun je v obývacím pokoji, pane."

"Díky, Lawrence. Nabídněte jí něco k pití. Hned tam jsem."

Ještě několik minut přemítal a pak se zvedl. Sun Liu-sia byla dcerou důležitého činitele, kterého si nemohl dovolit urazit. Navíc byla mladá a krásná.

S úsměvem se upravil, převlékl si smoking a vyšel z ložnice. Noc sotva začala. Pod okny ateliéru se táhla světla Hongkongu, jako by McDermidovi u nohou ležel celý svět. Když vstoupil do obývacího pokoje, už měl zase dobrou náladu.

ŠANGHAJ

Ztrápený Čao Jan-ti stále seděl v honosném křesle v kanceláři šéfa firmy. Létající drak. Vzdychl a vylekaně se podíval na prázdnou pistoli, kterou měl v klíně. Třeba by mu ten Američan opravdu pomohl. Možná by bylo přece jen nejlepší odjet ze Šanghaje. Nebo radši zasunout do pistole zásobník, přiložit si ji k hlavě a stisknout spoušť?

Zamyšleně si prohlížel zbraň a poklepával po ní prstem. Představoval si, jak kulka vystřeluje z komory, exploduje jako blesk a proráží jeho lebku i měkkou mozkovou tkáň. Ani se přitom nezachvěl. Naopak, ucítil podivný vnitřní mír. Už nebude muset dál bojovat a nést tíživou zodpovědnost za zneuctění firmy.

Rozhlédl se po kanceláři, tak důvěrně známé. Jako pokladník tam strávil celou

věčnost, nebo mu to aspoň tak připadalo. Snažil se tomu sobeckému podnikateli vysvětlit základní ekonomické věci a zachránit společnost před úpadkem. Zhluboka se nadechl a bezděky zavrtěl hlavou. Zaplavila ho překvapivě silná vlna odporu. Ne, umřít se mu nechtělo. Chtěl dál bojovat. Firmu bylo ještě možné zachránit. Měl by odsud zmizet dřív, než ho najdou. Ztěžka se zvedl. Spadl mu kámen ze srdce. Učinil rozhodnutí, a to znamenalo, že znovu uvěřil v budoucnost. Vtom zaslechl nenápadný zvuk. Jen cvaknutí, nic víc. Zmateně se otočil. Dveře kanceláře byly otevřené. Ve světle z chodby se rýsovala jakási postava. Než Čao stačil něco říct, ozvalo se hlasité plivnutí. Rázem se mu zakalil zrak. Uvědomil si, co to bylo - tlumený výstřel. Ze srdce mu vystřelila bolest. Byla tak ostrá, že ani necítil, jak dopadl obličejem na koberec.

07 KAPITOLA

V pompézní vile na předměstí Šanghaje měl Ju Jung-fu s rodinou významného hosta. Přijel dost nečekaně. Starý zavalitý muž s řadou brad usedl za masivní psací stůl, jako by mu snad patřil. Ju nic neříkal a snažil se potlačit zlost na tchána, který je přepadl bez ohlášení. Seznam nákladu Císařovny byl konečně pod zámkem a teď už stačilo poradit si s tím americkým špiónem. Musel věřit, že ho Feng zneškodní.

S hrdostí sledoval, jak se stařec usmívá na malého chlapce, který stál plaše vedle něj. Hoch měl na sobě pyžamo západního střihu s tváří Batmana na útlém hrudníčku. Byl na svůj věk drobný a voněl americkým arašídovým máslem.

Stařec - Li Ao-žung - ho shovívavě pohladil po hlavě. "Kolik ti je, Pej-chengu?"

"Sedm, ctěný dědečku." Loupl pohledem po matce a dodal: "Ale za měsíc mi bude."

Pyšně podotkl: "Chodím do americké školy."

Li se zasmál. "Jsi rád, že tam jsou s tebou děti ze Západu?"

"Tatínek říká, že pak budu ve světě důležitý."

Li se podíval na zete, jenž strnule seděl v jednom ze semišových křesel.

Navzdory zjevnému napětí se Ju na svého synka usmíval.

"Tvůj otec je inteligentní člověk, Pej-chengu," pravil Li.

"Máš taky vnučku, tati," ozvala se Li Kchuo-ni, která stála u dveří pracovny.

"To mám, děvenko. Tu nejkrásnější." Li se znovu pousmál. "Pojď sem, maličká.

Stoupni si vedle brášky. Pověz mi, taky chodíš do americké školy?"

"Ano, dědečku. O dvě třídy výš než Pej-cheng."

Li předstíral úžas. "Jen o rok starší, a o dvě třídy výš? Celá po mamince. Ta byla vždycky chytřejší než mí synové."

Ju Jung-fu se příkrě ohradil: "Počty jdou Pej-chengovi dobře."

"Další obchodník." Li se radostně uchíchl. Pohladil obě děti po tvářích, jako by se dotýkal vzácných křehkých váz. "V novém světě to dotáhnou daleko. Ale už by měli jít spát, ne?" Důstojně kývl na Jua a svou dceru. "To jste hodní, že jste jim dovolili zůstat vzhůru."

"Nechodíš k nám moc často, otče," řekla mu Kchuo-ni s kapkou uštěpačnosti.

"Řídit Šanghaj, to dá starému člověku zabrat."

"Ale dneska večer jsi tady," popíchla ho Kchuo-ni. "Tak pozdě."

Otec s dcerou se na sebe zadívali. Kchuo-ni měla v očích stejnou neústupnost jako její mocný otec. Žádala si vysvětlení.

"Děti musí do postele, dcero."

Kchuo-ni je vzala za ruce a obrátila se ke dveřím. "Za chvíli jsme s manželem zpátky."

"Jung-fu tady zůstane. Musíme si promluvit," řekl břitce. "O samotě."

Kchuo-ni zaváhala. Narovnála záda a odvedla děti.

Nad římsou krbu v Juově kanceláři tiše tikaly viktoriánské hodiny. Oba muži pár minut jen mlčky seděli. Starší muž zíral na svého zete, který nakonec zdvořile začal: "Už si ani nevzpomínám, kdy jste u nás byl naposledy, ctěný tcháne. Vaše moudré rady nám scházely."

"Muž se má hlavně starat o rodinu, no nemám pravdu?"

"To platí odedávna."

Li se znovu odmlčel.

Ju vyčkával. Stařec měl něco na srdci. Možná mu chtěl nabídnout důležitou funkci, kterou by si mohl někdo vykládat jako zvýhodňování vlastní rodiny. Potřeboval mít jistotu, že Ju na ten úkol stačí. Ju už nechtěl slyšet žádné špatné zprávy. Problémy s Císařovnou bohatě stačily.

Ju nakonec pronesl: "Muž nikdy nesmí ohrozit pověst vlastní rodiny."

"Pověst?" Starší muž zvedl hlavu a s lehkým překvapením to slovo zopakoval. "Máš ženu a dvě děti."

"Bůh mi požehnal. Oni jsou moje duše." Ju se usmál.

"A já mám dceru a dvě vnoučata."

Ju zamrkal. Co se stalo? Co na to měl říct? V ústech měl sucho jako na poušti Sin-tiang. Něco v místnosti se změnilo. Zmocnil se ho strach. Už se nedíval do očí hodného dědečka svých dětí. Probodával ho neúprosný skelný pohled představitele Šanghajske samosprávy, kterého měl v hrsti nesmírně mocný wej Kao-fan.

"Udělal jsi nenapravitelnou chybu," sdělil mu Li nevzrušeně. Jeho široká tučná tvář byla klidná jako hlava čekajícího hada. "Krádež pravého seznamu nákladu Císařovny nás vystavila vážnému ohrožení. Nás všechny."

Ju se div neroztrásl strachy. "Ale já tu chybu napravil. Nic se nestalo. Ten seznam mám nahoře v trezoru. Neexistuje..."

"Američané vědí, co Císařovna převáží. Proto sem poslali špiona. Když se ho zbavíme, vznikne řada otázek. Ohrozil jsi mě - a co hůř, tys ohrozil weje. Co bylo tajemství, už tajemství není, což znamená, že se to může donést k uším Wejových nepřátel v ústředním výboru, politbyru a dokonce i ve stálém výboru."

"Feng toho Američana odstraní!"

"A co se donese k uším politbyra, to se musí vyšetřit. Budou tě vyslýchat."

Ju Jung-fu propadal zoufalství. "Nic se nedozvědí..."

"Dozvědí se všechno. A ty nemáš na to, aby ses ubránil, zeti." Li poněkud zmírnil tón. "Je to smutné, ale je to tak. Všechno prozradíš a jestli budeš žít, dopadneš špatně. Což znamená konec nás všech. Všechno Juů. Všechno Liu."

"Ne!" Ju Jung-fu se zachvěl. Žaludek mu ztvrdl jak kámen. Skoro nemohl dýchat.

"Zmizím odsud. Ano, odjedu..."

Li odmítavě mávl rukou. "Záležitost je rozhodnutá."

"Ale..."

"Jediná otázka je, jak se to udělá. Je to na tobě. Vybereš si vězení, ostudu a zkázu vlastní rodiny? Bude padat hodně otázek i odpovědí a všichni přijdeme o přízeň wej Kao-fana. Bez velkého weje půjdu ke dnu. Tvoje žena - moje dcera - padne se mnou a moje další děti i jejich rodiny nebudou mít žádnou budoucnost. A co je hlavní pro tebe, nebudou ji mít ani tvoje děti."

Ju se roztrásl. "Ale..."

"Ale máš pravdu, nic z toho se stát nemusí. Čestný konec zachrání nás všechny. Veškerá zodpovědnost skončí u tebe. Když nepromluvíš, nic nemůže vést k wejovi ani ke mně. Já si udržím postavení, protože neztratíme wejovu náklonnost. Tvoji ženu čeká velká kariéra."

Ju Jung-fu otevřel ústa k odpovědi, ale nevydal ani hlásku. Ochromil ho děs. Měl spáchat sebevraždu.

Kus cesty na západ od centra Šanghaje, za okružní dálnicí, dal Andy nohu z plynu a plavně zabrzdil volkswagen v předměstské aleji. Kolem nebyly žádné lampy. Ani v domech se v tuto pozdní hodinu nesvítilo. V ocelově modrém svitu měsíce se nepohnul ani lístek.

Smith sedící na místě spolujezdce se podíval na hodinky. Bylo po deváté. Než odešel za Andym, nechal doktoru Liangovi na záznamníku vzkaz, že mu není dobře a na domluvenou večeři s jeho kolegy nemůže jít. Doufal, že tím zahálí svoje večerní aktivity.

Teď měl ale vážnější starost. Napínal uši, ale kromě slabého dopravního ruchu z dálnice za zády nic neslyšel. Na té ulici nebo na honosných domech mu něco nehrálo. Rozhlédl se a přemýšlel. Vzápětí mu svítilo a v duchu se musel zasmát. Tak dlouho žil na atlantickém pobřeží, že ho tamní kultura úplně pohltila. U chodníků neparkovalo jediné auto, to bylo celé.

"Tááhle to je." Andy ukázal na druhou stranu ulice. "Vila Ju Jung-fua."

Smith neviděl žádnou tabulku s číslem. "Jak to sakra víš?"

Andy se zazubil. "V Šanghaji to prostě člověk pozná."

Smith zavrčel. Od okraje temné ulice se tyčila vysoká pevná zeď, která se táhla až na konec bloku. Přes mříže kovové brány rozeznával impozantní rezidenci v dvorském stylu dávných sídel bohatých statkářů. Samotná vila se utápěla daleko za zdí, že ji bylo těžké rozeznat. Něco takového Smith v Šanghaji ještě neviděl. Juovo sídlo jako by vypadlo z období poslední císařské dynastie.

Smith vzal speciální dalekohled pro pozorování v noci, zaostřil na vzdálenou vilu a užasl. Dům působil americky, jako by jej postavili někdy kolem roku 1900. Byl velký, rozlehlý a vznešený. Zdálo se, že jedinou stopou staré Číny je samotné opevnění.

Podal dalekohled Andymu, který zažil stejné překvapení. "Vypadá to jako baráky opiových taipanů z devatenáctého století. V době britských, amerických a francouzských koncesí, víte? To byli chlápkové, co vedli obchodní firmy, postavili Bund a vydělali miliony směnou indického opia za čínský čaj a hedvábí."

"Ju tak chtěl nejspíš působit," odhadl Smith. "Ten chlap si o sobě asi myslí, že

je moderní taipan. Aspoň podle toho, co jsem viděl v jeho kanceláři a cos mi řekl."

Smith si dál prohlížel ztichlé sídlo. V domě byla tma a nic se nehýbalo. Zdálo se, že zahradu nehlídá žádná ochranka. I to Smithe překvapilo. Moderní elektronické alarmy, které by bránily policii v práci, by komunistická vláda jistě nedovolila. Pracovní síla byla však v Číně hojná a hlavně levná.

"Tak jo, Andy, jdu dovnitř. Potřebuju dvě hodiny. Jestli se nevrátím, zmiz odsud. Radši mi vrať oblek - pro případ, že se rozdělíme."

Andy mu podal oblek pevně smotaný v ruličce převázané opaskem. "A co když se tady někdo objeví?"

"Tak rychle odjeď. Snaž se, aby tě neviděl. Schovej auto, nenápadně vystup a ztrat se. Ale víc než dvě hodiny nečekej. Jestli se do té doby nevrátím, tak se mi asi něco stalo. Oznam to svému kontaktu a řekni mu o Létajícím drakovi a Ju Jung-fuovi."

"Ježíšmarjá, neděste mě ještě víc. A můj kontakt není chlap, ale ženská."

"Tak jí to řekni."

Andy An polkl a přikývl. Smith vystoupil z auta a nasadil si batoh. Uvnitř měl náčiní. V černých šatech pak zmizel v temnotě a spěchal k vile. Tlumené zvuky z dálnice mu znovu připomněly, jak tichá je to čtvrt.

U rohu zdi daleko od Juova domu rostl strom se silnými převislými větvemi.

Městská správa by bohatému magnátovi nepovolila elektronický alarm, natož aby kvůli němu ořezávala nebo kácěla strom. Smith se chytil větve a vytáhl se na zeď. Nahoře počkal. Vzduchem se linula jasmínová vůně. Připadal si jako na kraji lesa, tak husté tu byly stromy a mlází. Seskočil do suchého listí. Chrastilo mu pod nohama. Přikrčil se a nehnutě vyčkával. Doufal, že ho nikdo neslyšel.

Pořád kolem neviděl žádné zábrany. To ho zneklidnilo. Ctižádostivý a samolibý člověk Juova typu by svůj majetek přece nějak zabezpečil. Přinejmenším by najal gardu osobních strážců.

Smith se zvolna rozběhl k domu a brzy vystoupil z hájku na zahradu. Byl to ukázkový anglický park jako vystřižený z devatenáctého století s množstvím růží a dalších květin oddělených úzkými pěšinkami. Nechyběly v něm umně ořezané keřiky, lavičky lákající k posezení, besídka, a dokonce ani hřiště na kriket a bowling. Voněla tam čerstvě posekaná tráva. Smith si dokázal představit, že v takovém ráji kdysi nacházel klid nějaký čajový magnát, kterému se stýskalo po rodné Británii.

Zahrada strašidelně ozářená měsícem neskýtala příliš skryší, musel se tedy spokojit s podivuhodnými stíny křovisek. Hbitě postupoval otevřeným prostorem, až se ocitl v menším lesíku u samotného domu. Obešel jej a na straně objevil garáž pro šest aut, v níž parkovaly jen dva vozy - velký černý mercedes a stříbrný Jaguar XJR. Ve vile neviděl žádné světlo ani otevřené okno.

Znovu se vrátil k průčelí. Ozdobně vyřezávaný vchod se částečně utápěl ve stínu. Masivní mosazné klepadlo se lesklo v paprscích měsíce. Pozorně se na dveře zadíval. Nebyly vsazené do výklenku a měsíc svítil přímo na ně. Měsíční jas zkresluje perspektivu, a tak bylo těžké odhadnout hloubku. Dveře ale neměly být vůbec zastíněné. Kde se tedy vzal stín, který zakrýval snad čtvrtinu vchodu? Odpověď zněla jednoduše: žádný tam nebyl. Dveře byly pootevřené a odhalovaly temný interiér domu.

Že by past? Jistě, pronásledovali ho, ale cestou sem si dával veliký pozor. Vila působila opuštěně. Přesto se nedalo vyloučit, že si něčeho nevšiml. Nebo spíš někoho?

Vytáhl pistoli, přešel doleva a vykročil zpátky k hlavnímu vchodu. Opět se zaposlouchal.

Všude kolem panoval naprostý klid a mír. Přiblížil se ke dveřím s berettou v obou rukou a špičkou tenisky je pootevřel

o něco víc. Panty byly dobře promazané a otočily se úplně tiše. Kde bylo služebnictvo? Otevřel dokořán. Objevila se před ním široká vstupní hala od podlahy až ke stropu obložená leštěným dřevem. Ozařoval ji cínový měsíc, jehož světlo proudilo dveřmi

i okny. Ze zadní části stoupalo elegantní točité schodiště.

Vešel dovnitř, díky botám s měkkou podrážkou téměř neslyšně. Zastavil se a nahlédl do pokoje vlevo. Byla to jídelna ve viktoriánském stylu, ale všechno v ní bylo čínské, od vyřezávaného jídelního stolu až po plenty, jež zakrývaly různé kouty.

Opatrně vykročil doprava. Za další klenbou se rýsoval obývací pokoj dvakrát větší než jídelna. Byl potměšilý, Smith však zaslechl slabounký zvuk. Zamračil se. Z místnosti vycházel tichý pláč.

BAGDÁD, IRÁK

Jediným zbožím, kterého bylo v Bagdádu dost a za rozumnou cenu, byl benzín. V

pět hodin odpoledne panoval ve všech větších ulicích starobylé metropole jako obvykle hustý provoz. Doktor Husajn Kamil za volantem svého nablýskaného mercedesu trpce přemítal o nedostatku všeho, co se muselo dovážet či vyrábět, a sunul se hlemýždí řekou aut a nákladních vozů k obchodnímu centru města. Jel k případu a tížil ho strach. Jeho pacienti byli závislí na lécích ze zahraničí. Totéž platilo o jeho životní úrovni, výsadách i budoucnosti celé rodiny. Nemocní patřili k elitě národa a pokud by se mu nepodařilo sehnat antibiotika, analgetika, antidepresiva a další západní léčiva, která požadovali, šli by k jinému lékaři. A mohlo by to pro něj dopadnout ještě hůř... Neměl tušení, jak ta elegantní Francouzka zjistila, kde přišel k zakázaným lékům. Zнала však veškerá jména a místa, všechny kontakty, cestičky i tajné sklady. Pokud by se jediná slabika donesla k uším vlády nebo republikánské gardy, zabili by ho.

S vyschlým hrdlem přijel k vysokému domu postavenému ve šťastnějších dobách. Zaparkoval v podzemní garáži a vyjel výtahem do ústředí společnosti Tigris Export-Import, s. r. o., zemědělská chemie. Říkalo se, že je to jedna z tisíců firem, které prostřednictvím nastrčených figur vlastní prezident a jeho rodina. Sekretářka Nadia na něj čekala a nervózně si mačkala ruce. "Před chvílí se zhroutil, pane doktore. Zčistajasna. Byl úplně..." "Ještě se neprobral?" "Ne. Bojíme se o něj."

Poklusem ho vedla kolem kóji desítek zaměstnanců, kteří se v ponurém tichu pomalu chystali domů, do velké kanceláře svého šéfa Násira Fajdího, generálního ředitele a předsedy představenstva. Z oken byl úchvatný výhled nejen na město, ale až do pouště za řekami Tigris a Eufrat. Letmo ho zaznamenal a spěchal k Fajdímu, který ležel v bezvědomí na koženém gauči. Zkontroloval jeho životní funkce.

"Umře?" zašeptala Nadia.

Doktor Kamil neměl tušení, jak to ta Francouzka udělala, ale věděl, že Fajdího má na svědomí ona. Rekla mu totiž, že ho k němu přesně v 16.45 zavolají, a měla pravdu. Pochyboval, že ho chtěla zabít; to by vyvolalo oficiální vyšetřování. Zjistil, že Fajdího srdce silně tluč, má pravidelný tep a dobrou barvu. Prostě jen omdlel. Asi nějaká rychle účinkující, ale v zásadě neškodná látka, odhadoval Kamil.

Odpověděl tedy sekretářce: "Určitě ne, ale budu muset udělat pár testů." Podíval se na ni. "Musím ho svléknout. Rozumíte?"

Nadia se zarděla. "Jistě, pane doktore."

"Díky. Ať nás nikdo neruší."

"To by si nikdo nedovolil." Vyšla z kanceláře. Kamil věděl, že bude hlídat dveře jako lita saň.

Když s bezvládným obchodníkem osaměl, chvatně přešel ke stěně plné kartoték a vyhledal spis, který mu Francouzka popsala: Létaující drak, Šanghaj. Uvnitř našel čtyři papíry. Dva z nich byly dopisy od firemní pobočky v Basře, popisující jednání s Ju Jung-fuem, prezidentem Létaujícího draka, ohledně nákupu zemědělských strojů, chemikálií, elektroniky a dalšího zboží, které měla společnost přepravit lodí Císařovna vdova.

Další dva byly Fajdího odpovědi s pokyny, jak má kancelář v Basře postupovat.

Nic dalšího desky neobsahovaly.

Doktoru Kamilovi se rozbušilo srdce radostí. Faktura, kterou ta Francouzka chtěla, buď neexistovala, nebo byla v kanceláři v Basře. Dal spis zpět do zásuvky, zavřel ji a vrátil se k pacientovi.

Po dvaceti minutách se ozvalo tiché zakašlání následované vzdychnutím. Fajdího víčka se zachvěla. Doktor Kamil vykročil ke dveřím, vzal za kliku, usmál se na ztrápenou sekretářku a vyšel z kanceláře.

"Už můžete dovnitř, Nadio. Probírá se. Mělo by to být v pořádku."

"Alláh bud pochválen!"

"Jistě," pravil Kamil vážně. "Budu mu ještě muset udělat kompletní prohlídku. Zavolejte mi do ordinace a objednejte ho." Znovu se usmál. Čeká ho tučná odměna a velký vděk. A milé Francouzce sdělí, že jestli chce tu fakturu, bude muset jet do Basry, kam on samozřejmě nemohl, to by vzbudil podezření. Všechno dobře dopadlo, přesně jak si myslel.

08 KAPITOLA

ŠANGHAJ

V potměšlém obývacím pokoji seděla půvabná žena. Choulila se na hnědém koženém křesle uprostřed starožitného nábytku muzeální hodnoty. Byla drobná a štíhlá, lesklé černé vlasy stažené do jednoduchého copu. V jedné ruce držela sklenku s jantarovou tekutinou. Na stolu z ebenového dřeva a chromu vedle ní stála otevřená láhev koňaku Remy Martin. Podivný výjev doplňovala velká kočka ležící na luxusním gauči dlouhém téměř jako půlka obřího pokoje.

Zdálo se, že žena Smithe ani kočku vůbec nevnímá. Zírala kamsi do prostoru jako v hypnóze. Křehká osůbka obklopená velkými nepřátelskými předměty. Smith se rozhlédl, jestli v místnosti ještě někdo není. Nic však neviděl ani neslyšel. Dům byl strašidelně ztichlý. Opatrně vstoupil do pokoje, berettu stále v obou rukou. Žena zvedla sklenku a jediným hltém ji vyprázdnila. Natáhla se pro otevřenou láhev, opět si dolila sklenici do půlky, láhev zase položila a civěla před sebe. Pohybovala se automaticky jako robot.

Smith přišel tiše blíž, stále připraven použít pistoli.

Náhle se na něj podívala a on si uvědomil, že ji odněkud zná, že ji někde viděl. Aspoň její tvář, čínské šaty ke krku, majestátní výraz... No jistě, v kině. V nějakém čínském filmu. Byla to filmová hvězda. Ju Jung-fuova trofej? Tak či onak, zírala mu přímo do tváře, jako by si ani nevšimla pistole.

"Vy jste ten fízl z Ameriky." Bylo to konstatování, nikoli otázka, a vyřkla je dokonalou angličtinou.

"Vážně?"

"Manžel mi to řekl."

"Je tady?"

Uhnula očima a znovu se zadívala do dále. "Můj manžel zemřel."

"Zemřel? Jak se to stalo? Kdy?"

Žena se k němu opět otočila a pak udělala cosi divného. Podívala se na hodinky.

"Je to tak deset minut, možná čtvrt hodiny. Jak to provedl? To mi neřekl. Možná pistolí - takovou, jakou držíte. To všichni muži milují zbraně?"

Z jejího věčného nevzrušeného hlasu a morbidního klidu Smithe mrazilo. Jako by ho ovanul štiplavý severák.

"To všechno vy," pokračovala. "Měli z vás strach. Vaše přítomnost by vyvolala otázky, které nechťeli slyšet." "O kom mluvíte?"

Znovu vypila koňak do dna. "O lidech, kteří přinutili manžela, aby si vzal život. Říkali, že to musí udělat kvůli mně a dětem. Kvůli rodině." Zasmála se. Přišlo to náhle, jako exploze. Děsivý zvuk vyzněl spíš jako psí štěknutí než skutečný smích. Nebylo v něm žádné veselí, jen trpkost. "Připravili ho o život, aby se sami zachránili. Ale pozor, ne před nebezpečím. Před možným nebezpečím." Sledovala Smithe s pohrdlivým úsměvem. "A vy si sem teď přijdete a hledáte manžela. Přesně jak říkali. Oni vždycky vycítí, když jsou jejich zájmy v ohrožení."

Smith se snažil její zatrpklosti využít. "Jestli ho chcete pomstít, pomozte mi. Potřebuju jeden dokument, který váš muž měl. S tím papírem z nich můžu udělat mezinárodní zločince."

Zamyslela se. Bylo patrné, že zvažuje pro a proti. Pozorně se mu dívala do tváře, jako by v ní hledala faleš. Pak pokrčila rameny, zvedla láhev Remy Martin, nalila si sklenku téměř po okraj a odvrátila zrak.

"Je nahoře," pravila toporně. "V trezoru v ložnici." Už se na něj ani nepodívala. Místo toho si usrkla koňaku a civěla do prázdného vzduchu, jako by se v něm vznášely odpovědi, jímž nedokázala úplně porozumět.

Smith se zarazil. Není to lest? Možná ho chtěla vylákat nahoru a tam padne do léčky.

Na tom však příliš nezáleželo. Nutně tu listinu potřeboval. V sázce bylo příliš. Vykročil pozadu z velkolepého pokoje a otáčel berettu před sebou, aby měl na mušce místnost i temnou vstupní halu. Dům však zůstal hrobově tichý.

Opatrně vystoupil do prvního patra, kde panovala ještě větší tma, protože tam nebyla okna, jimiž by pronikal svět měsíce. Ani tady se nic nehýbalo. Smith neucítil pach spáleného střelného prachu a nespatriil žádné mrtvolky. Jediný zvuk zaslechl z přízemí - cinknutí lahve koňaku o sklenku v rozlehlém obývacím pokoji, kde si truchlící žena nalévala další dávku.

Ložnice se nacházela na konci haly. Byla dvakrát větší než běžné ložnice a působila dokonale čínsky. Stála tam velká postel s nebesy z pozdního období dynastie Ming, dvě pohovky stejného stylu, šatníky z éry Čching a dámský toaletní stolek, židle a nízké stolky z dalších dynastií. Vše bohatě vyřezávané a zdobené podle té nejlepší čínské tradice. Postel byla zahalená hedvábím a brokátem, látky visely i na stěnách. Každý možný kout zkrášlovala plenta. Trezor se skrýval za obrazem jakési dávné bitvy, jež se odehrála nejspíš za vlády Kublajchána. Smith vytáhl paklíče, položil je na skříňku poblíž sejfu a prohlížel si zámek.

Vzal za číselník - a dveře trezoru se pohnuly. Se zlou předtuchou je k sobě přitáhl. Když se hladce otevřely, před domem zaburácel motor silného auta.

Smith se vrhl k oknu s výhledem na garáž a spatřil už jen koncová světla jaguáru, který ujížděl dlouhou příjezdovou cestou směrem k ulici. Sakra.

Vyrazil z ložnice a bral schody po dvou. Sklenka s láhví stály na stole vedle křesla. Žena zmizela. Byla to past? Chtěla ho srdceryvnou báchorkou o sebevraždě

z donucení jen zmást?

Napínal uši, ale neslyšel, že by k domu přijížděly nějaké vozy.

Rozběhl se zpátky nahoru. Zamířil do místnosti, odkud bylo vidět přímo před dům. Byl to dětský pokoj. Díval se přes zahradu a stromy až ke vzdálené zdi. Nikde však nezaznamenal pohyb, ani z ulice nevycházely žádné zvuky.

Třeba se spletl. Možná byla opravdu nešťastná a opilá a v hrůze někam prchla.

Nebo se chtěla zabít jako její manžel.

To nemohl riskovat. Znova vyběhl do patra, vytáhl z trezoru všechny věci a hodil je na jednu z pohovek. Byly tam šperky, dopisy a jiné písemnosti. Peníze či seznam nákladu nikoli.

Zlostně zavrtěl hlavou. Zmocnilo se ho zklamání. Ještě dvakrát prolistoval

dopisy a dokumenty a tiše přitom klel. Nákladový list mezi nimi nebyl.

Jednu zajímavou věc však přece našel - strojopisný text na hlavičkovém papíru

belgické společnosti Donk & LaPierre, S. A., Antverpy a Hongkong. Adresátem byl

Ju Jung-fu z firmy Létající drak. Text ve francouzštině obsahoval ujištění, že

zboží dorazí do Šangaje 24. srpna v dostatečném předstihu před vyplutím

Císařovny vdovy, a vyjadřoval víru ve "zdar našeho společného podniku". Podepsal

ho Jan Donk a pod jménem odesílatele bylo telefonní číslo do Hongkongu.

Smithovi se ulevilo, že možná přece jen našel něco kloudného. Zastrčil dopis do

batohu a chvatně opustil ložnici. Právě se chystal sejít po schodech, když

spatřil stín, jenž se mihl za okny po obou stranách vstupních dveří. Rozbušilo

se mu srdce, ale přinutil se zůstat stát a poslouchat. Měsíčnou nocí se k domu

blížily rychlé kroky.

Smith zaplavila vlna adrenalinu. Rozběhl se zpátky do ložnice a vyhlédl ze

zadních oken na upravenou anglickou zahradu. Nikde ani živáčka, ale nebylo odsud

úniku. Kolem nerostly žádné stromy, mohl jedině skočit.

Rozběhl se k oknům na druhé straně místnosti. Vzorně posekaný trávník působil v

paprscích měsíce jako zašlá měd. Stromy tam sice byly, ale příliš daleko od

domu, takže by na ně stejně nedosáhl. Po stěně se však táhl okap, který ústil v

trávě.

Zatímco si Smith prohlížel trubku, kolem čelního rohu vily přeběhly dvě postavy.

Zkoumaly, kterým oknem proniknout dovnitř.

Pokud to nebyla past předtím, teď rozhodně ano. vetřelci brzy najdou odemčené

hlavní dveře, pokud se tak už nestalo. Během několika vteřin proniknou dovnitř,

vyběhnou po schodech a dostanou ho.

Počkal, až postavy zmizí za domem. Otevřel okno, posadil se na parapet a natáhl

se k plechovému okapu, který byl pevně uchycený ke zdi, nebo to alespoň tak

vypadalo. Chytil se za trubku a zhoupl se. Vrzla, ale nepovolila. Po špičkách

pak doslova sešel po stěně vily. Když se spustil do trávy, vyrazil přes

ozářený trávník k hájku, který mu poskytl úkryt, když při-

jel.

Z oken ložnice se ozval zlostný křik v čínštině. Našli otevřený trezor a došlo

jim, že vetřelec uprchl.

Smith vběhl mezi stromy a začal se proplétat tmavou vegetací. Výkřiky se dál

linuly nocí, po chvíli z nich však zbyl jediný tlumený hlas, jenž udílel sípavé

rozkazy jako seržant, jenž při výcviku povzbuzuje vojáky, aby vydrželi. Smith

ten drsný hlas už slyšel - u vůdce útočníků na ostrově Liu-čchiu, velkého Číňana

s červenobílými vlasy, jemuž pokladník Létajícího draka říkal Feng Tun.

Náhle nastalo zlověstné ticho. Smith odhadl, že dostali rozkaz se rozestoupit a

zatlačit ho do míst, kde zeď hraničila s ulicí. Budou tam číhat další Fengovi

lidé. Stejný obchvat použil i při útoku na ostrově Liu-čchiu. Velitelé s oblibou

používají stále tutéž taktiku - jako když generál Stonewall Jackson obklíčil

severní vojska.

Smith se otočil a tiše se rozběhl k zadní zdi. Jak proplouval stíny, vytáhl z

kapsy vysílačku. "Andy? Pojď sem, Andy."

"Kurva, podplukovníku. Jste v pořádku?"

"Viděl jsi je?"

"Jasně. Tři auta. Radši jsem se klidil pryč."

"Kde jsou teď?"

"Vpředu, jak jste říkal. Schoval jsem auto a vrátil se sem pěšky. Ty tři vozy

jsou přímo tady na ulici, nepříjemně blízko."

"Hlídá tam někdo?"

"To si pište."

"Kolik jich je?"

"Na můj vkus až moc. Tři šoféři. A dalších pět chlapů právě vyšlo bránou a

přidali se k nim."

"Uvítacímu výboru se musíme vyhnout. Rychle se vrať k autu, objed to a počkej na

mě u zadního rohu v boční ulici. Jasný?"

"Boční ulice, zadní roh."

"Tak pohyb."

Smith ukončil spojení a znovu se rozběhl do zadní části zahrady. Když už si začínal myslet, že své pronásledovatele pře-

lstil, zaslechl podezřelý zvuk. Otočil se a padl k zemi s berettou v ruce. A znovu - pronikavé zadrhnutí kovu o dřevo. Pak kdosi tiše zaklel.

Smith se snažil rozeznat jakýkoli pohyb. Lesík ztichl a zdálo se, že se hýbou jen větévky a listí, s nimiž si pohrával vánek.

U zdi vpravo od něj rostlo houští. Pomalu se k němu plížil, všechny smysly rozjitřené. Vklouzl mezi dva keříky a přinutil se nedýchat tak rychle a zhluboka. Čekal.

Velkou siluetu spatřil jen díky tomu, že vítr vyfoukl otvor v příkrovu listí vysoko nad jeho hlavou. Měsíc ozářil příkrčeného muže, jenž procházel kolem se samopalem AK-74.

Smith měl na sebe vztek. Špatně odhadl situaci. Feng Tun usoudil, že bude čekat další obchvatný útok, většinu svých lidí proto poslal na ulici a sám se vrátil k protější zdi v naději, že Smithe překvapí. Ale úplně sám by nechodil. Nepochybně ho jistili číhající muži.

Smith se vyplížil z houští. Ostatné větvičky ho škrábaly do hlavy i rukou, ale on to nevnímal. Vstal a rozběhl se doleva, kde opevnění sousedilo s boční ulicí.

Blízko zdi nerostly žádné stromy, jež by mohl využít k útěku. Byla tam však poměrně vysoká kupa spadlých větví a dalšího zahradního odpadu. Ju Jung-fu naštěstí dbal hlavně na dojem - co by se staral o část lesa, kam nebylo vidět?

Smith vyběhl na hromadu a skočil. Zachytil se stěny, vyšplhal vzhůru a zadíval se do ulice. Naproti u zadního rohu parkoval Andyho volkswagen.

Zapnul vysílačku. "Andy?" hlesl co nejtišeji. "Obšancovali to tady. Nedostanu se k tobě. Jeď pryč, otoč to, vrať se a v prostředku ulice zpomal. Až naskočím, dupni na plyn."

Čekal. Nikdo se neozval. Andymu možná nefungovala vysílačka.

"Andy? Jsi tam?" Ticho. "Andy?"

Žaludek se mu sevřel strachem. Po zádech mu přeběhl mráz. Vyhrabal z batohu dalekohled s nočním viděním a zaměřil se na

auto. Andy seděl za volantem a nehybně sledoval ulici před sebou. Nikdo jiný ve voze nebyl.

Smith se zamračil. Pozorně si prohlížel volkswagen i nazelenalou tmou všude kolem. Andy se ani nepohnul. Smith ho sledoval ještě nekonečně dlouhé minuty.

Nic se však nezměnilo. Jenže Andy ani necukl svařákem, ani nemrkl.

Smith hořce vzdychl. Zabíli ho.

Odložil dalekohled, seskočil na ulici a pak se rozběhl přes zahrady menších domů v sousedství. Tentokrát za sebou neslyšel žádný křik. Fengovi lidé se plně soustředili na auto a čekali, až Smith za Andym přijde.

Po chvíli zpomalil do lehkého poklusu. Cítil zlost a únavu. Běžel kolem zahrad, plotů a zdí uzavřených areálů postavených pro zahraniční obchodníky, kteří proudili do lidové republiky ve snaze ukrojit si z jejích miliard. Nakonec dorazil na hlavní ulici. Celý zpocený mávl na taxi.

PEKING

V obývacím pokoji domu na předměstí zazvonil telefon. Niu Tien-sing měl rezidenci ve čtvrti I-čcheng, jedné ze starších částí Pekingu. Považoval se za muže z lidu, a tak se nepřidal k řadě členů ústředního výboru, kteří si stavěli drahé vily v odlehlé čtvrti Čchao-jang. Komplex jeho domů byl sice velký a komfortní, do luxusu měl však daleko.

Niou právě s manželkou a synem sledovali na videu americké drama z právního prostředí, a tak ho zvonění obtěžovalo. Částečně proto, že mu narušovalo rodinné chvíle, které měl tak rád, ale od svého povýšení do stálého výboru jich ubývalo. Jeho nelibost však měla i jinou příčinu. Telefon jej vytrhl z užaslého studia amerického pojetí zločinu, práva, společnosti a jednotlivce.

Nikdo by si však nedovolil volat mu v tak pozdní hodinu, pokud by to nebylo naléhavé. Omluvil se, zamířil do soukromé pracovny a zavřel za sebou dveře, jež utály zvuk televize i spokojené hlasy jeho ženy a syna.

Zvedl sluchátko. "Prosím?"

Chraplavý hlas generála Čchu Kchvaj-žunga šel rovnou k věci. "Náš přítel doktor Liang hlásí, že Jon Smith nepřišel na domluvenou večeři. Našel na záznamníku jeho vzkaz. Jel za ním do hotelu. Doufal, že ho přemluví. Když nikdo neotvíral, dostal strach, jestli se Smithovi něco nestalo. Zavolał proto ředitele. Když otevřeli dveře, našli prázdný pokoj. Smith se z hotelu neodhlásil a neměl sbaleno, ale byl pryč." To se Niouovi nelíbilo. "Co na to major Pchan?" "Jeho lidé Smitha vycházejí z hotelu neviděli." Niou věděl, že šéf státní bezpečnosti má z Pchanova zjevného neúspěchu radost. O to však teď nešlo. "Smith vycítil, že

doktor Liang dostal podezření. věděl, že bude pod dohledem, a tak si našel skulinku a nepozorovaně zmizel."

"Přesně tak," přitakal generál se špetkou jízlivosti. Niou se musel ovládat.

"Byl už podplukovník Smith někdy v Šanghaji?"

"Nevíme o tom."

"Umí čínsky? Má tady přátele nebo kolegy?" "Ve vojenských ani jiných záznamech nic takového není." "Tak jak se tady pohybuje?" podivil se Niou a sám si odpověděl: "Někdo mu musí pomáhat."

Generál se už škodolibě radosti nabažil. Najednou zvažněl. "Někdo odsud. Znalec prostředí. Mluví anglicky nebo jiným jazykem, který Smith ovládá. Bude mít auto a vyzná se tady líp než ostatní. Je to záhada. O Smithovi nic nevíme, a přesto mu tady někdo určitě pomáhá. Možná je to vyzvědač, kterého nám sem před lety nasadili."

Niou přemýšlel o svých vlastních soukromých špionech. Bez nich by byl ve složitém světě čínské politiky téměř slepý a hluchý. "Tak či onak, teď pana podplukovníka musíme zadržet a vyslechnout. Řekněte majoru Pchanovi, aby to okamžitě udělal."

"Pchanovi lidé prohledávají celou Šanghaj."

"Až Smithe najdete, dejte mi zprávu. Promluví s ním sám." Niou zachmuřeně zavěsil. Veškerá radost z rodinné pohody i amerického filmu z něj vyprchala. Proč by sem Američané v tak politicky citlivé době posílali agenta a dovolili by mu dál působit, když sám nepochybně věděl, že byl odhalen? Proč by hazardovali se smlouvou o lidských právech, kterou sami připravili?

Padl do kancelářského křesla, opřel se a zavřel oči. Pohroužil se do hlubokého soustředění. Po chvíli našel úplný vnitřní klid, až měl pocit, že se vznáší. Jeho tělo ani duše nic nevážily... Minuty tikaly. Uběhla celá hodina. Trpělivost byla nezbytná. Konečně mu bleskla hlavou odpověď: něco takového by se stalo, kdyby se proti smlouvě postavila i nějaká politická frakce na nejvyšších místech Ameriky.

09 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Ve velké zasedací místnosti vedle Oválné pracovny panovalo značné napětí. Všechna křesla kolem dlouhého jednacího stolu byla plná, stejně tak židle u stěn vyhrazené pro asistenty, poradce a analytiky. Někteří seděli, jiní stáli, a všichni dychtivě očekávali, jaká zde padnou rozhodnutí, aby mohli svým šéfům předložit příslušné odpovědi. Šlo sice jen o předběžnou diskusi, týkala se však důležitého tématu mnohamiliardových výdajů na zbrojení. Svolal ji nový ministr obrany Henry Stanton, jenž seděl po prezidentově pravici. Stanton byl horkokrevný padesátník střední postavy. Z jeho plešatící hlavy i nepokojných rukou vyzařoval elán a osobité kouzlo. Ostré rysy tváře se léty zaoblily, takže vypadal téměř jako hodný strýček. Tohoto uklidňujícího dojmu s oblibou využíval při tiskových konferencích. Avšak nyní, mimo zraky médií, se choval zcela věcně.

Svým typicky odměřeným tónem pokračoval: "Pane prezidente, pánové a dámo." Naklonil hlavu k jediné ženě u dlouhého stolu, bývalé brigádní generálce Emily Powell-Hillové, prezidentově poradkyni pro otázky národní bezpečnosti. "Zkuste si představit naši armádu jako alkoholika. Pokud chce alkoholik přežít, musí udělat tlustou čáru za minulostí. A to platí nejen o našich ozbrojených silách, ale vlastně o celé zemi."

Ze sverepě zatatých čelistí a tichého mručení velitelů na druhé straně stolu číselo podrážděnost. Alkoholik? Alkoholik! Co si to dovozuje?! Dokonce i prezident Castilla povytáhl obočí.

Emily Powell-Hillová se snažila uklidnit rozjitřené city. "Pan ministr si samozřejmě rád poslechne vaše názory a bude se radit s řadou expertů v oboru i našimi spojenci."

"Pan ministr," vyštěkl Stanton, "nic poslouchat nemusí. Prostě vám říká, jak to je. Je třeba se probudit, protože svět se změnil. Jak pravil klasik, přestaňme se připravovat na loňskou válku!"

"Pan ministr se díky svým přirovnáním možná dostane do novinových titulků, což ho asi láká," zavrčel admirál Stevens Brose, náčelník generálního štábu, jenž seděl přímo naproti prezidentovi a Stantonovi, "ale jeho názory od stolu budou mít na bojišti nulovou hodnotu." Jeho kratičké šedivé vlasy jakoby se naježily. Měl překřížené kotníky pod stolem a jeho velká brada čněla vyzývavě vzhůru.

Ministr Stanton okamžitě odsekl: "To, co naznačujete, se mi vůbec nelíbí, admirále, a..."

"Já nic neznaznačuju, pane ministře," pravil Brose nevzrušeně. "Tak to prostě je."

Navzájem se probodli pohledem.

Stanton, nováček ve vládě, se vrátil očima ke svým poznámkám. Jen málo lidí vydrželo neúprosný pohled náčelníka generálního štábu a Stanton mezi ně toho dne nepatřil.

Přesto neustoupil ani o píď. Zvedl zrak. "Dobře. Jestli se chcete přít..."

Admirál se usmál.

Stanton zrudl. Jako bývalý ředitel společnosti General Electric neměl ve zvyku pochybovat o svém přesvědčení. "Řekněme, že jsem si získal vaši pozornost, admirále. To se počítá."

"Přišel jste pozdě. Udělala to za vás světová situace," zahřimal Brose. "A o tu tady jde."

Prezident zvedl ruku. "Dobře, dobře, pánové. Vyhlase příměří. Henry, poučte nás, ubohé laiky. Řekněte nám, co přesně navrhujete."

Stanton kdysi s oblibou zastrašoval správní rady, které mu pak schvalovaly každý rozmar. Odmlčel se tedy pro zvýšení důrazu a pronikavým pohledem sežehl shromážděné generály a ministry. "Víc než půl století zbrojila Amerika na krátkou intenzivní válku v Evropě nebo bývalém Sovětském svazu vedenou z velkých stálých základů v relativně dostupné vzdálenosti. Cíle byly nadostřel stíhaček a bombardérů z letadlových lodí, obří bombardéry navíc mohly přiletět přímo z Ameriky. Ve snaze předejít válce jsme spoléhali na politiku zdržování a masivního odstrašení. To všechno se musí radikálně změnit. A musí se to změnit okamžitě."

Admirál Brose přikývl. "Pokud navrhujete zeštíhlení vojska, plně souhlasím.

Armáda musí umět rychle zareagovat a rychle se rozmístit kdekoli a kdykoli.

Potřebuje lehčí, menší a nenápadnější zbraně. Námořnictvo už přešlo na koncepci malých letadlových lodí, raketových plavidel a ponorek pro boj v úzkých pobřežních vodách, kde budeme operovat čím dál víc."

Generál letectva Bruce Kelly seděl hned vedle Broseho. Měl napřímená záda, růžolící aristokratickou tvář a dokonalou uniformu. Jeho průzračné oči působily přemýšlivě. Neprátele

o něm říkali, že je stroj bez citu, zatímco jeho příznivci tvrdili, že je to

jeden z největších mozků, jaké kdy armáda měla. "Doufám, že pan ministr

nenavrhuje vzdát se našich odstrašovacích prostředků," pronesl mírným hlasem.

"Jaderné zbraně - s krátkým

i dlouhým doletem - jsou pro nás naprosto zásadní."

"Ano." Stanton nasadil svůj okouzlující úsměv, protože se s Kellym v podstatě shodoval. "Ale měli bychom uvažovat o omezení zásob a zaměřit se na vývoj

větších a 'lepší' bomb a obřích raket, které je unesou. Asi by také nebylo moudré stavět víc letadlových lodí a ponorek, než je nutné k obnově stávajícího parku."

"Pojďme k věci, Henry," vybídla ho Emily Powell-Hillová. "Máme se tady bavit o výdajích. Co podle vás máme a nemáme budovat?"

"Tady nejde o můj názor, Emily. Já vám jen říkám, co musíme udělat, jestli si chceme udržet vojenskou převahu. Je potřeba přejít od obřích letadlových lodí, tanků a bitevníků k menším, lehkým a v podstatě neviditelným zbraním."

Náčelník štábu pozemních sil generálporučík Tomáš Guerrero seděl dál vpravo od admirála Broseho. Jeho velké hranaté ruce ležely propletené na stole. "Nikdo mi

nebude vykládat, že nepotřebujeme tanky, těžké dělostřelectvo a velkou armádu vycvičenou pro vedení velkých válek. Pořád tady máme Rusko a Čínu, pane

ministře. Vy na ně zapomínáte. Mají obří vojska, rozlehlá území a nukleární

zbraně. Pak je tu Indie, Pákistán a

taky sjednocená Evropa. Už teď je Evropa naším ekonomickým soupeřem."

Stanton se jen tak nedal. "Nic jiného netvrdím, generále."

Powell-Hillová podotkla: "Nikdo jistě nechce oslabovat naši současnou vojenskou moc. Jestli tomu dobře rozumím, pane ministře, podle vás máme zintenzivnit práci na vývoji menších zbraní a přizpůsobit tomu výcvik."

"Víte...", začal Stanton.

Než mohl ministr obrany pokračovat, admirál Brose si svým velitelským chováním i hlasem vynutil pozornost. "Nikdo v této místnosti nezpochybňuje pojetí štihlejší a účinnější armády. Na tom přece pracujeme už od války v Zálivu, sakra. Jen jsme to ještě nedotáhli do konce."

Z druhého konce stolu zahřimal velitel námořnictva generálporučík Oda: "Já rozhodně nejsem proti. My mariňáci chceme lehkou a pohotovou armádu."

Nastalo souhlasné kývání. Jen prezident Castilla, který se obvykle účastnil

každé vážnější debaty na vojenské téma, zůstal zticha. Vypadal zadumaně, jako by ještě na něco čekal.

Ministr Stanton na něj pohlédl a vycítil nejistotu. Rázně tedy pokračoval: "Jsem rád, že s mou analýzou rámcově souhlasíte. Ale mám dojem, že chcete začít zítra.

To je pozdě. My musíme začít už dnes. Ihned. V této chvíli máme zbraně v různém

stadiu vývoje - stíhačku F-22 na kratší dolet, novou generaci bitevních a letadlových lodí DD-21 a systém těžkého dělostřelectva Protector. Jsou moc velké. Všechny. Jsou to sloni, a my potřebujeme jaguáry. Ve střetech, které nás s velkou pravděpodobností čekají, budou úplně k ničemu."

Než u stolu znovu nastal výbuch nevole, admirál Brose prudce zvedl ruku. Když se hlasy ztlumily do dotčeného mumlání, oslovil přítomné. "Dobře. Pojďme si je probrat jednu po druhé. Bruci, poreferujte nám o taktických bojových letounech F-22."

"Vezmu to krátce," pravil generál Kelly. "Ef šestnáctky stárnou. Ef dvaadvacítky nám zajistí naprostou nadvládu na nebi nad každým bojištěm. Nová generace letadel nepřítel okamžitě uvidí a sestřelí. Jsou rychlejší, ovladatelnější a silnější. Navíc je radary prakticky nezaznamenají."

"Výstižně řečeno, generále," pochválil ho Stanton. "Pokusím se o stejnou věcnost. Žádná země na světě nebuduje letectvo, které by se nám mohlo rovnat. Ve světě se teď staví relativně levné, účinné a přesné raketové systémy. Řada z nich bohužel skončí v rukou teroristů. Ano, bitevník F-22 je opravdu špička, ale má krátký dolet. To znamená, že potřebuje základny blízko bojiště. Ale co když je nepřítel vyřadí raketami? Nové a drahé stíhačky nám budou k ničemu."

"Budu mluvit za námořnictvo," řekl Brose. "V současné době přehodnocujeme přístup k letadlovým i dalším lodím. V uzavřených vodách nebo blízko pobřeží je rakety trefí jako kachny. Pokud vypukne válka hluboko ve vnitrozemí, žádná loď nebo letadlo s krátkým doletem se stejně na bojiště nedostane."

"Takže zbývá pěchota a dělostřelecký systém Protector," prohlásil ministr pozemních vojsk Jasper Kott. Byl to elegantní muž s vybraným chováním. Měl hladké tváře, klidný výraz a výrazné oči. Dokázal se ovládat i za nejvypjatějších situací. "Souhlasím s kolegou Stantonem, že potřebujeme armádu s možností rychlého nasazení, jakou si představuje. Kdyby v Kosovu vypukla pozemní válka, našim tankům by to tam trvalo měsíce a nakonec by se to stejně minulo účinkem. Model Abrams váží sedmdesát tun a prolomil by deset z dvanácti mostů mezi přístavem a bojištěm. Proto teď cvičíme 'prozatímní' brigády. Nakonec dostanou nový obrněný vůz, který je mnohem menší než Abrams a dá se přepravit vzduchem."

"V tom případě ale vůbec nepotřebujeme systém Protector, co říkáte, pane ministře?" popíchl ho Stanton.

Kottův hlas zůstal zdvořilý, téměř neutrální. "Naopak, potřebujeme ho velice naléhavě. Jak už řekl generál Guerrero, máme řadu možných nepřátel - Čínu, Rusko, Srbsko, Indii, Pákistán a nesmíme zapomínat ani na Írán a Irák. Naše bombardéry jsou silné, ale někdy jim chybí přesnost. Základem vítězství ve velké bitvě je pořád dělostřelectvo. Protector je mnohem lepší než náš současný systém Paladin. Díky němu můžeme odstrašit

i velké protivníky. Mimochodem, Protector se dá lehce přepravit letecky."

"To jistě, zvláště když jste ho odstrojili na čtyřicet dva tun. Vyhodili jste spoustu pancérů, ale každý ví, že je při první příležitosti vrátíte zpátky. Pak ten krám bude vážit tolik, že nikam nepoletí."

"Možnost přepravy letadlem zůstane," opáčil generál Guerrero.

"O tom bych pochyboval, generále. Armáda obrněnce přímo miluje. Jakmile dostanete od vlády souhlas Protector vybudovat, najdete si cestičku, jak ho zase opacérovat. Jen si vzpomeňte, co zjistili Němci za druhé světové války v Rusku a Ardenách: špatné silnice, staré mosty, úzké tunely a špatný terén připraví těžké tanky a dělostřelectvo o všechny výhody. Přidejte k tomu psí počasí a můžete si tam rovnou vykopat hrob."

"Ale lehké síly zase selhávají proti těžkým zbraním a početní převaze," poznamenal ministr Kott. "To nelze popřít. Vy byste nás, Stantone, vedl do záhuby."

Jak se muži kolem stolu rozčílili, připraveni opět vášnivě diskutovat, admirál Brose zvýšil hlas. "Ted jsme si celkem dostatečně vyjasnili pozice. Ale finanční prostředky na výzbroj nejsou neomezené, je to tak, Emily?"

Poradkyně pro národní bezpečnost zasmušile přikývla. "Bohužel."

"Takže tady bych souhlasil s ministrem obrany," sdělil jim Brose. "Náš úkol číslo jedna je vyvinout lehčí síly, jak nám velí naše zkušenosti od Somálska až po dnešek. Také potřebujeme rozvíjet to, co máme, a pozorně sledovat vojenský vývoj potenciálních nepřátel." Podíval se přes stůl na prezidenta. "Co vy na to, pane prezidente?"

I když Castilla zůstal při zdlouhavé diskusi nezvykle tichý, bylo o něm známo, že je zastáncem úspornější armády. Téměř neznatelně kývl. "Každý z vás řekl pádné argumenty, které je třeba uvážit. Je jasné, že potřebujeme dostatečně velkou a pohotovou armádu, která by zvládla lokální války a hrozby třetího

světa, případně tam chránila naše občany a zájmy. Další Somálsko si nemůžeme dovolit. Zároveň se nedá spoléhat, že bude nějaká země nečinně čekat, než jí Amerika kolem hranic rozmístí masivní vojenskou sílu, jak nám to dovolil Saddám Hasajn za války v Perském zálivu." Prezident kývl na admirála Broseho a ministra Stanton. "Pánové generálové a ministr Kott nám na druhou stranu připomínají možnost obrovských konfliktů, při kterých proti nám budou stát nepřátelé z první ligy s nukleárními zbraněmi. Budeme muset bojovat na rozlehlých plochách, kde lehké síly nebudou stačit." Zdálo se, že se znovu ponořil do zamyšlení. Nakonec přítomným oznámil: "Možná budeme muset zvážit větší vojenské výdaje, než jsme očekávali." Všichni v místnosti se po sobě zmateně podívali a pak se vrátili pohledem k prezidentovi. Váhal, což byla u tak rázného člověka vzácnost. Jen admirál Brose měl tušení, co se za jeho podivnou nerozhodností skrývá - nákladní loď Císařovna a strategický zájem Číny.

Prezident vstal. "Brzy se znovu sejdeme a budeme se bavit dál. Emily, potřebuju s vámi a Charliem ještě něco probrat."

Vybraní generálové, členové vlády a asistenti se zamračene trousili z místnosti a vyměňovali si strohé poznámky. Výsledek schůze je zjevně neuspokojil.

Prezident Castilla sledoval odcházející s vážným výrazem.

ŠANGHAJ

V taxíku se Smith převlékl do obleku s vázankou, který mu vrátil chudák Andy. Každých pár minut se ohlížel přes rameno a upíral pohled na pohyblivé světlomety za zadním sklem. Nemohl se zbavit dojmu, že ho někdo sleduje. Navíc ho strašily tváře Andyho Ana a Averyho Mondragona. Třeba jim mohl - a měl - nějak zachránit život.

V duchu si procházel poslední dva dny a přemýšlel, co mu uniklo, kdy se špatně rozhodl. Znovu se ho zmocnila zlost. Svaly se mu napjaly. Hrudník mu vzteky málem praskl. Co je to za lidi, že pro ně život nemá žádnou cenu?

Nakonec se z nejhoršího otřepal. Přílišná zlost zatemňuje mozek, a to si nemohl dovolit, protože musel najít ten seznam.

Upravil si oblek a černé pracovní šaty nacpal do batohu. Čekala ho práce, která Mondragonovou a Andyho smrti ještě nabyla na důležitosti.

Taxikář ho vysadil na okraji nábřeží Bund a on se vmísil do proudu lidí, kteří si vyšli na večerní procházku k řece. Když dorazil k rohu naproti hotelu Mír, zahnul do Nan-ťing Tung Lu. Proslulý nákupní ráj se zde znovu měnil v úzkou páchnoucí ulici plnou lidí, která tudy vedla před vznikem obchodního centra. Chodníky byly tak nabitě, že se chodci doslova dotýkali ramen.

Smith se schoval do uličky, odkud měl dobrý výhled na otočné dveře hotelu.

Doufal, že tam spatří Fengovy červenobílé vlasy. Prodavač falešných hodinek Rolex, jenž obtěžoval všechny, kdo vcházeli či vycházeli z hotelu, mu silně připomínal chlapíka, kterého si všiml u vily Ju Jung-fua. Prodejce noků stojícího na chodníku vedle kouřícího hrnce neomylně poznával - byl to jeden ze dvou útočníků, kteří se mihli pod okny ložnice.

Hráli svou roli, ale počínali si přitom dost nepřírozeně. Vlastní zboží jako by je nezajímalo. Lidem, kteří se u nich zastavili, sotva věnovali pohled, natož aby je hlasitě lákali k nákupu. Namísto toho si pečlivě prohlíželi každého, kdo prošel dveřmi hotelu. Ostatní vchody Smith ani nemusel prověřovat. Měl téměř jistotu, že je také někdo střeží. Ti lidé byli zkušený a dobře organizovaní. Potřeboval je odlákat nebo nějak odstranit. Mohl ze sebe udělat návnadu, ale to bylo riskantní. Na rozdíl od něj se v Šanghaji vyznali a uměli čínsky. Nakonec vklouzl do zástupů mířících zpátky k Bundu, vyhledal telefonní automat a vložil do něj kartu, kterou mu dal doktor Liang. Vytočil číslo hotelu.

Recepční se ozval čínsky, jakmile se však Smith představil, okamžitě přešel do angličtiny.

"Ano, pane. Co byste potřeboval?"

"Je mi to trochu trapné, ale mám menší problém. Během dne jsem měl nepříjemnou výměnu názorů s párem pouličních prodavačů. Bohužel jsou tady zas a sledují vchod do hotelu. Obávám se o svou bezpečnost. Proč tam vlastně jsou?"

"Postarám se o to. Můžete je popsat? V téhle části Nan-ťing Tung Lu je jich hodně."

"Jeden prodává napodobeniny rolexek a druhý Šanghajske noky."

"To snad bude stačit, pane doktore."

"Díky. Hned se cítím líp." Zavěsil, propletl se zpátky změtí chodců a postavil se vedle květináče, odkud měl dobrý přehled. Po necelých dvou minutách zahýkalo auto městské policie. Klestilo si cestu davem a zastavilo před hotelem.

Vystoupili z něj dva strážníci v tmavomodrých kalhotách a světlemodrých košilích. Trhovci udělali chybu: vůbec se o rozruch nezajímali, což v policistech okamžitě vzbudilo podezření. Pouliční prodavači se vždycky začnou

ohlížet přes rameno, když se na obzoru objeví ruka zákona. Za několik vteřin už se údajní obchodníci překřikovali se strážníky. Smith čekal. Dveře velkého černého auta, jež parkovalo na druhé straně ulice, se brzy otevřely a vyšli z nich dva muži v civilu. Jak se prodírali davem, všichni uskakovali a rychle jim uvolňovali cestu. Úřad pro veřejnou bezpečnost. Tajní přistoupili k městským policistům. Jeden z nich ostře promluvil. Strážníci i prodavači začali okamžitě na agenty bezpečnosti křičet a snažili se je přesvědčit o své pravdě. Prodejci mávali povolením. Policisté ukazovali na hotel. Lidé od veřejné bezpečnosti také spustili povyk. U dveří hotelu zastavil velký černý lincoln a vyložil tři evropské obchodníky a tři mladé Číňanky v šatech s rozparkem. Smith se k rozesmáté skupince přitočil jako starý známý a společně s ostatními vešel volným krokem do vestibulu. Kolem rozhádaných policistů a prodavačů se mezitím shlukl hrozen lidí.

Když Smith vstoupil do pokoje, vytáhl mobil a zarazil se. Tenká průhledná fólie, kterou předtím položil na koberec, byla pryč. Vrátil telefon do kapsy, vytáhl berettu a pozorně si prohlížel podlahu. Nemusel se dívat dlouho. Nástraha ležela zmuchlaná u stěny necelý metr ode dveří. Někdo vešel, šlápl na fólii a odkopl ji, aniž by ho napadlo, k čemu měla sloužit.

Zamířil zpátky do chodby, sundal z kličky cedulku NERUŠIT a zkoumal zámek. Vypadal neporušeně. Vrátil se do pokoje, zamkl a zkontroloval kufry. Vlákna byla neporušená. Ten, kdo vstoupil do místnosti, měl klíč. Nevzrušilo ho, že šlápl na neviditelnou fólii a o jeho zavazadla neměl zájem. Nevypadalo to na práci veřejné bezpečnosti, místní policie nebo zabijáků z dnešního večera, spíš na personál hotelu.

Zamračil se. Na klice přece visela cedule NERUŠIT. Co když si někdo jednoduše ověřoval, jestli tam je? Možná ani nemusel být z hotelu.

Věděl, že nemůže riskovat. Zapnul televizi, zvýšil hlasitost a zamířil k vaně, kde pustil vodu. Zvukové pozadí bylo dostatečně hlučné. Usedl na sedátko záchodu, znovu vytáhl telefon a navolil číslo šifrované linky Freda Kleina z tajné organizace Alfa.

"Kde sakra jste?" vybuchl Klein. "A co ten rámus?" "Jen chci, aby mě určité nikdo neslyšel. Možná mám v pokoji štěnici."

"Prima. Máte pro mě nějakou dobrou zprávu, podplukovníku?"

Smith zaklonil hlavu a protáhl krk. "Kéž by. Zjistil jsem jen majitele Císařovny. Je to čínská firma Létaující drak. Jejím šéfem je - nebo byl - obchodník Ju Jung-fu ze Šanghaje, ale pravý seznam nákladu nebyl v žádném z jeho trezorů." Rekl šéfovi Alfý o pokladníkovi Čao Jan-tiovi a informaci, kterou mu v rozrušení prozradil. "Samozřejmě jsem jel do Juovy vily." Popsal svůj rozhovor s Juovou ženou. "Možná to na mě hrála, ale možná ne. Je to herečka, a zatraceně dobrá, pokud si vzpomínám. Ale stejně jsem měl pocit, že mluví pravdu a opravdu je zdrcená. Ten, kdo přinutil Ju Jung-fua k sebevraždě, má náš seznam." Smith slyšel, jak Klein zhluboka potáhl z dýmky. "Od začátku jsou krok před námi."

"Bohužel to není všechno. Zabili Andyho." "Předpokládám, že mluvíte o tlumočnickovi, kterého jsem tam poslal. Neznal jsem ho, ale stejně mě to mrzí. Na smrt si člověk nikdy nezvykne, podplukovníku." "To je teda fakt," přitakal Smith.

Nastal okamžik ticha. Šéf Alfý nakonec Smithe požádal: "Povězte mi o útoku na Juovo sídlo. Proč myslíte, že to nebyla past?"

"Nevypadalo to tak. Myslím, že mě sledovali, a když Juova manželka odjela, rozhodli se jednat. Zřejmě nečekali, že najdou hlavní dveře otevřené."

"Úřad pro veřejnou bezpečnost?"

"Pochybuju. Na to se chovali dost nápadně a těžkopádně. Tipoval bych, že to byli soukromí zabijáci."

"Zabijáci, kteří přinutili Juu k sebevraždě a sebrali seznam?" "Ale proč se pak vraceli k domu? Říká vám něco jméno Feng Tun?"

Klein odvětil, že ne. Smith si představoval, jak se mračí a dumá v kanceláři jachtařského klubu u daleké řeky Anacostia. Jako by ho měl přímo před očima. Šéf Alfý nakonec zavrčel: "Fajn, naše klíčová osoba je po smrti a seznam, který potřebujeme, se vypařil. Takže kde jsme, podplukovníku? Možná bude lepší vás stáhnout z akce a zkusit to z jiného úhlu."

"Vyzkoušejte si klidně všechny úhly, ale já to teď nevzdám. Třeba se dostanu těm útočníkům na stopu. Navíc tady je ten chlap, co se prohlašuje za prezidentova otce. Mrknu se po něm." "Co jste ještě zjistil?"

"Jednu dost důležitou věc... Létaující drak v tom kšeftu s Císařovnou nejede sám. Přínejším část nákladu dodala jistá belgická společnost Donk & LaPierre, S. A. Má kancelář v Hongkongu. Logicky by u sebe měla mít seznam nákladu."

"Dobrá myšlenka. Rychle zajeďte do Hongkongu. Pošlu někoho i do Belgie, aby se rozhlédl přímo na místě. Kde sídlí?" "V Antverpách. Naši v Bagdádu nic nezjistili, co?" "Ne. Sháním v Basře spolehlivějšího agenta, který by pátral dál."

"Dobře. Omluvím se doktoru Liangovi a nejbližším letadlem China Southwest poletím do Hongkongu." "Ještě jsem..."

V hluku televize a tekoucí vody Smith uslyšel slabé zaklepání. "Moment." vytáhl berettu a vykročil ke dveřím. "Kdo je?"

"Pokožová služba, pane."

"Nic jsem si neobjednával."

"Doktor Jon Smith? Říční krab a pivo Bass? Z restaurace Dragon-Phoenix."

Říční krab byl vyhlášeným šanghajským jídlem a restaurace Dragon-Phoenix sídlila přímo v hotelu, to však neměnilo nic na skutečnosti, že si Smith nic neobjednal. Řekl Fredu Kleinovi, že se ozve.

"Co je?" zeptal se Klein. "Děje se něco?"

"Vyřiďte Potusovi, co jsem vám řekl. Možná budu přece jen muset k zubaři."

Prerušil spojení, strčil mobil do kapsy a sevřel pistoli. Prudce otevřel dveře. Vedle servírovacího stolku přehozeného bílým ubrusem stál muž v číšnickém žaketu. Ze zakrytých talířů se linula teplá vůně mořských produktů. Smith toho člověka nepoznával. Byl malý a velice štíhlý, ale pod uniformou se skrývaly svaly a na krku měl šlachy silné jako provazy. Číslo z něj napětí a odhodlání. Připomínal pružinu, která se každou chvíli vymrští. Měl tmavější pleť než všichni Číňané, jež Smith kdy viděl, jako by ji tvořila surová kůže zhnědla na slunci. Podlouhlou tvář s vyseklými lícními kostmi brázdilo množství vrásek a rýh, i když mohl mít nanejvýš čtyřicet. Pod nosem mu čněl upravený knír. Smith okamžitě věděl, že to není obyčejný domorodec.

Dřív než se dveře úplně otevřely, číšník zajel s vozíkem do pokoje. "Dobrý večer, pane," pronesl nahlas angličtinou obtěžkanou kantonským akcentem. Po chodbě kráčela ruku v ruce milenecká dvojice. Houpavou chůzí minula Smithův pokoj.

"Kdo jste?" vyhrkl Smith.

Číšník se nevzrušeně podíval na jeho berettu a patou za sebou zaklapl dveře.

"Jen klid, podplukovníku," pravil muž a v jeho černých očích se zablesklo.

Kantonštinu rázem nahradil přízvuk britských vyšších vrstev. "Buďte tak laskav..." sáhl pod servírovací vozík a hodil Smithovi raneček šatů. "...a oblečte si tohle. Rychle. Dole vás hledá pár chlápků. Nemusíte jim to usnadňovat."

Smith chytil uzlík levou rukou, pravou dál mířil na muže. "Co jsou sakra zač? A kdo jste vy?"

"Oni jsou z Úřadu veřejné bezpečnosti a já jsem Asgar Mahmúd, čínsky Sing Pao." Smithovu pistoli jako by stále nevnímal. "Já jsem ta ,spojka', která dala Mondragonovi tip na toho dědu ve vězení."

10 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

V chodbě Pentagonu se ministr pozemních vojsk Jasper Kott rozloučil s generálem Tomášem Guerrerem. Probírali různé strategie, jak získat větší podporu ve vládě i armádě, a domlouvali se, jak nejlépe oslovit veřejnost. Kott pokračoval dál směrem ke kanceláři, když však generál Guerrero zmizel, ministr změnil směr a zašel na pánskou toaletu. Byla opuštěná, takže zamířil do kabinky, zamkl dveře a posadil se na záchodové prkénko. Navolil číslo na mobilním telefonu a čekal, až signál projde elektronickým bludištěm.

Konečně se ozval zvučný hlas. "No?" zeptal se.

"Myslím, že to zabralo. Prezident je na vážkách."

"To mi k našemu vůdci nějak nesedí. Buďte konkrétnější."

"Víte sám, jaký je buldok. Do diskuse se skoro nezapojil. Stanton tlačil na pilu, ale nikdo se k němu nepřidal. Kromě Broseho a Ody, samozřejmě. Ale to jsme čekali."

"Jak to probíhalo?"

Kott vyzdvihl nejdůležitější body schůze o výdajích na zbrojení. "Nikdo nevěděl, proč prezident působí tak mrzutě, roztržitě a nerozhodně. Možná jediné Brose."

Všiml jsem si, jak se po sobě podívali."

Ozval se trpký smích. "To si dovedu představit. Musíme to pořádně probrat."

"Není problém. Budu na telefonu."

"Ne. Osobně. Mezi čtyřma očima. Máme si o čem povídat a jsou to zásadní věci."

Kott se zamyslel. "Stejně potřebuju navštívit naše základny v Asii."

"Dobře. Budu čekat." Linka oněměla.

Ministr vrátil telefon do kapsy, spláchl a vyšel ven.

Prezidentu Castillovi často připadalo, že Fred Klein má věčně půlnoc. V kanceláři Alfy zastrčené v KLUBU JACHTAŘŮ ANACOSTIA panovalo přitímí a ticho. Jasně dopolední slunce zůstalo za těžkými závěsy, jež tlumily i zvuky rušného přístaviště, houkání lodí a hluk řeky. Prezident seděl naproti Kleinovi, jemuž stolní lampa osvětlovala jen ruce, hlavu měl ukrytou ve stínu.

Šéf Alfy zopakoval, co mu právě nahlásil Jon Smith. "Možná ho budeme muset rychle dostat z Číny." Klein popsal nenadále ukončený telefonát ze Šanghaje, který obsahoval kódová slova "Potus" - prezident - a "zubař" - tedy vytažení, vyproštění.

"Ještě tak přijít i o Smithe." Prezident ustaraně zavrtěl hlavou. "Pořád nemáme ten soupis a ani nevíme, kde je."

"Smith si myslí, že jedno vyhotovení by mohla mít ta belgická firma."

"Mohla by?"

"Naši lidé v Číně se snaží vypátrat, kdo na Smithe zaútočil, a spolupracovníci v Iráku zase hledají druhou kopii nákladového listu. Zatahám za nitky v Antverpách a uvidíme, jestli tam není třetí kopie. Ale jestli nic nenajdeme v Šanghaji, Basře ani v Antverpách, zůstává už jen Hongkong."

Prezident přikývl. "Dobře. Věřím vašemu úsudku. Máme na to jen pár dní, než loď dopluje do přístavu." Zaváhal a pak se ušklíbl. "Musím promyslet, co uděláme, jestli ten seznam vůbec nenajdeme. Nemůžu dovolit, aby císařovna vyložila náklad v Iráku. Nakonec nám stejně nezbude, než na ni vstoupit, a to znamená, že musím odhadnout následky a připravit se."

"Na vojenskou konfrontaci s Čínou?"

"To je bohužel dost reálná možnost."

"Šli bychom do ní sami, bez spojenců?"

"V případě nutnosti ano. Pokud je požádáme o podporu, budou po nás chtít důkazy. A jestli nebudeme mít nic v ruce..."

"Rozumím. Ten seznam je potřeba rychle najít."

"Bojím se pomyslet, co budeme muset udělat, jestli se Čína zblázní a vyzve nás na souboj." Castilla zatřásl hlavou. Z jeho široké tváře číselly nevyslovené obavy. "Že já tu funkci bral. Představte si, já o ni dokonce usiloval!" Nahrbil se dopředu a hlesl: "Jak to vypadá s Davidem Thayerem?"

"Jakmile se mi podaří zjistit, kde přesně to vězení leží, pošlu tam agenta.

Naváže s Thayerem kontakt a posoudí, jestli mluví pravdu."

Prezident znovu kývl. "Přemýšlel jsem i o možnosti, že tu smlouvu o lidských právech s Čínou nepodepíšeme. Není to hezká představa."

"Pokud to tak dopadne, přijde na pořad Thayerova záchrana."

"Jak to chcete udělat?"

"Vyšleme tam malou jednotku. Její přesná velikost a výzbroj bude záviset na tom, kde ten kriminál je a jakou má ostrahu."

"Dostanete všechno, co budete potřebovat."

Klein si ze stínu prohlížel svého starého známého. "Chápu to správně, pane, že jste připraven takovou akci schválit?"

"Řekněme, že se ničemu neuzavírám." Prezident na chvíli zavřel oči, jako by propadl melancholii. Ten dojem však záhy zmizel. Castilla vstal. "Ozvěte se, klidně i v noci."

"Až se něco dozvím, zavolám."

"Dobře." Prezident otevřel dveře a důstojným krokem vyšel na chodbu. Okamžitě ho obklopili tři agenti tajné služby a vyprovodili ho k východu.

Fred Klein slyšel, jak motor lincolnu naskočil a pod pneumatikami zachroupal štěrky. Vstal a přešel k velké obrazovce na stěně vpravo. S hlavou plnou vířících myšlenek a starostí stiskl tlačítko. Obrazovka se rázem rozjasnila. Naskočila na ní podrobná mapa Číny. Klein spojil ruce za zády a zaujatě ji studoval.

ŠANGHAJ

V hotelovém pokoji Smith dál mířil pistolí na muže převlečeného za číšníka. "Kdo je to, Mondragon, a proč se stará o nějakého dědka?"

"Není čas hrát si na schovávanou, podplukovníku." Svlékl si bílý žaket i volné kalhoty a odhalil bílou košili, jakou nosili snad všichni mladí v Šanghaji, levné kalhoty ze seprané džínoviny a modré sako. "Nechali jsme Mondragona sledovat. Chtěli jsme mít jistotu, že tu informaci předá vám Amerikánům.

Vzpomínáte na ostrov Liu-čchü? Na tu past? Vy jste se pak vrátil do Kao-siungu. Nespustili jsme vás z očí. Spokojen?"

Smith na něj stále mířil. "Proč by se o mě měla starat veřejná bezpečnost?"

"Propánakrále! Nechte toho. Díky Davidu Thayerovi by mohl svět pochopit, co se tady v Číně doopravdy děje. To je náš cíl. Veřejná bezpečnost se o vás zajímá ze svých vlastních důvodů, nám jde o něco jiného."

"To vy jste byl v tom landroveru?"

Asgar Mahmúd teatrálně vzdychl. "Ne, asi královna Alžběta. Oblečte si ty hadry, než nás oba pověsí za koule do průvanu."

Asgar Mahmúd nebylo místní jméno, ani jeho kulaté oči a tmavá plet nepůsobily moc čínsky. Mluvil v množném čísle. Nechali jsme Mondragona sledovat... To je náš cíl. Že by nějaká tajná disidentská skupina? Ale nebyl čas se vyptávat. Muž totiž řekl velkou pravdu: jestli ho sledovali už od setkání s Averym na ostrově Liu-čchiu, mohli ho najít. Což znamenalo, že na něj veřejná bezpečnost pravděpodobně číhá v přízemí hotelu.

Smith odložil pistoli na konferenční stůl, shodil ze sebe šaty a rychle se převlékl do staromódního tmavomodrého obleku, vojenské čapky, pastelově modré košile s ušpiněným límcem a čínských sandálů.

"Vezměte si jen to nejnutnější." Mahmúd se otočil se servírovacím stolem ke dveřím a otevřel.

Smith popadl batoh, zastrčil berettu do kapsy a běžel za ním do hotelové chodby. Nikde nikdo. Mahmúd tlačil vozík doprava a zahrnul za roh ke služebnímu výtahu. Byl otevřený. "Máme kliku," oddechl si a zajel se stolem do kabiny. Když se za nimi zavřely dveře, uslyšeli, že v patře zastavuje běžný výtah pro hotelové hosty. Dveře se rozlétly a chodbou zaduněly rychlé kroky. Klesali šachtou čím dál níž, přesto slyšeli netrpělivé klepání a příkré rozkazy v čínštině, tak hlasité, že procházely zdmi.

"Myslím, že to vychází z vašeho pokoje," řekl Asgar.

Smith přikývl a uvažoval, za jak dlouho tajná policie zjistí, co se stalo a kudy prchli.

"Dá se odsud zmizet přes kuchyni," prohodil Smith.

"To vím. Už jste tudy dneska šel s tím mladým Číňanem. Co je zač? A kde je teď?"

"Byl to tlumočník." Smith snížil hlas. "Taky ho zabili."

Mahmúd zvažněl a zavrtěl hlavou. "Nosíte smůlu, podplukovníku. Nebudu chránit jen vás, ale hlavně sebe. Kdo ho oddělal?"

"Feng Tun a jeho banda, ale je to jen podezření."

"V životě jsem o něm neslyšel." Mahmúd chvátal provoněnými chodbami za kuchyní k východu pro zaměstnance, Smith po jeho boku. Nechali vozík vozíkem a vykradli se ven, kde je okamžitě udeřil do uší hluk velkoměsta. Temný průchod vedl doleva k lidnaté třídě Nan-ťing Tung Lu a doprava k ulici za hotelem.

"Máte tady ten landrover?" zeptal se Smith.

"Šílíte?"

Výkřiky se neozvaly zleva ani zprava, ale zezadu, z hotelu. Tajná policie se dovtipila, kam zmizeli. Rychleji, než Smith čekal.

"Zdrháme!" Mahmúd se jako chrt rozběhl doprava.

Smith utíkal temnou uličkou vedle něj a poslušně se nechal vést. Zmatek Nan-ťing Tung Lu postupně mizel za jejich zády. Vtom z rohu explodovaly další výkřiky a dupání pronásledovatelů. Znovu se dali doleva, dál od Bundu a řeky. Proběhli boční uličkou do ústí dalšího průchodu a pak dalšího. Neustále se přitom ohlíželi přes ramena.

Když vběhli do nové ulice, Mahmúd nasadil ničující vytrvalecké tempo. Zpocený Smith neměl nejmenší tušení, kde jsou a kam vlastně běží. Mahmúd ho vedl neskutečným bludištěm zapadlých ulic a bezejmenných průchodů, v nichž odstrkovali reptající chodce, přeskakovali stavební materiál, vyhýbali se zaparkovaným bicyklům, pouličním prodávacům i autům odstaveným na chodníku, aniž by si na chvíli oddechli.

Útočily na ně desítky výrazných vůní a ohlušujících zvuků. Podbíhali šňůry s prádlem, přeskakovali ohníčky či odpadky a kličkovali mezi koly a motorkami, jež brázdily vozovku i chodníky. Celou cestu je stíhal křik a dupot běžících nohou, někdy blíž, jindy dál, ale se zlověstnou neúnávností.

Mahmúd dvakrát ostře zahrnul, to když se před nimi náhle zjevili noví pronásledovatelé a snažili se jim odříznout cestu. Jednou je málem přejelo auto, které se skřipěním brzd zastavilo jen pár metrů před nimi. Skočili do domu a proběhli na druhou stranu do jiné uličky.

Jejich honci neumdlévali. Na řeči ani na odpočinek nebyl čas. Pořád dopředu, dál a dál.

Smith úplně ztratil orientaci. Jistě věděl jen to, že běží už dlouhé kilometry. Svaly ho bolely a sotva popadal dech. Určitě už museli být ve staré Šanghaji nebo ve Francouzské koncesi. Jenže pak znovu vpluli do tisícíhlavého davu na třídě Nan-ťing Tung Lu, jež se hemžila nakupujícími lidmi, návštěvníky barů, milovníky památek, zloději, kapsáři a lovci žen, jež se jakoby kouzlem znovu objevily ve městě, když se novým cílem socialismu stalo "tržní" hospodářství. "Do metra! Rychle!" Mahmúd seběhl po schodech, použil ke vstupu předplacenou jízdenku ¥90 a podal ji Smithovi.

Smith za ním dupal k ozářenému nástupišti s nápisem CHE NAN LU. V tuto pozdní hodinu čekalo na vlaky jen pár lidí. Smith s Mahmúdem procházeli po dlažbě a prohlíželi si různé východy. Byli na pokraji vyčerpání a líl z nich pot. Souprava konečně dorazila. Naskočili do ní.

Když metro vyjelo ze stanice a nástupiště zmizelo vzadu, Smith se zhluboka nadechl. "Slušná práce," pronesl v téměř prázdném vagonu. "Ale průvodce turistů z vás nebude. Nedopřejete člověku ani chvíli na prohlídku památek."

Mahmúdova tvář se leskla potem a její výraz jako vždy kolísal mezi nasupením a netečností. Náhle se jízlivě ušklíbl. Kůže kolem černých očí se zkrabatila. "Vy to asi nechápete, podplukovníku." Smith si zvykal na silný britský přízvuk chlápka, který připomínal Číňana, ale nejspíš jím nebyl. "Já provázím jen zvláštní turisty, kterým záleží víc na životě než na fotkách. Člověk navíc musí mít povolení, což u mě nepripadá v úvahu."

"Proč ne?"

"Policie mě nemá moc v lásce. Obvykle po mně jde."

"Tohle se vám stává často?"

"Proč myslíte, že mám tak skvělou fyziku? Žiju sice v Číně, ale mluvím otevřeně o straně, vládě a menšinách. Gaunerům, co jsou u vesla, to moc nevoní."

Vlak byl čistý, rychlý a pohodlný. Na příští stanici Mahmúd vystoupil a rozhlédl se po nástupišti. Po zběžné obhlídce se vrátil do vozu a zavrtěl hlavou.

"Problémy?"

"Východy hlídá městská policie. Veřejná bezpečnost asi ví, že jsme odjeli metrem."

"Nemůže přece vědět, jakým směrem."

"No to ne. Kdyby to věděla, stáli by tady její agenti, a ne městská policie."

Hoši od bezpečnosti čekají, až se někde objevíme."

"To se mi nelíbí."

"Mně jo," řekl Mahmúd. "Má to pro nás jednu výhodu. Místní poldové nás nezatkou - budou čekat, až dorazí tajní."

Vlak se znovu rozjel. Mahmúd nechal další dvě stanice bez povšimnutí a pak Smithovi oznámil: "Příští zastávka je chrám Ťing An. Tam vystoupíme. Nikdy mi pořádně neviděli do obličeje a v převleku vypadám jako normální Číňan. A vás by těžko zatýkali ve stanici, ale jistě to vědět nemůžu. Povím vám, jakým východem půjdete a vy splynete s davem. Budu se držet v závěsu, kdyby si vás všimli. Zmizíme jim společně."

"A co pak?"

"Pak zase poběžíme."

"Fajn, už se nemůžu dočkat."

Mahmúd se široce usmál a pod jeho černým knírem se objevily pravidelné bílé zuby. Když souprava vjela do osvětlené stanice a hladce zastavila, podíval se z okna. "Běžte ven s ostatními. Dejte se doleva, ke druhému konci nástupiště. Cestou uvidíte tři východy. Půjdete tím prostředním."

Dveře se s rachotem otevřely.

"Provedu." Smith vystoupil z vagonu s vlnou cestujících a s částí z nich se vydal doleva. Necelá čtvrtina lidí si vybrala prostřední východ. Držel se mezi nimi, neodvážil se však ohlédnout, jestli je mu Mahmúd nablízku.

U východu si dva šanghajští policisté zkoumavě prohlíželi každého pasažéra.

První strážník Smitha přešel bez povšimnutí, ale druhý po počáteční zběžné prohlídce prudce otočil hlavu a zaměřil se na jeho obličej.

Smith zrychlil tempo a letmo se podíval dozadu. Policista se skláněl k vysílačce a mluvil.

Když Smith došel ke schodům, ozval se za ním ostrý výkřik v čínštině a vzápětí anglický překlad: "Stát! No vy, pane, okamžitě stůjte!"

Do zad ho strčila čísi ruka. "Běžte dál. Tak honem!"

Smith vyskákal do schodů a vrátil se do tmavé ulice.

Mahmúd ho předběhl. "Za mnou!"

Tmou se rozlehly další výkřiky, hlasitější než hluk dopravy. "Podplukovníku Smithi, okamžitě stůjte, nebo budeme střílet!"

Na místo dorazila veřejná bezpečnost. Reflektory aut zářily a motory burácely.

"Zastavte je, vy pitomci!" ozvalo se tou nejlepší angličtinou.

Smith uháněl za Mahmúdem. Byli uvěznění v záři světlometů jako antilopy prchající africkou savanou. Neměli se kde skrýt. Ulice byla rovná a přehledná.

"Těm neutečeme!" vyštěkl Smith do strany.

"To nebude potřeba." Mahmúd ostře zabočil do zčernalé boční uličky.

Minuli vznešený evropský dům z počátku devatenáctého století a Smith si uvědomil, že jsou asi konečně ve staré Francouzské koncesi.

Reflektory se blížily. Mahmúd skočil do ještě užšího a tmavšího průchodu. Sprintovali kolem řadových domů obehnaných zdmi, jež se sem nehodily. Než

světlo mety policejních aut stačily také zahrnout za roh, Mahmúd branku ve zdi otevřel.

Vběhl dovnitř a uhnul stranou, aby Smith mohl za ním. Pak spěšně zavřel. Když reflektory ozářily ulici, oba muži už utíkali kolem řady cihlových vil. Ze širší uličky se vydali do jakéhosi labyrintu průchodů, jež se postupně zužovaly. Všude se otvíraly dveře. Mezi okny se v teplém večerním vánku vzdouvaly šňůry rozvěšeného prádla, jež stoupaly až do druhého patra. O cihlové stěny se opíraly otlučené bicykly. Rezavé klimatizační jednotky trčely z oken jako obdélníkové nádory. Všim prostupovaly mastné kuchyňské výpary.

"Jiná cesta, než tou brankou, sem nevede?" zeptal se Smith.

"Obvykle ne," odpověděl Mahmúd. "Pojďte za mnou."

vešel do jedné z budov vedle té nejužší uličky, jakou Smith dosud spatřil. Smith ho následoval přes místnůstky plné mužů s dlouhými snědými tvářemi jako Mahmúd, kteří měli na hlavách bílé čapky, některé s mozaikovým vzorem. Seděli na židlích nebo polehávali na kobercích a polštářích. Většina z nich spala, ale jiní si ho zvědavě prohlíželi, beze strachu.

Mahmúd lehce našlapoval, aby nadělal co nejméně hluku. Zamířil k nepravidelnému otvoru ve zdi a protáhl se dovnitř. "Pojďte, podplukovníku. Neřekněte se."

"Kam to vede?" otázal se Smith pochybovačně, ale poslechl.

"Do bezpečí."

Ocitli se v dalším pokoji. Byly tam postele, židle, malé stolky a stojací lampy. Osaměli.

"Pořád jsme ve Francouzské koncesi, ale kde přesně?" zajímal se Smith. Koupal se v potu a srdce mu pořád bušilo od dlouhého maratonu Šanghaji.

Mahmúdova tvář byla zpocená a brunátná vysílením. "Říká se tomu lung-tchang." Otřel si čelo rukou.

"Co to je?"

"Řadovky evropského typu postavené koncem devatenáctého století. Domy ale stojí ve skupinách obehnaných zdí, což je čínská klasika. Lung-tchangu vznikly na starém čínském půdorysu - řada domů za jednou zdí, propojená bludištěm průchodů."

"Myslíte ty uličky."

"Tak jste si všiml. Ano, zrovna tady to tak je. Evropané si uvědomovali, že musí svoje oblasti otevřít i Číňanům. Jinak by přicházeli o peníze. Proto postavili tyhle baráky a pronajímali je většinou těm nejbohatším domorodcům. Všichni rodilí Šanghajané v nich kdysi bydleli. A možná až čtyřicet procent tak stále bydlí. Ve Francouzské koncesi jsou domy nejzachovalejší. Na stejném dvoře někdy žijí celé rodiny, skupiny přátel nebo lidí ze stejné vesnice."

Smith zaslehl jakýsi zvuk. Ohlédl se a uviděl, jak se část cihlové stěny přesně zasouvá do otvoru, jímž vstoupili.

"Z druhé strany teď tu díru prakticky není vidět," vysvětlil mu Mahmúd.

Smith nestačil žasnout. "Kde to sakra jsme?"

"Jak říkám, v bezpečí. Nemáte hlad?"

"Snědl bych palác i s císařem."

"Škoda těch krabů, co jsme nechali v hotelu." Mahmúd otevřel dveře. Vešli do další místnosti vybavené dlouhým stolem, sporákem a lednicí. Mahmúd se ji chystal otevřít, ale uprostřed pohybu se zastavil.

I Smith to zaslechl.

Za stěnou zněly těžké kroky a rozčilené mužské hlasy. Zdálo se, že hned v sousední místnosti dělá razii tajná policie.

Mahmúd pokrčil rameny. "Naši díru nenajdou, podplukovníku. Na pocit bezpečí si brzy zvyknete. My dokonce ani nejsme ve stejném lung-tchangu jako oni. Prošli jsme zdí do vedlejšího a..."

Znovu se zarazil a prudce otočil hlavu. Smith automaticky udělal totéž. Ozvaly se nové povely, nikoli však zevnitř, ale před domem.

"Co...!" vyhrkl Smith.

Na dveře vzdálené sotva šest metrů kdosi mocně zabušil.

Asgar Mahmúd se tiše uculil a sáhl do lednice. "Posaďte se ke stolu, podplukovníku. Nenajdou nás."

Smith mu tu jistotu záviděl. Nervózně poslouchal hlasy a dupání po dřevěné podlaze. Byly strašně blízko, možná hned vedle.

Mahmúd se však už o zvuky nezajímal. "Museli by najít tu díru, jinak se na nás nedostanou. Nebojte, nikdo si jí nevšimne." Zřejmě vyhodnotil polohu pronásledovatelů a důvěřoval svému zajištění. Vytáhl jídlo a odnesl je ke dvěma mikrovlnným

troubám, které hned zapnul. Zatímco se večere ohřívala, našel několik lahvových

piv a usedl ke stolu.

Ukázal na druhou židli. "Věřte mi, podplukovníku."

Hlasy a kroky stále zaznívaly, ale vevnitř se nikdo neobjevil a Smith měl hlad jako vlk. Posadil se naproti Mahmúdovi, který otevřel dvě piva Newcastle Brown a nalil mok do anglických hospodských püllitrů s vyleptanými korunami a dalšími znaky.

"Na zdraví." Mahmúd zvedl sklenici a naklonil hlavu, jako by ho Smithova nervozita pobavila.

Smith nakonec pokrčil rameny. Po běžeckém výkonu měl v krku jako na poušti. "No co. Šup tam s tím." Zhluboka si přihnul.

11 KAPITOLA

Mahmúd položil sklenici a otřel si pěnu z kníru. "Měl byste nám víc věřit, podplukovníku. Tenhle dům má možná lepší zabezpečení než baráky CIA."

"Vám? Koho tím myslíte. A proč máte dvě jména?" "Protože Číňani tvrdí, že pocházíme z Číny, a tudíž jsem Číňan a musím mít odpovídající jméno. Tím množným číslem myslím nás Ujgury. Já jsem Ujgur ze Sin-tiangu. Vlastně napůl Ujgur, ale to je prkotina důležitá jen pro moje rodiče. Správně se jmenuju Asgar Mahmúd. V metru na vás volali podplukovníku Smithi a voják zjevně jste. Máte taky jiné jméno?"

"Jon. Jon Smith. Jsem doktor a shodou okolností i armádní důstojník. Co to sakra znamená Ujgur?"

Mahmúd si znovu lokl piva a trpce se pousmál. "Ted promluvil Američan. Víte tak málo o světě a historii, někdy dokonce bohužel i o té vaší. Roztomilí, aktivní a hloupí - to jste vy, Amíci. Budu vás muset poučit."

I Smith vykouzlil úsměv. Napil se. "Jsem jedno velké ucho, jak říkáme my Amíci."

"Velkorysost sama." Mahmúd hrdě zvýšil hlas. "Ujgurové jsou starodávny turkický národ. Žili jsme na pouštích, v horách a stepích středovýchodní Asie už hodně dlouho před Kristem. Taky dávno předtím, než Číňani sebrali odvahu odejít z údolí svých řek na východě. Jsme vzdálení příbuzní Mongolů a bratranci Turků, Uzbeků, Kyrgyzů a Kazachů. Kdysi jsme měli velká království - impéria, po jakých dnes vy Američani toužíte." Dramaticky zamával rukou nad hlavou, jako by trýmal imaginární meč. "Brázdili jsme kraj s velkým Chánem a legendárním Timurem. Vládli jsme v Kašgaru a patřila nám slavná Hedvábná cesta, nad kterou se rozplýval Marco Polo při své návštěvě u Chánova vnuka, který porazil nafoukané Číňany a ovládl jejich zem."

Dopil pivo a pochmurným hlasem pokračoval. "Ted jsou z nás ještě horší otroci. Číňani nás nutí brát si jejich jména, mluvit jejich jazykem a chovat se jako oni. Zavírají naše školy a smíme se učit jen čínsky. Osidlují naše města po milionech. Ničí náš způsob života a vyhánějí nás z farem do pouště nebo vysokých stepí s Kazachy, jestli chceme přežít jako národ. Nedovolí nám modlit se k Alláhovi a bourají naše starobylé mešity. Pošlapávají náš jazyk, zvyky i literaturu. Můj otec byl Chan. Oslnil moji matku penězi, postavením a vzděláním. Ale když odmítla opustit islám, vychovat mě i sestru po čínsku a odejít z Kašgaru do odporného údolí Jang-ce nebo mokřin Kantonu, sbalil si kufry."

"To muselo být těžké."

"Byla to hrůza." Zamířil do lednice pro další pivo. Ukázal Smithovi, jestli si dá taky.

Smith kývl. "A co váš britský přízvuk?"

"Poslali mě do Anglie." Přinesl černá piva ke stolu a nalil je do sklenic.

"Matčin otec si myslel, že muž se západním vzděláním by se mohl hodit. Až mě zavřou, Ujguři ztratí veškerou naději." Pokrčil rameny.

"Studoval jste v Londýně?"

"Nakonec ano. Nejdřív státní školy, pak London School of Economics. Může se vám zdát, že tady je mi to vzdělání poněkud k ničemu." Mikrovlnné trouby cinknutím ohlásily, že jídlo je připraveno. Mahmúd přinesl kouřící tácy a misky ke stolu a znovu se posadil.

"Chtějí, abyste byl připraven vládnout, pokud se váš národ někdy osvobodí. Asi nejste jediný, koho poslali za vzděláním do ciziny."

"Jistěže ne. Za ty roky nás bylo několik desítek, včetně mé sestry."

"Ví se o Ujgurech ve světě? Co třeba Organizace spojených národů?"

Jon ho napodobil a zjistil, že jídlo je pikantní a chutné. "OSN?" zamumlal Asgar mezi sousty. "Jasně, ta o nás ví. Ale máme slabou pozici, na rozdíl od Číny. Chceme svoji půdu, abychom na ní pěstovali plodiny a pásli zvířata. Čína ji chce kvůli přírodnímu bohatství. Ropa. Zemní plyn. Nerosty. Chutná vám to maso?" "Je vynikající. Jak říkáte těm křupavým smaženým plackám?" "Nang." "A rýži?" Asgar se uchichl. Na člověka, který mluví s takovou hořkostí, se smál dost často. "Říkáme jí ,rýže, co se jí rukama'." Pokrčil rameny. "Všechny národy Střední Asie na tom byly vždycky stejně. Jezdili jsme na západ, protože jsme byli chudí a chtěli jsme lepší půdu a možnosti. Byli jsme bojovníci a měli velké vládcy. Jenže časem to s námi šlo z kopce - utápěli jsme se v hašteření a čím dál víc malých vůdců si zakládalo svoje království. V devatenáctém století nás nakonec spláchla vlna. Dřív nebo později tak dopadne každý národ." Změřil si Jona přes sklenici. "Zapište si to za uši, pane z Ameriky." Jon roztržité příkývl.

Asgar se pomalu napil piva. "Nejdřív přišli Rusové. Měli spadeno na Indii, ale nás si dali jako předkrm. Pak zase Číňani, kteří naši půdu považovali za svoji. A nakonec Britové - museli přece chránit ,svou' Indii. Říkali tomu velká hra a vy se teď chováte jako oni. Jediný rozdíl je, že na místě Britů jsou teď Amíci. Tak to vidíme my, ale i většina světa." "A co sami děláte? Myslím Ujgury." "No, teď jste uhodil hřebík na hlavičku. Samozřejmě chceme zpátky svoji vlast. Nebo spíš půdu, protože podle evropských měřítek jsme nikdy žádnou vlast neměli." "A odsud řídíte odboj?"

"Dalo by se to tak říct. Zatím nás není moc, ale každým dnem nás přibývá - v Sin-tiangu, podél hranice s Kazachstánem i na jiných místech. Bohužel jsme jen hnutí odporu. Snažíme se škodit chanům. Klademe pasti, sabotujeme, přepadáme. Číňani tvrdí, že je nás jen sedm nebo osm milionů. My tvrdíme, že je nás třicet. Jenže ani třicet milionů lidí na koních a v nákladních autech toho moc nezmůže proti miliardě s tanky. Ale odpor klást musíme, jinak to nejde. Je nám to vlastní, když nic jiného. Díky tomu jsme se dokonce stali ,autonomní oblastí'. Jistě, je to v podstatě bezvýznamná věc, zvláště když Urumči už je čínské město. Ale snaží se nás podplatit, což je důkaz, že jim děláme problémy."

Jon pár vteřin uvažoval. "Tak proto jste řekl Mondragonovi o tom starém pánovi, který se prohlašuje za prezidentova otce?"

Asgar příkývl. "Kdo ví, jestli mluví pravdu. Ale pořád je to Američan, kterého Číňani tajně vězní téměř šedesát let. Doufáme, že tím znovu upozorníme na porušování lidských práv v Číně a systematickou likvidaci menšin, hlavně těch nečínských, jako jsme my. Máme mnohem blíž do Kábulu a Nového Dillí než do Pekingu."

"A co teprv, jestli je to vážně otec prezidenta."

"Jistě." Asgar se usmál a odhalil zářivě bělostné zuby.

Jon konečně odsunul prázdný talíř a zvedl půllitr s pivem: "Povězte mi něco o tom dědovi. Kde je?"

"Ve vězení nedaleko Ta-cu. To je asi sedmdesát vašich mil severovýchodně od Čchung-čchingu."

"Co je to za věznicí?"

"Je to spíš hlídaná farma. Jsou tam většinou političtí vězni na ,převýchovu', drobní zlodějíčkové a starší lidé, u kterých tolik nehrozí útek."

"Takže má nízkou ostrahu?"

"Podle čínských norem ano. Věznice je oplocená a dobře hlídaná, ale vězni nejsou v celách, spíš v jakýchsi kasárnách. Je skoro úplně odříznutá od světa, i návštěv je minimum. Ten stařec, co si říká David Thayer, má určité výsady, jako například pokoj jen s jedním spoluvězněm, pár knížek, noviny a zvláštní stravu. Ale to je tak všechno."

"Jak jste se o něm dozvěděl?"

"Jak říkám, spousta vězňů je politických. Mezi nimi i Ujguři. Máme uvnitř svoji síť a informační zdroje. Thayer se doslechl o smlouvě o lidských právech. Věděl, že naši jsou proti Číňanům a mohli by propašovat vzkaz z kriminálu, a tak jim řekl, kdo je."

Jon příkývl. "Co víte o jeho minulosti?" "Nic moc. Naši říkali, že se drží stranou a moc nemluví, a už vůbec ne o své minulosti. Asi by z toho měl jen problémy. Ale z jeho slov vyplývá, že během let prošel spoustu věznic, podle toho, jak se v Pekingu měnila mocenská situace a názory. Zdá se, že s ním šachovali, aby ho udrželi v izolaci."

Znělo to logicky a Smith měl důvod podat hlášení Fredu Kleinovi. Nejdřív se ovšem potřeboval dostat ze země. Neuměl však čínsky, což mu komplikovalo život. Bez cizí pomoci byl odkázán v podstatě jen na obvyklé cesty - mezinárodní letiště, několik dopravních lodí a ještě méně vlaků. Jenže v patách měl veřejnou

bezpečnost i tajemnou skupinu z ostrova, které by mu tudy prchnout nedovolily. Asgar ho napjatě pozoroval. "Co podle vás americká vláda provede s Davidem Thayerem?"

"Záleží na prezidentovi. Pokud si můžu tipnout, řekl bych, že zatím nic. Vyčká na podpis smlouvy o lidských právech a teprve pak čínským vůdcům poví o Thayerovi."

"Nebo to možná pustí do novin, aby přitlačila Peking ke zdi."

"Snad," připustil Jon zadumaně. "O tohle vám jde, vídte? O publicitu,"

"Přesně tak. Potřebujeme být na světové scéně vidět jako všichni ostatní. Co když se smlouva nepodepíše?" "Proč myslíte?"

"Uvažuji hlavou. Mondragon se neodplížil na ostrov Liu-čchiu, aby řekl vašim lidem o Thayerovi. Ne ne, měl něco doručit, že jo? A vy jste to měl převzít. Ale jeho zabili a vy jste uprchl - a vrátil se rovnou do Šanghaje. Z toho mi plyne, že útočníci Mondragonovi to 'něco' vzali a vy se to snažíte znovu najít. Smrdí to průšvihem a do toho ještě ta smlouva. Přece jen je to teď mezi USA a Čínou nejdůležitější věc."

"Řekněme, že máte částečně pravdu. Pokud ano... kdyby si byl prezident naprosto jistý, že smlouva je ztracená, mohl by pro Thayera poslat komando."

"To by se určitě dostalo do titulků. Čína s Amerikou by si vjely do vlasů."

"Ale jestli svým lidem nepřinesu informaci, kde Thayer je, nic z toho se nestane. Vám ani vašim lidem to vůbec nepomůže. Můžu si zavolat z mobilu?"

"To není nejlepší nápad. Veřejná bezpečnost se už určitě napíchla na bezdrátovou síť. V lung-tchang je tak málo mobilních telefonů, že by mohla pohodlně monitorovat všechny hovory, zvláště když po vás tak touží."

Smith se zamyslel. "Stačil by telefonní automat, když mě k němu zavedete."

Neřeknu nic, čím bych vás prozradil."

"A když vám vyhovím, co bude?"

"Sedmá flotila není nikdy daleko od Číny. To znamená, že budu taky potřebovat, abyste mě dostali na pobřeží."

Asgar našpulil rty a po chvíli mlčky vstal. Posbíral špinavé nádobí a odnesl je do dřezu.

Jon se k němu přidal.

Ujgur se nakonec zeptal: "Zaručí vaše vláda, že se příběh Davida Thayera nějak dostane na veřejnost?"

"To těžko. Řekl bych, že udělá to, co bude podle ní v zájmu USA."

"Je přece v mezinárodním zájmu ukázat, co je Čína zač..., co to znamená pro Hongkong a Tchaj-wan, ale i pro Urumčí a Kašgar."

"Nebojte, naše vláda si to nenechá pro sebe, ale žádnou záruku dopředu nečekejte. Jedno vím jistě: pokud já nepodám hlášení šéfovi, nedostane se ven vůbec nic."

Asgar se opět zamyslel. Jeho oči byly jako dvě černé kuličky. "To bych neřekl. Vy nejste tak důležitý. Žádný agent nemůže hrát takovou roli. Ale když se neozve šéfovi, budou vás hledat a všechno se zpomalí. To určitě nechceme."

Jon se mu zadíval do očí. "Dovedu si představit, jak by vám to ztrpčilo život." Ujgur ho chvíli provrtával pohledem, jako by se mu chtěl dostat až do morku kostí. Nakonec se otočil ke dřezu. Nalil do něj mycí prostředek Palmolive,

pustil teplou vodu a sledoval, jak začíná pění. "To nebude legrace, podplukovníku. Čína je

pevná, homogenní země, zvláště tady na východě. Na venkově je to zlé. Cizinci, Ujguři, a dokonce i osobní auta jsou tam k vidění málokdy. Landrover tam vzbudí velkou pozornost."

"Viděl jsem, že se vyznáte."

"No jo, ale tady jsme v Šanghaji. Šanghaj není jako zbytek Číny. Je i jiná než Peking. Místní byli vždycky víc pod vlivem Západu. Jen tak něco je nepřekvapí. Ale auto plné Ujgurů v zapadákově vzbudí velký zájem, nota bene když je s nimi běloch. Policii se to určitě donese. Jestli dostane podezření, zavolá veřejnou bezpečnost."

"Tak co s tím?"

Asgar se zahlohoubal. "Uděláme z vás Ujgura."

"Na to jsem moc vysoký. A moje oči mají špatnou barvu i tvar."

"Většina Ujgurů nemá v dospělosti orientální rysy. Jsme turkotataři." Kriticky si změřil Jonův obličej a postavu. "Nejste zrovna drobeček, to je fakt. To je tím vašim zdravým americkým jídlem. Ale můžeme vám ztmavit pleť a přidělat vrásky. Budete muset mžourat. Pak vás oblečeme do nějakých tradičních šatů, posadíme mezi sebe a trochu srazíme dolů. Když si vás nikdo nebude prohlížet moc pečlivě, mělo by to projít."

"Snad. Kde přesně se dostaneme na pobřeží?"

"Někde na jihu, ne moc daleko."

"Potřebuju znát souřadnice, aby věděli, kde mě můžou vyzvednout."

"Rozumím. Ale nejdřív promluvíme se svými lidmi. Musíme rozhodnout, kolik nás bude potřeba, čím pojedeme, kde pro vás bude nejlepší navázat kontakt a jak se tam dostat."

"Kdy vyrazíme?"

"Dneska v noci. Čím dřív, tím líp, dokud se budou fízlové radit s vyšší mocí a sprádat plány,"

"Já můžu hned."

"Pomalu. Nejdřív z vás ženské udělají Ujgura a my zatím promyslíme akci."

Počkejte tady, Jone. Za chvíli se vrátím."

Když Jon osaměl, prošel se po malé skrýši sestávající ze čtyř místností. Našel dvanáct tvrdých lůžek sražených těsně k sobě, koupelnu, dvě další lednice a čtyři mikrovlnné trouby. Velký,

dobře zařízený a komfortní azyl. Při obhlídce si uvědomil, že hlasy a boty, jež zněly před necelou hodinou tak blízko, zcela utichly. Tajná policie šla dál, aspoň prozatím. Neslyšel nic než ticho... venku i uvnitř pokojů bez oken.

To se mu příliš nelíbilo. Agenti Veřejné bezpečnosti se vzdali až příliš rychle, až příliš snadno. Proč? Možná dostali rozkaz nakládat s ním opatrně, aby nezpůsobili mezinárodní obtíže. Měli tedy podezření, že je víc než jen obyčejný vědec na návštěvě Číny, nikoli však jistotu. Nebo na něj čekali venku... Anebo snahu o jeho dopadení jen předstírali, protože ve skutečnosti už ho měli - Asgar Mahmúd a jeho údajní Ujguři ve skutečnosti pracovali pro Úřad veřejné bezpečnosti. Což by vysvětlovalo Asgarovy nenápadné dotazy na smlouvu o lidských právech.

Pokud to byla pravda, zadrželi by ho v této opevněné skrýši, nebo by ho dál vodili za nos, aby zjistili, oč mu přesně jde? Chvíli nad tím přemítal. Usoudil, že by asi předstírali pomoc. Jeho zadržení bez jasných důkazů by skutečně znamenalo mezinárodní incident. I kdyby to však byla jen hra kočky s myší, nabízela se mu jistá šance.

12 KAPITOLA

PÁTEK 15. ZÁŘÍ

Major Pchan Aj-tchu seděl ve stísněné kanceláři na policejní ústředně v Chan-kchou Lu 210 nedaleko nábřeží Bund a mračil se přes brýle na desky ležící na stole. Na spisu běžného pouličního zlodějíčka, kterého měl toho dne vyslechnout, nebylo celkem nic zvláštního; Pchan se zkrátka o samotě takhle kabonil. Mírný hlas a vlídný úsměv byly určeny jen pro veřejnost, stejně jako konejšivé konzervativní obleky a radostné motýlky. To vše mělo jen zhypnotizovat kořist. I jeho kyprá bodrost byla přetvářka. Pod tukem se skrývaly svaly - tvrdé a vypracované.

Právě měl na sobě černé kožené sako, vojenskou košili v barvě khaki a černé džíny. Hrbil se nad stohy papírů a pracoval. Tvářil se nasupeně jako nějaký skřet, kterého vytáhli z hlubin země. Náhle se ozvalo úsečné zaklepání a do místnosti vstoupil jeho šéf, generál Čchu Kchuj-žung.

"Našli jste toho vědce z Ameriky?"

"A zase ho ztratili," odvětil špion otráveně. "Tuhle operaci jsme dokonale zpackali. Potřebujeme lepší lidi, pane generále. Agenti, které jsem poslal, hlídali jen hlavní vchody do hotelu. Mysleli si, že je cizinec, nezná to tady, a proto je hlupák. Zřejmě přicházel a odcházel z hotelu jinou cestou."

"Byl už někdy v Šanghaji?" zeptal se Čchu Kchuj-žung podrážděně. "V jeho ani našich materiálech nic takového není."

Major zavrtěl hlavou. "Někdo mu musel pomáhat."

"Pomáhat? Někdo z našich? Vyloučeno."

"Jiná možnost není," prohlásil Pchan suše. "Nejspíš někoho přetáhli na svoji stranu. Když jsme dostali povolení ho zadržet, ta moje banda kreténů konečně použila mozek a zaměřila se na všechny vchody a východy. Ale stejně ho neviděli vejít do hotelu. Naštěstí dovnitř postavili chlapa v převleku. No a ten si Smithe všiml."

Generál si v duchu posteskl, že jeho rozpočet na nábor a výcvik kvalitních agentů nestačí. Předklonil se na tvrdé židli jako velká šelma připravená ke skoku. Jeho holá lebka se zaleskla pod ostrým světlem zářivek. Malá vpadlá očka provrtala majora.

"A pak jim Smith zase zmizel?" zavrčel Čchu.

Major Pchan mu popsal, jak jeho agenti vstoupili do Smithova hotelového pokoje, zjistili, že tam nechal všechno včetně oblečení, pak ho honili v metru a dostali se až do řadových domů ve Francouzské koncesi.

Generál Čchu pozorně naslouchal. Když jeho podřízený domluvil, na chvíli se zamyslel. "Porád nemáte ponětí, proč ten údajný vědec přijel do Šanghaje?"

"On je vážně vědecká kapacita, to jsme si ověřili. Ale bohužel má asi víc tváří."

Zatím nevíme, co tady dělá, ale už se začínají rýsovat jisté odpovědi."

"Jaké?"

"Je tady série událostí, která - aspoň mi to tak připadá - naznačuje určitý vzorec a směr." Major Pchan začal počítat na svých krátkých baculatých prstech: "Zprvce zmizel jistý Avery Mondragon, dobře známý americký sinolog, který léta pracoval v Šanghaji jako generální zástupce mnoha amerických firem. Jeho kolegové ho pohřešují už od středečního rána."

Čchu se ještě víc nahnul k Pchanovi. "Den před příjezdem podplukovníka Smithe do Šanghaje?"

Pchan mírně naklonil hlavu. "Zajímavá shoda okolností, co říkáte? Zadrhé, v kanceláři ředitele firmy Létajíčí drak v centru města objevila uklízečka mrtvolu. Létajíčí drak je mezinárodní přepravní společnost, řízená z Hongkongu a belgických Antverp. Zatřetí, Ju Jung-fu, to je ten ředitel, taky zmizel, i s manželkou. V jeho vile jsme aspoň nikoho nenašli a garáž byla prázdná."

"Co o něm víme?"

Major ukázal na otevřený spis na stole. "Tohle je jeho složka. Je to mladý muž, který se rychle vyšplhal nahoru a teď je z něj bohač. Možná i díky tomu, že je zetěm Li Ao-žunga. Jelikož Li má vysokou funkci v Šanghaji a..."

Čchu zbystřil. "Znám ho osobně, i jeho dceru. Je to starý a zasloužilý člen strany. Určitě by..."

"Jenže dcera ani zeť nejsou k nalezení a pokladník Létajíčího draka je po smrti. Zastřelili ho. Že by další náhoda?"

Čchu narovnal záda. "Ten mrtvý v kanceláři byl pokladník? Aha. Zajímavé. Pátráme po Juovi a jeho ženě?"

"Jistě."

"A co její otec?"

"Toho vyslechneme ráno."

Čchu kývl. "Co ještě?"

"V autě nedaleko letiště Chung-čchiao byla nalezena další mrtvola. Mladík, který dělal turistům tlumočnicka a řidiče. Kupodivu studoval řadu let ve Spojených státech."

"Chcete naznačit, že to on mohl pomáhat našemu podplukovníku Smithovi?"

"Zaměstnanci hotelu Mír ho poznali na fotce. Viděli ho v hale, když se tam ubytoval podplukovník Smith. Pokusím se to shrnout. Zmizí tady Američan. Den nato přijíždí podplukovník Smith. Pokladník dopravní firmy zemře násilnou smrtí, ředitel společnosti a jeho manželka jsou nezvěstní a téhož večera se najde na letišti zavražděný tlumočnick, který studoval v Americe."

"Máte nějakou teorii?"

"Jen určitou představu," upozornil ho major. "Mondragon zjistil něco o firmě Létajíčí drak a pokládal to za důležité pro Američany. Ti poslali Smithe, aby zjistil, co vlastně Mondragon má. Něco se stalo a ten tlumočnick dostal za úkol dělat Smithovi průvodce a překladatele."

"Jestli máte pravdu..., tak jsou tady lidé, kteří nechtějí, aby Američani získali to, co Mondragon objevil."

Špion naklonil hlavu. "Přesně tak."

Generál sáhl do náprsní kapsy civilního pláště a vytáhl z ní dlouhý útlý doutník. Ukousl špičku, otočil ho, zapálil a vyfoukl svůj oblíbený kroužek kouře.

"Dostal podplukovník Smith věc, pro kterou sem přijel?" zeptal se.

"To nevíme."

"Ale to vědět musíme."

"Souhlas."

Čchu vypustil další dokonalé kolečko. "Jestli to Smith získal, pokusí se opustit zemi."

"Nechal jsem hlídat všechny cesty."

"To těžko. Máme dlouhé pobřeží, majore."

"On na pobřeží není."

"Pak tedy víte, co máte dělat." Do vzduchu vylétl další kouřový prstenec, tentokrát o něco rychleji "A jestli to nezískal?"

"Tak zůstane v Šanghaji, dokud se mu to nepovede."

Čchu Kchua-j-žung se zadumal. "Ne. I v tom případě se pokusí odjet. Ví, že je prozrazený; nemůže tady zůstat. Hromadnou dopravu nepoužije, na to je moc inteligentní. Domluví si, aby ho naložili na pobřeží. Stačí ho sledovat, odhalit všechny americké agenty nebo spolupracovníky, kteří mu pomáhají, a v cíli ho zadržet. Při troše štěstí se nám podaří chytit i jeho zachránce." Generál potáhl z doutníku a konečně se usmál. "Ano, to by bylo nejlepší. Organizaci akce nechám plně na vás, majore."

Část stěny se pohnula. Jon s namířenou pistolí čekal, až se ukáže vchod do skryše. Opět na sobě měl černý svetr, černé džíny a boty s měkkou podrážkou. Asgar Mahmúd vstoupil do pokoje a otočil se, aby pomohl třem podmráčeným ženám, jež šly za ním. Měly typické ujugurské úbory - dámské kalhoty a džíny, košile a blůzky, svetry a tílka, dokonce sako. Dvě z nich nesly kufříky s líčidly, třetí uzlík šatů. Byly poměrně vysoké a štíhlé a měly husté havraní vlasy. Ta s ranečkem byla vyšší než ostatní. Měla pohublou tvář a vlasy stažené dozadu a převázané na šíji. Její bradu zdobil důlek, na rtech jí pohrával úsměv a lícní kosti měla výrazně vystouplé. Byla krásná a dobře to věděla. Zdálo se, že jí to těší.

Otvorem se protáhli dva další muži.

Asgar na ně pohlédl a kývnutím pozdravil Smithe. "Vidím, že jste si vzal pracovní šaty."

"Nic lepšího mě nenapadlo."

Vysoká kráska na sobě měla džíny, tílko a na něm sako. Změřila si Jona od hlavy k patě. "Tohle je ve Washingtonu poslední móda?" zeptala se zvučným hlasem s americkým přízvukem a její úsměv se ještě víc rozšířil.

"Jen pro tajné agenty v akci." Také se na ní usmál.

Jeden z mužů řekl něco Asgarovi. Mluvil podivným jazykem. Jon měl dojem, že ho možná zaslechl kdysi v Afghánistánu u Uzbeků ze Severní aliance.

Asgar odpověděl a pak to Jonovi přeložil. "Toktufan chtěl vědět, kam jste schoval zbraně. Řekl jsem mu, že vzadu za opaskem máte asi pistolí a na noze nůž."

"Přihořívá."

Asgar se usmál. "Tamten kluk se jmenuje Mierkanmilia a ta vysoká dáma, která mluví trochu jako Amíci, je moje sestra Alani. Ona a její kamarádky vás nalíčí, abyste vypadal jako Ujgur, jestli to půjde. Přinesly vám i ujugurské šaty."

"A co budete dělat vy?"

"Vybereme co nejlepší místo, zařídíme odvoz a pak ze sebe znovu uděláme Ujgury."

Pokynul svým dvěma krajanům. "Svěříme vás do Alaniných šikovných rukou." Trojice mužů se protáhla dírou ven a zasunula stěnu na místo.

Ženy se radily v ujugurštině. Přesněji řečeno, obě kamarádky zahrnuly Alani přívalem otázek.

Nakonec se otočila k Jonovi. "Posaďte se támhle, pane podplukovníku." Ukázala na židli. "Svetr dolů."

Jon si ho svlékl a odhalil černý bavlněný rolák.

Alani si odfrkla. "Není vám v tom vedro? Copak vás musím vodit za ručičku?"

Jon se zasmál, ona k jeho překvapení také. Došlo mu, že asi imitovala nějakého amerického učitele. Žertík pro vlastní pobavení. Za daných okolností to bylo s podivem, vždyť pro něj riskovala život! Svlékl si rolák. Vysoká žena se zadívala na jeho holou hrud a v očích jí probleskl zájem.

Pousmál se. "Vy s bratrem nejste jako ostatní."

Její plné rty se tiše usmály. Kývla na kamarádky, které pozorovaly, jak se Jon svléká a hihňaly se do dlaní. Okamžitě vykročily a začaly pracovat na jeho tváři. Nejdřív mu ztmavili pleť světle hnědým základem.

"Proč? Připadáme vám zvláštní, protože mluvíme anglicky?" Alani ustoupila a kritickým okem si ho změřila.

"To taky, a že jste vystudovali venku. O něčem to svědčí."

"Vy víte, že náš otec byl Chan?"

"Ano. Zdá se, že vás to moc nepoznamenalo."

"To ne, ale oproti ostatním Ujgurům máme jednu výhodu. A taky nevýhodu, samozřejmě. Pořád existuje možnost, že můžeme obrátit kabát. Nikdy jsme to neudělali a nikdo by nám to hlasitě nepřipomněl, ale někde v podvědomí jim to straší."

Dvě kosmetičky se pustily do vášnivé diskuse a ukazovaly na jeho oči a obočí.

Jejich dlouhé štětce s úzkou špičkou ho příjemně šimraly na kůži.

Alani je okřikla. Něco jí odsekly a vrátily se ke svému estetickému sporu. Alani rozčileně zavrtěla hlavou a podívala se na hodinky.

"Jakou z toho máte výhodu?" chtěl vědět Jon.

Stále sledovala dvě hašteřivé maskérky, jako by ho ani neslyšela. "Matčin otec je jedním z vůdců naší nezávislé exilové vlády v Kazachstánu. Díky tomu je mezi Ujgury důležitá osoba, a tím pádem i my. Právě děda nám zajistil studia v cizině."

Opět zpražila ženy, které konečně začaly pracovat na jeho očích. Ukázala na hodinky. "Díky tomu a našemu čínskému otci si Peking myslí, že bychom mu mohli pomoci přesvědčit Ujgury, že patří k Číně. Přemluvit je, aby se vzdali svých dějin a přizpůsobili se. To nám dává jisté výsady, tedy pokud se nějak

nevzpírámé. Je to dobrá zástěrka. Máme doklady, které nám umožňují mnohem volnější pohyb. Dokonce můžeme delší dobu pobývat na čínském území. Samozřejmě nás sledují, ale dokud nás nechytanou, můžeme v podstatě jít, kam chceme."

"Zdá se, že si Asgar koleduje o kriminál."

Významně přikývla. "Bojíme se o něj. Je to fajn kluk a do maléru se zatím nedostal. Držíme mu palce."

"Vrtá mi hlavou váš přízvuk. Kde ve Spojených státech jste studovala?"

"Bydlela jsem u jedné rodiny v New Jersey. Chodila jsem tam do státních škol a pak na University of Nebraska v Omaze."

Míchá se ve mně východní pobřeží a Středožápad, ideální kombinace pro studium politických věd a agronomie."

A také pro kariéru vůdce zemědělského národa. Její dědeček dohlédl daleko dopředu. "A jako nepovinný předmět jste si vybrala partyzánskou válku?"

Usmála se. "To Asgar. Když byli Sověti v Afghánistánu, vaše CIA se snažila vycvičit snad každého muslima ze Střední Asie v boji proti Sovětům. Bratr se dal k Severní alianci. Nedokázali nás rozlišit od jiných, dokonce ani od Tádžiků."

Dvě odbornice konečně završily líčení. Poodstoupily, kdákově obdivovaly své dílo a usmívaly se na Alani. Ta kývla a cosi řekla, pravděpodobně pochvalu, protože úsměv ženám vydržel. Sbalily si všechny tuby, lahvičky, kelímky a štětce. Jedna z nich pak odkudsi ze šatů vytáhla dýku a rukojetí zaklepala na stěnu. Obě se však stále ohlížely po Jonově tváři.

Alani zvedla zrcátko. "Podívejte."

Jon nevěřil svým očím. Masky byla lepkavá a velice nepříjemná, ale takřka dokonalá. Jeho oči získaly lehké zašikmení. Světlo kaštanovou plet brázdily vrásky od slunce a větru. Stačilo trochu zamžourat a byl skoro k nerozeznání od pravého Ujgura.

"V houfu by si vás neměl nikdo všimnout," usoudila Alani.

"Doufejme, že nás policie nezastaví."

"Zastaví, na to můžete vzít jed. Ale máme s sebou Asgara a perfektní papíry, takže by neměli moc otravovat. Musíme doufat, že nám nepřikážou vystoupit z auta." Znovu pohlédla na hodinky. "Ostatní tady už budou. Měl byste si obléct, co jsem vám přinesla."

V hlase měla špetku obav, jako by čas běžel příliš rychle a muži měli zpoždění. Její neklid Jona nakazil. Při oblékání se zeptal: "Co v Šanghaji děláte? Myslím oficiálně."

"My s Asgarem studujeme pedagogiku. Budeme učit učitele. Další se školí jako vůdci vesnic nebo agenti Pekingu. Zbytek patří k naší podzemní síti."

Smith si přes černé džíny natáhl volné manšestrové kalhoty. "To je ale pěkně nebezpečná hra, Alani."

"Riziko známe. Tisíce nás už uvěznili a asi stovku popravili." Neochvějně se mu zadívala do očí. "Pro vás a CIA to možná je hra, podplukovníku. Ale pro nás ne."

Obnošenou a pomačkanou bílou košili natáhl přes svetr jen stěží, ale do flanelové košile vklouzl snadno. "Já nejsem od CIA," řekl jí Jon. "A nikdy jsem to jako hru nebral."

Pozorně si ho změřila. "Jo, to vidím."

"Nikdo se mě neptal, proč jsem tady a o co mi jde. Ani vám to neřeknu."

"Co nevíme, to z nás nedostanou. Jste proti Číňanům, nebo pracujete ve prospěch dohody o lidských právech. To nám stačí."

Jejich rozhovor přerušilo pronikavé drhnutí cihly o cihlu. Než se otvor úplně otevřel, Asgar vlezl dovnitř. Měl na sobě prosté farmářské šaty a jezdecké boty jako pasák ovcí. Pod slaměným kloboukem mu vykukovala zdobená bílá čapka.

Prohlížel si Jona nejprve z dálky a pak zblízka. "V šeru vás nepoznají." Kývl na Alani. "Připraveni."

"Kam pojedeme?" zeptal se Jon.

Asgar přistoupil ke kuchyňskému stolu, kde předtím večeřeli. Rozložil na něm mapu Šanghaje a okolí a ukázal na tečku jižně od města. "Tohle je opuštěná pagoda na kopci u moře v nejširší části zálivu Chuang-čou, mezi Ťin-šanem a Čcha-pchu. Břeh je tam samá skála, ale najde se i pár vhodných pláží. Jsou oblázkové, ale ujdou. Hlavně jedna se hodí, je dost velká."

"Jak je tam hluboko?"

"To přesně nevím, Jone. Ale Toktufan říká, že malá loď může připlout blízko ke břehu. Pracoval na moři v okolí."

"Dobře." Jon vzal batoh, vytáhl z něj černý igelitový sáček s podrobnou mapou Šanghaje a satelitní fotografií. Prověřil hloubku vody, nechal si na ní od Asgara ukázat pagodu s pláží a pak si do malého nepromokavého bloku zapsal souřadnice. Nakonec mapy znovu sroloval.

"Nezapomeňte čepice," upozornila ho Alani.

Jon si narazil na hlavu zdobenou ujgurskou čapku a na ni slamák s krempou. Ženy

vykročily k otvoru ve zdi, Jon za nimi.

Asgar ho zastavil. "My půjdeme jinudy."

Když ostatní odešli a část stěny se vrátila na místo, Asgar ho zavedl do nejvzdálenějšího pokoje. Odsunul postel, odklopil z podlahy linoleum a ukázal na úzkou černou díru, která tím vznikla.

"Tudy."

"Vejdu se tam?" zapochyboval Jon.

"Dole se to rozšiřuje. Doufám, že netrpíte klaustrofobií."

"To ne," ujistil ho Jon.

"Půjdu první. Nebojte. Je to hračka." Asgar se posadil a vsunul nohy do úzké štěrbině. Jednou se podíval dolů a spustil se.

Jon ho napodobil, stěží se však protáhl podlahou. Hlavu mu okamžitě naplnil mrtvolný pach hlíny a kamení. Dřel rameny o dřevěné obložení průlezu, až se dostal na dno temného vlhkého tunelu. Před sebou spatřil svítílnu. Chodba se tam znovu zužovala. Uviděl Asgarova chodidla.

"Lezli tudy už větší chlapi, než jste vy," pravil Ujgur. "Sledujte moje nohy a světlo. Je to asi dvacet pět vašich amerických yardů."

Pak se světlo pohnulo a nohy zmizely v hustých stínech. Jon se vydal kupředu a poprvé v životě poznal, co je to klaustrofobie - člověk chce dýchat, ale nedostává se mu kyslíku a bojí se, že bude v příští vteřině pohřben zaživa.

Sevřely se mu plíce a krev se nahnula do hlavy.

Čas jako by se zastavil. Nadechnout a plazit se. Nadechnout. Plazit. A sledovat nohy před sebou. Tmavý tunel ho dočista pohlcoval.

Nakonec ucítil jiný vzduch, hustý a smrdutý. Lapal po dechu jako ryba na suchu.

"Rychle," poháněl ho Asgar a vyškrábal se na nohy.

Jon ho rychle následoval. vynořili se z tmavého kanálu na konci páchnoucí uličky. Pro Jona to však byl ten nejkrásnější pohled na světě.

Asgar se rozběhl. Jon za ním dýchavičně klopýtal k otevřené železné bráně do ulice, kde u chodníku čekaly dva terénní vozy značky Land Rover. Čísi ruce ho vtáhly do druhého auta. Ocítl se vzadu, kde chybělo sedadlo. Mačkali se na něj tři muži a dvě ženy. Poznával Toktufana, Mierkanmiliu a obě maskérky.

Ostatní byli cizí, ale všichni na sobě měli tradiční ujgurské oblečení. Alani seděla vpředu, Asgar řídil.

"Na co dvě auta?" zašeptal Jon.

"Návada. Kdyby po nás šla policie."

První landrover, taktéž napěchovaný lidmi, vystartoval od chodníku.

Čekali. Po pěti minutách také vyjeli. Proplétali se temnými ulicemi, dokud nedorazili k osvětlené hlavní silnici, kde časně ráno panoval jen slabý provoz. Asgar se ohlédl. "Pojedeme po dálnici Chu-chang na Kanton. Budeme jako pěst na oko: osm vesnických balíků ze Sin-tiangu na cestě do Kantonu. Nepůjde z nás strach, budeme spíš pro legraci - aspoň doufám. Jestli nás veřejná bezpečnost ještě nesleduje, nebo skočila na špek, mohlo by to klapnout."

13 KAPITOLA

DÁLNICE CHU-CHANG, ČÍNA

Černá noční obloha dodávala krajině strašidelný nádech plný stínů a mihotavých oparů. Ve městě Ku-pej v okrese Čchang-ning vyhledal Jon telefonní automat a vytočil číslo do Hongkongu. Ve francouzštině prodiskutoval jistou obchodní záležitost, která by při případné prověrce obstála. V rozhovoru vyslovil nenápadné heslo pro záchranu z moře, jež obsahovalo čas i souřadnice. Když zavěsil, spojka předala informaci Fredu Kleinovi.

"Signál zněl čistě, snad nikdo neposlouchal," sdělil Asgarovi, když landrover pokračoval ve své křivolaké cestě po špatné silnici protínající širou kamenitou krajinu.

"Ale poslouchal," ujistil ho Asgar. "Proklepnou všechny meziměstské hovory, obzvláště do Hongkongu. Dobrá zpráva je, že hovory sledují nižší úředníci a pro ně je to všední rutina. Málokdy někoho zachytí, pokud se nechová moc nápadně. Teď ale služba ví, že jste tady, takže jsou všichni určitě v pohotovosti. Ale jestli má vaše spojka kvalitní dlouhodobé krytí, může vám to projít."

Jon se ušklíbl. "Tak dík."

Než vyjeli z města, na běžných kontrolních stanovištích je dvakrát zastavila policie. Strážníci z nich měli legraci a bez problémů je pustili. Jonovi pomalu otrnulo. Po půl hodině už ujížděli po dálnici s mírným provozem a do Kantonu zbývala necelá polovina cesty. Po několika dalších kilometrech sjeli nedaleko Tian-singu na dvoupruhovou venkovskou silnici a zamířili na jihovýchod k pobřeží Jihočínského moře.

I v nejtemnějších hodinách před rozbřeskem potkávali jiná vozidla - pár osobních aut a nepřetržitý proud nákladáků s hromadami výpěstků navršených nebezpečně

vysoko. Menší pod-

nikatelé jezdili na kolech, za nimiž měli připojené vozíky se specialitami pro šanghajský trh.

Řidič Asgar zvolil pomalé, ale stejnoměrné tempo. Nechtěl vzbuzovat pozornost. "Jestli nás tajná policie sleduje, počká si, až dojedeme k pláži a začneme akci. Bude chtít sebrat i záchrannou skupinu. Ale máme čas, takže nemá smysl zbytečně riskovat rychlou jízdou. Třeba máme štěstí a vůbec po nás nejdou."

Jon souhlasil. Zabořil se do sedadla a zavřel oči. Všichni kromě Asgara podřimovali. Jen občas je probudil svěží slaná větrík od otevřeného moře a nakyslý pach říčních nánosů.

U Čcha-pu zahrnuli na severozápad k Ťin-šanu. Po místní pobřežní silnici proudila nákladní auta i bicykly oběma směry - na sever do Šanghaje a na jih do kantonu. Občas tudy projelo policejní auto, ale strážci pořádku nejevili žádný zájem, nebo se při pohledu na venkovské burany posměšně zubili.

Oba landrovery konečně zastavily a Asgar s Alani ověřili polohu. Chvilí se radili a baterkou svítily na mapu. Alani se ohlédla a pronesla cosi ujgursky.

Toktufan se vmáčkł na přední sedadlo mezi ně. Vypukla vzrušená diskuse v ujgurštině. Toktufan ukazoval na mapu a pak před auto. Alani se od něj zřejmě snažila dozvědět přesné místo. Podala mu pero, aby ho na mapě označil. Pokrčil rameny, mávl rukou a dál tvrdošijně ukazoval dopředu.

Jediný Toktufan nejspíš věděl, kam jedou, ale v černé tmě se řídil pouze zrakem a zkušeností. To Jona příliš neuklidnilo. Nervózní byli i Alani s Asgarem.

Asgar tiše zaklel a vjel zpátky na silnici, Toktufan se zatím vpíjel očima do okolních stínů.

"Určitě tu pláž najde?" zeptal se Jon.

"Jasně," odpověděla Alani. "Otázka je, kdy."

"Za pár hodin bude svítat."

Otočila se na sedadle a po rtech jí přelétl typický potměšilý úsměv. "Pane podplukovníku, přece byste se nechtěl nudit. Zažijete vzrušo a dobrodružství. Proto jste se stal agentem, ne? Mimochodem, jestli nejste od CIA, co jste vlastně zač?"

Jon si vycítil, že jí to vůbec říkal. Sakra. "Dělám pro ministerstvo zahraničí." "Vážně?" Pozorně se na něj zadívala, jako by věděla, jak vypadá agent ministerstva. Možná to opravdu věděla. Vtom Asgar vyhrkl: "Hele!"

Předním sklem spatřil Jon uniformy. Policejní auto zabíralo polovinu vozovky. Bylo to kontrolní stanoviště. "Toktufane, mazej zpátky!" poručil Asgar.

Toktufan vyklouzl z předního sedadla pomalého landroveru a opět se vmáčkł dozadu mezi ostatní. Šinuli se v hlemýždi řadě nákladáků, starých aut a bicyklů. Řidiči a cyklisté na čele fronty předkládali doklady. Velitel hlídky se ospale opíral zády o své auto a zíval. Co chvíli vyštěkl jakýsi rozkaz.

Jeho podřízení však měli napilno. Kontrolovali průkazy a zvedali plachty zakrývací náklad, jakkoli drobný. Když landrover dojel dopředu, ospalý důstojník na druhý pohled zareagoval. Ostražitě se napřímil a udělil povel.

Dva strážníci se zadívali na osm lidí napěchovaných v terénním autě. Jeden prohlížel papíry, které mu podali Alani a Asgarem, a druhý se pobaveně zašklebil. Velitel znovu něco vyštěkl, rázně vykročil a vzal jejich doklady.

Studoval je a měřil si Asgara s Alani. Alani se usmála. Tentokrát to byl sebevědomý, téměř svůdný úsměv. Důstojník zamžikal a zabodl do ní zrak.

Jon se co nejvíc přikrčil, aby nebylo vidět, jak je vysoký a urostlý. Ostatní se k němu ještě víc natlačili. Jeden z policistů jim přelétl svítilnou přes tváře a něco řekl. Bylo to čínsky, ale jasně tam zaznělo slovo 'Ujgur'.

Aniž by velitel spustil oči z Alani, vydal další úsečný rozkaz. Policisté se zaměřili na další dva cyklisty ve frontě. Důstojník se usmál, kývl na Alani a mávnutím je propustil.

Asgar šlápl na plyn. Jon měl nutkání se ohlédnout, ale odolal. Všichni si zhluboka oddechli. Landrover opět zahalila rouška noci a jeho pasažéři se usmívali a šeptem se bavili.

Jon však nikoli. Zeptal se Alani: "Kontrolní stanoviště jsou tady normální?" "Ve městě někdy, ale na venkově většinou ne."

"Dostali echo od Úřadu veřejné bezpečnosti, aby někoho hledali."

Asgar přikývl. "Ale ne Ujgury."

"Američana, jako jsem já," přitakal Jon.

"To znamená, že nevědí, kde jste, s kým jste, ani co teď uděláte. Kdyby to věděli, už by dávno obklíčili pobřeží."

"Nejspíš si myslí, že bych se mohl pokusit o útěk, jinak by nezburcovali policii tak daleko od Šanghaje."

"To by udělali s každým odhaleným agentem."

Jonovi se situace nelíbila. Někdo z Veřejné bezpečnosti pojal podezření, že bude

volat o pomoc, a tak v pobřežní oblasti kolem Šanghaje vyhlásil pohotovost. K zásahu by mohly být připraveny i hlídkové lodě a stíhačky. Hlídkové lodě mu vrásky nedělaly. Letadél se však bál.

Rychle však musel zaměřit pozornost jinam. Toktufan se předklonil, promluvil ujugursky a netrpělivě ukázal doleva, dál od moře. Přes změť těl a hlav Jon zahlédl úzkou budovu vysoko na kopci. Okraje střechy měla zvednuté jako čínská pagoda. Skupinkou v autě projelo vzrušení.

Asgar strhl volant směrem k oceánu. Rover poskakoval po kamenech a sjel do příkopu, který nebylo z cesty vidět. Zastavil pod převíslými větvemi vrby. Ve voze zavládlo náhlé ticho. Všichni chvíli napjatě seděli a poslouchali.

Rozlámání nepohodlnou jízdou pak strnule vystoupili a skrčili se v kruhu kolem Asgara s Toktufanem. Obklopovaly je stromy a křoviska.

Asgar spustil ujugursky. Toktufan trousil poznámky a ukazoval různými směry ve slabnoucím měsíčním světle. Když domluvili, jedna z žen vstala a zmizela v houštích. Mířila zpátky k silnici nad strží.

Alani se otočila k Jonovi. "Asgar poslal Fatimu do pagody s elektrickou lampou a krycí plachtou. Přidělá světlo do výklenku okna nahoře a pak ho zastíní, aby nebylo z pevniny vidět." Kývla opačným směrem k vodě. "Pláž je asi pět set metrů vzdušnou čarou od pagody. Normálně je opuštěná, zvláště v tuhle hodinu, ale někdo si rád zajde na ryby a kraby i v noci. Nedá se taky vyloučit, že policie sleduje místo dalekohledem."

"V tom případě bude nejlepší se pláži zatím vyhnout."

Přikývla. "Máme zbraně. Půjdeme s vámi, jakmile uvidíme světlo v pagodě."

Skupinka zůstala pospolu, shrbená v hustém houštích. Vysoké okolní stromy se klenuly k pomyslnému stropu. Vteřiny se táhly jako minuty, minuty jako celé hodiny. Tichý šepot Ujgurů zněl tlumeně, znepokojeně a pochmurně. Alani dřepěla vedle Jona, plně zabraná do vlastních myšlenek.

V dálce na noční obloze se náhle zjevil světlý bod. Náhle tu byl Asgar.

Promluvil rychlou ujugurštinou a otočil se k Jonovi. "Je čas k přesunu, Jone. Nevím to úplně jistě, ale když jsem přecházel silnici, někoho jsem asi zaslechl. Nic jsem neviděl, tak doufám, že se pletu. Ale nemá cenu riskovat. Nevíme, jak daleko od břehu jsou vaši a jestli tady vůbec jsou. Každopádně sebou musíme hodit."

"Je čas, takže tady jsou," ujistil ho Jon.

Toktufan se rozběhl. Proplouval mezi křovisky a stromy jako přízrak. Ostatní Ujguři vyrazili za ním se zbraněmi v rukou. Následoval je Jon s připravenou pistolí, Asgar s Alani zástup uzvírali. Tichý průvod se vznášel trávou s lehkostí mlžného oparu.

Jon konečně uslyšel šplíchání vln. Na tváři ucítil štiplavý slaný vánek. Stromy a křoví stoupaly k nízkému hřbetu porostlému trsy travin, který se svažoval k úzké kamenité pláži. Jon a Ujguři si dřepli u okraje lesíka a čekali. Měsíc visel těsně nad černým mořem a vytvářel na hladině stříbřitou pěšinu. Vysoké stromy se kývaly, listů strážidelně šustilo.

Na moři bliklo světlo. Jednou. Dvakrát. Třikrát.

Znovu tma - a náhlý zvuk. Zakopnutí. Zavrčení. Zlostná kletba.

"Pod násep!" zašeptal Jon naléhavě a odvalil se.

Ve stejnou chvíli Alani vykřikla.

Vrhli se za hřeben na okraji pláže téměř současně s palbou, která vylétla obloukem z hloubi lesa. Kulky se zarávaly do písku a skrápěly vlnky příboje.

"Počkejte, až je uvidíte!" houkl Jon do rámusu.

Asgar to přeložil Ujgurům. Žádný z nich neztrácel hlavu. Čekali zády k moři, klidní a odhodlaní.

Třeskla další salva a Jon si všiml pohybu mezi stromy nalevo od sebe. Vypálil. Z dálky se ozval výkřik. Jednoho trefil.

Pak vystřelil někdo jiný. A třetí rána. Žádné sténání ani šelest v mlází.

Asgar ujugursky zaklel a zařval.

Zepředu zahřměla třetí dávka, ale tentokrát slabší a nepravdivá. Jon uviděl, že stíny vybíhají z lesa na otevřený pruh vysoké trávy před pláží.

"Snaží se nás obklíčit!"

Alani zopakovala jeho varování a Jon zauvažoval, jestli to jsou stejní lidé, kteří na něj a Mondragona zaútočili na ostrově Liu-čchiu a pak ve vile Ju Jung-fua. Nesáhl Feng Tun znovu ke své oblíbené taktice?

Na delší analýzy neměl čas. Ať byli kdokoli, měli přesilu a stahovali kolem nich smyčku. Jon si všiml, že pohyb v lese už není tak vzdálený. Ani Ujgurům to neušlo a zahájili pečlivě mířenou smrtící palbu. Blížící se postavy padaly k zemi.

Jon ucítil v uchu Asgarův teplý ustaraný dech. "Na chvíli je můžeme odrazit, ale až sem dorazí ti z pláže, už se odsud nedostaneme. Jestli rychle nezmizíme."

"To je fakt," přitakal Jon. "Už jste toho pro mě udělali dost. Až budete muset, tak běžte."

"A vy?"

"Jím jde jen o mě, ať už jsou kdokoliv."

"Vy si nemyslíte, že je to bezpečnost?"

"Možná jo, možná ne. To je jedno."

"Nám to jedno není."

Jon pochopil. "Jestli je to bezpečnost, pokusím se je zdržet, abyste mohli..."

Zleva třeskla nová salva z automatických zbraní. Ujguři palbu opětovali, ale nyní měli odhalené čelo. Z lesa před nimi vyběhly nohy a těžce dupaly v písku. Ocitli se v kleštích.

"Běžte!" zavrčel na Asgara. "Já se vzdám."

Asgar zaváhal.

Přiběhla Alani. "Nemůžeme ho tady nechat!"

"Pojďte taky!" naléhal Asgar.

Než se Jon stačil rozmyslet, ticho noci opět prořízla nemilosrdná střelba. Kulky kosily pruh trávy mezi stromy a nízkým náspem. Nad temným mořem se nesly děsivé výkřiky.

Jon s Asgarem se bleskově otočili. Spatřili osm černých obrysů, jež se v pravidelných rozestupech zvedaly z vody a pálily na útočníky nad hlavami Jona a Ujgurů.

Jon se usmál. "Ať se propadnu. To je naše námořnictvo. Nejlepší z nejlepších - speciální jednotky SEALs."

Ta zvěst se okamžitě roznesla. Ujguři začali znovu střílet na nepřátelská křídla. Skupina nad náspem se s křikem a nadávkami dala na ústup.

Jeden člen komanda vyběhl z vody a dřepl si. "Orchidej." Měl široká ramena, svalnatou postavu a začerněnou tvář.

"To je od vás milé, že jste se zastavili."

"Poručík Gordon Whelan, pane. Jsem rád, že jsme to stihli. A teď zas honem pryč. Mají tady hlídkové lodě. Vědí, že se něco děje. Dostanou se odsud vaši lidé sami?"

Asgar kývl. "Jestli Číňany ještě na pár minut přišpendlíte k zemi."

"Rozumím."

Asgar tiše zavolal na ostatní Ujgury. Nečekali na rozloučení. Padli k zemi a po všech čtyřech se rychle odplížili doprava a zmizeli v temnotách. Příslušníci SEALs jim kryli záda nepřetržitou palbou. Útočníci měli tolik starostí, že si prchajících Ujgurů ani nevšimli.

"Do člunu, pane," nařídil poručík. "Musíme rychle vypadnout."

Jon se rozběhl k velkému gumovému člunu Zodiac, který vojáci vytáhli na pláž.

Kolem plavidla se čerila bílá pěna. Jon vylezl nahoru. Čtyři námořníci vypálili poslední dávku. Vzápětí odrazili od břehu, naskákali dovnitř a rychle pádlovali na otevřené moře.

Zbývající čtyři, včetně poručíka Whelana, pokračovali v palbě. Náhle zavládlo ticho. Jon ze člunu sledoval pevninu, jež se rychle vzdalovala. K vodě se seběhly temné stíny se zbraněmi a bezmocně zíraly na oceán.

V Jonovi mocně pumpoval adrenalin. Poslouchal tiché šplouchání vln o člun a cítil jemné pohupování. Zodiac plul dál a dál od břehu. SEALs nic neříkali.

Dobře věděl, že myslí na čtyři kamarády, kteří zůstali vzadu. Báli se o ně.

Stejně jako on.

Když byli asi čtyři sta metrů od břehu, z vody se konečně vynořily čtyři černé postavy. Námořníci jim podali ruce. Muži se za ně chytili a vyškřábali se na palubu, jeden po druhém.

Poručík Whelan uzavíral řadu. Spočítal hlavy a kývl. "Jsme všichni. Slušná práce, pánové."

Nic víc nepadlo, dokud nebyli téměř kilometr v moři. Po temné hladině na severu

náhle přejel spalující kužel reflektoru. Pročesával oceán víc než tři kilometry od nich, ale rychle se blížil.

"Brzy si nás všimnou," pravil poručík. "Nahoď motor, náčelníku."

Jeden ze členů speciální jednotky natočil přívěsný lodní motor. Člun náhle vystřelil kupředu a skákal přes vrcholky vln jako nějaká hračka. Jon se pevně držel a kochal se chladivým postříkem, který mu zmáčel zpocenou tvář. Zároveň nervózně sledoval čínskou hlídkovou loď. Blížila se nocí a zaznívaly z ní rány hledající terč. Její světlomet je ještě nezachytil, ale až se to stane...

Pak spatřil tmavý obrys, jenž se tyčil z vody jako obří mořská příšera. Byla to ponorka. Americká, díky bohu. V téže chvíli, kdy člun doplul k mohutné ocelové ponorce, je reflektor hlídkové lodi nakonec našel. Střely skrápěly drobné plavidlo a prorážely gumu. Vojáci hbitě šplhali na palubu a Jona i potrhaný Zodiac táhli za sebou.

"Okamžitě dolů!" zahulákal hlas z můstku.

Hlídková loď ozářila ponorku reflektorem a spustila ječivou sirénu. Ponorka však už klesala pod hladinu. Jon, příslušníci SEALs i posádka rychle prolétli otevřenými dvířky a zabouchli je před bouřícím mořem. Hlídková loď zahájila palbu z těžkého kulometu, její náboje se však od oceli neškodně odrážely. Velitelská věž se ponořila do moře. Čínské plavidlo kolem ní jen bezmocně kroužilo.

Dole Jona zavedli do malé kajuty, kde se mohl umýt a odpočinout si. Konečně měl chvíli na přemýšlení. Usoudil, že na pláži je nenapadly čínské bezpečnostní síly. Kdepak, ty by nevyslaly jednu osamocenou hlídkovou loď. Útočníky nezaměstnával stát, nýbrž soukromá osoba.

PEKING

Sídlo mocného Wej Kao-fana za zdí opevněného vládního komplexu mělo velice výhodnou polohu, jak se na jednoho z nejstarších členů stálého výboru slušelo. Leželo nedaleko jižního jezera pokrytého kobercem lotosových květů. Na dvoře rostla pečlivě ořezaná vrba, jejíž větve se pohupovaly v ranním vánku nad hustým trávníkem. Menší kvetoucí stromy a příkladně pěstěné květiny zdobily dlážděné pěšiny vedoucí ke čtyřem menším stavbám lemuujícím nádvoří. Podpíraly je zdobené sloupy s vyřezávanými draky, oblaky a ptáky, jež symbolizovaly štěstí a dlouhý život. To vše korunovaly vznešené střechy ve stylu pagod. Wej a jeho žena obývali největší dům. Jejich dcera, vnouče a chůva bydleli naproti. Třetí budova sloužila jako kancelář a čtvrtá k přijímání hostů.

Když byl Feng Tun vpuštěn do wejovy kanceláře, zařízené drobnými skvosty z období všech čínských dynastií, slunce už přes hodinu zářilo na nebi. Wej, vyhlášený znalec čaje, seděl u stolu a popíjel longjing. Jeho jemná květinová vůně prostupovala vzduch v místnosti. Na rozdíl od vína, jež zraje s věkem, je čaj nejchutnější a také nejdražší, když se pije v roce sklizně. Wejův čaj byl starý necelých šest měsíců. Pocházel z plantáží v Kantonu a byl to ten nejlepší a nejlahodnější čaj v celé Číně.

Weje ani nenapadlo nabízet nápoj Fengovi. Nijak neskrýval zlost. "Takže ten Američan vám utekl."

"Pláchl i úřadu veřejné bezpečnosti." Feng Tun nedostal povolení, aby se posadil, a tak dál shlížel z výšky na weje, který byl plešatý, měl úzké oči a mohutné tělo na tenkých nožkách.

Wej ho zpražil pohledem. "Naštěstí pro vás."

"Naštěstí pro nás oba," odtušil Feng a neochvějně se díval do přísných očí nesmírně mocného člena stálého výboru.

Wej si usrkl čaje. "Ale generál Čchu a major Pchan něco větrí."

"Možná, ale nic nevědí a nikdy se nic nedozvědí."

Wej se znovu zachmuřil. "Slyšel jsem, že žena Ju Jung-fua je nezvěstná."

Feng pokrčil rameny. "Nemůže nic dělat. Jejího otce by to zničilo, a to by určitě nechtěla, na to je moc chytrá. Vaše přízeň může zajistit příjemný život nejen jemu, ale i jí a dětem."

"Pravda." Ve wejových očích se však stále zračily pochyby. "Ale jak se tomu Američanovi podařilo uprchnout? To je vážně taková třída?"

"Je machr, ale ten seznam stejně nezískal. Pokud jde o jeho další eskapády, měl štěstí a někdo mu pomáhal."

"Kdo?"

"Nejdřív jeden tlumočník a špión CIA, který už je po smrti. A potom podzemní buňka Ujgurů. Propašovali ho na pobřeží. Pitomí policajti se Ujgurům jen pošklebovali a nechali je projet. Vůbec neměli podezření, imbecilové."

"Víte o těch Ujgurech něco konkrétnějšího?"

"Tak blízko jsme se k nim nedostali, ale vyznají se ve městě i na venkově. Pak se objevili vojáci ze speciálních amerických jednotek a umožnili jim zmizet." Wej Kao-fan potěšeně přikývl. "Ponorka. To znamená, že Američané se bojí, aby nevyvolali incident. Vychází nám to. Vedl jste si dobře."

Feng Tun sklonil hlavu. Šéfova pochvala ho potěšila, zároveň ho však uráželo, že mu nenabídl čaj. Čas přihlásit se o zaslouženou odměnu ovšem přijde později, až se Wej Kao-fan ujme své velké role v osudu Číny.

"Ten seznam jste zničili?" pokračoval Wej.

"Shořel."

"Určitě?"

"Byl jsem u toho, když ho Ju Jung-fu spálil, pak si vzal pistoli a odjel," řekl Feng. "Samozřejmě jsem jel za ním."

"Policie žádnou mrtvolu nenašla."

"A možná ji nikdy nenajde."

"Viděl jste, jak se zabil? Na vlastní oči?"

"Proto jsem ho sledoval. A pak padl do řeky Jang-ce. Chtěl to tak."

Wej Kao-fan se znovu usmál. "Už si nemusíme dělat starosti, na rozdíl od Američanů. Nedáte si se mnou šálek čaje, Fengu?"

ČÁST DRUHÁ

14 KAPITOLA

INDICKÝ OCEÁN

Válečná loď USS John Crowe zaujala určené místo na šedavém oceánu. Hladina byla klidná, jen z jihozápadu přicházelo jemné vlnění. Na nebi za nimi se rděl úsvit, zatímco na západě stále vládla noc, temná a neprostupná. Radar zachytil Císařovnu před hodinou, podezřelá loď se však ze tmy na přidi stále nevynořila. Komandér James S. Chervenko mířil dalekohledem na černý horizont a nic neviděl. Měl statnou svalnatou postavu a drsnou tvář. Následkem dlouhých let na moři neustále mhouřil oči.

Promluvil ke svému zástupci, korvetnímu kapitánovi Franku Bienasovi, jenž stál na můstku po jeho boku. "Je opravdu sama, Franku?"

"Radar ani sonar nic dalšího nezachytily," zněla odpověď. Bienas měl plavnou eleganci profesionálního boxera. Byl mladý, chytrý a pohledný, zkrátka idol dívčích srdcí.

"Dobře. Až se pořádně rozední a tu loď bude vidět, zpomalte a sledujte radar.

Budu u sebe."

"Ano, pane."

Komandér sešel z můstku do útrob fregaty. Admirál Brose mu zdůrazňoval důležitost mise, ale nebylo to nutné. Velitel lodi dobře věděl o někdejším incidentu s Jin-che. Dnes byla Čína silnější, stabilnější a důležitější pro vývoj ve světě, což nebezpečí konfliktu jen zvyšovalo. Na druhé straně však nemohli dovolit Iráku vyrobit novou dávku biologických a chemických zbraní. Když komandér Chervenko došel do kajuty, navázal přímé spojení s admirálem Brosem. Podle rozkazu přitom obešel jednotku i velení námořnictva.

"Tady komandér Chervenko. Fregata Crowe je na místě, pane."

"Dobře, komandéře." Chervenkovi se zdálo, že admirála vytáhl od večere. Ve Washingtonu byl pořád ještě čtvrtek večer. "Jak to vypadá?"

"Zatím nic zvláštního. Radar nezachytil v okolí další plavidla, na hladině, ani pod ní. Jejich vysílačka ani nepípla. Až se rozední, trochu se stáhneme a budeme u radaru."

"Nepřestávejte sledovat jejich vysílání i příjem. Máte na palubě tlumočníka čínštiny?"

"Ano, pane."

"Dobře, komandéře. Jim, nemýlím-li se."

"Ano, Jim, pane."

"Okamžitě mě informujte o všem, co se stane, pokud tím neohrozíte činnost lodi.

Rozumíte?"

"Provedu."

"Jsem rád, že vás tam máme, Jime."

"Díky, pane."

Když spojení skončilo, komandér Chervenko se opřel v křesle za stolem a zadíval se na strop kajuty. Nebyla to ledajaká akce. Dobře si uvědomoval všechna rizika včetně ozbrojeného konfliktu, při kterém by mohl přijít o loď. Současně to znamenalo příležitost. Ubránit plavidlo v přímém boji, to se u námořnictva cení. Člověk si může otevřít cestu ke skvělé kariéře. Nebo o všechno přijít.

VÝCHODOČÍNSKÉ MOŘE

Tepající síla obřích motorů otřásala trupem letadlové lodi

i Jonovými kostmi. Hluk i vibrace na něj však působily konejšivě. Čekal ve své dočasné kajutě na spojení s Fredem Kleinem. Znal Kleinovy zvyky. Obvykle večerel ve své neuspořádané kanceláři v jachtařském klubu u Washingtonu, třeba i v pozdní hodinu. Otázka byla, jestli si dnes večer na jídlo vůbec vzpomněl.

Ponorka Jona dopravila k letadlové lodi, jež se pohybovala s vypnutými světly severně od Tchaj-wanu, obklopená doprovodnými plavidly. Jon měl neodbytný dojem, že kapitán i vrch-

ní velitel válečného námořnictva považovali rozkaz k osvobození tajného agenta za ztrátu času. Po hrnku kávy s korvetním kapitánem, který mu měl dělat doprovod, byl uveden přímo do svého provizorního příbytku. Osprchoval se, oholil a požádal, jestli si může zatelefonovat.

Při čekání myslel na Ujgury, hlavně na Alani. Doufal, že vyvázli bez úhony.

Když telefon zazvonil, vytrhl sluchátko z vidlice.

"Dostal jste se ven celý, podplukovníku?" Vyrovnaný hlas Freda Kleina ho uklidňoval.

"Díky vám, námořnictvu a taky místním." Popsal svůj útěk od okamžiku, kdy s ním telefonicky mluvil z hotelu Mír. "Ujguři usilují o nezávislost na Číně, ale

nedělají si iluze, že to bude brzo. Stačí jim udržet si vlastní identitu a kulturu. Chystaná smlouva o lidských právech by jim v tom mohla pomoci."

"Další důvod, proč by se měla podepsat," řekl Klein. "Takže Asgar Mahmúd byl Mondragonovým informátorem?"

"Myslel jsem, že vás to bude zajímat."

"To ano. A co ten seznam?"

"Pokud nejsou hloupí, už ho nejspíš zničili."

"Souhlas." Jon slyšel, jak Klein v daleké kanceláři potahuje z dýmky. "Ale vy myslíte, že vás sledovali až k pláži. Jestli seznam zničili, proč by chtěli zneškodnit i vás? To mi připadá dost přehnané. Proč by zbytečně riskovali? Víte jistě, že to nebyli policajti nebo státní bezpečnost?"

"Na sto procent."

Následovalo vzrušené zabafání. "V tom případě tady jde ještě o něco jiného.

Nechtěl, aby se vám ten seznam dostal do ruky, to je jasná věc. Ale měli spoustu času, aby zařídili, že ho nezíská nikdo. Přesto se vás pokusili zabít, a udělali to na vlastní pěst. Bez policie."

Jonovi se zrychlil tep. Došlo mu, nač Klein naráží. "Nechtěl, aby státní orgány věděly, že nějaký seznam existoval a že ho hledal agent z Ameriky. Veřejná bezpečnost věděla, že jsem v Číně a nejsem jen vědec, ale nezjistila, o co mi jde. Ten, kdo přinutil Ju Jung-fua spáchat sebevraždu, si nepřeje, aby se to dozvěděla." Horečně přemýšlel. "Myslíte, že tady jde o vnitřní mocenský boj v Pekingu?"

"Nebo o pochybný kšeft nějakého šanghajského magnáta."

"A není to v dnešní Číně totéž?"

Bafání na druhém konci linky náhle utichlo. Nastalo podivné prázdno. Po chvíli Klein zděšeně vyhrkl: "Čínská vláda neví, co Císařovna veze. No jasně!"

"Ale jak to? v Číně? O všem tady přece rozhoduje výbor, všechno se plánuje.

Číňan se sám snad ani nevyčurá."

"Je to jediná logická odpověď, podplukovníku. Někdo vysoce postavený se snaží způsobit rozkol mezi Čínou a USA. Ano, je to boj o moc, ale v mezinárodním měřítku."

Jon zaklel. "Čína má spoustu jaderných zbraní. Mnohem víc, než svět tuší."

Sluchátko zlověstně oněmělo. "Jone, situace je asi daleko nebezpečnější, než jsme mysleli. Jestli je to fakt, prezident nutně potřebuje důkaz o nákladu Císařovny, než něco nařídí. Postarám se, aby vás námořnictvo okamžitě letecky přepravilo do Tchaj-peje. Tam si můžete chytit první letadlo do Hongkongu."

"A co si mám vymyslet?"

"Proklepli jsme tu firmu - Donk & LaPierre. Je to konsorcium různorodých podniků, které se zabývají mezinárodní dopravou a elektronikou. Ideální pro vás je, že dělají i na biotechnologiích."

"Ale já už teď nemůžu vystupovat jako Jon Smith."

"To jistě ne. Budete se vydávat za jednoho z vašich kolegů z Institutu infekčních chorob: majora Kennetha St. Germaina. Všechno jsme zařídili."

"Nějaká podoba by tady byla, ale co když si to ověří a zjistí, že je doma v laboratoři?"

"To se nestane. Zajistili jsme mu horolezeckou výpravu do Číny."

Jon kývl. "Takovou nabídku by Ken nikdy neodmítl. Prima nápad. Takže můžete požádat svoje lidi, aby mi dojednali schůzku se šéfem honkongské kanceláře Donk & LaPierre. Major St. Germain se totiž velice zajímá o jejich práci na virech."

"Jako by se stalo."

"Zjistil jste něco o tom zabijákově Fengovi?"

"Zatím ne. Pořád to prověřujeme. Letěte do Tchaj-peje a já vyložím situaci prezidentovi. Nebude z ní mít radost."

"Taky byste mu měl říct pár novinek o starém vězni, který se prohlašuje za Davida Thayera."

"Něco víte?"

Jon zopakoval, co mu řekl Asgar Mahmúd. "Ta věznice je nedaleko města Ta-cu, asi sto deset kilometrů severovýchodně od Čchung-čchingu. Zřejmě má nízkou ostrahu, aspoň na čínské poměry."

"Dobře. Pokud tam pro něj budeme muset, aspoň se mám čeho chytit. Plot ani běžná vězeňská stráž nás nezastaví. Hodí se nám, že má na cele jen jednoho spoluvězně. Jestli dostaneme ven i pár politických vězňů, bude to vhodná zástěrka pro Thayera i celou akci. Ale poloha toho kriminálu není nejlepší - je to hustě osídlená oblast. A nelíbí se mi, že ho často přemísťují. Než se tam dostaneme, možná už bude pryč."

"Podle Asgara je v Ta-cu jen chvíli. Nezdá se, že by ho měli přesunout jinam."

Jon zaslechl pomalé bafání, jež naznačovalo, že Klein přemýšlí. "Dobře. A ta poloha vlastně není tak špatná. Aspoň je blízko hranic s Barmou a Indií."

"No, tak blízko zas ne."

"Tak budeme muset všichni přidat. Stejně nám nic jiného nezbývá. Chci ten seznam, podplukovníku."

INDICKÝ OCEÁN

V komunikačním a řídicím středisku fregaty USS John Crowe se korvetní kapitán Bienas nakláněl radistovi přes rameno a upíral pohled na obrazovku. "Kolikrát změnili kurz?"

"Celkem třikrát, pane." Radista zvedl oči.

"Popište mi to."

"Nejdřív se stočili o pětáctýřicet stupňů na jih, pak..."

"Jak dlouho tak pluli? Kolik urazili?"

"Asi hodinu, zhruba dvacet mil."

"Fajn, pokračujte."

"Skoro na hodinu se pak vrátili do počátečního směru, a pak zamířili na sever, to trvalo taky asi hodinu. Nakonec zase zaujali počáteční kurz."

"Takže teď jsou tam, kde začali?"

"Ano, pane. Plus minus."

"A my jsme pokaždé změnili kurz?"

"Jistě. Nový směr jsem vždycky nahlásil."

"Fajn, Billy, dobrá práce."

Technik se usmál. "K vašim službám, pane."

Korvetní kapitán úsměv neopětoval. Opustil řídicí středisko a prošel uličkami ke kajutě kapitána. Zaklepal.

"Dále."

Komandér Chervenko vzhledl od papírů, jež se mu vršily na stole. Z Bienasovy tváře hned vyčetl znepokojení. "Co se stalo, Franku?"

"Myslím, že si nás všimli, pane." Bienas mu popsal, co říkal radista.

"A my jsme pokaždé otočili kormidlem?"

"Bohužel. Službu na lávce měl Canfield. Je to zelenáč."

Chervenko přikývl. "No, je to trochu brzo, ale jednou si nás stejně všimnout museli. Nezvýšila se...?"

Z lodního telefonu se náhle ozvalo: "Tady komunikační, pane. Zachytili jsme velký nárůst vysílání v čínštině."

"My o čertu...", zamumlal komandér Chervenko. Pak nařídil do telefonu: "Ať sem okamžitě přijde podporučík wao."

"Provedu, pane."

Chervenko zůstal shrbený u mikrofonu. "Náčelníku, nažhavte motory. Potřebuju nejvyšší rychlost." Pak vstal. "Rychle nahoru."

Když komandér s Bienasem došli na můstek, podporučík wao už na ně čekal.

"Odhalili nás a teď troubí na poplach do Pekingu a Hongkongu."

"Na poplach?" zamračil se Chervenko.

"Ano, pane. Je to zvláštní, ale přesně vědí, kdo jsme. Tedy že jsme fregata námořnictva USA."

"Asi tam budou mít armádního experta přes radary," usoudil Bienas ohromeně.

Komandér Chervenko zachmuřeně přikývl. "Řekněte náčelníkovi, ať mi dá všechno, co má. Už nemá cenu se schovávat. Koukneme se, copak se děje na palubě." Zamířil dalekohledem na obzor. Byl jasný slunečný den, moře klidné a viditelnost téměř neomezená. Fregata plující rychlostí dvaceti osmi uzlů se blížila k císařovně, která se brzy objevila v dáli na přídi.

Korvetní kapitán Bienas přistoupil s dalekohledem ke kapitánovi.

"Vidíte to, co já, Franku?"

Bienas přikývl. Paluby nákladní lodě byly plné námořníků. Všichni ukazovali dozadu a mávali rukama. Na střeše kabiny stál důstojník a ječel na ně, členové posádky si však nedali říct.

"Mají nahnáno, jíme," pravil Bienas.

"Taky bych řekl," přitakal Chervenko. "Nikdo jim o nás neřekl a jsou překvapení. Ale někdo nás čekal, nebo někoho podobného."

"Jinak by s sebou neměli toho odborníka na radary."

"Jo," řekl Chervenko. "Můstek je váš, Franku. Pozorně je sledujte. Omastek už syčí v pánvi."

"Co podle vás podniknou?"

Chervenko se otočil. Musel podat hlášení admirálu Brosemu. "To nevím," prohodil přes rameno. "Tahle otázka asi brzo začne strašit hodně lidí ve Washingtonu."

15 KAPITOLA

ČTVRTEK 14. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Prezident Castilla seděl na lehátku v ložnici Bílého domu a snažil se číst.

Musel však myslet na Čínu a smlouvu o lidských právech..., na otce, kterého nikdy nepoznal, i na utrpení, jež musel prožít..., a tesknil po první dámě.

Nemohl se soustředit a věty mu splývaly. Odložil knížku do klína a promnul si oči. Chyběly mu lité pokerové partie, které s Cassie hrávali, když jeden z nich nemohl usnout. Osm z deseti vždycky vyhrála, ale co na tom. Jenže teď byla na cestě po Střední Americe, obklopená tlupou novinářů. Kéž by zůstala doma, u něj. Začínal přemýšlet, jak bude vypadat jejich život, až opustí úřad. Vtom však Jeremy zlehka zaklepal.

"Co je zase?" vyštěkl prezident a okamžitě své podrážděnosti zalitoval.

"Pan Klein, pane."

Castilla zbystril. "Pošli ho dál, Jeremy. A omlouvám se, asi mi chybí manželka."

"To nám všem, pane prezidente."

Jeremymu přelétl po tváři sotva znatelný úsměv. Zřejmě si říkal, proč asi žena Castillovi tolik schází. Prezident si toho s pobavením všiml, a naoko se zakabonil.

Jeremy počkal, až Fred Klein opatrně vstoupí do místnosti, a zavřel dveře. Castilla si náhle představil, jak Klein proplová světem jako mlha, tichá a neprostupná. Jak to napsal Carl Sandburg... Ano: Mlha se vkrádá na kočičích tlapkách...Klein měl však přece jen trochu velké nohy.

"Posaďte se, Frede."

Klein usedl na okraj křesla. Nervózně šátral rukama, jako by hledal nějakou ztracenou cennost.

"Vemte si ten svůj krám, nebo si budu muset dát panáka," zavrčel Castilla.

Klein bázlivě vytáhl otlučenou dýmku a vděčně si ji zasunul mezi zuby. "Děkuju, pane prezidente."

"Jen doufám, že vás to nezabije dřív, než skončím ve funkci," zabručel. "Tak fajn, jakou špatnou zprávu máte tentokrát?"

"Nevím jistě, jestli je dobrá nebo špatná, pane. Dalo by se říct, že záleží na tom, jak se vyvine ta záležitost s Císařovnou."

"To jste mě moc neuklidnil."

"Já vím." Klein prezidentovi v kostce popsal, co Jon v posledních hodinách zažil. Podrobnosti si však nechal pro sebe. "Máme skoro jistotu, že originál nákladového listu byl zničen. Moji lidé v Iráku doteď nic nenašli. Podplukovník Smith je na cestě do Hongkongu. Doufáme, že tam u firmy Donk & LaPierre leží třetí exemplář."

Prezident zavrtěl hlavou. "Někdy si myslím, že všechny ty nadnárodní společnosti a holdingy nikdy neměly vzniknout."

"To nejste sám," podotkl Klein.

"A co vaši agenti v Číně?"

"Nic. Od svých kontaktů ve straně a vládě nezískali jedinou informaci o Císařovně ani o jejím nákladu."

Castilla si sevřel kořen nosu a přimhouřil oči. "To je zvláštní, ne? Pekingem se obvykle šíří spousta zvěstí a spekulací."

"S podplukovník Smithem jsme došli k závěru, že Peking o kontrabandu možná neví."

Prezident povytáhl obočí. "Chcete říct..., že je to soukromá akce? Výnosný kšeft?"

"S jednou menší výhradou. Máme za to, že v tom má možná prsty někdo z vysokých pohlavárů, možná dokonce člen politbyra."

Prezident rychle uvažoval. "Že by korupce?"

"Možná. Ale také by mohlo jít o mocenský boj. Což..."

"... pro nás není zrovna nejlepší."

"Ne, pane, to není."

Prezident se mlčky ponořil do myšlenek. Klein také přemítal. Pohrával si s dýmkou a roztržitě vytáhl sáček s kuřivem. Když si uvědomil, co dělá s rukama, chvatně vrátil aromatický tabák do kapsy.

Castilla se nakonec ztěžka zvedl z pohodlného lehátka a začal se procházet po místnosti. Jeho pantofle tlumeně klapaly po koberci. "Jestli o tom Peking ví, nebo ne, nehraje velkou roli. Reakce bude stejná. Čína bude hájit práva svých lodí na volnou plavbu v mezinárodních vodách bez ohledu na náklad. Pořád je jediná možnost, jak zabránit, aby se ty chemikálie dostaly do Iráku, a přitom se vyhnout otevřenému střetu."

"Já vím. Musíme dokázat světu - i Číně - že si nevymýšlíme. To znamená najít ten seznam. Jestli v tom čínská vláda nejede a vážně neví, co Císařovna přepravuje, bude chtít před světem vypadat jako odpovědná zastánkyně mezinárodního míru. Aspoň v to musíme doufat." Upřel pohled na prezidenta, který se stále procházel po ložnici, jako by uvízl v neviditelné pavučině. "Nevím, jestli je vhodná chvíle říkat vám novinky o Davidu Thayerovi."

Prezident se zastavil a zíral na Kleina. "Samozřejmě, že je vhodná chvíle. Co jste zjistili?"

"Jeden ze spolupracovníků Alfy v Číně hlásí, že ta věznice není moc přísně střežená. Možná se nám tam podaří propašovat někoho z našich, aby zjistil, jak na tom Thayer je a co chce."

"Dobře," pravil prezident ostražitě. Zůstal stát na místě.

Klein vycítil zaváhání. "Uvažujete o záchranné operaci, pane?"

"Jak říkáte, jestli Peking v cestě císařovny do Iráku skutečně nemá prsty, bude snad ochoten spolupracovat, pokud dostane nezvratný důkaz. Ale tajná operace na jejich území, která může skončit celosvětovou ostudou, rozpálí Číňany doběla, bez ohledu na výsledek."

Klein musel souhlasit. "To je fakt."

"Nechci riskovat bezpečnost naší země ani podpis smlouvy o lidských právech."

"Třeba nebudete muset," nadhodil Klein. "Můžeme tam poslat nevládní síly."

Dobrovolníky. Kdyby hrozilo odhalení, stáhnou se. A vy byste se mohl od všeho distancovat."

"Dokážete sehnat tolik vycvičených dobrovolníků?"

"Kolik je libo."

Castilla těžce dopadl do křesla. Překřížil nohy a poškrábal se na bradě. "Já nevím. Historie soukromým vpádům na cizí území moc nepřeje."

"Jisté riziko tu je. To nezastírám. Ale mnohem menší než při oficiální operaci." Zdálo se, že prezident souhlasí. "Nejdřív byste poslal někoho za Thayerem? Třeba o žádnou záchranu nestojí a čeká, že ho z vězení dostane ta smlouva. To je potřeba zjistit," přemítal Castilla.

"Ano. Ten člověk by taky nahlásil vojenské podmínky, terén, polohu..., prostě všechny podrobnosti, které budeme potřebovat, když dáte zelenou."

"Fajn. Ale nedělejte další krok, dokud ho neproberete se mnou."

"To je samozřejmost."

"Ano." Prezident si šéfa Alfy zasmušile měřil. "Nejspíš se už dávno vzdal naděje, že se vrátí domů. Že ještě někdy uvidí svoji zem. Moc bych ho odtamtud chtěl dostat. Mohl bych mu dopřát posledních pár roků klidu a pokoje tady doma." Zadíval se přes Kleina na stěnu Bílého domu. "Bylo by fajn konečně se sejít s vlastním otcem."

"Já vím, Same."

Vyměnili si pohled, v němž se zračila léta životních zkušeností.

Prezident vzdychl a znovu si promnul oči. Klein vstal a tiše vyšel z ložnice.

PÁTEK 15. ZÁŘÍ HONGKONG

Asijské ústředí společnosti Donk & LaPierre, S.A., zaujímal tři patra v nové dvaadvacetipodlažní budově v srdci čtvrti Central, hlavní obchodní tepně ostrova Hongkongu. Střed města dále tvořily části Admiralty a Wan-čhaj, bývalá čtvrt červe-

ných luceren, nyní však třetí finanční centrum Hongkongu. Většina mrakodrapů vyrostla v posledních letech v oblastech Central a Admiralty, zatímco průmyslové výstavbě se dařilo hlavně na západě ostrova. Na druhém břehu, hned naproti přístavu Victoria, ležela čtvrtá přelidněná část Hongkongu - pevninský Kowloon. Přesně v páté v poledně obdržela firma Donk & LaPierre telefonát, který nešel přes ústřednu, ale přímo do kanceláře Clauda Marichala. Nezazvonil však telefon na Marichalově stole, ani aparát na stolku vedle křesla pro důležité hosty. Namísto toho zabzučel třetí přístroj, který neměl číselník ani tlačítka. Ležel na jednoduché knihovně pod okny za stolem.

Marichal úlekem upustil pero a zaklel, protože si pokaňkal papíry. Pak se otočil v křesle a zvedl sluchátko. "Ano? Mohu být nápomocen?"

"Můžete, jestli jste pan Jan Donk."

Telefon mu div nevypadl z ruky. Rychle vyhrkl: "Prosím? Ano, ano. Ano, ovšem."

Zhluboka se nadechl, jak se snažil ovládnout. "Chvilku vydržte. Seženu ho."

Položil sluchátko na skříňku... a vzápětí ho znovu zvedl. "Může to trvat pár minut, tak prosím nezavěšujte."

"Já počkám."

Marichal znovu odložil přístroj, horečně se otočil k telefonu na psacím stole a navolil číslo. "Pane? Někdo volá na Donkovu privátní linku. Chce s ním mluvit."

"Chce s ním mluvit?"

"Ano, pane."

"Není to Ju Jung-fu nebo pan McDermid?"

"Určitě ne."

"Musíte ho udržet na drátě."

"Pokusím se." Marichal ukončil spojení a znovu se otočil s křeslem ke speciálnímu telefonu. "Je mi líto, pane. Nemůžeme pana Donka sehnat." Snažil se o dychtivý a ochotný tón. "Třeba bych vám mohl pomoci. Když mi řeknete, co Janovi chcete..."

"Díky, ale to nebude nutné."

Do Marichalovy kanceláře vstoupil po špičkách jakýsi muž. Přiložil si prst ke rtům a tázavě zvedl obočí. Marichal rázně kývl a usilovně se snažil vymyslet, jak by volajícího zdržel. "Možná už šel na oběd. Myslím pan Donk. Když mi řeknete svoje jméno a číslo, nebo necháte vzkaz, jistě se vám ozve, jakmile se vrátí. Určitě by nerad přišel... haló? Haló, pane! Haló?"

"Co je?"

Marichal zvedl oči a vrátil sluchátko do vidlice. "Zavěsil. Asi mu to došlo, pane Cruyffe."

Charles-Marie Cruyff souhlasně přikývl. Zvedl telefon na Marichalově stole a zeptal se: "Zjistili jste, odkud volal?"

"Z telefonní budky v Kowloonu."

"Chci číslo a přesnou polohu." Vše si pečlivě zapsal.

KOWLOON

Když Jon praštil sluchátkem do vidlice, bylo mu jasné, že udělal chybu. To číslo bylo buď tajné, nebo Jan Donk vůbec neexistoval. Případně obojí. Člověk, který zvedl telefon, teď věděl, že to číslo zná nepovolaná osoba hovořící americkou angličtinou bez přízvuku. Bylo jen otázkou, jestli se jim podařilo zjistit, odkud volal. Měl na ni jedinou odpověď: musel předpokládat, že ano.

Před dvěma hodinami přistál na hongkongském mezinárodním letišti na ostrově Lan-tchau, prošel celnicí a letištním expresem zamířil do hotelu Šangri-la v Kowloonu. Vydával se za majora Kennetha St. Germaina, a na hlavě měl proto světlou paruku, jež imitovala dlouhé vlasy významného mikrobiologa a volnomyšlenkáře. V pokoji nemarnil čas. Zjistil si, kde sídlí Donk & LaPierre, zastrčil blondatou paruku do kapsy, převlékl se do lehkého obleku a vyšel z hotelu.

Nad městem ležela tíživá deka vedra a vlhkosti, na polovinu září nezvyklá. Jon jako by narazil do stěny naftových zplodin a slaneho vzduchu, kořeněného vůní smaženého masa a ryb. Okamžitě ho pohltila kypící masa lidí, aut a autobusů, snad ještě hustší než v Šanghaji. Strkal tedy do chodců, uskakoval a razil si cestu ke stanici trajektu Star Ferry, kde našel telefonní automat.

Ted zase spěchal zpátky. Vmísil se do zástupů na přístavní promenádě a rozhlížel se po příhodném stánku s rychlým občerstvením, odkud by mohl telefon sledovat. Jedna věc hrála pro něj - vysoký muž v západním oblečení byl jen jedním z tisíců, kteří každodenně procházeli ulicemi Hongkongu. Rodilý Číňan by je od sebe jen stěží rozeznal...

Stačil sníst tři garnáty, když přijely dva neoznačené černé vozy. Z dálky vypadaly jako mercedesy. Vystoupilo z nich šest Číňanů v oblecích, kteří se okamžitě rozmístili po okolí. Z různých směrů se pak nenápadně blížili k budce a každého bedlivě sledovali. Neměli v rukou zbraně, Jonovi však neušly podezřelé boule pod sakem. Z těch mužů vyzařovala nedočkavost a jakási zlostná nervozita. Nebyla to tajná ani městská policie. Kdepak.

O kiosek s jídlem zatím nikdo z nich ani nezavadil pohledem. Smith nechtěl pokoušet štěstí. Všechno potřebné se už navíc dozvěděl. Hodil zbytek mastných smažených garnátů do odpadkového koše a obloukem zamířil ke konečné stanici trajektu. Příští spoj na ostrov Hongkong odplouval za tři minuty. Koupil si jízdenku.

Když se nalodil, vykročil k přídi a v duchu si přehrával tváře těch šesti chlapů, aby si je zapamatoval. Patřili k Fengově bandě?

Hned si však vzpomněl, že se má chovat jako turista. Zvedl proto oči a podíval se přes průplav. Ten pohled člověka vždycky uchvátí, i když o něm slyšel vyprávět nebo ho viděl na fotkách. V popředí se výjev rozpínal do takové šíře, že ji nebylo možné obsáhnout najednou. Nejdřív lodě, bárky, jachty, zelené sampany a trajekty čerící vodu. Následovaly přístavní hráze a budovy lemující pobřeží ostrova Hongkongu. Za nimi se tyčily mrakodrapy všech výšek, jako titáni připravení bojovat za své neonové reklamními nápisy. Na pozadí se v oblacích rýsovaly hory, klidné a věčné. Z vody na východě vyčnívaly pyramidy ostrovů. To vše dohromady tvořilo jedinečné panoráma, jež se mohlo směle měřit s New Yorkem. Když trajekt vyplul z kotviště, Jon měl hmatatelný dojem, že se celá scéna pohybuje směrem k němu. Vzpamatoval se a odvrátil zrak - a uviděl dva z těch šesti chlapů. Zasunuli ruce pod saka, jako by si ověřovali, že zbraně jsou na svém místě. Proplétali se davem. Blížili se k němu.

16 KAPITOLA

MANILA, FILIPÍNY

Nákladní letadlo C-130 se sneslo z průzračně modré oblohy a přesně ve 14.00 přistálo na mezinárodním letišti Ninoy Aquino. Pak rolovalo k odlehlému hangáru, daleko od terminálů pro běžné cestující, v němž parkovalo maskované velitelské

auto a vojenské terénní Humvee.

Když rolovací vrata hangáru sjela k zemi, dveře letounu se otevřely a spustily se schůdky. Z auta vyskočil řidič v uniformě, přeběhl na stranu vozu obrácenou k letadlu a otevřel zadní dveře.

Po schůdkách sestoupil ministr pozemních vojsk Jasper Kott, následovaný čtyřmi pobočníky. Na sobě měl jako obvykle dokonale střižený oblek s vestičkou. Velkou část jeho hladké tváře zakrývaly černé letecké brýle. Když přistoupil k velitelskému vozu, šofér se postavil do pozoru. Kott kývl a nastoupil. Jeho doprovod nasedl do Humvee.

Ve velitelském autě už jeden pasažér byl - u protějšího okna seděl muž v uniformě se stříbrnou hvězdou označující hodnost brigádního generála. Potáhl z tlustého doutníku a vydechl aromatický kouř. "Nevadí vám ten doutník, pane ministře?" zeptal se brigádní generál Emmanuel ("Manny") Rose.

"Jestli ho potřebujete k přemýšlení, budiž." Kott otevřel okno. Auto se rozjelo, Humvee v těsném závěsu za ním.

Ve stinném hangáru se zvedla vrata o rozměrech větších garážových dveří a obě vozidla vyjela do parného filipínského dne.

"Při tomhle úkolu ho mám spíš pro uklidnění." Rose vydechl další oblak; pneumatiky hučely po asfaltu. "Nevěřil byste, co je tady za lidi."

"Ale věřil. Dělán přece ve Washingtonu." Ministr Kott se rozhlédl po palmách a tropické zeleni. Horký vzduch mu nevadil. V dálce vystupoval háj mangovníků. Z větví ibišků a dalších exotických keřů vylétali ptáci roztodivných barev. Rozpálená vozovka před autem připomínala mihotavé zrcadlo. Bylo zde nejméně o deset stupňů tepleji než ve Washingtonu - žhavý, vlhký a úrodný kraj.

"Na tom něco bude."

"Myslíte, že ten vězeň je vážně hlavní vůdce islámských bojůvek z ostrova Mindanao?" otázal se ministr.

"Vypadá to tak."

"Proč? Protože se ho drží jak klíšata a chtějí slíznout všechnu smetanu?"

"Ano. Ale jsou i tací, co by ho nejradši přitloukli ke zdi a stáhli z něj kůži zaživa, případně s ním udělali krátký proces, aby navždycky mlčel o jejich činech."

"Trval jste na přítomnosti u všech výsledků?" naléhal ministr.

Generál Rose rázně kývl, až se mu zatřásl podbradek. "To bych řekl! Jestli nám nevyhoví, neposkytneme jim už žádnou pomoc ani technickou podporu. Pro jistotu jsem poslal do strážního oddílu své muže."

"Dobře."

Generál se odmlčel. Chvilí jen pokuřoval a sledoval ulici. Zdálo se, že tam nevidí nic znepokojivého. Podíval se na ministra. "Přivezl jste si vlastní lidi?"

"Ano. Jednoho vyšetřovatele CIA a kapitánku letectva, která ovládá morštinu." O tom, že s sebou vzal i kuchaře, Kott pomlčel. "Jsou v Humvee s mým asistentem. Zítřka si toho vězně podáme."

"Jo. Pokud ovšem u večere přesvědčíte Filipínce, aby nám to dovolili."

Kott se sebejistě usmál. "To nebude problém."

Brzy poté oba vozy dojezdy k rozlehlému venkovskému sídlu, jež laskavá vláda v Manile poskytla americké vojenské misi jako hlavní stan. Generál Rose doprovodil ministra Kotta do svého klimatizovaného apartmá, aby si host odpočinul před veledůležitou večerí s filipínskými politiky a vojáky. Cestou vedli běžnou společenskou konverzaci, kdyby někdo náhodou poslouchal.

"Takže večer, generále." Kott natáhl ruku.

Rose jí potřásl. S oharkem doutníku v ústech zabručel: "Vždy připraven. Trochu si zdrímněte. Budete to potřebovat."

Kott za sebou zavřel dveře. V pokoji panovalo naprosté ticho, jen z rohu ševelila ventilace. Po pěti minutách ministr otevřel na chodbu a rozhlédl se oběma směry. Nikde ani živáčka.

Štíhlá žena v uniformě kapitána amerického letectva, která se krčila pod oknem hotelu, přitiskla ke zdi drobný mikrofon. Přicestovala nákladním letadlem s ministrem Kottem.

Ministr zatím rázoval po apartmá. Ozvalo se cvakání tlačítek na číselníku a pak zvednutí telefonního sluchátka.

"Jsem tady," řekl. "Ano. Musím se vrátit do šesti večer. Za dvě hodiny? Dobře.

Kde? v klubu Corregidor? Fajn. Budu tam."

Sluchátko zaklaplo do vidlice, dřevěná židle vrzla a kroky se vzdálily. Po chvíli bylo slyšet, jak na podlahu dopadly boty. Pružiny v posteli zasténaly.

Kott chtěl nabrat síly na schůzku s člověkem, s nímž právě domluvil. Ležel na

posteli s očima dokořán a pozoroval podivný hmyz, který co chvíli slétal ze stropu na ochrannou síť.

Důstojnice vzdušných sil přijela jako ministrova tlumočnice jazyka Morů. Na její jmenovce stálo: kapitánka Vanessa Limová. Opustila pozici u okna. Nešla si však odpočinout a nejmenovala se Vanessa Limová.

HONGKONG

Pro tajného agenta je nejtěžší vůbec nic nedělat. Jon postával na přídi trajektu a předstíral, že se kochá panoramatem města na obzoru. I když cítil mravenčení na šíji, neotočil se po dvou mužích, kteří se prodírali houfem cestujících a pozorně sledovali oblečení, tváře i chování všech okolo. Nemohli přece vědět, jak vypadá člověk, který volal do kanceláře firmy Donk & LaPierre. Bylo dokonce nepravděpodobné, že by Feng Tun či

někdo jiný v Číně měl tušení, že podplukovník Jon Smith je právě v Hongkongu.

Jenže úplně vyloučit se to nedalo. Stoprocentní není nic. Jak kdysi napsal povídkář Damon Runyon: "Závod vždycky nevyhraje ten nejrychlejší a bitvu ten nejsilnější. Ale mají vyšší kurz." Velkou roli hraje i štěstí.

Smith zůstal v přední části trajektu a tvářil se, že si nevšiml ničeho neobvyklého. Předstíral plné zaujetí nevšedními výjevy a zvuky, jež provázely cestu na ostrov Hongkong.

Když loď konečně vklouzla mezi kůly, přístavní dělníci v modrých uniformách ji přitáhli k molu. Dav se pohnul kupředu, připraven vkročit na pevninu v okamžiku, kdy se trajekt zastaví a dveře otevrou. Jon se vmísil mezi lidi. Nad trajektem kroužili skřehotaví rackové. Čekajícím zástupem projela vlna netrpělivosti.

Brána se konečně otevřela. Lidský proud unášel Jona po dřevěné a pak betonové rampě. Když se ohlédl, pronásledovatelé byli pryč.

MANILA

Ministr pozemních vojsk Jasper Kott se převlékl do volné modré košile, lněného sportovního saka, hnědých kalhot a běžových mokasín. Seděl, chladil se ve svěžím vzduchu klimatizace a pročítal si hlášení speciálních sil o partyzánech, kteří bleskově přepadli posádku filipínské armády na severu ostrova Mindanao.

Když kdosi zaklepal, poznačil si, kde přestal, a položil papíry na stůl. Vykročil ke dveřím.

Do místnosti vstoupil seržant zvláštních sil, který ho předtím zavezl do ústředí. "Dobrý večer, pane."

"Čistý vzduch, seržante?"

"Ano, pane. Většina jejich lidí odpočívá. Naši mají protiteroristický výcvik. Auto čeká u bočního vchodu. Hlídá tam jen jeden strážný, a ten patří k mým hochům."

"Moc jste mi pomohl. Díky."

Seržant Reno se usmál. "Všichni občas potřebujeme trochu vypnout."

Kott mu úsměv oplatil. "Tak jdeme."

Vykročil po ztichlé chodbě, seržant uctivě tři kroky za ním. Venku opět čekalo maskované velitelské auto. Motor běžel. Ministr uznale kývl: tiše vrtníci motor nebudil zdaleka takovou pozornost jako náhlé startování.

Usedl na prázdné zadní sedadlo. Seržant za ním zavřel dveře, skočil za volant a vyrazil. Výhled na chudé předměstí Manily ministra deprimoval. Zabořil se tedy do sedadla, založil ruce na prsou a uvažoval, jak zvládne odpolední úkoly. Kdysi udělal manažerskou kariéru v soukromé sféře. Naposledy působil jako generální ředitel společnosti Kowalski a Kott - K&K, a. s. - což byl monopolní dodavatel dělových lafet pro výrobce zbraní po celé zeměkouli. Získal bohatství a vliv, a to mnohem větší, než většina jeho konkurentů tušila. Čísla jsou však užitečná pro sledování stavu, nikoli jako měřítko spokojenosti.

Kott byl všestranně náročný člověk, od oblečení po osobní zvyky, od společenských styků po obchodní záležitosti. Svým puntičkářstvím odzbrojoval konkurenty. V drsném podnikatelském prostředí ostrých loktů zkrátka nesplyval s davem. Kdo by ho podezíral z chorobné ctižádostivosti? Kdo by u něj čekal stoickou chladnokrevnost, díky níž bez mrknutí odepisoval ztráty? Ostatní ho považovali za příliš slušného a slabého, a on zatím rostl. Než se nadáli, byl o tolik vpředu, že už mu nemohli zabránit v postupu či nějak ublížit.

Tak dobrý byznys jako nyní se mu však ještě nikdy nenaskytl. Dychtivě uvažoval, co by z něj mohl vytěžit... Nedotknutelné bohatství a moc, o jaké se jeho kolegům ani nesnilo..., záruku dalších obchodů, čím dál výnosnějších...

Seržant odbočil ze ztichlé ulice na příjezdovou cestu velkolepého domu v jedné z lepších čtvrtí Manily. Rozlehlou parcelu lemoval vysoký živý plot. Ze zvlněného zeleného trávníku se k nebi tyčily palmy, podél bílé zdi se táhly pestrobarevné tropické rostliny. Byla to hacienda ze španělské éry, vznešená a ukrytá v ústraní.

Kott se předklonil. "Dejte mi pár hodin, seržante. Máte u sebe mobil?"

"Tady, pane." Seržant si poklepal na košili. "Nemusíte spěchat."

Ministr Kott vykročil po cihlově červené dlažbě k dlouhé verandě. Vstupní dveře byly z masivního mahagonu, kování včetně zdobeného klepadla ve tvaru svinutého hada z leštěné mosazi. Zaklepal a uviděl, jak se kukátko otvírá a zavírá, vlastně to spíš vycítil. Dveře se otevřely a drobná Filipínka ho přivítala úklonou. Nebylo jí víc než šestnáct a kromě purpurových bot na vysokých podpatcích a ladících krajkových podvazků vytažených co nejvýš na sobě neměla vůbec nic. Kott ani nemrkl.

Dívka jej uvedla do bohatě zařízené místnosti, kde stálo, sedělo a polehávalo asi dvacet dalších žen různého věku a stupně nahoty. U stěny byl dobře zásobený bar. Filipínka vykročila pokojem a Kott ji následoval. Dvacet párů očí si ho pozorně měřilo. Vystoupali po strmém schodišti, typickém pro luxusní domy v Madridu. V prvním patře zamířili po hnědém koberci k posledním dveřím. Nahá dívka otevřela, znovu se usmála a ukročila stranou.

Kott vešel dovnitř. Byl to prostorný pokoj se zlatě tečkovanými hnědými tapetami, pozlacenými dřevěnými doplňky, měkce čalouněným obývacím prostorem, malým barem a obří postelí s nebesy. Děvče mlčky zavřelo dveře a jeho kroky se ztratily v chodbě.

"Líbila se ti, Jaspere?" zeptal se Ralph McDermid ze své lenošky. Usmíval se od ucha k uchu, bodrost sama. Jeho kypré tělo a baculatá tvář jen zářily.

"Je stará jako moje dcera, proboha," zaúpěl Kott. "Museli jsme se sejít zrovna tady?"

"Je to skvělá zástěrka," odvětil šéf společnosti Altman Group, ani nehnul brvou.

"Znají mě tady. Je to moje ochrana. A navíc to zboží a služby! Prostě se mi tady líbí."

"Proti gustu..." zabručel Kott.

"Velkorysost byla vždycky tvoje silná stránka, Jaspere," pravil McDermid. "Posaď se. No tak si sedni, sakra, a napij se. Udělej si pohodlí. Oba víme, že nejsi ten páprda, na jakýho si pořád hraješ. Pověz mi o Smithovi."

"O kom?"

"O podplukovníkovi MUDr. Jonu Smithovi." McDermid stiskl knoflík na stolku vedle svého křesla a za barem se jako mávnutím kouzelného proutku zjevil Filipínek v bílém saku.

"Důstojník armády?" Kott zavrtěl hlavou. "V životě jsem o něm neslyšel. Proč?" Zavolal na barmana: "Vodku a martini. A lehce promíchat." "Je nebezpečný." McDermid mu vyložil události od okamžiku Mondragonovy smrti až po Smithovo vysvobození z čínského pobřeží.

"Získal seznam nákladu, který ta loď doopravdy převáží? Ježíši..."

"Ne," přerušil ho McDermid. "Málem se mu to povedlo, ale my jsme ten papír dostali zase zpátky. Nevím, jestli ho viděl, a pokud ano, jestli pochopil obsah. Mondragon rozhodně ano,

i když na tom už nesejde, protože nežije. Ale pohybujeme se na tenkém ledě: chceme, aby věděli, co Císařovna převáží, ale aby to nemohli dokázat."

Barman přinesl Kottovi martini na stříbrném podnose. Ministr si labužnický usrkl. "Takže je všechno v pohodě. Můžeme pokračovat."

"Jistě, ale tak růžově bych to neviděl." McDermid zvedl prázdnou sklenku a ukázal ji barmanovi, který mu okamžitě nalil další whisky se sodou. "Pochybuju, že se Smith nebo jeho zaměstnavatel jen tak vzdá."

"Jeho zaměstnavatel? Jak to myslíš? Určitě je ze CIA. Ta přece někdy verbuje vojáky."

"Myslím to přesně tak, jak jsem to řekl. Smith nepatří k CIA ani jiným špiónážním službám USA. To je názor mých lidí a zřejmě i místní tajné policie." Kott se zachmuřil. "Říkal jsi, že pracuje v Institutu infekčních chorob, což taky uvedl při vstupu do Číny. Takže pro CIA pravděpodobně plní jednorázový úkol. Ale nezvládl ho. To znamená, že je ze hry a už si s ním nemusíme lámat hlavu."

"Možná. Ale podle mých lidí je to profík a jako jednorázová výpomoc zrovna nevypadá."

Kott si pořádně lokl alkoholu. "A co když tě chce poškodit někdo z konkurentů?"

"To se nedá vyloučit. Možná je to bývalý agent. Třeba z FBI, vzhledem k tomu, jak to tam dneska funguje. Každopádně si všichni musíme dát pozor... z řady důvodů."

"Jistě." Kott dopil martini a položil sklenku. "Ale jinak plán vychází?"

McDermid přikývl. "Fregata Crowe se už pověsila na Císařovnu v Indickém oceánu." "Výborně."

"Něco nového ohledně vojenských rozpočtů?"

Kott mu podrobně popsal vládní schůzi o zbrojních výdajích. "Jak říkám, jediné Brose s Odou ministra Stantona beze zbytku podpořili, a Oda není důležitý."

všichni ostatní mají ve vývoji nějakou zbraň, o kterou nechtějí přijít. Byla to dost bouřlivá debata."

"A co prezident?"

"Má plnou hlavu starostí a my víme proč, že? Bojí se možné roztržky s Čínou. Jestli k ní dojde, bude muset použít všechnu výzbroj, i kdyby byla ještě na kreslicím prkně. Když budeme mít zbraně pro velkou válku na rozsáhlém území, Číňanům to nažene strach." Kott se opřel a po rtech mu přelétl úsměv. "Řekl bych, že všechno zatím klapě, co ty na to?"

"Ale pořád se musíme mít na pozoru. Jestli umírnění v Čung-nan-chaji zbystřili, co se děje, a jestli si porovnají noty s prezidentem Castillou, je po nás. Pravý seznam se nesmí nikomu dostat do ruky."

Kott znervózňel. "Tak zlikvidujte všechny kopie."

"To se řekne. Té, která byla v Šanghaji u Létajícího draka, jsme se zbavili. Ale další leží v Basře. Iráčané si myslí, že jejich bezpečnost nikdo nemůže narušit, takže ji odmítají zračit. Mají strach, že jim potom náklad nedodáme. Zkrátka a dobře, neochvějně věří, že Císařovna dopluje do cíle. Třetí listina byla v Hongkongu, ale nařídil jsem ji zničit."

"Císařovna se nedostane přes Hormuzskou úžinu, tak co ti pořád dělá starosti?"

"Ju Jung-fu - prezident Létajícího draka. Byl ambiciózní, nevypočitatelný a nervózní. Pod tlakem by nevydržel. Znáš ten typ lidí. Snil o císařství, ale chyběla mu páteř."

"Chyběla?" zeptal se Kott.

"Má to za sebou. Když jsme zjistili, že je Smith v Šanghaji, zhroutil se. Museli jsme ho přitlačit. Spáchal sebevraždu."

"Do hajzlu, Ralphe!" vybuhl Kott. "To jsou dvě další mrtvoly! Takhle se všechno provalí. Vražda je jen komplikace!"

McDermid pokrčil rameny. "Jiná možnost nebyla. Ani se Smithem teď nemáme na vybranou." Usmál se a pozvedl sklenku k přípitku. "Je čas užít si radostí domu."

"Krucí, Ralphe, vždyť by to mohly být moje dcery! Copak v sobě nemáš kousek slušnosti?" Kott se s odporem zachvěl.

McDermid se nahlas zasmál. "Asi ji chápu trochu jinak. I já mám dvě dcery přibližně v jejich věku. A doufám, že si užívají stejně jako já."

Ministr vstal. "Svoje dcery jsi neviděl aspoň deset roků. Šoferovi můžu zavolat až za hodinu. Zaveď mě někam do kanceláře s telefonem. Potřebuju něco vyřídit."

McDermid stiskl tlačítko na straně stolu, aby přivolal číšníka. Zvedl oči ke Kottovi, který vstal a chystal se odejít. Zakladatel společnosti Altman měl na tváři široký pobavený úsměv, jeho oči však zůstaly chladné. "Jak je libo."

17 KAPITOLA

HONGKONG

Vytáhla budova z oceli, skla a břidlice, v níž sídlila firma Donk & LaPierre, připomínala novodobý palác. Soudě podle náročných stavebních detailů a mezinárodního věhlasu architekta, jehož jméno bylo vyryté na černém skle vedle vchodu, šlo o prestižní adresu s nehorázně drahým nájmem.

Jon se zastavil před domem a rozhlížel se po rušné ulici. Opět se vydával za majora Kennetha St. Germaina, a tak měl na hlavě plavou paruku. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, prošel otáčivými dveřmi do vestibulu.

Vykročil po břidlicové podlaze k nerezovým výtahům. Vzduch uvnitř byl tolikrát prefiltrován, že vůbec nevoněl a zaručeně neobsahoval žádné viry. Všechno kolem zářilo čistotou, nikde ani smítka.

Myšlenka na viry mu připomněla poslední projekt muže, na nějž si hrál. Kena St. Germaina, špičkového vědce Institutu infekčních chorob, velice zaujal virus objevený nedávno na severu Zimbabwe. Připomínal kmen Machupo, jenž pocházel z jiného světadílu - Jižní Ameriky. Na polních myších Ken ověřoval svou teorii, že nový virus je doopravdy formou Machupo, třebaže místa výskytu dělily tisíce kilometrů a širý oceán.

Když vyšel z výtahu, okamžitě zamířil ke dveřím společnosti Donk & LaPierre, aby požádal o pomoc Charlese-Marie Cruyffa, ředitele asijské pobočky. Samozřejmě měl i skutečný motiv...

"Já jsem major Kenneth St. Germain. Jdu za panem Cruyffem," oznámil ženě za pultem, která vypadala spíš jako modelka z obálky časopisu než recepční. "Volali jsme."

"Jistě, pane majore. Monsieur Cruyff vás očekává." Měla oslnivý úsměv a zlatavou plet, jejíž přirozenou dokonalost zvýrazňovala jen špetka líčidla.

Sekretářka či asistentka, která si pro něj přišla, byla úplně z jiného těsta.

Měla velice světlé vlasy stažené do drdolu, volné a nevkusné šaty a ani se neusmála... Hodilo se k ní jméno Donk, ale LaPierre ani trochu.

"Pane majore, následujte mě, prosím," vyzvala ho barytonem; její angličtina byla jako vystřižená z nějaké hodně staré učebnice. Pak ho zavedla přes modrý koberec

k ebenovým dveřím. Zaklepala a otevřela. "Major St. Germain z Ameriky, Monsieur Cruyff," ohlásila.

Adresátem uctivého oslovení byl svalnatý mužik v drahém béžovém obleku. Měl masivní stehna profesionálního cyklisty a když vstal od stolu, zdálo se, jako by pořádně nemohl ohnout kolena.

Usmál se a natáhl drobnou ruku. "Ááá, doktor St. Germain, těší mě, pane. Tak vy jste z Institutu infekčních chorob. Moji lidé si vaší práce nesmírně cení." Což znamenalo, že si Kena St. Germaina prověřoval. Jak jinak.

Potřásl si pravicemi.

"Vy mi lichotíte, Monsieur Cruyff," odvětil Jon.

"Posaďte se, prosím. Udělejte si pohodlí."

"Děkuji."

Jon si vybral ultramoderní pohovku s chromovanou konstrukcí a snímátnými polštáři. Když se k ní otočil, vytáhl z kalhot kapesní nožik a ukryl ho do pravé dlaně. Usadil se pravým bokem hned vedle mezírky mezi dvěma poduškami. Zvedl oči. Cruyff se zatím vrátil za stůl. Jon měl pocit, že ho celou dobu sledoval. Stiskl nůž ještě pevněji.

"Já nejsem vědec, jak možná víte." Cruyff usedl do křesla. "Doufám, že se neurazíte, ale dnes mám opravdu málo času." Máchl rukou kolem kanceláře plné manažerských tretek - fotografií s významnými lidmi, medailí od dobročinných organizací, ocenění od vlastní společnosti - a pak ukázal na stůl, který se ztrácel pod horami šanonů. "Mám kupu restů, ale možná bych pro vás něco mohl rychle udělat." Založil ruce na prsou, opřel se a prohlížel si hosta.

Jon potřeboval zasunout nožik mezi polštáře, ale dokud se Cruyff díval, nešlo to.

"Jistě, monsieur. Chápu. Budu vám vděčný

za každou minutu." Popsal práci majora St. Germaina na výzkumu nového viru. "Ale jde mi to pomalu. V Zimbabwe umírají lidé. Při dnešním pohybu lidí po celém světě nikdo neví, kde virus udeří příště. Třeba zrovna tady v Hongkongu."

"Hmm. Ano. To by byla katastrofa. Je to hustě osídlená oblast. Ale nevím, jak bych vám mohl pomoci." Stále z něj nespouštěl zkoumavý zrak.

Jon se mírně předklonil a zatvářil se pohnutě. "Vaše dceřiná farmaceutická firma pracuje s hantavíry a já..."

Cruyff ztratil trpělivost: "BioMed et Cie sídlí v Belgii, majore. Tisíce kilometrů odsud. Tady v Hongkongu, aspoň v této kanceláři, děláme hlavně marketing. Je mi líto, ale asi vám..."

Ted ho pro změnu přerušil Jon: "O té firmě vím. Ale máte přece svoji vědeckou skupinu i v Číně. Tu jsem měl na mysli. Slyšel jsem, že vaším lidem se daří výzkum hantavírů, které se tady objevily. Při práci na novém viru jsem dospěl k názoru, že by se mohl přenášet suchým myším trusem, který se v podobě prachu dostane do vzduchu a může nakazit člověka, přesně jako Machupo v Bolívii i jinde v Jižní Americe. Hantavíry, na kterých dělají vaši vědci, jsou samozřejmě stejně přenosné jako Machupo. Jistě ty studie znáte." Bezelstně se na Cruyffa usmál. "Jistě," přitakal Cruyff. Nechtěl vypadat jako hlupák nebo jako člověk, který něco skrývá. "Co by vás konkrétně zajímalo? My nic netajíme."

"Ovšem," odtušil Jon. "Protože Donk & LaPierre je soukromá firma, vaši vědci by mohli třeba pracovat na vakcínách proti hantavírům. Pokud ano, mohl bych jejich poznatků využít v praxi."

"Žádnou vakcínu nevyvíjíme, pane doktore. Aspoň jsem o ničem neslyšel. Na druhou stranu je fakt, že by mi nic nenahlásili, pokud by neměli stoprocentní jistotu, že ta očkovací látka má obchodní budoucnost. Je sice možné, že se tím zabývají čistě na experimentální bázi, ale pochybuji, že by pracovali na vakcínách zrovna pro váš druh virů."

"Vážně? A proč?"

Cruyff se shovívavě usmál. "Vážnější útoky hemorrahických virů se vyskytují jen v chudých zemích. Výzkum a vývoj jsou astronomicky drahé, zvláště dneska. Třetí svět jednoduše nemá peníze na to, aby je platil, natožpak vakcínu, nebo se mýlím?"

"Asi ne. Ale stejně..."

"Jakou návratnost by měla taková investice? Jak by asi dopadly naše akcie, kdybychom se věnovali podobným donkichotským projektům? My se zodpovídáme našim podílníkům."

"Aha, rozumím. Vakcíny nejsou váš obor," pravil naoko zklamaně Jon. Hned se však rozzářil. "Ale tam máte přece prvotřídní vědce. Možná dělají něco zajímavého s hantavíry. Do Asie se dostanu jen vzácně, tak se snad nebudete zlobit, jestli vás přesto požádám o návštěvu těch pracovišť. Když budete tak laskav a dáte mi svolení... víte, my vědci se od sebe navzájem učíme. Možná bych mohl pomoci já jim."

Cruyff zvedl obočí. "Koneckonců, proč ne. Vstup do země a cestovní doklady si

samozřejmě musíte zařídit sám, ale řeknu asistentce, aby napsala průvodní dopis a poslala vám ho do hotelu. Při odchodu jí řekněte potřebné věci. Snad vám Čína tu exkurzi schválí."

"Děkuji. Váš dopis mi určitě pomůže."

Kapesní nožík ho tížil v ruce. Návštěva spěla ke konci, a on stále neměl příležitost ho podsunout. Přemohl nervozitu a nadšeně kývl ke dvěma modelům lodí na Cruyffově stole. Čtyři další se vyjímaly ve vitrínkách na zdech.

"To je nádhera, monsieur. Dělal jste je sám? Je to váš koníček?"

Cruyff se zasmál a mávl rukou. "To určitě. Je to profesionální práce, napodobeniny našich úspěšných lodí. Donk & LaPierre je především přepravní společnost, víte?" Dál Jona sledoval. Na lodě se ani nepodíval.

"Spolupracujete hlavně s čínskými firmami?" zeptal se Jon nevinně.

Cruyff byl zaskočen. "Ne, jistěže ne."

"Tak promiňte, jen mi to přišlo logické. Všiml jsem si, že na vašich modelech jsou jména latinkou i v čínských znacích."

Vtom se Cruyff bezděčně ohlédl, nikoli však po svých lodích, nýbrž po trezoru umístěném ve stěně nalevo od stolu.

Chvilka nepozornosti Jonovi bohatě stačila. S úlevou rozevřel dlaň a palcem zastrčil nůž mezi podušky.

Cruyff se k němu rychle vrátil pohledem. "To je tady normální. Všechny lodě registrované v Hongkongu mají jména v čínštině i v naší abecedě."

"Rozumím." Jon vyskočil z pohovky. "Bylo to ode mě hloupé. No, nebudu vás už okrádat o čas. Děkuji, že jste mě přijal a umožnil mi navštívit vaše biomedicínské zařízení."

"To nestojí za řeč, pane doktore."

Jon se usmál, kývl, vycouval z místnosti a zavřel za sebou.

Zastavil se ve vedlejší kanceláři a sdělil zamračené čarodějnici jméno hotelu Šangri-la a číslo pokoje. Pak vykročil ven, usmál se na krásnou recepční a prošel skleněnými dveřmi.

Když uviděl přicházet poslička, rozbušilo se mu srdce. Kurýr však neměl namířeno do Donk & LaPierre. Jon pokračoval halou a jakmile muž zmizel z dohledu, rychle zabočil na pánskou toaletu. Zamkl se v kabině, vytáhl z náprsní kapsy drobné odposlouchávací zařízení a vložil si ho do levého ucha. Bylo velké asi jako fazole, další z výtvarných zpravodajské techniky. Jon chvíli počkal a přehrával se do nové role.

Celý rozrušený pak vyrazil zpátky do kanceláří Donk & LaPierre. Proběhl kolem atraktivní recepční, jako by si náhle na něco vzpomněl, a s roztržitým mávnutím minul i vylekanou Brunhildu.

"Musel mi tady vypadnout kapesní nůž," zahlasil, když se plnou rychlostí vrátil do kanceláře Charlese-Marie Cruyffa.

Cruyff byl pohodlně opřený a mluvil důvěrně do telefonu. Překvapeně zvedl oči v půli slova.

"Co je?" obořil se na Jona.

Ten podrážděně zabručel: "Pardon, ale někde jsem vytrousil nůž," zopakoval. "Jak jen to bylo? Stál jsem tady a..." Zastavil se před stolem naproti Cruyffovi. Rozhlížel se po vzdušné kanceláři, jako by se snažil přesně rozpomenout, co dělal, když prve vstoupil.

Belgican se zamračil. "Mám důležitý hovor, pane doktore. Prosím vás, rychle."

Odmíchl se a poslouchal hlas ve sluchátku.

Moderní směrový mikrofon v Jonově uchu jasně zachytil konec Cruyffovy promluvy.

Cruyff zakryl mluvítko rukou a zašeptal: "To bych neřekl. Ne, pane, jen se vyptával na náš výzkum hantavirů. Chtěl vědět, jestli pracujeme na nějakých vakcínách. Požádal o návštěvu laboratoře v Číně. Prosím? Ano, všechno souhlasí. Pracuje v Institutu infekčních chorob, pane, ano. Asi je to jen shoda okolností. Co? No ano, jednu divnou věc vlastně řekl. Zeptal se mě, jestli spolupracujeme hlavně s čínskými firmami. Viděl moje modely lodí a..."

Jon sklouzl pohledem na pohovku. "No jasně, tady to bylo!" Posadil se a šátral mezi polštáři.

"Určitě se mýlíte, pane." Cruyff se na tápajícího Jona nepřestával mračit. "No, možná něco přes sto osmdesát a..."

Víc už Jon slyšet nepotřeboval. Musel zmizet, než Cruyff dostane podezření.

Úlevně se usmál, vytáhl nožík ze skryše a zvedl jej do vzduchu. "Tady je. Musel mi vypadnout z kapsy. Omlouvám se za vyrušení a ještě jednou díky, Monsieur Cruyff."

Chvatně vyšel ze dveří a protáhl se kolem nasupené valkýry, která si přišla ověřit, že je všechno v pořádku.

Pár sekund poté už Jon klusal po chodbě k výtahům. Dveře jednoho se právě zavíraly. Zrychlil, na poslední chvíli vklouzl dovnitř a zabodl prst do

knoflíku.

Když se kabina rozjela dolů, pochmurně se pousmál: ve firmě byl někdo ještě důležitější a výše postavený než ředitel asijské pobočky. Měl tak výsadní pozici, že nemohl počkat, až Jon odejde. Zajímal se, jestli je major Kenneth St. Germain opravdu z Institutu infekčních chorob..., zda pokládal nějaké neobvyklé či nečekané otázky... a jak přesně vypadal.

A pročpak Cruyff vylekaně pohlédl na svůj trezor, když se Jon zeptal, jestli Donk & LaPierre spolupracuje s čínskými firmami?

MANILA

Ralph McDermid ležel pod hedvábnými přikrývkami v ložnici s vysokým stropem, která kdysi hostila španělské grandy.

Malátnost i dobrá nálada ho dávno opustily. Otráveně zavrčel do telefonu: "Co ještě?"

Charles-Marie Cruyff mu popsal muže, který se vyptával na věci, jež si mohl snadno zjistit telefonicky nebo e-mailem a nemusel kvůli nim letět do Hongkongu.

"Řekl bych, že je mu něco málo přes čtyřicet," pravil Cruyff. "Sportovní typ.

Asi hodně chodí do posilovny."

"Má tmavé vlasy sčesané dozadu?"

"Ne, pane. Je to špinavý blondák a češe se na pěšinku. Určitě..."

"No dobře. Hotel Sangri-la, říkáte? V Kowloonu?"

"Tam mu mám poslat průvodní dopis."

"Pár hodin počkejte. Nejdřív se chci vrátit do Hongkongu."

"Dobře, pane McDermide. Ale určitě mi nelhal. Nezapomeňte, že tu schůzku

dojednal Institut infekčních chorob přes naši centrálu v Antverpách."

"Možná máte pravdu. Možná chce jen navštívit vaše lidi z výzkumu. Až přijedu, všechno ještě probereme. Vy zatím vyřídte tu záležitost."

"Jistě, pane McDermide."

McDermid zavěsil, znovu se natáhl a zavřel oči. Dobrý rozmar ani únava se však nevrátily. Když dívka vyšla z koupelny, navoněná a svůdně nahá, otevřel oči a strohým mávnutím ji poslal pryč. Pak sáhl po telefonu a navolil číslo.

Ve sluchátku se téměř okamžitě ozval uhlazený hlas. "Prosím?"

"To jsem já. Ten problém v Šanghaji možná ještě trvá." McDermid popsal amerického vědce a jeho vpád do sídla firmy Donk & LaPierre. Druhý muž pozorně poslouchal a kladl mu uvážené otázky.

Čím déle McDermid rozebíral situaci, tím klidnější se cítil. Ten člověk se zdvořilým hlasem byl klíčem k jeho budoucnosti a on ho teď měl v moci. Altman Group to dotáhla hodně vysoko, ale mohla jít ještě výš. Otevírala se jí neomezená budoucnost. Na konci telefonátu se už McDermid znovu usmíval.

BASRA, IRÁK

Když Hassan přijímal úkol od toho Americana, často si vzpomínal na den, kdy ho před jistou smrtí v Bagdádu nezachránil všemohoucí Alláh, ale nedbalost Republikánské gardy. Ve svém krámku tehdy bránil doktora Mahúka. Byl v obklíčení a neměl žádnou šanci na přežití. Náhle kolem něj proběhl další houf gardistů a vrhl se na neozbrojeného lékaře. Jeho si nevšimli a ti druzí na něj zapomněli. Hnali se za kořistí v touze slíznout část smetany.

Hassan se vyplížil ven. Zanechával za sebou krvavou stopu. S pomocí řady lidí nakonec našel úkryt. Od té doby kulhal, ale hlavně odložil všechny strach a zasvětil život osvobození své země. Přes doktora Mahúka znovu navázal spojení s podplukovníkem Smithem a začal pomáhat anglicky mluvícímu hlasu v telefonu. Dnes večer Hassan plnil jeden takový úkol. Celý v černém se krčil na střeše budovy vedle svého cíle - pěti podlaží cihel a malty, podobaných střelami a granáty Američanů i Republikánské gardy. Nyní zde měla pobočku firma Tigris Export-Import, s. r. o., zemědělská chemie, jedna z nemnoha společností, která měla povolení obchodovat s okolním světem. V dáli se tyčily bronzové sochy sto jednoho mučedníka svaté války proti Íránu. Jejich mohutné obrysy lemovaly promenádu podél nedalekého říčního kanálu. Ten po letech nečinnosti opět přetékal loděmi a rybářskými bárkami brázdícími Šatt al-Arab, společný dolní tok Eufratu a Tigridu. Jejich světla konejšivě blikala do noci.

Nakonec zaslechl pohyb od ústí ulice. Nahlédl přes okraj zídky. Čistící četa byla na odchodu. Její předák zamkl dveře a následoval ostatní. Přišel pravý čas. Hassan si zahákl k postroji tenké lano, zhluboka se nadechl a spustil se dolů. U první řady oken vytáhl přísavný kotouč se speciálním nožem a vyřízl kousek skla. Sáhl dovnitř, odemkl staré okno a vklouzl do místnosti. Utajit vstupní místo nebylo důležité. Hlavní bylo, aby si ho nikdo nevšiml, dokud nesplní úkol.

Hbitě a tiše se prosmýkl kancelářími do vedlejšího domu, kde po chvíli našel

kancelář ředitele pobočky Tigrisu. Rozsvítil

miniaturní baterku a prohledával řady kartoték, dokud neobjevil správnou zásuvku

a v ní hledaný spis - Létající drak, Šanghaj. Probírka papírů mu trvala nepříjemně dlouho, jelikož veškerá korespondence s Čínou byla v angličtině. Tady. Pátý dokument shora - nákladový list. Pracně porovnal anglický soupis se seznamem, který mu nadiktoval rozvážný Američan. Když nakonec usoudil, že jsou shodné, v duchu zajásal. Našel správnou listinu. Po chvilce tiché radosti ji zasunul do plastové obálky připnuté pod košili, vrátil spis do skříňky a spěchal kancelářemi k oknu. Znovu zahákl lano, vyhoupl se ven a o pár vteřin později už stál na střeše. Když uložil výstroj do vaku na opasku, seběhl po schodech. Na ulici se opět ukryl do stínů a rozhlížel se kolem. Kolem pomalu projel hlídkový vůz plný gardistů. Jakmile zmizel z dohledu, Hassan se rozběhl. Cestou domů se takhle před gardisty musel schovat ještě dvakrát. Do své místnůstky dorazil v době, kdy už se nad Šatt al-Arab začalo rozednívat. V žilách mu pořád pumpoval adrenalin. Vytáhl mobilní telefon, který měl schovaný pod prkny v podlaze, a natukal Američanovo číslo. Nevěděl, kde má kancelář. Nikdy se neptal a Američan mu to sám od sebe neřekl.

"Takže takhle přijímáš rozkazy, Hassane? Američané si to umějí zařídit. Ale oni mají hodně výhod, o kterých se nám nesní."

Hassan se prudce otočil. Tvář řečníka se skrývala ve stínu, od pistole v jeho ruce se však odrážely první paprsky rozbřesku. "Podej mi telefon a ten papír." Se strachem z odhalení žil Hassan každý den, a tak se na něj dobře připravil. Bez jediné myšlenky či záblesku sebelítosti skousl kapsli s kyanidem, upustil telefon a rozšlapal ho, až z něj zbyly jen bezcenné střepy. Tělem mu projela bolest. Cítil, jak padá do prázdné temnoty. Když se v agonii zhroutil na zem, v hlavě mu planul vztek: smrt nic neznamena. Nejhorší je nesplnění úkolu. A on ho nesplnil.

18 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Prezidentův personální šéf Charles Ouray bloumal opuštěným obývacím pokojem v rezidenci Bílého domu. Právě svítalo a bledá záře se vkrádala okny. Tu a tam sáhl do kapsy košile pro balíček cigaret, který u sebe přestal nosit už před devatenácti lety, kdy skoncoval s kouřením. Nyní mu bylo mírně přes šedesát. Jeho trojúhelníková tvář měla ponurý výraz a z trhavých pohybů čísel nervozita. Každých pět minut se podíval na hodinky. Jakmile zaslechl, že se dveře prezidentovy ložnice otvírají, otočil se.

Sam Castilla vyšel svěží v dokonale střiženém obleku. "Kdypak přijde pan velvyslanec, Charlie?"

"Za dvacet minut, pane. Mluvil dost znepokojeně. Zdůrazňoval, že jde o mimořádně závažnou záležitost. Prý už budete vědět. Požadoval okamžitou schůzku. Prakticky si ji vynutil."

"Vážně?"

Ouray se nedal odradit. "A vy, pane prezidente?"

"Co já, Charlie?"

"Víte, co ho tak nadzvedlo?"

"Ano," odvětil prostě.

"A já to vědět nesmím?"

Prezident se zatvářil kysele, ale nic neřekl.

Ouray neuhnul pohledem. Vymámit něco z prezidenta bylo občas těžší, než se vloupat do Fort Knoxu. Šéf kabinetu tedy zamyšleně pravil: "Kvůli unikům informací jsme už všichni paranoidní. Já jsem třeba neřekl asistentovi o té schůzi o zbrojních výdajích. Clarence je přitom u mě už dvacet let. Dal bych za něj ruku do ohně."

Prezident ztěžka vzdychl. "Máte pravdu. Měl jsem vám to říct." Zaváhal, jako by si pořád nebyl jistý. Pak se ušklíbl a kývl. Zřejmě se rozhodl. "Jedná se o čínskou nákladní loď. Jmenuje se

Císařovna vdova. Vyplula ze Šanghaje začátkem měsíce a míří do Basry. Od velice důvěryhodného zdroje máme nepotvrzenou zprávu, že převáží tuny thiodiglykolu a thionylchloridu."

Ouray nevěřícně zvýšil hlas. "Zpuchýřující a nervové zbraně? Jako Jin-che?"

"Až na to, že dneska je svět ještě nejasnější, složitější a nebezpečnější než za studené války. Člověku se skoro stýská po té hrozné době, kdy proti sobě stáli jen dva chlupatí obři s kyjem. Nebyl to hezký svět, Charlie, ale byl jednoduchý. Ted máme jednoho opravdu velkého obra, jednoho nemocného obra, jednoho spícího obra a tisíc vlků, co nás koušou do kotníků a nejradši by nám šli po krku."

Ouray přikývl. "Takže co rozpumpovalo pana velvyslance?"

"Nejspíš zjistili, že americká fregata sleduje jejich nákladní loď." Prezident se tvářil nešťastně. "Doufal jsem, že budeme mít víc času." Odmlčel se. "Mám důvod se domnívat, že Peking o nákladu neví, nebo aspoň nevěděl. Jde o soukromý

kšeft. Ale na tom asi nesejde."

"Pokud to nedokážeme."

"Přesně tak."

"A můžeme to dokázat?" zeptal se Ouray s nadějí v hlase.

"Zatím ne. Pracujeme na tom."

Dva muži chvíli mlčky stáli s pohledem sklopeným k nablýskaným botám. Prezident se duševně připravoval na tanečky, jež z duše nenáviděl. Musel se znovu přetvařovat, vyhrožovat, usmířovat, kličkovat a nepokrytě lhát. Získávat čas. Předvádět nebezpečný diplomatický balet, který se tak snadno může zvrtnout. Castilla nakonec vzdychl, rozepnul si sako a povytáhl kalhoty. "Tak si tedy promluvíme s Jeho Excelencí." Zamnul si ruce. "Na něj!"

Když do Oválné pracovny vstoupil velvyslanec Wu Pang-tchiao, prezident i jeho personální šéf stáli zdvořile před stolem. Velvyslanec Čínské lidové republiky byl drobný chlapík s rychlou, svižnou chůzí fotbalového intencionála, jímž ostatně kdysi býval. Měl na sobě tmavomodrý komunistický oblek, na tváři mu však pohrával úsměv, sice nepatrný, ale přívětivý a možná přátelský. Prezident smíšené signály zachytil a koutkem oka loupil po Ourayovi. I on se usmíval a Castilla věděl, že jeho dlouholetý společník to také postřehl.

"Je od vás hezké, že jste mě přijal tak rychle, pane prezidente," pronesl Wu Pang-tchiao s mírným kantonským přízvukem, i když prezident věděl, že vládne příkladnou univerzitní angličtinou. Léta totiž studoval na Christ Church a University of London. "Jistě víte, co mě tak náhle znepokojilo." Navzdory pozitivním náznakům velvyslanec nepodal americké hlavě státu ruku. Prezident pokynul. "Šéfa mého úřadu Charlese Ouraye určitě znáte."

"Ano, měl jsem tu čest," odvětil Wu ostřejším tónem, který měl naznačit, že mu změna tématu nešla.

"Neposadíme se?" nadhodil Castilla srdečně. Ukázal na jedno z pohodlných kožených křesel naproti svému stolu. Když se velvyslanec usadil, prezident se vrátil k velkému sedadlu za stolem. Ouray si vybral židli u zdi, kousek stranou. Velvyslanec Wu sotva dosáhl chodidla na zem; křeslo bylo určeno pro vysoké rančery z Nového Mexika, což byl samozřejmě důvod, proč ho tam prezident posadil.

Prezident zaplašil úsměv, opřel se a zvesela pravil: "Opravdu nemáme tušení, co vás sem přivádí, pane velvyslanče. Co kdybyste nám to osvětlil?" Wu přimhouřil oči a úsměv mu zamrzl na rtech. "Jedna z našich nákladních lodí na širém moři hlásí, že ji sleduje americká fregata USS John Crowe."

"Co když má naše loď zkrátka jen stejný kurz, pane velvyslanče?"

Wu probodl Ouraye ledovým pohledem. "Jelikož vaše fregata je mnohem rychlejší než obyčejná nákladní loď, a přesto se za ní už řadu hodin drží, může to znamenat jediné: že se na císařovnu pověsila."

"Já bych to tak jednoznačně neviděl," namítl prezident klidně. "Mohu se zeptat, kde přesně se ta vaše loď pohybuje?"

"V Indickém oceánu." Podíval se na hodiny. "Teď už možná v Arabském moři."

"Aha. A pluje do...?"

"Nezlobte se, pane prezidente, ale o to tady nejde. Loď je na volném moři a jako taková si může plout, kam chce. To je právo každé suverénní země na světě."

"Pane velvyslanče, oba víme, že jsou to nesmysly. Státy chrání svoje zájmy. To platí stejně o Číně jako o USA."

"A jaký svůj zájem chrání Spojené státy pronásledováním neozbrojeného komerčního plavidla v mezinárodních vodách?"

"To se vám právě snažím vysvětlit, pane velvyslanče. Protože mě o fregatě Crowe nikdo neinformoval, neznám podrobnosti, a dokonce ani nevím, že se vaše nákladní loď pohybuje někde poblíž. Ale jestli je to pravda, tak jde asi o jednu z běžných operací našeho námořnictva."

"Amerika běžně sleduje čínské lodě?"

Prezident vybuchl: "To je blbost a vy to moc dobře víte! Nevím, jaké má to údajné sledování důvod, ale zjistím to. Všechno, pane velvyslanče?"

Wu Pang-tchiao ani nemrkl. Vstal. "Ano, pane prezidente. Vlastně ještě něco. Z pověření čínské vlády vám oznamuji, že budeme důsledně hájit naše právo na volnou plavbu v mezinárodních vodách. A hodláme se bránit i proti zasahování či útoku ze strany Spojených států."

Prezident vstal ještě svižněji než Číňan. "Vyřiďte vládě, že jestli vaše nákladní loď porušuje mezinárodní zákony, předpisy nebo přijatá omezení, vyhrazujeme si právo zasáhnout."

"Budu to tlumočit do Pekingu." Wu naklonil hlavu ke Castillovi, kývl na Ouraye, elegantně se otočil a vypochoďoval z Oválné pracovny.

Prezident zíral na dveře, jež se za velvyslancem zavřely, ale přitom je vůbec

nevnímal. Charlie Ouray dělal totéž.

Hlava státu nakonec rozhodla: "Oni nevědí, co Císařovna veze."

"Ne. Ale mění to situaci?"

"Normálně bych řekl, že ne." Castilla se poškrábal na bradě. "Ale reagovali až překvapivě zdrženlivě, nemyslíte?"

Ouray spojil ruce mezi stehny, předklonil se a zamračil. "No nevím. Ten konec mi připadal jako standardní výstraha. Silácké řeči jako obvykle."

"Jen naoko. Ale Wu je mistr drobných nuancí a já jsem z jeho chování měl dojem, že to varování nemyslí tak úplně vážně. Sam nám to naznačoval."

"Snad. Ale on ví, že s tou fregatou lžeme."

"Jistěže to ví, ale nechal si to pro sebe. S formálním varováním přišel, až když jsem ho odmítl. Udělat to musel, jinak by odešel úplně s prázdnou."

"Všechny zbraně nepoužil, to je jasná věc. Ale maoistické brnění si nezapomněl."

"Choval se dvojznačně," usoudil prezident. "Ano, tohle nám chtěl sdělit. Peking, nebo aspoň většina stálého výboru, vůbec o ničem neví. Přesto nemůžou dovolit, aby se Čína před zraky světa nechala sekýrovat. Na druhou stranu to chápu tak, že nechtějí konfrontaci. Nezveřejní to, aspoň zatím. Dávají nám trochu prostoru a času."

"Jo, ale kolik?"

"Při troše štěstí aspoň tolik, že se Císařovna nedostane k Basře a my nebudeme muset zasáhnout." Prezident nešťastně zavrtěl hlavou. "Anebo se to provalí a všechno zkrachuje."

"Nejlepší bude zavést informační embargo."

"A sehnat důkaz."

"Jo," přitakal Ouray. "Jeden návrh bych měl."

"Poslouchám."

Ouray zůstal nahrbený dopředu, jako by ho silně bolelo břicho. Jeho stárnoucí tvář získala chladnokrevný výraz. "Jak jsem vás s Wuem poslouchal, pochopil jsem, že si ta věc žádá nejprísrnější utajení. I tak je ale čas zasvětit ministra obrany Stanton, ministra zahraničí Padgetta a viceprezidenta Eriksona, protože čínská vláda všechno ví. To znamená, že Stanton s Padgettem se musí připravit. A kdyby se vám nedej bože mělo něco stát, situaci bude muset zvládnout viceprezident. Bylo by potřeba ho okamžitě nasadit. Tlačil by nás čas."

Castilla se zadumal. "A co generální štáb?"

"Zatím asi stačí, že to ví Brose. Ostatní by mohli zavětrít krev a zkomplikovat situaci."

"Dobře, Charlie. Souhlasím. Domluvte radu. Včetně Broseho."

"Ano, pane. Díky, pane."

Když prezident osaměl, otočil se v křesle k vysokým oknům za stolem. Na pár vteřin v duchu zahlédl malého chlapce a usmál se. Klouček měl rozcuchané slámové vlasy a na svůj věk byl příliš velký, jako kdysi on. Dychtivě natahoval ruce k nějakému muži. Ten se sklonil a zvedl ho do výšky. Jeho tvář však byla neostrá, rozmazaná. Vlastní dítě mu do ní nevidělo, nemohlo spatřit svého tatínka.

HONGKONG

Když Jon vyšel ze sídla Donk & LaPierre, houštinou lidí a aut si proklestil cestu na druhou stranu Stanley Street. Vzduchem létaly čínské nadávky, klaksony divoce troubily. V cukrárně Dairy Farm si objednal kávu a sledoval vchod do honosné budovy. Nevyběhli z ní žádní strážníci v uniformách ani civilisté, kteří by někoho hledali, a tak v klidu dopil, mávl na taxi a zamířil do hotelu. Cestou se stále ostražitě rozhlížel. Taxík se zatím proplétal dopravní zácpou, zabočil do tunelu, který vedl pod přístavem do Kowloonu, a nakonec zastavil u hotelu Šangri-la. V pokoji Jon padl na postel a ze šifrovaného mobilního telefonu zavolał Fredu Kleinovi, který jako obvykle seděl za svým stolem v přístavišti Anacostia.

"Chodíte vůbec někdy domů, Frede?" Jon si představil temnou kancelář se zavřenými okenicemi a zataženými závěsy, jež měnily den ve věčnou noc.

Klein tu otázku přešel. "Jak vidím, dorazil jste v pořádku."

"Zatím to jde." Zaváhal a v ústech ucítil kyselou pachut. "Ale udělal jsem chybu."

"Jak velkou?"

"Těžko říct." Řekl Kleinovi o telefonátu do pobočky Donk & LaPierre. "Jan Donk nejspíš neexistuje, nebo to číslo bylo tajné, případně obojí. Možná to byla zvláštní linka, kterou znal jen Ju Jung-fu a nikdo jiný. No a já jsem nemluvil zrovna jako čínský podnikatel."

"Třeba to bylo číslo určené jen pro ten kšeft s Císařovnou."

"V Donk & LaPierre teď každopádně vědí, že telefon zná někdo nepovolaný, je v Hongkongu a asi se zajímá o Císařovnu. Dostali vítr, a tak poslali k telefonní budce ozbrojené zabijáky. Což znamená další problém."

"Sem s ním, nemůžu se dočkat." Kleinův hlas zněl unaveně a podrážděně. "Víte jistě, že na to máte, podplukovníku?"

"Jestli mě chcete stáhnout, tak si milerád sbalím fidlátka," zavrčel Jon. Nastalo překvapivé ticho. "Dobře, Jone. Omlouvám se. Jen se snažím odlehčit situaci, která je, musím říct, dost děsná."

"Copak, copak?"

"Číňané si všimli naší fregaty. Jejich velvyslanec dělá vlny, pokud mi prominete tu námořnickou metaforu."

"Chystají se na nás?"

"Prezident si myslí, že ještě ne. Zdá se, že zatím jen čeří vodu. Ale oba víme, že to nepotrvá věčně. Než na mě vybalíte další problém, mohl byste mi říct taky něco pozitivního. Co jste zjistil na návštěvě u Donk & LaPierre?"

"Tři věci. Pan ředitel Cruyff má v trezoru něco, o co se bojím, a nemá rád, když se ho někdo ptá na spolupráci s čínskými firmami."

"To máme dvě."

"Ta třetí je nejdůležitější. Jede v tom někdo vysoce postavený. Cruyff mu podává hlášení, včetně toho, že jsem byl v Šanghaji a jak vypadám." Popsal mu přijetí u Cruyffa i svůj nenadálý návrat do kanceláře firmy.

"Zjistit si jméno Cruyffova šéfa v Antverpách snad nebude nic těžkého."

"Cruyff s ním mluvil anglicky, ne francouzsky nebo vlámsky. Proto bych řekl, že do Antverp nevolal. Mám dojem, že ten boss je tady v Hongkongu. Tou blondatou parukou jsem je

trochu zmátl, ale dřív nebo později pošlou lidi do hotelu. Potřebuju informace o tom chlápku nahoře, abych posoudil další postup."

"Žijeme v době nadnárodních konsorcií a holdingů, takže se nedá vyloučit, že jeho šéfové v Belgii jsou Angličané nebo Američané. Ale dobře, hned na to vletím. Co teď budete dělat?"

"Najím se a obleču si něco normálního. A taky si zdřímnu. Už dlouho jsem se pořádně nevyspal."

"Já taky nespím, ani prezident."

"Jenže tady je ráno."

"To je fuk. Strčte si pod polštář mobil a pistoli. Já se ozvu, podplukovníku. Sladké sny."

VE VZDUCHU NA CESTĚ DO HONGKONGU

Ralph McDermid považoval nejlepší letadlo společnosti -speciálně upravený Boeing 757 s gurmánskou kuchyní, zasedací místností obloženou třeshnovým dřevem a luxusní ložnicí - za svůj osobní dopravní prostředek. Ostatně, jeho volné užívání měl zakotvené ve čtyřicetistránkové pracovní smlouvě, v níž samozřejmě nechybělo obvyklé právo na odkup akcií, peněžní motivace, "zlatý padák", pojištění, členství v různých klubech stejně jako užívání služebních aut a domů či bytů po celém světě.

Pohodlně seděl s nohama nahoře a nechal se uspávat vrnícími motory, když mu náhle zazvonil telefon. Byl to Feng Tun.

McDermid okamžitě procitl. "Kde k čertu jste?" obořil se na něj. "Už třikrát jsem vás sháněl!"

Fengův hlas ochladl. "Obvolával jsem informátory, taipane."

McDermidovi vždycky vrtalo hlavou, jestli Feng nemínil to staré oslovení jako urážku. Měl takové podezření. V devatenáctém století Číňané označovali titulem taipan evropské a americké piráty, kteří odváželi bohatství z Hongkongu a Číny. McDermid však Fenga potřeboval, a tak jen řekl: "A co jste zjistil?"

"Li Kchuo-ni zmizela. Byla u otce, ale teď o ní nikdo neví. Ani její služebnictvo, ani zaměstnanci Létaujícího draka."

To McDermida znepokojilo. Ju Jung-fu spáchal sebevraždu a z jeho ženy by se teď mohla stát neřízená střela. Záleželo na tom, jak moc truchlí a jestli se bojím o děti.

"Ani její otec netuší, kde je?" zeptal se McDermid.

"Aspoň to tvrdí. Děti jsou u něj. Nespustím z nich oči."

"Ne. Nasaďte na to svoje nejlepší lidi. Mám pro vás jiný úkol a chci, abyste ho splnil osobně."

"Oč jde?"

"O Jona Smithe. Možná je v Hongkongu."

Feng zaujetím cvakl zuby. "Ten chlap je slizký jak had. Vždycky se objeví tam, kde ho nejmní čekáme. Nevaroval jste mě, že je to taková klasa."

McDermid se musel krotit. "Mám podezření, že hledá třetí verzi toho seznamu zboží. Víím, za koho se vydává a kde bydlí. Kolik času potřebujete, abyste se dostal do Honkongu a zabil ho?"

19 KAPITOLA

SOBOTA 16. ZÁŘÍ HONGKONG

Byla hodina před východem slunce, když štihlý Číňan vytáhl ze zástěry noční pokojské univerzální klíč a odtáhl její ochablé tělo do komory s prádlem. Měkké povadlé maso bylo odporně bezvládné, jako pytel rýže, z nějž se vysypala půlka obsahu. Zavřel dveře a zamkl.

Jmenoval se Čcho. Bylo mu něco přes dvacet, ale vypadal mnohem mladší a srdce mu bušilo. I když byl zkušený profesionál, strach ho nikdy neopouštěl. Klukovský vzhled mu umožňoval proniknout i tam, kam starší muži nemohli. To mu zajišťovalo přísun dobře placených úkolů, a on je vždycky splnil na jedničku.

Čcho se rozběhl chodbou. Po chvíli našel číslo hledaného pokoje. Vložil klíč do zámku a zatlačil do dveří. Zarazily se o noční řetízek. Mladík se zaposlouchal. Nic neuslyšel, ani světlo se nerozsvítilo. Přivřel tedy dveře o pár centimetrů, vložil dovnitř útlý nástroj domácí výroby a hbitě řetízek vytáhl. Vrátil instrument do speciální kapsy ve svých černých džínách, vplížil se do temného pokoje, neslyšně zavřel a ukryl se vedle dveří.

Nehnutě stál zády ke zdi a rozkoukával se. V temném ovzduší doslova cítil teplé vlhko - jeho kořist byla někde v místnosti a zhluboka oddychovala ve spánku. Zataženými závěsy pronikaly tlumené zvuky z ulice hluboko dole. Jinak tam panovalo naprosté ticho a klid.

Mladý zabiják opatrně vykročil. Na nohách měl pružné trepky, a tak se po plyšovém koberci pohyboval naprosto neslyšně. Našel postel. Muž ležel na zádech. Rytmicky se nadechoval a netušil, že za pár vteřin už jeho hrudník nebude stoupat a klesat.

Mělo to však háček: chlap byl přikrytý prostěradly a dekou. Čcho zaváhal. Zaútočit přes přikrývky, i když si nebyl úplně jistý přesnou polohou těla, nebo je zkusit stáhnout a odhalit zranitelnou hrud?

Pak spatřil ruku visící z postele. Byla to pravá ruka a bezvládností připomínala mrtvolu pokojské. Náhle sebou cukla. Čcho ten pohyb následoval očima: vzhůru po paži, pod přikrývkou, až k ramenu a hrudníku. Samolibě se usmál, z opasku amerických džín vytáhl nabroušenou dýku, sevřel ji v pěsti špičkou dolů a zvedl do vzduchu.

Jon pozoroval, jak se k němu Charles-Marie Cruyff opatrně blíží hustou mlhou se zlomyslným šklebem na tváři a ostrým nožem mezi zuby. Cruyffa sice stíhala americká fregata, Jon však věděl, že dorazí pozdě. Kromě pirátské dýky měl rozesmátý Cruyff kolem hlavy omotaný rudý šátek svázaný na zátylku. Došel k posteli a...

.. Jon pootevřel oči. Ničím jiným nepohnul, jen víčky. Zdálo se mu o Cruyffovi, ale stín vznášející se nad postelí nepatřil jemu. Nebyl to sen. Slabá záře pronikající pod dveřmi z chodby zachytila štihlou siluetu, která nyní stála sotva půl metru od něj. Zvedla ruku. Jon spatřil drobný záblesk. Dýka. Odraz světla se náhle zhoupl dolů.

Jon vymrštil pravou ruku a zachytil zápěstí. Bylo tak útlé, že ho div nerozmačkl. Pak v něm však ucítil sílu. Stín uskočil hrůzou jako vyplašené zvíře. Tělo spojené se zápěstím se zběsile snažilo vytrhnout ze sevření.

Jon stiskl ještě pevněji a škulb zápěstím k sobě, dýku však útočníkovi nevyrazil. Ruka ji nechtěla pustit. Jon vyskočil z postele. Zmítající se stín odlétl zpátky a táhl ho s sebou. Setrvačná síla strhla zabijáka k zemi.

Jon ho plnou vahou zalehl. Muž ztuhl a lapal po dechu. Jon byl jen v trenýrkách a náhle ucítil chlad zšeřelé místnosti. Zaslechl tlumené zvuky vzdálených aut. Vrah se ani nepohnul.

Jon mu stále mačkal zápěstí, ale druhou rukou se natáhl po noži. Žádný však nenašel. Rychle prošátral koberec, ale také nic. Pak ucítil na svém holém hrudníku cosi teplého a tekutého.

Uvědomil si slabý železitý zápach čerstvé krve. Okamžitě nahmatal pulz na zápěstí. Nic.

Vyskočil, rozsvítil a zajíkl se. Z mužova hrudníku trčela rukojeť dýky. Nejspíš tam zajela, když spolu spadli na podlahu. Na černé košili se tvořil krvavý fliček.

Jon se zhluboka nadechl. Vykročil k telefonu na nočním stolku... a zarazil se. Hongkongskou policii volat nemohl. Kladla by mu nepříjemné otázky.

Vrátil se k mrtvole a zjistil, že krev ještě nestekla na koberec. Zvedl hubené tělo do náruče. Bylo lehké, jako by patřilo dítěti. Odnal ho do koupelny, položil do vany, ustoupil a přemýšlel.

Vtom se ozvalo pronikavé bzucení mobilního telefonu. Otočil se, chvatně vyšel z koupelny a vylovil přístroj z přikrývek.

"Frede? Zrovna..." začal.

Fred Klein ho netrpělivě přerušil: "Mám dva kandidáty na tu vaši tajemnou osobu - na toho chlapa, který je pro firmu Donk & LaPierre asi důležitější než

Charles-Marie Cruyff. Jeden se přímo nabízí, ale druhý je úplně jiná váhová kategorie."

Jon ho však příliš neposlouchal. "Právě jsem zabil člověka. Vypadal jako podvyživený třináctiletý kluk. Kdybych nerozsvítil, nikdy bych neřekl, že je dospělý. Chtěl..."

Kleinův šok trval jen zlomek vteřiny. Pak přišly otázky: "Proč? Kde?"

"Poslali ho, aby mě zabil. Čínan. Tady v hotelu."

Kleinův úžas vystřídaly obavy. "Tělo je pořád na místě?"

"Leží ve vaně. Na koberci není krev. Měli jsme kliku. Teda spíš já. Skoro mě oddělal. Asi měl hlad a potřeboval jejich peníze, ale měl smůlu."

"Uklidněte se, podplukovníku," vyštěkl Klein. Vzápětí téměř laskavě dodal:

"Omlouvám se, Jone."

Jon se zhluboka nadechl a snažil se získat ztracenou rovnováhu. Na chvíli ho zamrzelo, že zatoužil po "dobrodružství", které by mu zpestřilo jednotvárnost lékařské konference v Tchaj-wanu. "Dobře, tělo někam přemístím. Nic tady nenajdou."

Jak mluvil, vybavila se mu Kleinova úvodní slova: Mám dva kandidáty na tu vaši tajemnou osobu - na toho chlapa, který je pro firmu Donk & LaPierre asi důležitější než Charles-Marie Cruyff. Jeden se přímo nabízí, ale druhý je úplně jiná váhová kategorie.

Kdesi hluboko uvnitř ucítil, že se mu vrací síly. Zaplavila ho vlna vzteku, po níž přišlo otupělé smíření. Poprvé si uvědomil, jak zásadní je pro něj víra, že bojuje za dobrou věc. Jinak by tu práci nemohl nikdy dělat.

Chvatně se zeptal: "Co ten adept na velkého bosse, který se přímo nabízí?"

"Louis LaPierre osobně," odpověděl Fred Klein. "Je to předseda představenstva a generální ředitel firmy Donk & LaPierre. Sedí v Antverpách, mluví anglicky, ale je to belgický Valon každým coulem. Jazykem číslo jedna je pro něj určité francouzština a číslo dvě vlámsština. Je vrcholně nepravděpodobné, že by se s Cruyffem bavil anglicky."

"Ale v Hongkongu mluví anglicky skoro všichni. Cruyff s LaPierrem možná nechtěli, aby ostatní smrtelníci v Antverpách rozuměli, co si říkají."

"To mě taky napadlo."

"Koho tam máme dál?" zeptal se Jon.

"To je právě zajímavé. Moji experti přes ekonomiku totiž našli bludiště nastrčených firem, dceřiných a offshorových společností, které mají za úkol maskovat pravého vlastníka Donk & LaPierre. Nakonec se jim podařilo zjistit, že firma je majetkem dceřiné společnosti ještě mnohem větší korporace, která se jmenuje Altman Group. A právě odtud pochází můj druhý kandidát."

"O tom podniku jsem v životě neslyšel."

"Já myslím, že jo," ujistil ho Klein, "ale nevěnoval jste tomu pozornost. Jako většina lidí. Altman platí řadu profesionálů, kteří se starají, aby se o firmě moc nepsalo. Ve světových obchodních kruzích je to přesto vyhlášená... a téměř mytická značka."

"Poslouchám."

"Je to nadnárodní konglomerát působící v řadě odvětví... a taky největší rizikový investor na světě. Každodenně obrací balíky peněz. A jestlipak víte, koho Altman zaměstnává na manažerských postech? Bývalé členy čtyř amerických vlád včetně-

ně prezidenta, ministra obrany a šéfa CIA. A to není všechno. Altman Europe řídí někdejší britský premiér a zástupce mu dělá německý ministr financí. Altman Asia vede dřívější prezident Filipín."

Jon hvízdal. "Fajn společnost."

"Jaktěživ jsem neslyšel o firmě, která by měla na výplatní listině tolik politických hvězd. Světové ústředí Altman Group je ve Washingtonu, což není nic zvláštního. Ale adresu má výstavní - sídlí na Pennsylvania Avenue, na půli cesty mezi Bílým domem a Kongresem. Oběma směry je to pěšky čtvrt hodiny."

"A do centrály FBI co by kamenem dohodil," podotkl Jon a v duchu si představil mapu. "Ať se to vezme, jak chce, je to přímo v srdci státní správy."

"Přesně tak."

"Jak to, že jsem o Altman Group nevěděl?"

"Jak říkám, o publicitu nemá zájem."

"Já žasnu. Kde se vlastně vzala?"

"Co vám teď povím, je veřejná informace. Kdokoli si ji může vyhledat, ale protože se Altman drží v ústraní, málokoho to napadne. Společnost vznikla v roce 1987, když jeden ambiciózní státní zaměstnanec dal výpověď, vypůjčil si sto tisíc dolarů a přivedl na scénu svoji první politickou celebritu - senátora na penzi. S jeho jménem ve štítu začal podnik růst. Skupoval firmy. Některé si nechával a další prodával, vždycky se slušným ziskem, někdy až nestoudným."

Současně přitahoval čím dál větší jména. Dneska má mírně řečeno značnou politickou moc a téměř všude otevřené dveře. Je to třináctimiliardové impérium s investicemi po celém světě. Nedivil bych se, kdyby měli něco i v Antarktidě."

"Podle toho, co říkáte, je Altman v podstatě obří finanční holding." Jon uvažoval, jak to souvisí s jeho úkolem. "Má asijskou centrálu tady v Hongkongu?"

"Ano."

"Mluví filipínský prezident jen řečí tagalog a anglicky?"

"Ne, plynne ovládá aspoň šest jazyků, včetně francouzštiny a holandštiny. Ale už pár měsíců tam není. Léčí se v lázních ve

Španělsku. Celé týdny mu z Hongkongu nikdo nevolal, prověřovali jsme to."

"Tak kdo je ten druhý kandidát na Cruyffova šéfa?" "Ralph McDermid. Investiční guru a zakladatel firmy." "McDermid? Tak odkud se vzalo v názvu to 'Altman'?"

"Tak se jmenoval jeho otec," vysvětlil mu Klein. "Altman McDermid. Byl to neúspěšný obchodník. Hospodářská krize ho v začátcích podnikání připravila o drogerii. Pak ji sice postavil na nohy, ale zase zkrachoval. V šedesátých letech totiž do městečka v Tennessee, kde bydleli, vtrhl obchodní řetězec Walgreen. To mu zlomilo vaz. Rodinu pak živila jeho žena, která si vydělávala uklízením po domech."

Jon přikývl. "Ralph McDermid chce možná dokázat to, co se nepovedlo jeho otcí. Nebo má strach, že jednou taky přijde na mizinu, a tak si staví hráz proti katastrofě."

"Nebo je to finanční génius a nemůže si pomoci." Klein se odmlčel. "Ralph McDermid je zrovna teď v Hongkongu. Je to Američan a mluví jenom anglicky."

Jon si to chvíli rovnal v hlavě. "Dobře, začíná mi svítat, ale co by se Ralph McDermid staral o Císařovnu? Je to jen jedna loď. Pro takovou obří firmu nehraje žádnou roli."

"To je fakt. Ale máme spolehlivé informace: Altman Group je majitelem firmy Donk & LaPierre, a té společně s létajícím drakem patří Císařovna i její náklad. Potřebuju od vás tu třetí kopii seznamu - okamžitě, nejpozději ihned."

Proklepněte Ralpha McDermida. Podívejte se, jestli ho něco spojuje s Císařovnou a jestli má ten papír."

PÁTEK 15. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Prezident Castilla se odmlčel a přemítal, jak vyjádřit vážnost situace a zdůvodnit, proč ji tak dlouho zamlčoval. Rozhlédl se po dokonale zabezpečeném operačním středisku v suterénu Bílého domu a pěti mužích, kteří ho obklopovali u jednacího stolu. Tři z nich se tvářili poněkud zmateně.

"Protože jsem vás svolal právě sem, zřejmě je vám jasné, že se něco děje. Než vám sdělím podrobnosti, chtěl bych se třem přítomným omluvit, že jsem je neinformoval dřív. Hned vám ale vysvětlím, proč omluva není na místě."

"Jsme vám plně k dispozici, pane prezidente," pravil viceprezident Brandon Erikson a upřímně dodal: "Jako vždycky." Měl šlachovitou svalnatou postavu, havraní vlasy a pravidelné rysy. Voliče odzbrojoval nedbalou kennedyovskou elegancí. Skutečná síla tohoto čínorodého čtyřicátníka však spočívala v pronikavé inteligenci, která zakrývala politické zkušenosti u tak mladého člověka zcela netušené.

"A co se vlastně děje?" otázal se ministr obrany Stanton podezíravým tónem.

Rozhlédl se kolem stolu a jeho holá hlava se zaleskla ve světle lustru.

Ministr zahraničí Abner Padgett se přidal. "Chápu to správně tak, že admirál Brose a pan Ouray už vědí, co nám chcete říct?" Mluvil zdánlivě klidným hlasem, z jeho očí však šlehaly blesky. Taková urážka! Jeho mohutná postava se bořila do křesla a bezděčně vypovídala o přirozeném sebevědomí, na něž se Castilla tolik spoléhal, když ministra posílal do problematických míst světa řešit nejhorší krize a obměkčovat okoralá srdce. Padgett byl nejlepším mužem pro choulostivé diplomatické mise. Doma naopak snadno vybuchl.

"Admirál Brose to vědět musel," vyštěkl prezident a zpražil je pohledem.

"Charliemu jsem to řekl teprve dneska ráno, aby mohl svolat tuhle poradu. Na vašich reakcích je přesně vidět, proč se nemusím omlouvat. V tomto kabinetu a celé administrativě je spousta neukojených ambicí. A co je horší, najdou se tací, kteří pouští do světa věci, o kterých by měli mlčet. Vy všichni víte, že je to holá pravda. Říkám to dost jasně?"

Henry Stanton Zbrunátněl. "Narážíte na ty úniky informací? Doufám, že to nebylo na mě, pane."

"Ano, přesně na to jsem narážel a platí to úplně pro všechny." Ustálil pohled na Stantonovi. "Rozhodl jsem se, že v této situaci budu říkat jen to nejnutnější. A posoudím to sám, nikdo jiný. Na tom trvám." Prezidentova čelist byla tvrdá jako skála a ústa měl nelítostně zkrivená. Přejížděl po přítomných tak přísným pohledem, že by se jeho tvář mohla tesat do skály ve slavném Monument Valley.

Viceprezident se snažil odlehčit situaci. "My vám přece rozumíme, pane prezident. Taková rozhodnutí se nedělají snadno, ale proto jsme vás zvolili. Věděli jsme, že vám můžeme věřit." Otočil se ke Stantonovi s Padgettem. "Nebo snad nesouhlasíte, pánové?"

Ministr obrany si odkašlal, už trochu klidnější. "Jistě." "Samozřejmě," vyhrkl šéf diplomacie. "Pan prezident zná situaci."

"Ano, Abnere, to tedy znám, a dokonale. A právě teď jsem usoudil, že je čas vás do ní zasvětit." Naklonil se nad stůl a spojil ruce. "Hrozí nám podobná krize s Čínou jako kdysi kvůli Jin-che."

vyložil přítomným, co se dosud stalo, vynechal však konkrétní zmínky o Alfě i o člověku, jenž se prohlašoval za jeho otce. Při řeči si všiml jejich upřených pohledů a rostoucího znepokojení. Bylo mu jasné, že už přemýšlejí, jak by situace mohla poznamenat jejich ministerstva a povinnosti.

když domluvil, kývl na viceprezidenta. "Opravdu se vám omlouvám, Brandone. Měl jsem vás informovat dřív. Co kdyby se mi něco stalo?"

"Bylo by to lepší, pane. Ale já vás chápu. Někdo odsud vynáší informace, a tak jsme všichni podezíraví. Za daných okolností bych se asi nezachoval jinak. Jsou to přísně tajné záležitosti."

Prezident přikývl. "Díky. Vážím si toho. A teď se pojďme bavit o tom, jak se připravíme na eventualitu, že se situace skutečně vyhrotí a my budeme muset s pravdou ven a bez důkazu zastavit Císařovnu v mezinárodních vodách."

Slovo si vzal admirál Brose. "Je potřeba vyhodnotit, co Čína provede, když teď ví o naší fregatě. Měli bychom také zapracovat podobně velké konflikty do našich vojenských plánů a rozpočtů."

Ministr zahraničí souhlasil. "Tady nejde jen o střet s Čínou. Musíme promyslet, čím nepřátele rázně odradit."

"Druhá studená válka?" nadhodil viceprezident. "To by byla tragédie." Nešťastně pokrčil rameny. "Ale jinou možnost v tuto chvíli nevidím."

"Musíme udržet tu informaci jen mezi sebou," pravil Charles Ouray. "Je to jasné? Jestli se problém s Císařovnou rozkřikne, budeme vědět, že to vyžradil jeden z nás."

Hlavy kolem stolu zasmušile pokyvovaly. Diskuse pokračovala. Prezident poslouchal a v duchu už začal počítat - dva, čtyři, jedna, dva, dva a jedna. Šest přítomných mužů mělo dohromady dvanáct dětí. Zaskočilo ho, že ví, kolik má kdo potomků. Dokonce si vybavil i jejich jména. Jen s Abnerovým nejmladším si lámal hlavu.

Takové překvapení to zase nebylo. Vzpomínal si totiž na děti většiny lidí, s nimiž za ta léta v politice spolupracoval. Často k nim dokázal přiřadit i správná jména. Jen na okamžik se zamyslel, co to všechno znamená. A pak mu svítilo... V duchu znovu spatřil toho malého chlapce, jak zvedá ručky k cizímu pánovi bez tváře.

Konverzace náhle ustala a prezident si uvědomil, že ostatní čekají, až něco řekne. "Zahraničí musí být připraveno zapnout na nejvyšší diplomatické obrátky.

Obrana uváží, čím můžeme Čínu pořádně vyděsit. Námořnictvo promyslí různé způsoby nalodění na Císařovnu." Udeřil rukama do stolu a vstal. "Konec debaty.

Totť vše, pánové. Díky za váš čas."

20 KAPITOLA

SOBOTA 16. ZÁŘÍ KOWLOON

V hotelovém pokoji si Jon navlékl rukavice, prohledal mladíkovi kapsy a našel v nich univerzální klíč, pár mincí a balíček žvýkaček. Všechno vrátil zpátky a zkontroloval chodbu. Čistý vzduch. Nesl tělo k požárnímu schodišti. Stoupal budovou v naprostém tichu. Vyšel o dvě patra výš a opřel mrtvolu o stěnu.

Z vyzáblé hrudi stále trčela dýka. Vytáhl ji. Krev se řinula z otevřené rány jako řeka Jang-ce. Vzdychl, nechal nůž vedle zabijáka a vrátil se dolů.

V pokoji pak přisunul židli ke dveřím, kdyby se na něj snad chtěl dobývat někdo další s klíčem, kdo umí vyhodit řetízky. Nakonec vydrhl vanu a pozorně prohlédl podlahy i nábytek včetně postele. Nevšiml si žádné stopy krve a nic nebylo shozené.

S úlevou se osprchoval. Třel si kůži v kouřící vodě, dokud se celá neleskla.

Přinutil se nemyslet na mrtvého muže, ale na budoucnost. Zatímco se utíral, už sprádal plány.

Konečně se vrátil do postele. Nějakou dobu jen tak ležel s otevřenýma očima a snažil se uklidnit. Poslouchal zřidkavé noční zvuky hotelu, nepravidelný hluk dopravy a truchlivé sirény lodí v přístavu. Všechny zvuky života v rušném městě na rušné planetě, v rušné galaxii, v rušném vesmíru. Ve vesmíru, galaxii, planetě i městě, jež neměly o ničem tušení.

Sledoval tlukot vlastního srdce. Měl dojem, že slyší i proudění krve v žilách a tepnách. Pronásledovaly ho i další zvuky, existovaly však jen v jeho hlavě.

Znovu usnul až někdy před rozbřeskem.

A opět prudce procitl. Posadil se na posteli. Pokojová služba právě někomu vezla časnou snídani. Kolem závěsů prosvítaly první paprsky slunce, šum města sílil a mohutněl. Jon vyskočil z postele a oblékl se. Zabiják nenahlásil splnění úkolu, ani se neobjevil, a tak se dalo s úspěchem předpokládat, že jeho zaměstnavatel nakonec vyšle dalšího. A bylo jedno, zda jeho mrtvolu někdo našel a zavolał policii.

Vzal si na sebe oblek, čistou košili a vázanku. Pak vytáhl z kufru batoh, šedé kalhoty, křiklavou košili s havajským vzorem, lehké sportovní sako, plátěné tenisky a slaměný panamský klobouk. Černé pracovní šaty už měl v tlumoku. Sbalil do něj i všechno ostatní včetně aktovky.

Nakonec si nasadil na hlavu plavou paruku a upravil se před zrcadlem. Znovu z něj byl major Kenneth St. Germain.

Po poslední kontrole pokoje vyšel ven s kufrem v ruce a batohem na zádech. Chodba byla stále pustá, za dveřmi se však už zapínaly televize a lidé ožívali. Jon sjel výtahem do prvního patra. Do vestibulu sešel po schodech. Ze dveří si prohlížel halu od východu na západ a od severu na jih. Nespátril nikoho, kdo by vypadal jako policista, ani žádného ze zabijáků ze včerejška. Nepoznával tam nikoho ze Šanghaje. Žádné z preventivních opatření mu však nemohlo zaručit, že na něj někdo přece jen nečeká.

Ještě deset minut postával v úkrytu a pak vykročil k recepci. Kdyby odešel bez odhlášení, hotel by mohl uvědomit policii. Bylo jen otázkou času, kdy někdo objeví nahoře mladíkovu mrtvolu. Během čekání na účet požádal hotelového sluhu, aby mu zavolał taxi s anglicky mluvícím řidičem, že potřebuje na letiště. Sotva taxík zmizel z dohledu, Jon se ze zadního sedadla naklonil k šoferovi.

"Změna plánu. Odvezte mě na Queensway 88, čtvrt Central. Interhotel Conrad."

TA-CU, ČÍNA

Před tisíci lety tesali pobožní umělci do skal, jeskyní a slují kolem zemědělské vesnice Ta-cu své důmyslné sochy. Časem zde vyrostla metropole s více než osmi sty tisíci obyvateli. Terasy dobře udržovaných rýžových políček se snoubily s mrako-

drapy a malé farmy schoulené mezi stromy s vilami uprostřed pěstěných zahrad.

Úrodná půda i podnebí přály městským zahradníkům i venkovským pěstitelům, kteří sklízeli třikrát ročně, většinou stále metodami svých předků.

Věznice stála osamoceně osm kilometrů od obřího Spícího Buddhy, vytesaného v Pao-ting-šanu. Byl to vlastně komplex dřevěných domů a průchoďů, obehnaných vysokým kovovým plotem, který měl ve všech rozích vyvýšené strážní plošiny.

Prašnou cestou, která sem vedla, nejezdili žádní turisté ani lidé z města. Vězni se plahočili na polích, jež spadaly pod správu vlády v dalekém Pekingu. Do práce i zpět je poháněli ozbrojení strážníci, takže nebyla příležitost ke kontaktu s místními. Ostraha sice působila mírným dojmem, Čína se však s těmi, jež označila za zločince, rozhodně nemazlila.

Starý muž patřil k hrstce trestanců, kteří nemuseli pracovat na poli a účastnit se ranního pochodu. Těšil se dokonce jistým výsadám. Na cele, která připomínala běžný pokojík, měl například jen jednoho spoluvězně. Svého provinění se dopustil tak dávno, že si strážníci ani ředitel nepamatovali, oč vlastně tehdy šlo. Proto ho nemohli za nic konkrétního odsuzovat, nenávidět ani trestat a cítit se přitom v právu. Díky tomu i jeho pokročilému věku s ním často jednali jako s dědečkem. Dostával různé lahůdky, stolní vaříč, knihy a noviny, pera i papír na psaní. Všechno pokoutně, ale jindy přísný ředitel, bývalý plukovník čínské armády, o tom věděl a přivíral oči.

Tím spíš vězně zaskočilo, když velice časně ráno, dokonce ještě před snídaní, jeho čínský spoluvězeň zmizel a vystřídal ho mladší. Běloch. Přivedli ho za úsvitu a od té doby ležel na pryčně. Oči měl většinou zavřené. Občas se zadíval na zašlý strop. Nic neříkal.

Stařec si zamračene hleděl svého a snažil se na tu mrzutost nemyslet. Byl vysoký a šlachovitý, i když dost hubený. Měl drsné rysy, jež kdysi bývaly pohledné.

Nyní je brázdila síť vrásek, v níž se utápěly seschlé tváře i zapadlé oči.

Číšela z nich intelligence, a tak je raději klopil.

Toho rána šel jako obvykle plnit svůj duchovní úkol do kanceláře ředitele. Když přišel čas oběda, vrátil se do cely. Otevřel si plechovku západní čočkové polévky, ohřál si ji na stolním vaříči a pak usedl k prkennému stolu.

Nový vězeň - mohlo mu být tak padesát - se zjevně celou dobu nehnul z postele. Oči měl zavřené. Přesto z něj sálal podivný neklid. Jeho svalnaté tělo se nikdy docela neuvolnilo, aspoň to tak působilo.

Náhle hbitě vyskočil a jako duch propnul ke dveřím. Na tváři měl popelavé strniště ladící s ocelově šedivými vlasy. Otevřel dveře a prohlížel si budovu,

kteřá byla prázdná, protože většina vězňů obědvala na poli. Zavřel, vrátil se k prýčně a znovu ulehl, jako by ani nevstal.

Stařec ho sledoval se směsicí závesti a obdivu, jako by litoval, že už sám není tak mladý a mrštný.

"Váš syn nevěří, že jste naživu. Chce vás vidět."

Dlouholetý vězeň upustil lžici do polévky. Hlas mladšího muže byl tichý a slabý, přesto však jasně doléhal k jeho uším. Nováček klidně civěl do stropu. Jeho rty se nehýbaly.

"Co..., cože?"

"Jezte dál," nakázal ležící vězeň. "Chce, abyste se vrátil domů."

David Thayer si vzpomněl na svůj cvik. Sklonil se k polévce, zvedl plnou lžici a se sklopenou hlavou se zeptal: "kdo jste?"

"Posel."

Uskl si. "Jak vám mám věřit? Už mockrát mě napálili. Dělalí to vždycky, když mi chtějí zvýšit trest. Budou mě tady držet až do smrti. Pak můžou předstírat, že se nic nestalo... že jsem vůbec neexistoval."

"Poslední dárek od vás byl plyšový pes s plandavýma ušima. Jmenoval se Paddy."

Thayer ucítil, jak se mu do očí hrnou slzy. Ale bylo to tak dávno a už tolikrát mu lhali. "Měl i příjmení."

"Reilly," doplnil chlapík na prýčně.

Thayer odložil zohýbanou polévkovou lžici. Otřel si tvář rukávem. Chvilí jen tak seděl.

Muž na lůžku mlčel.

Thayer znovu sklonil hlavu, aby mu případný slídil neviděl na rty. "Jak jste se sem dostal? A jak se jmenujete?"

"Peníze dělají divy. Jsem kapitán Dennis Chiavelli. Pro vás jen Dennis."

Stařec si uvědomil, že musí dál jíst. "Nedáte si trochu polívky?"

"Za chvíli. Popište mi situaci. Pořád nevědí, kdo jste?"

"Jak by mohli? Já sám netušil, že se Marian znovu vdala. Ani jsem nevěděl, jestli jsou se Samem naživu. Pak jsem poznal, že je mrtvá. Hrůza."

"Jak jste to zjistil?"

"Vloni při Samově návštěvě Pekingu. Dostávám tady noviny."

"Vy rozumíte mandarínštině?"

"Jinak by mě sem Washington neposílal." Thayer se trpce usmál. "Za těch skoro šedesát let se ze mě stal expert. Ovládám taky řadu dialektů, hlavně kantonštinu."

"Promiňte, pane doktore," omlouval se kapitán Chiavelli.

"Když jsem četl o Samově návštěvě, padlo mi do oka jeho jméno, protože Serge Castilla byl můj nejbližší přítel na ministerstvu zahraničí. Navíc jsem věděl, že mě pomáhal hledat. Takže jsem si to spočítal. Prezident Castilla měl odpovídající věk a v novinách se psalo, že jeho otec se jmenuje Serge a matka Marian. Musel to být můj syn."

Chiavelli téměř nezatelně zavrtěl hlavou. "Ale kdeže. Mohla to být jen shoda."

"A co jsem mohl ztratit?"

Agent Alfý nad tím přemítal. "Tak proč jste až doteď mlčel? Čekal jste celý rok."

"Stejně jsem neměl šanci se odsud dostat, tak proč mu komplikovat život? Peking by to ještě zjistil a nechal by mě definitivně zmizet."

"A pak jste si přečetl o smlouvě o lidských právech."

"Ne. Tu by čínské noviny před podpisem nezveřejnily. Dozvěděl jsem se to od ujugurských politických vězňů." Thayer odsunul talíř s polévkou. "V tu chvíli jsem začal trochu doufat. Třeba by mě v tlačnici propuštěných přehlédlí a proklouzl bych ven." Vstal a vykročil k ohříváči.

Chiavelli ho sledoval přimhouřenými víčky. Přes svůj pokročilý věk - podle Kleina mu bylo nejméně osmdesát dva - měl Thayer svižný, pevný a nechvějný krok. Tělo držel vzpřímeně, nikoli však strnule. I jeho chůze byla pružná, jako by během té čtvrt hodiny, co spolu mluvili, nějak zázračně omládl. To všechno bylo důležité.

Díky pravidelnému dennímu režimu si Thayer zachoval zdravý rozum. Zvedl oprýskanou smaltovanou konvici, odnesl ji k oprýskanému dřezu, napustil vodu a položil na vařič. Z malé kredence vytáhl dva otlučené hrnky a plechovku s černým čajem. Při přípravě čaje podivuhodně kombinoval anglickou i čínskou tradici. Nalil vroucí tekutinu do kameninové nádoby, řádně ji vypláchl a zase vyprázdnil. Pak odměřil čtyři lžičky čaje, okamžitě je zalil vařící vodou a nechal necelou minutu máčet. Vznikla tak světlá zlatohnědá tekutina. Celu naplnilo pronikavé aroma.

"Pijeme to bez mlíka a cukru." Podal Chiavellimu hrnek.

Tajný agent se posadil na pelesti, opřel záda o zeď a vzal nabízený šálek do

obou dlaní.

Thayer si také nalil a usedl ke stolu. Vzdychl. "Začínám si myslet, že mi odsud ta smlouva nepomůže. Je to jen zbožné přání starce nad hrobem. Drží mě tady už moc dlouho, aby teď přiznali, že mě kdy zavřeli. To by na dodržování lidských práv v Číně vrhlo ještě horší světlo."

Chiavelli se napil. Čaj byl na jeho italsko-americký vkus příliš slabý, ale ve studeném žaláři aspoň zahřál. "Povězte mi, co se tenkrát stalo, pane doktore. Proč vás vůbec zavřeli?"

Thayer položil hrnek a zadíval se do něj, jako by tam viděl minulost. Pak zvedl oči a spustil: "Dělal jsem prostředníka s Čankajškovou organizací. Měl jsem za úkol pokud možno zmírnit napětí mezi jeho nacionalisty a Maovými komunisty. A tak jsem myslel, že by prospělo, kdybych osobně zašel za Maem a promluvil s ním." Pokusil se o úsměv, ale vyšel mu spíš škleb. "Byl jsem strašně naivní. Samozřejmě jsem nechápal, že mým pravým úkolem je udržet Čankajška u moci. Měl jsem uzavírat dohody, organizovat rozhovory a zdržovat, dokud se Čankajškoví nepodaří zničit komunisty. Nápad jít za Maem byla donkichotská myšlenka nezkušeného intelektuála, který věřil, že se lidé můžou rozumně bavit bez ohledu na moc, hodnoty, kulturu, ideje, třídy, majetek nebo geopolitické sféry vlivu."

"A vy jste to udělal? Opravdu jste šel za Maem sám?" zeptal se Chiavelli užasle a zároveň vyděšeně.

Thayer se jen chladně pousmál. "Zkusil jsem to, ale až k němu jsem se nedostal. Jeho armáda usoudila, že jsem agent Západu nebo Čankajška, případně obojí. Zavřeli mě, jak jinak. Vojáci by mě zastřelili, kdyby Maovi politici nezasáhli. Přece jen jsem měl status diplomata. Během těch let jsem pak často litoval, že mě tenkrát na místě neoddělali."

"Proč ohlásili, že jste mrtvý, a pak vás drželi jako Sověti wallenberga?"

"Myslíte Raoula wallenberga? Chcete říct, že Sověti ho vážně věznili?"

"Čtyřicet let to zapírali. Brzy po zadržení zemřel."

Thayer jako by náhle sklesl. "Asi se mi stalo totéž, co jemu. Neuvěřili, že je tím, co o sobě tvrdí. Vidíte, kam vede stihomam mocných. Pak stačí, když někdo promluví, a je nemilosrdně umlčen. V době, kdy mě zajali, se Čínou valila komunistická revoluce. Panoval tady chaos. Věčně noví velitelé a rozkazy, protichůdná prohlášení... Úředníci neměli ponětí, co se děje. Já jsem se v tom soukolí prostě ztratil. Než se vláda stabilizovala, už bylo pozdě poslat mě domů. Byl by z toho mezinárodní skandál a Čína by ztratila tvář." Otočil teplý hrnek ve zkroucených prstech. "A chtějí, abych tady zůstal. Dokud neumřu."

"Ne," řekl Chiavelli pevně. "Vám se nestane to, co wallenbergovi. Nezemřete v zajetí. Po podpisu smlouvy Čína propustí všechny politické vězně. Prezident na vás upozorní Niou Ťien-singa i ostatní členy stálého výboru. Slyšel jsem, že mu dali přezdívkou Výr, protože je to moudrý člověk."

David Thayer zavrtěl hlavou. "Ne ne, pane kapitáne. Až generální tajemník s mým synem uzavrou tu smlouvu, já už budu pryč. Jestli syn zatlačí na pilu a začne o mě mluvit takhle těsně před podpisem, nikdo už mě nenajde. Objeví se desítky starců, kteří budou tvrdit, že mě před půl stoletím na vlastní oči viděli umřít. Najdou se i důkazy. Třeba fotky mého hrobu, který bohužel skončil hluboko pod hladinou nějaké nové přehrady." Rezignovaně pokrčil rameny.

Chiavelli si ho pozorně měřil. Agent Alfý kdysi jako kapitán speciálních sil působil v Somálsku a Súdánu. Nedávno ho povolali znovu do akce. Poznal tak údolí, jeskyně i hory na východě a severu Afghánistánu. Jeho dalším úkolem byl David Thayer. Hned zkraje se zajímal, jestli je vůbec možné ho osvobodit. Prozkoumal bezprostřední okolí, a to mu dodalo odvahy. Věznice ležela na zapomenutém venkově, třebaže hustě osídleném. Ostatně, málo obydlený kraj v Číně člověk nenajde, snad s výjimkou Jin-ťiang, Kan-su a mongolských regionů. Kolem Čchung-čchingu se nacházely špatné silnice, primitivní letiště a jen málo vojenských posádek. Poblíž Ta-cu to bylo snad ještě horší, což jeho novému úkolu nahrávalo.

Strážci tábora měli kvalitní výcvik, ale postrádali přísnou disciplínu. Rychlému ozbrojenému útoku by pravděpodobně kladli minimální odpor. Kdyby zevnitř trochu pomohl, zkušeným vojákům mohla záchranná akce při troše štěstí trvat tak deset minut. Do dvaceti mohli být zase ve vzduchu a za půlkou cesty k hranici, která znamenala bezpečí. Číňané by sotva stačili zmobilizovat větší sílu.

Teď šlo o to, kolik toho Thayer vydrží. Na Chiavelliho zatím dělal dobrý dojem. Přes svůj věk se zdál být ve slušné kondici.

"Jak jste na tom se zdravím, pane doktore?"

"Celkem normálně. Tu mě bolí, tady mě píchá, znáte to. Po střeších skákat nebudu a na Mount Everest nevylezu, ale udržují nás tady ve formě. Někdo pole zorat musí."

"Co děláte? Běháte, posilujete?"

"Ráno a večer máme rozcvičku a pak jdeme běhat, když je hezky. Když ne, tak trochu cvičíme v baráku. Ředitel nevidí rád, když někdo nepracuje, a tak nám vymýšlí činnost. Třeba já se věnuju duchovním věcem. Šéf nechce, aby trestanci jen seděli, kuli pikle nebo se hádali. Nečinnost vede k přemýšlení a neklidu - což je u vězně nebezpečná směs." Thayer zaváhal. Narovnal záda. Jeho pohaslé oči se přimhouřily a provrtaly Chiavelliho. "Chcete mě odsud dostat?"

"Ano, ale má to pár háčků. Nezáleží jen na vašem zdravotním stavu, ale taky na prezidentových možnostech. Musí brát ohledy, rozumíte?"

"Jakpak ne. Vždyť to byl můj život. Politika. Zájmy. Diplomacie. Pořád to funguje stejně. Ze stejných důvodů mi ministerstvo zahraničí v osmačtyřicátém zapomělo říct, oč vlastně běží. To mě dostalo do maléru. Uznávám, byl jsem naivní."

"Číňané vás tady už nebudou držet dlouho, něco vymyslím. Snad to vyjde."

David Thayer kývl a vstal. "Musím do práce. Zatím vás tady nechají o samotě, ale zítra půjdete na pole."

"To mi řekli moji kámoši bachaři."

"Co uděláte teď?"

"Podám hlášení."

HONGKONG

V luxusním butiku interhotelu Conrad si Jon zakoupil bílý kovbojský klobouk. Zaplatil ho kreditní kartou na jedno ze svých krycích jmen - Ross Sidor z Tucsonu v Arizoně. Nasadil si klobouk, přihlásil se na recepci a dal portýrovi tučné spropitné, aby si pana Sidora zapamatoval. Jakmile osaměl v pokoji, dal se do díla. Vzal si na sebe šedé kalhoty a pestrobarevnou havajskou košili, které vytáhl z batohu. Navrch si navlékl oblek, který na sobě měl včera při návštěvě kanceláře Donk & LaPierre. Byl mu těsný, ale dalo se to přežít. Nakonec si znovu nasadil světlou paruku a za opasek na zádech si zastrčil pistoli.

Takto připraven sbalil modré sportovní sáčko, plátěné tenisky, přeložený panamský klobouk a batoh do černé aktovky. Zvedl ji a vykročil z pokoje.

V hale nespátril nikoho podezřelého. Po třídě Queensway zamířil do hloubi čtvrti Central, unášen davem chodců, kteří snad na ulici trávili celý život. Když minul první z odboček,

všiml si trojice ozbrojených mužů, kteří ho včera hledali kolem telefonního automatu v Kowloonu. Když ho zahlédli, rozprostřeli se mezi auty a chodci.

Nepokusili se k němu přiblížit a on se je nesnažil setrást.

Nikterak netajil ani svůj cíl. Pokud v něm poznali majora Kennetha St. Germaina, mohlo je překvapit, až ho uvidí se vracet do sídla společnosti Donk & LaPierre. Jon doufal, že je tím zmate.

Když před sebou uviděl vysokou budovu, prodral se davem ke vchodu. Vešel dovnitř a jeho tři stopaři zaujali pozice na protější straně ulice. Jeden naléhavě mluvil do mobilního telefonu. Jon se pousmál.

Pobočka Altman Asia zabírala horních deset pater věžáku. Řídil ji Ferdinand Aguinaldo, bývalý filipínský prezident. Kancelář měl ještě výš - ve střešním ateliéru. Jon vyjel výtahem nahoru.

Přijímací místnost zdobil zelený bambus, vysoké vyřezávané stolky a také křesílka a pohovky s vysokým opěradlem.

Filipínská recepční se zdvořile usmála. "Přejete si?"

"Jsem doktor Kenneth St. Germain. Jdu za panem Aguinaldem."

"Jeho Excellence je bohužel mimo Hongkong, pane. Mohu se zeptat, proč s ním chcete mluvit?"

"Jsem tady v zastoupení hlavního lékaře Spojených států amerických. Zajímám se o výzkum hantavirů, který v Číně provádí biomedicínská odnož firmy Donk & LaPierre." Ukázal doklady Institutu infekčních chorob a vytáhl falešný dopis z kanceláře hlavního lékaře. "Pan Cruyff zdola mě odkázal na pana Aguinalda." Recepční zvedla obočí ohromením. Chvíli si prohlížela podpis hlavního lékaře a pak se podívala na Jona. "Škoda, že tady pan Aguinaldo není. Ale třeba by vám pomohl i pan McDermid. To je generální ředitel Altman Group, velice významný člověk. Nechcete si promluvit s ním?"

"McDermid je tady?" odtušil Jon, jako by velkého šéfa znal osobně.

"Jako každý rok touhle dobou," pronesla hrdě.

"McDermid mi stačí. Dobře, zajdu za ním." Žena se znovu usmála a zvedla telefon.

Lawrence Wood vešel do elegantního ateliéru Ferdinanda Aguinalda, ředitele Altman Asia.

"Co je, Lawrenci?" Ralph McDermid se protáhl za velkým stolem a zívł.

"Přišel nějaký doktor Kenneth St. Germain s dopisem od hlavního lékaře USA. Chce

mluvit s Aguinaldem. Nahoru ho prý poslal Cruyff z Donk & LaPierre. Recepční se ptá, jestli ho přijmete, když má tak dobré doporučení." "Řekněte jí, že budu mít čas za čtvrt hodiny." Wood zaváhal. "Cruyff ho ale určitě neposlal." "Já vím. Jen jí to vyřídte. Anebo víte co, udělám to sám." "Jak si přejete." Wood se zamračil a vrátil se do sousední kanceláře. McDermid jemně stiskl tlačítko domácího telefonu. Hned měl lepší náladu. Záhadný příchod Jona Smithe mohl leccos vyřešit. "Doktora St. Germaina rád přijmu," sdělil dívce na recepci. "Poproste ho, aby počkal. Za čtvrt hodiny jsem tam." Když mu podřízená čile odpověděla, jak u ní byl zvyklý, přerušil spojení a vytočil číslo svého muže na špinavou práci. "Kde jste, Fengu?" "Venku." Feng v duchu proklínal Čchoa, kterému svěřil noční práci. Měl odpravit Smithe, ale selhal a jeho mrtvolu nenašli včas, aby mohl Feng poslat náhradu. "Naši ho viděli vcházet. Vrátil se do kanceláře Donk & LaPierre?" "Ne. Je v recepci úplně nahoře. Chce se mnou mluvit." "S vámi?" Nastal okamžik úžasu. "Jak vůbec ví, že jste v Hongkongu?" "Člověk se nestačí divit. Je to opravdu zvláštní doktor. Ještě že ho ti vaši zabijáci neoddělali. Chci zjistit, kdo za ním stojí."

21 KAPITOLA

PEKING

Malá kancelář Niou Ťien-singa, legendárního Výra, působila na majora Pchana ohromujícím dojmem. Byla strohá jako mnišská kobka. Měla prosté stěny, okna opatřená okenicemi a ošlapanou dřevěnou podlahu bez koberce. Nábytek zastupoval jednoduchý studentský stůl a dřevěné židle, jedna pro samotného ministra a dvě pro návštěvy. Na stole i zemi se bez ladu a skladu vršily stohy spisů a dokumentů, popelníky plné nedopalků anglických cigaret, jež byly Niouovou jedinou neřestí, špinavé hrnky od čaje, použité papírové talíře a další zbytky, jež naznačovaly, že majitel kanceláře je velice zaměstnaný člověk. Byl to rozpor, v němž se zrcadlil jeho charakter.

Jako dlouholetý agent uměl major Pchan pronikat do tajů složité lidské psychiky, a tak byl ve svém živlu. Mistr Niou nepřestával číst zprávu, nad níž se skláněl už před Pchanovým příchodem. Bylo slyšet jen šustění papíru, jak obracel listy. Major Pchan dospěl k názoru, že kancelář odráží duševní vyrovnanost osamělého filozofa, stejně jako věčný neklid muže činu, jež se snoubily v jednom člověku. Ano, Výr pokračoval v nejlepší tradici velikanů, kteří kdysi zahájili revoluci. Básníků a učitelů, z nichž se stali generálové. Myslitelů přinucených během dějin bojovat a zabíjet. Pchan poznal jediného z těch ctihodných mužů - samotného Teng Siao-pchinga, a to až ve značně pokročilém věku. V těch idealistických letech mezi Šanghajským masakrem a Dlouhým pochodem byl Teng pouhým mladým generálem. Major Pchan přilnul k málokomu. Považoval to za ztrátu času. Ale na Niou Ťien-singovi mu něco imponovalo.

Niou konečně přerušil ticho. V hlase měl mírnou netrpělivost, oči však nezvedl. "Generál Čchu říká, že mi chcete podat zprávu."

"Ano, pane. Považovali jsme to za nejlepší. Žádal jste přece o informace o té nákladní lodi."

"O Císařovně, jistě." Niou ukázal na své papíry. "Máte něco?" "Snad ano," odvětil Pchan ostražitě. Zkušenost ho naučila dávat si velký pozor, když měl něco slibovat vůdcům strany, natož mocným ze stálého výboru.

Niou Ťien-sing prudce zvedl zrak. Jeho čiperné oči žhnuly za brýlemi ze želvoviny jako dva uhlíky. Z ministrových propadlých tváří a jemných rysů čísel a nelibost. "Vy to nevíte jistě, majore?"

Agent rozvědky si náhle připadal jako nahý v trní. "Ale ano, mistře Niou."

Výr se opřel a prohlížel si Pchana, zavalitého mužika s drobnýma rukama, chlácholivým hlasem a shovívavým úsměvem. Jako obvykle na sobě měl konzervativní oblek západního střihu. Byl to dokonalý špion - kluzký, nenápadný, chytrý a rozhodný. Přesto, nebo právě proto, byl ovšem také výtvozem kulturní revoluce, náměstí Nebeského klidu a strnulého systému, který doprával jedinci jen málo prostoru. Za sebou měl navíc pětistiletou historii Číny, jež si cenila jedině ještě méně. Kdyby ho Niou dál tlačil k odpovědím typu ano-ne, lovec špionů by raději odpovídal záporně, než aby mu dával falešnou naději. Pokud měl z majora Pchana dostat veškeré informace o Císařovně ještě do zasedání stálého výboru, musel ho to nechat říct vlastními slovy.

Niou potlačil zklamání vzdychnutím. "Poslouchám, majore."

"Děkuji, mistře." Pchan mu vysvětlil, kdo byl Avery Mondragon a popsal jeho zmizení den před příjezdem Jona Smithe do Šanghaje.

"Vy myslíte, že ten Mondragon je, nebo byl agent americké rozvědky?"

Pchan přikývl. "Ano, a ne ledajaký. Američané zainteresovaní na tomto případu jsou vůbec zvláštní. Chovají se jako tajní špioni, ale nejsou to špioni. Nebo aspoň nepracují pro žádnou výzvědnou službu USA, kterou známe."

"Dá se to říct i o podplukovníku Smithovi?"

"Myslím, že ano. Jeho vědecká práce není jen zástěrka. Vážně je to lékař a vědec. Ale zdá se, že svoji specializaci využívá jako krytí."

"Zajímavé. Takže to jsou soukromníci? Dělají pro nějakou firmu nebo osobu?"

"Vyloučit se to nedá. Budu pokračovat v pátrání." Niou kývl. "Možná to vyjde nastejno. Uvidíme. A dál, majore?"

Pchan se rozhovořil. "V kanceláři šéfa Létajícího draka v centru Šanghaje objevila uklízečka mrtvolu muže. Jmenoval se Čao Jan-ťi. Létající drak je mezinárodní přepravní společnost se styky v Hongkongu a Antverpách." "Co byl ten Čao zač?"

"Pokladník Létajícího draka. Ale nejde jen o něj. Pohřešuje se i prezident firmy a jeho žena. On se jmenuje Ju Jung-fu, ona Li Kchuo-ni."

"Ta krásná herečka?"

"Ano, pane." Major popsal rychlý vzestup jejího manžela k bohatství a moci, jichž se dopracoval se zjevnou pomocí jejího otce, vlivného Li Ao-žunga. Výr neznal Li Ao-žunga osobně, jen z doslechu. "Aha, ovšem. Li má vysokou funkci v Šanghajské správě." vynechal však skutečnost, že Li byl také chráněncem Wej Kao-fana, jednoho z konzervativních členů stálého výboru. Wej byl nejmocnějším ze zastánců tvrdé linie a Li Ao-žung jeho politické názory plně sdílel.

"Ano," odvětil Pchan. "S Lim jsme mluvili. Čaovu vraždu ani zmizení dcery s manželem si vůbec nedovede vysvětlit. Ale..." Pchan se mírně předklonil, poposedl na okraj židle a začal vyprávět o Anovi ("Andym") Ťing-še, mladém tlumočnickovi, jenž vystudoval ve Spojených státech, byl viděn ve společnosti podplukovníka Smithe a později nalezen zastřelený ve svém autě. "To je všechno, co zatím víme."

Výr se za velkými brýlemi tvářil zasmušile. "V Šanghaji zmizí Američan. Den na to přijíždí podplukovník Smith. Pokladníka přepravní firmy někdo zabije. Šéf i jeho žena se vypaří.

A stejného večera umírá šanghajský tlumočník s americkým vzděláním. Tohle jste mi přišel říct?"

"Ještě bych dodal, že když jsme Smithe nakonec znovu našli, utekl nám a zřejmě opustil území Číny."

"To můžeme probrat potom. Ale já jsem žádal o informace o císařovně. Tak čekám." Pchan se zkroušeně opřel. "Císařovna patří firmě Létající drak." Měl to říct dřív.

"Aha." Niouovi se sevřela hruď. Tak takhle to je. "A dospěli jste k nějakému závěru?"

"Já bych řekl, že ten pokladník zjistil něco podezřelého, co se týkalo Spojených států. Vyrazil to Mondragonovi a ten tu informaci předal Američanům. Nebo se aspoň pokusil. Něco se stalo. Mondragon s největší pravděpodobností zemřel, a ta zpráva se ztratila. Smithe sem poslali, aby ji získal. Domníváme se, že Andy Ťing-še byl americký informátor, který dostal za úkol dělat Smithovi průvodce a tlumočníka."

Ministr zamyšleně našpulil rty. "To znamená..., že někdo od nás - a teď nemyslím bezpečnostní síly - je ochoten udělat cokoli, jen aby Američanům pátrání překazil. Jde tady o informaci, kterou ten pokladník odhalil a pro kterou sem teď přijel Smith. Právě ta vedla k pokladníkově smrti, zmizení Ju Jung-fua i jeho ženy a vraždě tlumočníka."

"Tak nějak bych to viděl, pane. Ano."

Niouova neblahá předtucha se potvrdila. "Co ten pokladník Létajícího draka mohl najít, že to strhlo tak nebezpečnou lavinu?" Sáhl pro cigaretu.

"Nic mě nenapadalo, dokud jste nepožádal o údaje o císařovně. Tehdy jsem zjistil, že patřila do flotily Létajícího draka. Nevím, proč jste se o ni začal zajímat, ale souvislost s případem podplukovníka Smithe nemůže být náhodná."

"Žádal jsem o informace o lodi, jejím cíli a nákladu. To je všechno, co člověk potřebuje vědět."

"Ano, pane."

Zapálil si cigaretu a neklidně z ní potáhl. "Co jste tedy zjistili?"

"Cílovým přístavem je Basra. Loď má doplout do Perského zálivu zhruba za tři dny."

"Irák." Niou potřásl hlavou. To zjištění se mu vůbec nezamlouvalo. "Co veze?"

"Podle oficiálního seznamu převáží DVD, oblečení, různé průmyslové výrobky, zemědělské nářadí a hnojiva - zkrátka nic zvláštního. Rozhodně nic, co by mělo zajímat Američany." Když to agent rozvědky dopověděl, tázavě se na Výra zadíval.

"Ale Američani se o to zajímají. A velice," vrátil mu ministr otázku. Nehodlal majorovi říkat o krizi, kterou ta loď může způsobit. Zatím o ní věděl jen stálý výbor a velvyslanec Wu ve Washingtonu. Výr doufal, že se vše vyřeší dřív, než vypukne mezinárodní incident. "Udělal jste si na to nějaký názor, majore?"

"Jestli tady jde o Císařovnu - a já se obávám, že ano - může to být jen kvůli nákladu."

"Takže myslíte, že Létařící drak podal falešný nákladový list a Američané to vědí."

"Jak jinak to lze vysvětlit?"

Vyr se nadechl a vyfoukl kouř. "Dostal podplukovník Smith, pro co si přišel?"

"To nevíme."

"Tak to musíme zjistit, majore. Okamžitě."

"Najdeme Ju Jung-fua, vyslechneme jeho tchána a prověříme Létařícího draka."

Niou přikývl. "A teď mi povězte, jak vám podplukovník Smith mohl už podruhé vyklouznout, když neumí čínsky a nikdy tady nebyl!"

"Podle nás mu pomáhala buňka ujugurského odporu. Moji agenti je hledají, ale Ujguři se schovávají ve starých řadovkách. Jsou tam jako krysy ve stoce, hrozně těžko se chytají. Policie je nebere moc vážně, hlavně proto, že jich je tak málo. Proto se teď vymkli kontrole. Jsou inteligentní, přizpůsobiví a drzí, prostě krysy."

"Asi jich není tak málo, jak bychom chtěli," pravil Niou. "Jak Smithovi pomohli?"

"Schovali ho v těch svých domech a pak se jim ho zas podařilo propašovat ven. Dál už toho moc nevíme, jen útržky. Silniční patrola si pamatuje, že pouštěla tlupu Ujgurů v terénním autě. Dva z nich měli povolení k dlouhodobému pobytu v Šanghaji a jako takoví se samozřejmě mohli volně pohybovat po Číně. Později byla slyšet střelba na pláži v zátoce Chuang-čou mezi Tin-šanem a Čcha-pchu. A dneska ráno jedna z našich hlídkových lodí ohlásila, že se u břehu vynořila americká ponorka. Bylo to brzy potom, co utichla palba."

Niou mlčel. Pokuřoval. Nakonec kývl. "Díky, majore. Pokračujte v pátrání. Je to priorita číslo jedna."

Major Pchan zjevně odcházel nerad, jako by chtěl na místě vyřešit všechny nezodpovězené otázky. Byl to však spořádaný státní zaměstnanec, a tak vstal a narovnal své podsadité tělo. Uhladil si módní sako. "Ano, pane."

Když za sebou agent zavřel dveře, Niou odložil cigaretu. Opřel se a chvíli se jen tak houpal na židli. Přemítal, o co asi musí jít, když Američané vyslali ponorky až téměř k čínským břehům a nasadili na Císařovnu válečnou loď. Situace měla trpkou pachut.

Ustaraně zavrtěl hlavou a přemýšlel o přestřelce na pláži a ctižádostivém Li Ao-žungovi, který zřejmě pomohl svému zeti k velkému úspěchu v podnikání. Pak se zamyslel nad tím, o čem nemohl říct majoru Pchanovi, generálu Čchu Kchua-žungovi ani nikomu jinému ve straně a vládě: o své tajné snaze otevřít Čínu všem příležitostem, jež svět nabízí.

Přepadla ho trudnomyslnost. Vzpomněl si, jak za jeho mládí předseda Mao květnatě vyprávěl o své touze po prostých dnech před rokem 1949, kdy mohl jen psát básně a bojovat s nepřáteli Číny. Potom uvízl v pasti špinavých mocenských intrik a zájmu. Niouovi ležel na srdci podpis smlouvy o lidských právech, která podle něj mohla znamenat lepší život pro všechny. Měl však tušení, že dohoda má ve veřejném sektoru mnohem víc odpůrců než příznivců. Jak by ne, když se proti ní stavěla i řada vysokých představitelů... na obou stranách oceánu.

HONGKONG

Jon Smith se zdvořilým úsměvem usedl do jednoho z vysokých křesel v předsálí střešních kanceláří společnosti Altman Group. Zaslechl, jak Ralph McDermid říká recepční, že ho přijme. A tak čekal. Otevřel aktovku, jako by chtěl nahlédnout do svých poznámek.

Náhle zaklapl víko a vyskočil. "Sakra! Promiňte, to mi ulítlo, slečno. Asi jsem dole v Donk & LaPierre nechal blok." Podíval se na hodinky a poté na leštěné pendlovky, jež stály v rohu. "Pan McDermid přijde za čtvrt hodiny. Za deset minut jsem zpátky."

Než recepční stačila něco říct, rozběhl se s aktovkou k výtahům. Zabodl prst do tlačítka a nastoupil do prázdné kabiny. Než dveře zaklaply, usmál se a zamával zaskočené ženě. Měl málo času, a tak tiše popoháněl výtah. Vystoupil o dvě patra níž a spěchal chodbou, až našel veřejnou toaletu. Tam ze sebe shodil oblek a vzal si světle modré sportovní sako, modré plátěné tenisky a slaměný klobouk, které vytáhl z aktovky. V šedých kalhotách a křiklavé košili vypadal jako americký turista, jenž má víc peněz než vkusu. Sbalil oblek do tašky, a tu zastrčil do batohu. Nasadil si ho na záda a vyklouzl ze dveří.

Cestou uvažoval, co asi zjistí. Jisté tušení měl. Vešel do jiného výtahu a stoupl si do zadního kouta. V kabině se zatím střídali úředníci, kteří také mířili dolů. Když zdviž konečně sjela do mezipatra, Jon se prodral houfem lidí, kteří pokračovali až do vstupní haly.

Vystoupil z výtahu. Vnitřní stěnu mezipatra lemovaly skleněné dveře drahých butiků, cestovních kancelářů a papírnicků. Vnější hráz tvořila jen mramorová zídka do výšky pasu, protatá tlustými sloupy podpírajícími první patro. Nabízel se odsud dobrý výhled na rozlehlý vestibul. Jon vklouzl za jeden z pilířů, odkud viděl mramorové schody stoupající do mezipatra, výtahy i vchod do budovy. Netrpělivě čekal. Náhle se na scéně objevil velký Číňan, jenž řídil útok v Šanghaji. Feng Tun. Právě vcházel prosklenými dveřmi, následovaný třemi chlapy, které Jon také poznával. Poprvé si mohl Fenga pořádně prohlédnout: byl bledý, jako by mu pod kůží ani neproudila krev. Měl velice krátké rusé vlasy s jasně bílými skvrnami. Byl menší, než si Jon myslel, když ho viděl ve tmě. Na Chana byl přesto vysoký, možná 185 centimetrů, a svalnatý. Mohl vážit tak devadesát kilo. Zastavil se kousek za dveřmi a prohlížel si halu, jako by něco hledal - nebo někoho.

Ralph McDermid nasadil svůj vyhlášený bodrý úsměv a vyšel ze soukromého výtahu. Zastavil se a rozhlédl po doktoru St. Germainovi. V luxusní přijímací místnosti však seděla jen recepční. McDermid nevěřil svým očím. Zamračil se na ni. "Kde je?" "Ehm, pane McDermide. Je mi to moc líto, ale doktor St. Germain spěchal dolů k Donk & LaPierre. Zapomněl si tam notes. Hned tady bude." Podívala se na hodinky. "Jéé. Říkal, že bude pryč deset minut, ale už je to čtvrt hodina. Mám zavolat a zjistit, co se stalo?" "Ano. Ale stačí, když se zeptáte, jestli tam je, nebo byl. Nic víc. Nevolejte ho k telefonu, ani ho neposílejte nahoru." Ten člověk skutečně mohl jít z nějakého důvodu do kanceláře Donk & LaPierre, to se nedalo vyloučit. Recepční vytočila číslo, zeptala se a zavěsila. Pak zmateně pohlédla na McDermida. "Prý tam není, ani nebyl." Dveře výtahu za McDermidem se rozestoupily. Když se otočil, právě z nich vycházel Feng Tun. V ruce držel devítimilimetrový glock, který v jeho velké tlapě vypadal jako hračka. Recepční vykulila oči hrůzou. Pistole ji doslova zhypnotizovala. Feng se šeptem zeptal: "Kde je?" "Pryč," odpověděl McDermid otráveně. "Před čtvrt hodinou odešel." "Pořád je v budově," konstatoval Feng. "Mám tady hlídky. Ven se nedostane. Je v pasti." Jon byl napjatý jak struna, ramena ztuhlá, svaly připravené k boji. Zůstal však ukrytý za sloupem v mezipatře a prohlížel si vestibul pod sebou. Když Feng Tun udělal pokyny svým třem pistolníkům, nastoupil do výtahu. Číslo nade dveřmi naznačovalo, že vyjel přímo do střešního ateliéru. I když Jon jisté tušení měl, přesto jím to otřásl: zdálo se čím dál pravděpodobnější, že ho Ralph McDermid chtěl zdržet nahoře, aby mohl přivolat zabijáky. Což znamenalo, že prezident a generální ředitel Altman Group pravděpodobně nehrál v krizi kolem Císařovny jen obchodní roli, ale důvěrně znal i její krvavé stránky. Tři lovci v hale zaujali nenápadné pozice, odkud měli přehled o všech východech. Když se Feng vrátil, zdálo se, jako by nevystoupil z výtahu, ale zjevil se mávnutím kouzelného proutku. Nenápadným gestem u boku pokynul ostatním a všichni čtyři se sešli v rohu za palmami v ozdobných květináčích. Radili se a pozorovali každého, kdo procházel kolem. Feng náhle zvedl zrak k mezipatru a ustálil pohled na sloup, za nímž se schovával Jon. Smith pomalu couvl. Zkontroloval si oblečení od havajské košile po modré tenisky. Narazil si klobouk víc do čela a zasunul pistoli za opasek na zádech pod sakem. Pak vykročil ke schodišti. Sotva znatelně přitom ohýbal kolena a špičky bot tlačil dovnitř, což propůjčovalo jeho chůzi lehce zženštilý dojem. Na zabijáky se ani nepodíval, zato oni ho zaujatě sledovali. Ztuhlý napětím čekal, až mu jeden z nich zastoupí cestu. Když je míjel, ucítil na zádech čísi žhavý pohled. Vyšel prosklenými dveřmi ven. Předpokládal, že ho zastaví. Když se tak nestalo, zažil okamžik překvapení a pak úlevy. Přešel na druhou stranu ulice. Denní světlo bylo najednou jasnější a přívětivější. Schoval se do stínu a čekal.

22 KAPITOLA

Když Ralph McDermid konečně opustil budovu bočními dveřmi, už padal soumrak. Feng Tun a jeho lovci odešli dávno, hezky jeden po druhém, zřejmě do další akce. Hongkongské ulice zatím zaplnily davy lidí spěchajících domů. Jon se mezi ně mohl snadno vmístit. Během odpoledne vzdušná vlhkost trochu ustoupila, a tak byl boj s lidskou vřavou o něco snesitelnější. Jon měl co dělat, aby udržel generálního ředitele na očích. McDermid došel jen na stanici metra Central. Jon vyčkal dvacet vteřin, koupil si lístek a vydal se za ním. Na nástupišti nebylo tak husto. Jon se zastavil a zkoumal, jestli šéfa

firmy nesleduje ještě někdo jiný - slídl, či nenápadný bodyguard. Nikoho však nespátril.

Když vlak přijel, McDermid nastoupil do vagonu. Jon vklouzl druhými dveřmi za ním. McDermid se proplétal dopředu, až si vyhlédl místo na jedné z nerezových laviček. Posadil se a zíral do neznáma. Nevšímal si mlčících unavených spolucestujících ani barevných reklam připomínajících, že se ostrov vrátil pod čínskou správu. Nápis totiž nebyly v angličtině jako dřív, ale výhradně v místních znacích.

Jon se dal opačným směrem. Chytil se tyče a sledoval McDermidův odraz v okně. V duchu se podívil, že někdo tak bohatý vůbec jede metrem. Proč asi? Možná je to jen kousek. Nebo nechce používat služební auta a personál v cizím rajonu. Třeba ho unavuje bláznec panující v ulicích. Chce ušetřit. Nebo spíš nechce, aby někdo věděl, kam jede, ani šofér nebo taxikář.

Cesta plynula nečekaně hladce. McDermid se ani jednou nerozhlédl. Zjevně se nebál, že by se na něj někdo pověsil. Vystoupil o pár zastávek dál ve stanici Wan-čchaj. Jon znovu počkal až do poslední možné chvíle, když už byl ředitel dobrých patnáct metrů daleko, a proklouzl zavírajícími se dveřmi. Chvatně vyšel na Hennessy Road. McDermid krácel, co noha nohu migne, a vypadal naprosto uvolněně. Vedl Jona bývalou honkongskou čtvrtí červených luceren. Na oblast, kterou kdysi neblaze proslavil sex a drogy, přišly těžké časy. Následkem toho podlehla rozpínavosti vzkvétající finanční čtvrti. Vyrůstaly zde stále nové mrakodrapy a luxusní hotely žádaly za noc přes tři tisíce dolarů. A také je dostávaly.

McDermid se s rukama v kapsách procházel po neonem osvětlené Lockhart Road, kde přežívala většina zbývajících obchodů se sexem. V těchto místech zůstala Wan-čchaj věrná svým vykřičeným tradicím. Dívky postávaly kolem dveří barů a dělaly nacvičené psst na každého muže, který nevypadal jako úplný žebrák. Byly tu křiklavé noční podniky, striptýzové bary, diskotéky i divoké anglické a irské hospody. Cedule, náhončí, neony a další vějičky vybízely vyhládlé a opuštěné k ukojení žádosti, dnes stejně jako před lety.

Jon s McDermidem však zašlým doupatem rozkoše věnovali pramalou pozornost. Jon si stále lámal hlavu, kampak ředitel asi jde - a proč.

McDermid konečně zabočil do postranní uličky a zmizel v cihlové kancelářské budově, jež se krčila ve stínu nablýskané kolegyně ze skla a oceli. Průchod byl úzký. Prodáváci si v něm právě rozkládali náčiní. Chodníky lemovaly erotické podniky, sex shopy a tetovací salony. Z cihlového domu se valil neutuchající proud kancelářských zaměstnanců a nižších manažerů mířících domů do tmavoucích kopců a předměstí. Dokonalý obraz kulturní schizofrenie, již čtvrt trpěla. Jonova zvědavost rostla. Nenápadně vplul do živé řeky a proklouzl dovnitř. Ralph McDermid stál v hale obložené mramorem před řadou elegantních výtahů. Když kabína vychrlila hlouček lidí, vešel dovnitř. Ocítl se tam sám, všichni ostatní totiž vystupovali. Jon znovu sledoval svítící čísla pater na ukazateli nade dveřmi. McDermidův výtah se zastavil v desátém podlaží a pak sjel dolů.

Jon vešel do jiné kabiny a stiskl tlačítko. V jedenáctém podlaží chvatně vystoupil a seběhl po požárním schodišti. Když dorazil o patro níž, rozhlédl se po mramorové chodbě. Kam se McDermid poděl?

Rychle couvl. Z jedné z kanceláří vyšly tři ženy a zamířily k výtahům. Jon se tiskl ke stěně schodiště a napínal uši, řeči úřednic však nerozuměl. Zalitoval, že se nenaučil čínsky.

Než stačil znovu vyhlédnout ven, po mramorové podlaze zaklapaly jiné kroky. Zastavily se u výtahu, kde trojice žen stále klábosila. Další dveře se otevřely a zavřely a chodba znovu ztichla... až na lehké šustění těsně za ústím schodiště.

Jon se opět podíval za roh. Ve dveřích na úplném konci haly zmizela Číňanka v černých šatech a kuželovitém slamáku, jaké nosí selky z venkova. Ale kde je McDermid? Chystal se vyrazit na obhlídku, vtom však odkudsi zprava zaslechl hlas, který pravděpodobně patřil řediteli. Pochmurně se usmál, vytáhl berettu a opatrně vstoupil do chodby.

U každých dveří se na chvíli zaposlouchal. všechny byly stejné - levné, s ocelovými šterbinami na poštu a jmenovkami pestré směsice nájemců, od účetních po začínající internetové firmičky, od zubařských ordinací po sekretářské služby. Zpoza některých zněly tlumené hlasy, za jedněmi vyhrávalo rádio. Už se začínal bát, že McDermida ztratil, když ho znovu uslyšel.

Zpomalil. Tiché zvuky vycházely od dveří, jež v čínštině a angličtině hlásaly: DR. JAMES ČCHOU, AKUPUNKTURA & SHIATSU. Ralph McDermid si nejspíš dopřával akupunkturu, nebo masáž shiatsu, případně obojí. Ale proč by se sem trmácel metrem a pak ještě kus pěšky? McDermid neměl nijak valnou kondici. Nebo ho přivedl jiný důvod? Možná to byla zástěrka pro starý dobrý "masážní salon".

Jon usilovně přemítal. Přikrčil se a nahlédl dovnitř škvírou pro poštu. Skromné recepce vévodila levná křesílka a stoly z umělé hmoty. Gauč měl přehnaně nadité čalounění a bambusovou konstrukci. Na stolicích a pohovce ležely čínsky i anglicky psané časopisy. Nikde nikdo. Tak odkud ten hlas vycházel? Nepřeslechl se?

Se zbraní v ruce vzal za kliku a vkradl se dovnitř. Tehdy si všiml druhých dveří. McDermidův hlas zazníval z místnosti za nimi.

Jon se začal usmívat. Náhle však nastalo hrobové ticho. Hovor v kanceláři umlkl. Dva lidé uvnitř – McDermid a doktor či masér – by přece měli vydávat nějaký zvuk...

Jonovi se sevřela hrud. Napadla ho jiná odpověď na otázku, proč se McDermid vydal metrem a pak po svých. Třeba tušil, že bude mít společnost. Mohl očekávat právě Jona. Nedalo se vyloučit..., že ho vlákal do pastí.

Jon se otočil, skočil za pohovku a připravil si pistoli.

V příštím okamžiku se dveře z chodby rozlétly. Zámek i panty povolily ve spršce třísek. Do otvoru vběhli dva ozbrojení muži, kteří Jona pronásledovali už předtím.

Smith dvakrát vystřelil. Jeden z chlapů padl na obličej a zanechal na linoleu krvavou šmouhu. Druhý uskočil zpátky do chodby. Jonova rána ho minula.

Jon se vyplížil z úkrytu. Druhý útočník znovu vrazil do místnosti a mířil pistolí na gauč. Jon však už byl na půli cesty ke dveřím, kde ho střelec nečekal. Jednou vypálil. Tentokrát se ozvalo bolestné zachroptění a po něm kletba. Zabiják padl naznak.

Jon se ostražitě přikradl k vyraženým dveřím a skrčil se. Kdyby někdo vešel do recepce druhými dveřmi, chvíli by mu trvalo, než by si ho všiml a vystřelil.

Vpředu v chodbě se dva muži právě skláněli nad kolegou, který seděl opřený o zeď. Vedle něj se tvořila loužička krve, pod místem, kam ho Jon zasáhl.

Ozbrojenci se zlostně ohlíželi po kanceláři, odkud je Jon sledoval.

Smith se rozběhl ke gauči, překlopil ho na bok a přisunul ke dveřím. Pak za něj skočil a padl na podlahu.

Z chodby zaslechl tiché kroky. Lovci se blížili. Zůstal u země. Odpočítal deset vteřin, vstal a skolil jednoho z mužů, který v hlubokém přikrčení vrazil dovnitř.

Místností obloženou mramorem se rozlehl bolestný výkřik. Náhle se prudce otevřely druhé dveře kanceláře. Střely se zarývaly do bambusu i čalounění pohovky. Jon znovu zalehl a čekal. Srdce mu bušilo až v krku. Dveřmi nakonec proskočil chlap s drobným samopalem v rukou. Jon vypálil. Střelec odlétl k velkému oknu a zřítíl se dolů. Zvenčí se nesl jeho slábnoucí řev.

Jon se opět zvedl nad gauč a nahlédl do haly. Blížili se – tentokrát tři. Dvakrát vystřelil a útočníci chvatně ustoupili, ale na jak dlouho? Měl ještě jeden zásobník, dobře však věděl, že další

vpád už bude organizovanější a přijde současně z obou dveří. To by byl jeho konec. Zastřelili by ho, nebo zajali. Nevěděl jistě, co vlastně chtějí.

Na čele mu vyvstal pot. Opíral se o koleno a čekal na další útok z vnitřní kanceláře. Do místnosti rázem vběhli dva muži. Byli rychlejší a chytřejší než ti předtím, a okamžitě uskočili do stran. Jon pokropil křesla, stolky i stěny. Když mu došly náboje, zacvakl poslední zásobník – a oni zmizeli.

Skutečně? Náhle třeskly další rány. Otrásaly zdmi. Ale odkud vyšly? Z haly, nebo kanceláře? A kam se poděly projektily? Pohovku, za níž se krčil, žádný nezasáhl a kolem nic neprolétlo. Padnout k zemi, nebo zůstat klečet? Když se ozvala další salva, uvědomil si, že hluk vychází z chodby. Zvláštní, nestříleli na něj.

Zvedl se a zkontroloval situaci. Byli čtyři, včetně těch dvou z kanceláře. Pátý a šestý – oba ranění – leželi v jednom z výtahů se zablokovánými dveřmi.

Zbývající čtyři pronásledovatelé pálili směrem od něj, na druhý konec chodby.

Vtom se jeden otočil a vystřelil po Jonovi, aby mu zabránil v postupu.

Jon opětoval palbu, vstával a zase klesal. Náhle se ozvalo zaklení, šramocení a bouchnutí dveří. Nohy spěšně dusaly pryč. Jon poslouchal. Výtah se zavřel. V chodbě i vnitřní místnosti nastalo naprosté ticho. Vážně se stáhli? Nebo to byl další trik?

Opatrně se vyklonil do chodby. Byla prázdná. Stará budova vrzala. Odkudsi z jiného patra se ozvalo spláchnutí záchodu. Jon se nadechl. Otřel si čelo rukávem a prohlížel si bezvládného muže, kterého zastřelil. Stále ležel roztažený na podlaze recepce. Odplížil se k němu po čtyřech. Chlap byl mrtvý a v kapsách neměl žádné doklady.

Jon zklamaně vyskočil a spěchal do kanceláře. Našel zde masážní stůl, skříňku, židli a přenosné rádio s CD přehrávačem. Všechno bylo provrtané kulky.

Rozbitým oknem, z něž vypadl jeden ze zastřelených mužů, svištěl dovnitř vítr. Dole se rozječely sirény. Hongkongská policie byla na cestě.

Spatřil ještě jedny dveře do chodby. Byly otevřené. Rozběhl se k nim a opatrně vyhlédl ven. Hala byla pořád pustá, po podlaze vedla k výtahu stopa krve a nábojnic. S berettou v obou rukou vykročil k výtahům. Těkal pistolí z místa na místo a mířil k posledním dveřím v hale, rovněž otevřeným. Skočil do nich a zacílil. V hledáčku se objevila čínská vesničanka v černých šatech a slamáku, kterou předtím zahlédl ze skryše na schodišti. Seděla na podlaze zády k psacímu stolu se zatahovací roletou. U boku měla mobilní telefon. Oběma rukama svírala devítimilimetrový glock a mířila na něj. Zvláštní selka.

"Co jste zač?" zeptal se.

Dokonalou americkou angličtinou mu odpověděla: "Tak teď už mi je to jasné. Ty sis prostě řekl, že mi budeš kazit všechny akce. Lepší chvíli sis fakt vybrat nemohl." Mluvila rozčileně, ale usmívala se.

"Randi?"

"Nazdar, vojáku." Sklopila zbraň.

Také dal pistolí dolů a zíral. "Já nevěřím svým očím. CIA má čím dál lepší převleky." Odsud tedy vycházela druhá střelba. Randi udělala úhybný manévr, který ho zachránil.

Jediným hbitým pohybem se zvedla ze země. "Nejsou to sirény?"

"Jo. Bude lepší vypadnout."

PEKING

Z kvetoucí zahrady bývalého císařského sídla se linula vůně kamélií. Niou Tien-sing alias Výr se opíral a zlostně naslouchal diskusi na zvláštní večerní schůzi stálého výboru. Musel zapojit rozum na plné obrátky, aby kromě problémů s císařovnou zvládl i svůj běžný program. Nemohl si dovolit ukázat ostatním špatnou náladu.

"Nejdřív ten špión z Ameriky, který nám, jak se zdá, utekl," postěžoval si Wej Kao-fan se zachmuřením, jež dodávalo jeho kamenné tváři aspoň trochu lidský rozměr. "A teď dokonce americká válečná loď - jak se jmenuje, John Crowe? - naruší naše práva v mezinárodních vodách! To je vrchol!" Typická řeč stranického ještřába.

"Jak přesně podplukovník Smith uprchl?" zeptal se Sung Žiu-ju, jeden z mladších členů stálého výboru.

Niou klidně odvětil: "To právě vyšetřujeme."

"Jak to vyšetřujete?" zajímal se Wej. "Ustavili jste nějakou zbytečnou komisi, jak se to dělá v Evropě?"

Niouův hlas zněl najednou nabroušeně. "Chcete se přihlásit? Pokud ano, pak takovou komisi s radostí založím a pokládám bych si za čest vás v ní přivítat."

"Máte důvěru nás všech, Tien Singu," zavrnl Si Ťing-nu vemlouvavým hlasem obchodníka s hedvábím.

Do rozepry zasáhl generální tajemník. "Tyto záležitosti se dotýkají nás všech. Já osobně bych měl rád jasno v jedné věci. Mávají Američané velkou rooseveltovskou holí, nebo už brousí kennedyovské meče?"

"Podrobnou zprávu o útěku podplukovníka Smithe dostanete zítra," slíbil Niou.

"A co ta fregata, která sleduje naši nákladní loď?" Tajemník nahlédl do papírů rozložených na dlouhém stole. "Císařovnu, pokud se nepletu."

Niou přikývl. "Říkáte to správně. Patří společnosti Létaující drak."

Výr loupł okem po Wejovi, jelikož prezidentem Létaujícího draka byl zeť jednoho z jeho největších chráněnců. Weje však Niouova věta nikterak nevzrušila, nenechal ani brvou.

Niou tedy pokračoval: "Je registrovaná v Hongkongu. Udělal jsem prověrku Létaujícího draka. Ukázalo se, že firmu řídí jistý Ju Jung-fu ze Šanghaje a císařovna je na cestě do irácké Basry." Wej stále mlčel. Když už nepřiznal, že Jua zná, mohl aspoň připojit nějaký komentář.

"Do Iráku?" zbystrčil Pchao Pcheng, tajemníkův starý šanghajský souputník.

"Co veze?" chtěl vědět Chan Meng-su, další z mladších činitelů.

"Nad skutečným nákladem visí otazník," pravil Niou a vysvětlil možné spojení podplukovníka Smithe s císařovnou. "Smith přijel do Šanghaje něco hledat."

"Musí přece existovat nákladový list. Co na něm stojí?" zeptal se Wej Kao-fan.

Niou mu odrecitoval seznam neškodného zboží z oficiálního dokumentu.

"No vidíte," zavrčel Wej zlostně. "Američtí tyrani jako obvykle ukazují svaly, aby udělali dojem na vlastní lidi, Evropu a slabší země. To už známe. Opakuje se nám tady případ Jin-che, a tentokrát nesmíme připustit, aby vstoupili na palubu. Jsme silná nezávislá země, mnohem větší než Spojené státy, a musíme jejich válečnému štvání učinit přítrž."

"Tentokrát," nenechal se zviklat Niou, "by na palubě císařovny opravdu mohl být kontraband. Chceme, aby takový materiál doplnil do Iráku s naším vědomím, či dokonce svolením?" Koutkem oka Weje dál pozorně sledoval. Nechtěl, aby dostal

podezření, že ví o jeho vztahu k Létajícímu draku. Tu informaci mohl využít později, čas však ještě nenazrál. Základ Výrova úspěchu tvořily dvě věci: trpělivost a správné načasování.

"Proč se tak domníváte?" zeptal se Ši Ťing-nu. Jeho úlisný tón se náhle vytratil.

"Podplukovníka Smithe by sem neposílali jako agenta. To by nemělo velkou logiku. Ale dovedu si představit, že zrovna pobýval na Tchaj-wanu a mohl se na pozvání okamžitě dostat do Číny, což se hodilo. Zatím nevíme, proč vlastně přišel, ale určitě jde o něco zásadního a neodkladného."

Generální tajemník se zadumal. "Chcete naznačit, že možná dostal za úkol odhalit pravdu o nákladu Císařovny?"

"To by odpovídalo."

"Tím spíš nesmíme Američanům dovolit, aby se do toho pletli," prohlásil wej.

"Pokud jsou ta obvinění pravdivá, svět by si na nás ukazoval prstem."

"I kdybychom nic nevěděli a byli v tom nevinně?" zeptal se Niou.

"Kdo by nám to věřil?" namítl Ši Ťing-nu. "A i kdyby, ukázalo by to naši slabost a zranitelnost. Vypadalo by to, že si nedokážeme ohlídat vlastní občany a potřebujeme dohled Američanů."

Sung Žiu-ju se zatvářil vážně. "Tentokrát asi budeme muset ukázat naši sílu, tajemníku."

Pchao Pcheng přikývl a po očku sledoval hlavu státu. "Přinejmenším je potřeba vymyslet, jak reagovat na jejich hrozby."

"Možná máte pravdu," usoudil tajemník. "Kdo souhlasí?"

Niou Tien-sing přimhouřenými víčky počítal ruce. Sedm. Dvě z nich přitom nevlétly tak vysoko a odhodlaně jako paže wej Kao-fana, Ši Ťing-nua a Pchao Pchenga. Tajemník ruku nezvedl, ale na tom nezáleželo. Kdyby byl proti, nevyzýval by k hlasování.

Pokud chtěl Niou zachránit smlouvu o lidských právech, měl před sebou nelehký úkol. Hrozil se pomýšlení, co všechno bude potřeba zachraňovat, pokud některá ze stran konfliktu stiskne spoušť.

23 KAPITOLA

ARABSKÉ MOŘE

Průzračně čistý vzduch nad Arabským mořem se začínal tetelit horkem. Poručík Moses Canfield se opřel o zábradlí na zádi a užíval si čerstvého povětří, než bude muset sejít do řídicího centra fregaty John Crowe, kde ho čekala služba. Císařovna, kterou sledovali už téměř čtyřicet hodin, se rýsovala na obzoru. Stále mířila do Basry. Jen důstojníci věděli, kam Císařovna pluje a co údajně převáží. Měli rozkaz to nikomu neříkat. Tajnůstkářství Canfieldovi na klidu nepřidalo, v noci nemohl usnout.

A teď se mu nechtělo dolů. Vždycky trochu trpěl klaustrofobií, což mu bránilo ucházet se o službu na ponorce. Hlavou se mu honily tísnivé obrazy. Představoval si, že je uvězněný v podpalubí a nemůže ven, zatímco se Crowe beznadějně potápí po zásahu raketou. Navzdory rostoucímu žáru se zachvěl. Pak si připomněl, že se musí ovládat.

Jeho nervozitu prohloubilo důrazné kázání od komandéra Chervenka, že je třeba loď trpělivě a ostražitě sledovat, dokud nebude jisté, že skutečně mění kurz a nejde jen o krátkodobou odchylku.

"Nikdy dopředu nevíte, co nepřítel udělá, pamatujte na to, poručíku," varoval ho Chervenko. "Než dáte v sázku svoji loď, získejte informace. Vžijte se do kůže toho druhého a uvažujte, jak se asi zachová. A vždycky koukejte, ať si nespletete cíl."

"Provedu, pane," odpověděl Canfield. Cítil ponížení a měl na komandéra trochu vztek.

Záblesk prchlivosti, jak už to tak bývá, Canfielda rozptýlil a aspoň dočasně zaplašil klaustrofobii. Pohlédl na hodinky, odvrátil se od zábradlí a spěchal dolů na své místo v přeplněném komunikačním a řídicím středisku.

Radista Fred Baum pohodlně seděl v křesle a popíjel kokakolu bez cukru. Na obrazovce od včerejšího večera nebylo nic kromě Císařovny. Vzrušení z pronásledování, jež Canfieldovy lidi dosud drželo ve střehu, pomalu vyprchávalo. Čekal je další den s jedinou tečkou na radaru, případně vzdálenou siluetou, pokud byl člověk zrovna na palubě. Mezi členy posádky se vkrádala nebezpečná nuda.

Canfield se rozhodl, že jim dá podobnou přednášku, jakou slyšel od kapitána.

"Tak vážení, probereme si situaci. Kapitán Císařovny může každou chvíli něco podniknout. Nikdy nevíte nic dopředu, jasný? Může vám to připadat jako otrava, ale během sekundy ta loď může namířit rovnou na vás. Neznáme výzbroj Číňanů ani jejich záměry. Třeba tam mají kanón nebo rakety. Pořád musíte uvažovat, co

jejich kapitánovi asi běží hlavou."

"Ano, pane." "Máte pravdu, poručíku." "Kéž by tak něco udělali." "To neříkejte dvakrát." "Já jen že..." "Počkat!"

Výkřik se ozval od monitoru, za nímž seděl Baum. Hodnou chvíli ho nikdo nebral v potaz. Radistovo varování vnímali jen jako další z řady unavených stesků na nečinnost. Téměř současně se otočili.

"Podejte hlášení, poddůstojníku!" vyštěkl Canfield. "Něco mám!" Byl příliš rozrušený, než aby si vzpomněl, že má Canfielde oslovovat ,pane'. "Myslím, že je to nová loď!"

"Tak moment, Baume." Canfield se mu naklonil přes rameno. "Vy myslíte?"

Radista ukázal na drobnou tečku, jež se objevila a zase zmizela na okraji obrazovky v závěsu za jejich fregatou. "Je dost hluboko ve vodě, poručíku. Skoro ji není vidět." "Kde?"

"Přímo na zádi." "Jak daleko?" "Tak patnáct mil."

Canfield otočil hlavu. "Rádio?"

"Nic, pane."

Poručík se znovu sklonil. Puntík zmizel. "Kam se vypařila?"

"Pořád tam je, poručíku. Jak říkám, je dost nízko, takže ji zakrývá rozbouřená hladina. Věřte mi, nikam nezmizela. Blíží se k nám!"

Radista přešel rukou po obrazovce, ale Canfield téměř nic neviděl. "Určitě to není nějaká povětrnostní odchylka? Třeba jen rozvířená voda?"

"Ne, pane." Baum se však zarazil. Tak jistý si zase nebyl. "Je jen hrozně malá."

"A blíží se?"

"Ano, pane. Teda, my spíš zaostáváme, protože plujeme stejnou rychlostí jako ty necky vpředu."

Canfield věděl, že Císařovna může dosáhnout rychlosti nanejvýš patnácti uzlů za hodinu, a to byl opravdu strop.

"Sakra!" Baum upřeně zíral na obrazovku. "Ted znovu zmizela." Zvedl oči k

poručíku Canfielldovi. "Ale určitě jsem ji viděl, pane. Pohybovala se..."

"Poručíku!" zařval hlavní technik sonaru Matthew Hastings.

"Co je, Hastingsi?"

"Já ji taky zachytil. Přímo na zádi!" Hastings zvedl sluchátka.

Canfield si je přiložil k uchu. "Jak daleko?"

"Přesně v místě, kde byl ten Fredův objekt."

Canfield otočil hlavu. "Baume?"

"Na radaru pořád nic, pane."

Poručík šlehl pohledem po Hastingsovi. "Rychlost?"

"Dvacet uzlů, možná dvacet dva."

"A není to velryba?" Vyloučit se to nedalo. Velká velryba plující na hladině.

Hastings pokrčil rameny. "Možná, ale ty obvykle neplavou tak rychle, pokud je nic nevyplaší. Pozor!" Technik sonaru naklonil hlavu, jako by tak mohl lépe slyšet. "Vrtule, pane. Má to motor."

Canfield zvýšil hlas: "Určitě?"

"Kurva, poručíku. Je to ponorka. Blíží se k nám!"

Všechny hovory rázem ustaly, jako by někdo vypnul zvuk na dálkovém ovladači. V komunikačním a řídicím středisku se rozhostilo hrobové ticho. Canfield zaváhal. Musel to být stejný objekt, jakého si všiml Baum na radaru - ponorka, již čněla nad hladinu pouze velitelská věž. Nyní zmizela z monitoru, protože se ponořila. Udělala by to, pokud by nechtěla zaútočit? Hlavou mu zaduněla slova komandéra Chervenka - než něco podniknete, musíte mít jistotu, naprostou jistotu.

"Dokážete určit typ, poddůstojníku?"

"Ne, pane." Hastings byl celý nesvůj. "Má jen jeden šroub, to vím určitě. Motor běží tiše, ale trochu nepravidelně. V životě jsem ho neslyšel." Ještě chvíli napínal uši. "Ta ponorka není naše. Za to dám krk."

"Konvenční, nebo jaderná?"

"Určitě jaderná, ale ne sovětská, chci říct ruská. Jejich zvuk znám. Je to malá ponorka, útočná, nukleární." "Nemůže patřit Britům?"

Hastings zavrtěl hlavou. "Na to je moc malá. Zní úplně jinak." Znovu zvedl oči k poručíkovi. "Kdybych si měl tipnout podle toho, co nás učili při výcviku, řekl bych, že je to stará čínská ponorka typu Chan. Dělají na nových, ale neslyšel jsem, že by už nějakou vypustili. Navíc vrčí jako starší stroje."

Hastings dál poslouchal v houstnoucím tichu. "Blíží se, poručíku."

"Jak je daleko." "Deset mil."

Canfield kývl. Měl sevřené plíce, že sotva dýchal, přesto křikl: "Sparksi, zavolejte na můstek! Fofrem!"

Komandér Chervenko na lávce tiše řekl korvetnímu kapitánu Bienasovi. "Můstek je váš, Franku. Připravte se k akci. Všichni na místa. Já jdu dolů."

"Provedu, pane."

Chervenko sestoupil po schůdcích, vešel do řídicího střediska a kývl na poručíka Canfielda. "Poslouchám, Mose."

Canfield mu vyložil, co se stalo od okamžiku, kdy Baum zaznamenal drobný bod na radaru.

"Dobře. Víme jistě, že je čínská?"

"Podle Hastingse tomu zatím všechno nasvědčuje."

"S třídou Chan mám zkušenosti, třeba..."

Hastings zvedl oči. "Kapitáne! Zpomaluje!"

Komandér Chervenko se postavil za technika sonaru. "Jak je daleko za námi, Hastingsi?"

"Pět šest mil, pane." Poddůstojník se nepřítomně zadíval kamsi do dále a veškeré vnímání omezil na sluch. "Jo, určitě zpomaluje, pane."

"Slyšíte nějakou aktivitu?"

Hastings se soustředil. "Ne, pane. Jen šroub. Teď má o hodně menší rychlost."

"Asi jako my?"

Obdivně vzhlédl; komandérova domněnka byla správná. "Ano, pane, přesně tak to vypadá."

Chervenko pokýval hlavou. "Pronásleduje pronásledovatele."

Technici se na sebe nervózně podívali.

Chervenko se otočil ke Canfieldovi. "Pohlíďte to tady, Mose. Hlaste mi každou sebemenší změnu. Jestli tam někdo škytne, chci o tom vědět."

"Provedu, pane."

"Budu u sebe. Řekněte to Frankovi na můstku."

Chervenko opustil středisko napěchované moderní elektronikou a spěchal do své kajuty. Znovu vzal do ruky šifrovaný telefon.

Z druhého konce linky zadunělo: "Brose."

"Pane admirále, tady komandér Chervenko, fregata Crowe. Máme společnost. Nebude se vám to líbit."

HONGKONG

Jon často přemítal, jak se jeho život změnil od té doby, co mu virus Hádes zabil snoubenku a hrozil světu pandemii. Vítaným záchytným bodem se pro něj stala její sestra Randi Russellová. Obvykle pracovala v terénu, a tak se vídali málokdy, někdy se ve stejnou dobu vyskytli ve Washingtonu. Měli dohodu, že si vždycky nechají vzkaz na záznamníku. Když na sebe měli štěstí, zašli spolu na večeři, dali si něco k pití, případně si zatančili. Provozovali však hlavně slovní tanečky, ani jeden z nich totiž nesměl mluvit o své špiónážní činnosti. Alfa byla tak přísně utajená organizace, že se o ní nemohl zmínit ani náznakem. Ona zase obvykle nechtěla říct nic o svých úkolech v CIA, díky nimž procestovala celou zeměkouli. Občas je práce svedla dohromady, jako když ji Jon přesvědčil, aby mu s Peterem Howellem a Martym Zellerbachem pomohla zabránit katastrofě, kterou se chystal spustit molekulární počítač z dílny Emila Chamborda. Randi se nevrátila do chodby, kde se ještě před chvílí divoce střílelo, ale otevřela boční dveře kanceláře. Vedly přes skladiště k jiným dveřím, za nimiž byla další chodba. Úkolem číslo jedna bylo zmizet dřív, než přijede policie. Síréný zněl stále hlasitěji a blíž.

"Díky, žeš je zabavila. Málem mě dostali." "Co bych neudělala pro kámoše."

Angličtina ostře kontrastovala s její asiatskou podobou. CIA odvedla úžasnou práci: blondýnu z města přetvořila v černovlasou čínskou vesničanku. "Kde to jsme?"

"Pořád v domě," odpověděla, "ale v jiném křídle. Takhle se tady stavělo za Angličanů. Nechtěli, aby bylo ve výtazích a na chodbách moc lidí."

I v tomto křídle panoval po pracovní době klid. Vběhli do výtahu a sjeli do přízemí – a pak ještě o patro níž.

Jak kabina řinčela šachtou, Jon prohodil: "Koukám, že se tady vyznáš."

Podívala se na něj. "To víš, průzkum terénu." "Takže můj problém nahoře nějak souvisel s tvým úkolem." Randi nevinne odpověděla: "Ralph McDermid přímo miluje akupunkturu a navíc touží po holce, která dělá masáže shiatsu. O jehličky a flirtování ale tentokrát neměl moc zájem. Něčím jsi ho musel naštvat. Že by s čínskou pobočkou Altman Group bylo něco v nepořádku?"

"Jak víš, že šli po mně? Možná jsem skočil do pastí, kterou nastražili na tebe. CIA nesleduje americké občany jen tak pro

legraci. Musela mít podezření, že McDermid dělá něco proti našim zájmům."

Taneček začal. Oba uhnuli pohledem. Výtah zastavil a dveře se otevřely v suterénním skladišti. Páchlo to tam zatuchlinou a bylo slyšet cupitání krys.

"Proč jsi sakra špehoval McDermida?" Její hlas zněl mrzutě, ale také odevzdaně. Dokonalá čínská maska na její tváři zůstala nehybná.

Kdyby jí prozradil, že se zajímá o císařovnu, jen by jí utvrdil v podezření, že

dělá na něčem tajném. Potřeboval jí říct něco hodnověrného. Věřit mu to nemusí, hlavně že ho neobviní ze lži. Rozhodl se pro stejnou historku, kterou napovídal Cruyffovi.

Cestou šerým bludištěm sklepních místností jí vysvětloval: "Byl jsem na biomedicínské konferenci na Tchaj-wanu, a tam jsem narazil na jednoho chlápka z laboratoře firmy Donk & LaPierre v Číně. Mluvil dost zajímavě, a tak jsem zaletěl do Hongkongu a požádal o povolení podívat se na jeho práci. Vedoucí laboratoře Cruyff mě poslal za McDermidem, což je snad jeho šéf. Jenže u McDermida jsem nepochodil, a tak jsem ho sledoval a objevil tohle sršní hnízdo." "Jasně." Randi zavrtěla hlavou. "A já jsem Čínská bohyně srandy." Přesl její úšklebek a pravil: "Jak by mohl ubohý vědec konkurovat operaci CIA?" "To se vždycky motáš po schodištích v havajské košili, slamáku a teniskách, když ti jde o vědeckou výpomoc? Proto u sebe možná nosíš berettu a náhradní náboje. No jo, už to mám. Určitě jsi ho chtěl přesvědčit s bouchačkou v ruce." Bud ho tedy záměrně sledovala, nebo se jejich cesty protnuly při plnění podobných úkolů. "Jestli sis náhodou nevšimla," prohodil zvesela, "v Hongkongu je vedro k padnutí. Samozřejmě že nosím havajskou košili. A pokud jde o tu berettu..., nezapomínej, že jsem chtěl jet do Číny. Zařídil jsem si v Pentagonu povolení nosit zbraň, protože laboratoř leží na konci světa - bál jsem se banditů a tak."

Podařilo se mu odrazit její podezření nevinnou báborkou. Všechno to koneckonců mohla být pravda. Ale Jon ji dobře znal. Tohle by mu nespokla. Vytasila by pádnější a všetečnější otázky. Byl čas odvést její pozornost a zmizet z domu. Ukázal na betonové schody. "Tudy?"

"Pálí ti to."

Znovu vykročila jako první. Sklonila hlavu, aby nezavadila kloboukem o nízký strop. Nahoře strčila do dveří a vyklouzla ven. Když za sebou Jon neslyšně zavřel, Randi už byla o pár metrů dál, a tak musel zrychlit. Ocitli se v úzké uličce páchnoucí močí a dřevěným uhlím. Od ponurých zdí z cihel a kamene se odrážely slabé paprsky měsíce.

Pět minut nato už seděli v taxíku mířícím zpět do centra.

"Kde chceš vysadit?" zeptala se Randi. Sundala si klobouk, rozpustila černou paruku a opřela se.

"U Interhotelu Conrad," odpověděl Jon. "Poslyš, to, co jsem říkal, byla pravda, ale ne celá..."

"To je překvápko."

Loupl po ní pohledem. "Institut infekčních chorob má podezření, že se v čínské laboratoři Donk & LaPierre děje nějaká nepravost. Možná tam dělají experimenty, které by byly ve státech ilegální, a peníze z vládních grantů určených pro základní výzkum dávají do aplikovaného výzkumu, na vývoj léků."

"Něco na ten způsob jsem čekala. Takže ty tady čmuchaš."

Jon kývl. "Nebudu se ptát, proč jde CIA po McDermidovi ale třeba se můžeme podílet o věci, které s vlastním úkolem přímo nesouvisí."

Randi se odvrátila a vyhlédla z okna. Na rtech jí hrál úsměv. Navzdory hrázi, kterou mezi ně postavila sestra smrt, měla pro Jona slabost. Ráda s ním spolupracovala. Otočila se zpátky a nepřestávala se usmívat. "To zní celkem rozumně. Tak jo. Když něco zjistím a nebude mi to k ničemu, povím ti to. A naopak."

"Platí."

Taxí zastavilo u Jonova hotelu v Queensway. Když vystoupil, hned se otočil a zeptal: "Jak se s tebou spojím?"

"Nijak. Víím, kde tě najdu. Jestli se něco změní, nechám ti vzkaz na recepci - na jméno Joyce Roy."

Nehledě na návrh, který jí učinil, ho velice zajímalo, jaké je spojení mezi CIA, Ralphem McDermidem a Altman Group. Rozhodl se, že požádá Kleina, aby zjistil, o čem jde. To znamenalo, že prozatím musel nechat Randi běžet.

"Fajn," prohodil. "Ozvi se."

Taxík znovu vplul do proudu vozidel. Randi se stále usmívala.

24 KAPITOLA

WASHINGTON, D. C.

Prezident si v ložnici ještě zapínal košili, když Jeremy zaklepal a přes dveře mu oznámil: "Volá ředitelka Debová, pane. Prý je to naléhavé. Chcete si to vzít?"

Další nepříjemnost, to mu ještě scházelo. "Samozřejmě. Přepoj mi ji." Ředitelku ústředního zpravodajství Arlene Debovou jmenovala do funkce předchozí vláda a on ji tam nechal. Byla sice členkou opoziční strany, ale důvěřoval jí. Špionáži rozuměla.

Její hlas zněl břitce, jak u ní bylo zvykem. "Pane prezidente, moji lidé

prověřili ty úniky informací. Velká většina z nich se tak či onak týká obranných a vojenských záležitostí. Víte o tom?"

"Ano, proč?"

"Protože jsem dala pokyn agentům, aby se co nejvíc zaměřili na generální štáb a jeho okolí. A vyplatilo se. Máme první zásah."

Prezident se posadil na okraj postele. "Kdo je to?"

"Ministr pozemního vojska Jasper Kott."

"Kott? Kott osobně? Víte to jistě?" Byl v šoku.

"Je! do Manily za poněkud podezřelou armádní záležitostí, a tak jsme s ním poslali naši agentku. A vida, vyklouzl ven v civilu a šel do města. Zmizel v jednom z vyhlášených bordelů. Tam za ním agentka nemohla, ale duchapřítomně zavolala šéfa naší místní pobočky, a ten tam rychle poslal chlapa, který se vydával za zákazníka. A víte, co zjistil? Pan Kott urazil dům, protože tam nebyl za 'zábavou'. Sešel se tam s jistým člověkem a předal mu zprávu o vašem nedávném rozpočtovém zasedání."

Prezident se zamračil. "S jakým člověkem?"

"S Ralphem McDermidem, generálním ředitelem Altman Group."

"S McDermidem? Ježíšikriste. On mu vykládal o naší debatě o rozpočtu?"

"Je to tak, pane prezidente."

"Prodává informace?"

"To ještě nevíme, ale zjistíme to. Naše agentka i další lidé McDermida nepřetržitě sledují."

"Až něco budete mít, dejte vědět, Arlene. Díky."

"Je to moje práce, pane."

Když zavěsil, konečně se mohl obléknout. Čekala ho snídaně s viceprezidentem, na tu však neměl ani pomyšlení. Přemítal, co asi vedlo ministra Kotta k podvodům, a jakou roli v nich hrál McDermid. Byla to troufalá ekonomická špionáž za účelem získání výhody na trhu..., nebo snad něco jiného?

Jen několik lidí vědělo, že Bílý dům má dvě rodinné jídelny -jednu v severozápadním rohu přízemí a druhou nahoře v soukromém apartmá, kde Jack a Jackie Kennedyovi nechali v roce 1961 zařídit kout s kuchyňkou. Stejně jako Jack Kennedy, i Sam Castilla horní jídelnu vyčlenil pro své nejbližší. S Cassie tam mohli klidně sedět rozcuchaní a v pyžamu, popíjet kávu a číst nedělní noviny beze strachu, že je někdo bude rušit. Výjimku tvořily jen opravdu mimořádné události.

Jídelnu v přízemí si však také oblíbil. Měla sice klenutý strop a byla zařízená těžkými kusy nábytku od firem Hepplewhite a Sheraton, ve srovnání s jinými pokoji Bílého domu přesto působila útulně, čemuž napomáhal i krb a žluté stěny. Toho rána v ní vonělo koření chili a sýr. Pozval viceprezidenta Brandona Eriksona na snídani, aby s ním probral nadcházející cestu do Asie. Viceprezident si nabral vidličkou řádné sousto míchaných vajec po novomexicku a uznale kývl.

"Jak se to jmenuje, pane?"

"Huevos jalapeños, jeden z nejlepších receptů naší Celedoni," řekl prezident Castilla. "A nebuďte tak formální, Brandone. Tady nejsme na schůzi, ale na snídani. Jen se trochu pobavíme o vaší cestě na východ."

"V Bílém domě se člověk snad ani jinak chovat nemůže." Viceprezident měl přirozený úsměv a klidný hlas.

"Nejste sám, kdo si to myslí. Například Harry Truman to tady nazval velkým bílým vězením a William Howard Taft říkal, že je to nejnosamější místo na světě. Ale já souhlasím spíš s Jerryem Fordem. Tvrdil, že je to nejlepší bytovka, kterou kdy viděl. To se mi líbí."

"Bílý dům opravdu vyvolává posvátnou úctu."

Prezident si prohlížel pohlednou viceprezidentovu tvář, dokonale oholenou, a husté havraní vlasy, díky nimž vypadal o dobrých deset let mladší, přitom mu bylo čtyřicet. Vyzařovala z něj mužná hollywoodská krása, která přitahuje ženy a u mužů budí důvěru. Cenná politická kombinace.

Jejich funkční období se chýlilo ke konci a strana se čím dál víc zaměřovala na Eriksona jako na příštího prezidentského kandidáta. Castilla si z něj chtěl trochu vystřelit, a tak se zeptal: "Plánujete, že tady taky budete bydlet, Brandone?"

Erikson zavřel oči a chvíli dupal. Když je otevřel, uznale vzdychl. "Dělají tady vynikající vejce. Musíte pochválit Caledonu. Asi bych byl hlupák, kdybych takhle tvrdě dřel a nemyslel výš. Zkusím to a uvidím, co se povede."

"Na kongresových volbách jste měl velkou zásluhu. Byl jste snad všude najednou. To se cení. Z toho můžete těžit."

Erikson se usmál o něco víc. "Zvlášť když tolik našich kandidátů vyhrálo. Jsem na to hrdý."

Brandon Erikson se v politice vyznal. To byl ostatně jeden z hlavních důvodů, proč ho chtěl Castilla mít na své kandidátce. Ted přišla Eriksonova šance a prezident měl za to, že si ji zaslouží. "Máte dost peněz? Víte, že opozice plní svoje volební fondy osm let a jen se třese, aby se mohla slavně vrátit. Hodí na vás všechno, včetně špatných chodníků v New Yorku. A jestli se nepletu, váš protivník bude mít za sebou jednu z nejbohatších rodin v zemi."

Viceprezident dal poprvé najevo nejistotu. Vést vítěznou celostátní kampaň je nekřesťansky drahá záležitost. Kandidáti tráví přes polovinu času na telefonu a přesvědčují dárce, aby obrátili kapsy.

"Já to zvládnou," slíbil viceprezident. Na jeho tváři se objevila neukožená ctižádost, jež vzápětí zmizela.

Sam Castilla se v myšlenkách zatoulal do minulosti, kdy jako mladý kongresman v Novém Mexiku začínal bez peněz, jména i známostí. Serge Castilla mu tehdy řekl: "Rozmysli si, o čem budeš snít, hochu. Nikdo ti to nedá. Jestli ten tvůj sen bude stát hodně peněz, počítej s tím, že je zaplatíš z vlastní kapsy." V duchu viděl Serge - muže, kterému vždycky říkal 'táto' - jak se zkušeně usmívá. V očích vybělených pouští mu pobaveně jiskřilo, snědá pleť byla protkaná pavučinou vrásek. Serge ho dobře chápal. Uvažoval, jakou radu by mu asi dal David Thayer. Jestli byl stejně moudrý a laskavý. Co s ním udělalo stáří. Na okamžik pocítil vztek, že mu neřekli pravdu o jeho biologickém otci, a pak si uvědomil, jaký smutek asi musel prožívat David Thayer. Být půl století v zajetí, daleko od všech a všeho, co měl rád, od svých snů a ambicí... Jakým osobním peklem si asi prošel?

Vrátil se do přítomnosti. "Vy víte, že máte moji naprostou podporu, Brandone. Ale k věci. Pokud si vzpomínám, chystáte se na návštěvu Afghánistánu, Pákistánu a Indie."

"Snažíme se pružně reagovat. Politická situace v oblasti je tak vrtkavá, že se možná zastavím i v Hongkongu a Saúdské Arábii. Teroristé pořád hrozí, a tak si ministerstvo zahraničí myslí, že bych měl trochu zatlačit na pilu."

"To zní rozumně. Musíme na tom dál pracovat na všech frontách."

"Přesně tak..."

Dveře jídelny se otevřely a dovnitř nahlédla Jeremyho hlava. Osobní asistent by svého šéfa nikdy nevyrušoval u snídaně s viceprezidentem, kdyby nešlo o naléhavou věc. "Admirál Brose, pane. Potřebuje s vámi okamžitě mluvit."

Castilla vrhl na viceprezidenta smutný pohled. "Dobře, Jeremy, pošli ho dál."

Viceprezident si vložil do úst poslední sousto vajec. "Jestli nebudete proti, rád bych setrval. Chci zůstat v obraze, i když mě určitě nebudete potřebovat."

Castilla zaváhal. Nejraději by udržel situaci pod pokličkou, nakonec však kývl.

"To jste celkem vystihl. Tak zůstaňte a nalijte si trochu kávy."

Dveře se otevřely dokořán. Tentokrát se v nich objevila mohutná postava admirála Stevense Broseho ve slavnostní uniformě. Spatřil viceprezidenta a zarazil se.

"To je v pořádku, Stevensi. Pan viceprezident už se do toho taky namočil. Co vás přivádí tak časně? Tipoval bych císařovnu."

"Ano, pane prezidente. Obávám se..."

Castilla mávl k židli u stolu. "Posaďte se u nás. A dejte si kafe, než zabředneme do toho močálu."

"Díky, pane." Židle zavržala, jak do ní hřmotný náčelník generálního štábu usedl. Nalil si kávu, napil se a pravit: "Crowe má za zadkem čínskou ponorku."

"No nazar!" vydechl viceprezident.

Prezident jen pokýval hlavou. "Něco jsme přece čekali, Stevensi."

"Jistě, pane, ale tohle je mnohem horší, než bych předpokládal po vaší schůzce s velvyslancem."

"Souhlasím," připustil Castilla. "Ponorka, která ohrožuje fregatu sledující čínskou loď, neposkytuje moc manévrovacího prostoru. Pro nikoho."

"Jak silná je ta ponorka, admirále?" zeptal se Erikson.

Brose syraštil obočí. "To závisí na třídě. Komandér Chervenko z fregaty Crowe má s čínskými ponorkami zkušenosti z dob služby u zvláštní jednotky Sedmé flotily, která se pohybovala kolem tchajwanské úžiny. On i technik sonaru si myslí, že je to starší ponorka třídy Chan. To by mělo logiku, protože těch mají Číňané v provozu nejvíce. Ale taky by to mohla být silnější Sia, museli by ji ovšem přestavět a modernizovat. Třetí možnost je úplně nová ponorka, kterou tajně vypustili. Víme, že už léta dělají na lepší lodi."

"Ale jaký má výkon?" naléhal viceprezident.

"Naše fregata by si s Chanem měla poradit sama, i když nikdy nevíte, co tam dodatečně namontovali. V případě typu Sia těžko říct. Víme o něm málo, kromě toho, že měl konstrukční problémy a je rozhodně silnější než Chan. Jestli je to nová třída, pak je Crowe v průšvihů a hraje ruskou ruletu."

Erikson vypadal ustaraně. Prezident se otázel admirála: "Napadá vás, proč je

reakce Číňanů tak prudká?"

"Nevím, možná se chtěli blýsknout před domácím publikem. Nebo nám naznačují, že jsou teď silnější než v době Jin-che, a rádi by nás vyzvali na souboj v mezinárodní aréně."

Prezident se zamračil. "Dalo by se říct, že si zjednávají respekt."

"To je ono, pane," přitakal Brose. "Možná je to signál našim spojencům, aby si taky dali pozor."

"Docela účinný," dodal prezident pochmurně a napil se kávy. "Samozřejmě se nedá vyloučit, že tam někdo prostě jen přehnaně zareagoval."

"Jako že udělal chybu?" uvažoval Erikson. "To mě docela děsí, Same."

"Co když je to záměr? Co když chce nějaký konzervativní člen stálého výboru eskalovat napětí, aby vystrašil vlastní lidi?"

Brose vydechl. "To by znamenalo, že za zdí Čung-nan-chaje probíhá boj o moc."

Prezident přikývl. "Pokud to tak je, císařovna by se mohla stát jazýčkem na vahách. A my s ní. To by mohlo dopadnout katastrofálně."

"Všichni by nakonec drželi prst na spoušti." Brandon Erikson znepokojeně zavrtěl hlavou. "Jestli si vzpomínáte, za kubánské raketové krize poslali Sověti ponorky na naše blokádní lodě. Jeden z ruských kapitánů se tak rozohnil, že na nás chtěl vypálit torpédo. Dokonce už vydal rozkaz k přípravě. Ostatní velitelé mu to museli rozmlouvat. Bylo to jen o vlásek a nikoho to nemohlo nechat v klidu."

"Stát se to může," připustil Brose. "Chervenko je klidas, ale člověk nikdy neví, co s ním udělá stres. Upřímně řečeno, větší starosti mi dělá velitel té čínské ponorky. Čert ví, co mu táhne hlavou."

Trio se na chvíli nervózně odmlčelo.

Brose nakonec zavrčel a ztěžka vzdychl. "Co chcete dělat, pane prezidente?"

"Podniká ta čínská ponorka agresivní kroky?" "Chervenko tvrdí, že ne."

"Tak budeme pokračovat přesně podle plánu." "Nemáme už moc času, pane." "Já vím."

"Začíná se to vyhrocovat, Same," podotkl viceprezident. "Nebylo by lepší to oznámit vládě, Kongresu a veřejnosti? Měli by vědět, co se děje a kdo proti nám stojí. Musíme se připravit na nejhorší."

Viceprezident s admirálem upírali pohled na prezidenta, který seděl za stolem a zíral kamsi do neznáma.

Castilla nakonec zkroušeně přikývl. "Asi máte pravdu. Ale zatím to předložíme jen kabinetu a Kongresu. Brandone, promluvte s hlavními lidmi v Kongresu. Já svolám vládu. Až přijde čas varovat veřejnost, dám vám vědět. Ale teď ještě ne." "Nebylo by přece jen lepší ji informovat? Jestli se to provalí, nevyjdete z toho nejlíp."

"Než někdo vystřelí, bude se válčit jen slovně."

"A co když ne?" naléhal Erikson.

"Nebudu spát a bude mě bolet břicho, ale za to mi přece platí, Brandone. Musím něco vydržet. Nebudu volat 'pozor, vlk', dokud ho opravdu neuvidím. Tohle je nebezpečná hra, která lidi utahá, takže už za chvíli neposlouchají varování. Až zavolám, bude to proto, že se vážně objeví vlk s tesáky od krve. Pak mě všichni určitě budou poslouchat."

Admirál Brose souhlasil. "Já bych to sehrál stejně, pane prezidente. Bude lepší se zaměřit na fakta a důkazy."

ANTVERPY, BELGIE

Světové ústředí společnosti Donk & LaPierre sídlilo ve čtyřpodlažní cihlové budově z roku 1610, postavené v tradičním vlámském stupňovitém slohu. Stála kousek severně od hlavní třídy Meir a nedaleko od náměstí Grote Markt, katedrály Panny Marie i řeky Šeldy. Dianne Kerrová to sem měla z bytu blízko, na schůzku s Louísem LaPierrem, prezidentem a generálním ředitelem, se proto vydala pěšky. Recepční ji okamžitě poslala do nejvyššího patra.

Tam ji přispěchal uvítat rozrušený mladý muž. "Mademoiselle Kerrová, taková čest. S velkým zájmem jsem si přečetl váš román Loutka. Jsem osobní tajemník pana LaPierra. Už se vás nemůže dočkat. Tudy, prosím."

Chodby staré budovy byly úzké, stropy však vysoké, stejně tak okna. Obdobně vypadala i soukromá kancelář Louise LaPierra. Byla poměrně malá - v sedmáctém století byl problém s vytápěním - měla však vysoký strop i okna, vkusný krb a výhled na rozlehlé antverpské doky.

Generální ředitel byl hubený mužík se starosvětsky elegantním oblečením i chováním. "Ach, Mademoiselle Kerrová," spustil dokonalou angličtinou jen s lehounkým francouzským přízvukem. "Ovšemže jsem četl vaše knihy. Jsou, řekl bych, velice poutavé. Tolik dobrodružství, intrik a zápletek a tak svěží jazyk. Obzvláště se mi líbili Pondělní muži. Kolik vy toho víte o vrazích! Určitě jste sama byla tajná agentka."

"Ne, pane řediteli," odvětila Kerrová skromně a zcela lživě. O práci u MI6 se

zásadně nemluví. Někteří její kolegové sice ten zákon v nedávných letech porušili, většina se však naštěstí stále držela pravidel. A kromě toho, autorka dobrodružných románů by asi neměla živit spekulace o pravdivosti svých knížek. LaPierre se zasmál. "O tom si dovolím pochybovat, Mademoiselle Kerrová, ale posaďte se, prosím, a povězte mi, co vás sem přivádí."

Kerrová si vybrala vlámské křesílko potažené brokátem. Bylo dokonale nepohodlné. "Stručně řečeno, sbírám materiál."

"Materiál?" LaPierre povytáhl obočí. "Chcete napsat detektivku o Donk & LaPierre?"

"Chystám dobrodružný román o obchodu s Čínou v osmnáctém a devatenáctém století. Říkala jsem si, že by neškodilo udělat pro změnu něco z historie. Vaše společnost má samozřejmě zvuk. Ještě před ní tady působila původní firma Jan Donk Importers. Je to tak?"

"To máte pravdu. Přejete si tedy nahlédnout do našich archivů?"

"S vaším dovořením."

"Ovšem, ovšem. Naši ředitelé mají publicitu rádi, tedy tu správnou. Potěší je to." LaPierre se usmál, vzápětí se však zarazil, jako by ho najednou napadla nějaká znepokojivá myšlenka. "Ale uvědomujete si, že naše sbírky - vlastně všechny záznamy až dodneška - jsou zde v této budově?"

Kerrová se zatvářila překvapeně a suverénně zalhala: "Vážně? To jsem nevěděla. Chcete říct..., že jsou stále živé? Včetně těch ze šestnáctého století?"

LaPierre kývl. "Jistě, raných zápisů bylo málo, obchod byl tehdy mnohem jednodušší. Ty z dvacátého století jsou s výjimkou posledních pěti let na mikrofilmech."

Kerrová se zamračila. "To bude trošku problém. Asi se vám nemůžu přehrabovat ve spisech v pracovní době, že?"

"Víte, archiv je úplně stranou, takže o to nejde. Háček je jinde. My už sem totiž nezávislé badatele nepouštíme. Oficiálně jsme to naposled udělali před deseti lety a dotyčný nám samozřejmě lhal. ve skutečnosti hledal důkazy o tajné spolupráci firmy s nacisty..."

"A žádné přitom neexistovaly," doplnila ho Kerrova. "Vůbec nic."

"Přesně tak. Ale jak se svět o tom podezření dozvěděl..." Nedořekl větu.

"Určitě to nebyla dobrá reklama. Takže jestli tomu správně rozumím, vy mi dovolíte nahlédnout do análů, ale pod podmínkou, že se to nikdo nedozví, dokud vaši společnost nevychválím v tom románu."

"Ano, ano. Jsem rád, že to chápete. V minulosti se nám osvědčilo, když jsme sem pár vybraných badatelů pustili večer po pracovní době. Souhlasila byste s tím?"

"No..." Kerrová uvažovala. "Snad bych mohla změnit program. Raná historie Donk & LaPierre mě vážně moc zajímá."

"Dobře. Takže domluveno. Naše ochranka dostane upozornění. Já sám často pracuji do pozdních hodin. Ale nesmíte z budovy odnést žádné dokumenty. Naš archivář vás provede sbírkou, abyste se tam trochu zorientovala a naučila se správně nakládat s těmi nejstaršími písemnostmi."

Kerrová se usmála. "To je od vás velkorysé. Samozřejmě s radostí přijímám."

"Kdy byste chtěla začít?"

"Co dneska večer? Nebo je to brzy?"

"Dnes večer?" Po LaPierrově tváři se mihl stín pochybnosti. "Jistě. Řeknu asistentovi, aby vám dal dopis a průkaz. A taky vás zavede za archivářem."

Dianne Kerrová vstala. "Jste velice laskav. Slibuju, že vám nezpůsobím potíže."

"Máte mou naprostou důvěru."

25 KAPITOLA

Dianne Kerrova se dostavila k zamčenému hlavnímu vchodu Donk & LaPierre přesně v osm hodin večer, sportovně oblečená v černých džínách, černém roláku, černých bavlněných ponožkách, tmavomodrých teniskách a hnědé kožené bundě. Nesla aktovku.

Strážný u vchodu kývl. "Dobrý večer. Mevrouw Kerr, že?" Jeho angličtina měla těžký holandský akcent. "Osobně." Předložila mu dopis a legitimaci. "Ten průkaz si, prosím, pověste kolem krku a otevřete aktovku."

Poslechla ho a odhalila žluté zápisníky, nalepovací bločky, slovník francouzštiny, holandsko-vlámský slovník, aktuální světovou ročenku a propisovací tužky.

Strážný znovu kývl. "Nádobíčko spisovatele, ja?" "Jako za starých časů,"

pousmála se Kerrová. Uvnitř pak vyšla do nejvyššího patra, kde sídlil archiv.

Kromě něj tu byla už jen kancelář šéfa společnosti. Z rozlehlé místnosti plné kartoték čísel naprosta sterilita. V pozadí tiše předla klimatizace a systém řízení teploty. Jak jí vysvětlil archivář, systém byl úmyslně předimenzovaný a

měl speciální filtry, jež dokonale čistily vzduch, což pomáhalo chránit dokumenty.

Kerrová vytáhla žlutý blok a odnesla si úplně první rukopisnou složku Jan Donk Importers k úzkému stolu lemovanému řadami vysokých dřevěných židlí. Dokumenty byly zašedlé a křehké. Opatrně je vytáhla, četla a dělala si poznámky.

Po pěti hodinách odešel z budovy i samotný monsieur LaPierre. Ochránka dokončila půlnoční pochůzku a budova ztichla jako hrobka. Kerrová znovu otevřela aktovku a stiskla mosazné kování. Otevřela se ukrytá schránka. Spisovatelka vytáhla miniaturní kameru a tenké latexové rukavice. Když si je navlékla, vykročila na druhý konec archivu, k poslední re-

gistrační skříni, která obsahovala nejnovější korespondenci a zprávy.

Byla zajištěná zámekem na heslo.

Kerrová k němu přitiskla ucho a otočila číselníkem. Cítila v prstech jeho vnitřnosti... Slabé cvaknutí, jak spadlo první stavítka, a pak další a další.

Zrychlil se jí tep. Zámek povolil. Listovala deskami, až našla, co hledala:

Létající drak, Šanghaj. Rychle se rozhlédla a vytáhla spis. Pozorně si prohlížela všechny papíry a při každém sebemenším zvuku ve staré budově se zarazila.

Když našla správný dokument, lodní nákladový list, po tváři jí přelétl úlevný úsměv. Neměla tušení, proč je o něj zájem, ale na důvod svých úkolů obvykle nakonec přišla. Kdoví, možná získá základ pro další thriller. Ofotila si list, vrátila ho na původní místo, zasunula spis do skříně a znovu ji zamkla. Svlékla si rukavice a spěchala zpátky k aktovce.

Rychle do ní uložila náčiní a ještě jednou se rozhlédla po archivu, aby měla jistotu, že nezanedala sebemenší stopu. Nakonec zhasla a zamířila ke dveřím.

V přízemí se chovala hlučně, aby na sebe upozornila dřímajícího strážného.

"Skončila jste, Mevrouw Kerrová?"

"Pro dnešek. Ke čtení a zapisování toho tady máte opravdu hodně."

Vrátný se uchítil a pokýval prstem. Kerrová otevřela aktovku a on prolistoval její obsáhlé poznámky. Když se přesvědčil, že tam nejsou žádné originály dokumentů, kývl a zavřel víko. "Jdete domů?"

"Dám si asi jedno dvě piva a pak půjdu spát."

"Ja, goede nacht."

Venku se Dianne Kerrová pousmála. Samozřejmě se sem vrátí, ještě alespoň dvakrát, aby její legendě všichni uvěřili. Na pivo se však cestou nestavila. Šla přímo domů. V temné komoře vyvolala mikrofilm, udělala fotografii a odfaxovala ji do Washingtonu. Pro spisovatelku věčně uvázanou ke stolu to byla čistá práce, mimořádně dobře placená a beze stopy. A příští noc slibovala další dobrodružství. Znovu vyrazí do archivu, ukradne původní dokument a nahradí ho tak dokonalou kopií, že na to možná léta nikdo nepříjde.

WASHINGTON, D. C.

Fred Klein jako obvykle vklouzl do západního křídla Bílého domu vchodem pro personál kuchyně, odkud ho tajná služba bleskurychle odvedla do apartmá v patře. Prezident Castilla seděl na pohovce v jednací místnosti a zasmušile se díval do kávy. Když Klein vstoupil, zvedl oči. "Je mi bídně a vy se ještě takhle tváříte. Copak ten fax nepřišel?"

Klein zavřel a zamkl dveře. "Něco ještě horšího. Přišel, ale je k ničemu. I Antverpy mají ve spisu falešný seznam."

Castilla zaklel. "A já hlupák doufal..." Zatrásl hlavou. "Takže nemáme nic - z Bagdádu, Basry, ani Antverp." Odmlčel se a přemýšlel. "Možná je to omyl. Proč by váš agent posílal plagiát? Copak to nepoznal?"

"Nepoznala. Nemohl jsem jí říct, co přesně obsahuje a proč ho chceme, protože je to Evropanka a operuje v evropském městě. Kdyby se něco zvirtlo, kdyby ji chytili, nebo něco rekla..., hrozilo by riziko, že se o krizi kolem Císařovny někdo dozví. V Iráku to bylo jedno. Tam už vědí, proč se o ten spis zajímáme, a nic neprozradí, protože chtějí ty chemikálie."

Prezident vzdychl. "Že jsem radši nezůstal v posteli. Všechno mi připadá čím dál horší. Sedněte si a dejte si se mnou trochu kávy, Frede."

Když vedle něj Klein usedl, prezident nalil kouřící nápoj a podal mu šálek. "V Bethesdě mi říkají, že musím omezit kafe. Dokonce i Cassie mě za to peskuje. Ale ať jdou všichni k čertu. Oni tuhle práci dělat nemusí."

"To ne," přitakal Klein a žvýkal náustek své prázdné dýmky. "Říkáte jste, že se něco děje." Vytáhl dýmku z pusy, aby se mohl napít.

Castilla si vzdorovitě lokl. "Číňané přešli od slov k činům. Poslali za naší fregatou ponorku."

Klein zvedl obočí za brýlemi s ocelovou obrubou. "Ale nezaútočili."

"Ne. Ani my ne."

Šéf Alfy otočil dýmku v dlaních, kávy si ani nevšiml. "Kde tu ponorku uviděli, pane prezidente? Kde se tak rychle vzala? Z Tchajwanské úžiny, Hongkongu ani ostrova Chaj-nan připlout nemohla. To je moc daleko. Musela číhat v Indickém oceánu, nejspíš přímo v Arabském moři."

Prezident narovnal záda a zaklel. "No jo, máte pravdu. Jejich ponorky určitě sledovaly Pátou flotilu."

Klein přikývl. "A jednu teď vyslali, aby nám ukázali, že někdo v Pekingu chce eskalovat napětí a vyvolat konfrontaci."

"Přesně tak. Nejspíš jde o mocenský boj v Čung-nan-chaji."

"To má logiku. Ale jde o celý stálý výbor? Nebo snad dokonce o politbyro?"

"To by chtělo vědět."

"Nikdo ze spolupracovníků a informátorů Alfy nic takového nezjistil," pravil Klein. "Samozřejmě, Číňané všechno utajili, stejně jako my. V jejich tisku se o Císařovně neobjevila ani čárka."

"Takže vy radíte dál sledovat a čekat? Pokračovat v hrozbě a čínské ponorky si nevšímat?"

"Zatím ano. Potom buď dostanete důkaz, nebo moji rezignaci."

Prezidentovy oči se změnilly ve dvě kostky ledu. "To je málo, Frede. Co všechno zjistili vaši lidé?"

"Promiňte, pane prezidente, ale asi už stárnu. Unavuje mě to. Je tady až moc otazníků." Klein překřížil ruce, nožka dýmky mu trčela z pěsti. "Zaprvé, s jistotou víme, že belgický spoluvlastník Císařovny ví, že na palubě je ilegální náklad. Zadruhé, a to je možná ještě důležitější," - odmlčel se, aby prezident viděl, jak zásadní je to věc - "ta belgická společnost je plně v majetku Altman Group. Zdá se, že by v tom mohl mít prsty prezident a generální ředitel firmy Ralph McDermid."

"Zase McDermid?" Prezident zvýšil hlas. "Ralph McDermid není jen prezident a generální ředitel, on je Altman Group. Založil ji a vybudoval z ní jedno z největších finančních impérií, jaké svět spatřil. A dokázal to za necelých dvacet let. Panebože, vždyť pro něj dělá i jeden z mých předchůdců plus ministři z posledních čtyř vlád, bývalí ředitelé FBI a CIA, kongresmani, senátoři a pár exguvernerů."

Klein to všechno věděl. Přinutil se však k trpělivosti a vyčkal, až prezident domluví. "Ano, pane. Řekl jste 'zase'. Jede McDermid ještě v něčem dalším?"

Prezident sundal brýle a sevřel si kořen nosu, jako by chtěl zahnat bolest hlavy. "Jde o ty úniky informací z Bílého domu." Zopakoval zprávu Arlene Debové o McDermidově tajném manilském setkání s ministrem pozemních sil Jasperem Kotttem. "Myslíte, že může existovat souvislost mezi těmi úniky a situací kolem Císařovny?"

"To je potřeba zjistit. Ale nechápu, proč by se McDermid namáchal do pochybných kšeftů s Císařovnou. Už teď přece vydělává hromadu peněz. Jeho společnost je bohatá až hanba. Tak proč by tolik riskoval kvůli jedné zásilce chemických látek? Jistě, namastil by si na ní kapsu, ale to pro něj není nic extra. Vůbec mi to nejde do hlavy."

"Jeden náklad s kontrabandem by za to asi nestál," přitakal prezident. "Třeba McDermid provádí ilegální operace už delší dobu. Možná je to typ člověka, co vyhledává vzrušení a čím dál se dostane za hranice zákona, tím větší adrenalin."

"Anebo mají některé z jeho společností potíže a on si řekl, že by s pomocí ilegálních obchodů mohl snížit dluhy. Určitě z nich neplatí daně."

Seděli v neklidném tichu a snažili se najít odpověď. Prezident konečně pravil: "Nemůžu si vybavit žádnou firmu, která by zlanařila tolik bývalých vysokých představitelů a díky tomu se dostala k tak gigantickým ziskům jako Altman. Ale obchod a politika šly vždycky ruku v ruce. Připočtete k tomu armádu a začne vám to připomínat někdejší varování Dwighta Eisenhowera. Vzpomínáte, co říkal? Když dovolíme vojenskoprůmyslovému komplexu získat příliš velký vliv, hrozí nebezpečí, že se vymkne kontrole."

"Ta souvislost tady je, bohužel," přitakal Klein. "Jeden bývalý zaměstnanec Altman Group řekl jednomu z našich agentů, že zákon společnosti zní: Míchej ve správném poměru obchod s politikou a zisk se určitě dostaví."

"To zní ještě skromně. Ale možná, že je to odpověď. Pro McDermida nemá bohatství žádnou hranici. Nikdy se nenasytí. Udělá terno s Císařovnou a bude hledat další kšefty."

HONGKONG

Randi Russellová řekla taxikáři, aby objel blok, a když znovu míjeli vchod interhotelu Conrad, plynou mandarinštinou mu přikázala: "Tady mi zastavte."

Jon se nenápadně rozhlížel, jako by hledal pronásledovatele nebo policejní dohled. Zřejmě usoudil, že je čistý vzduch, otočil se totiž na podpatky a vešel do nablýskaného hotelového vestibulu. Randi dál pozorovala oblast, až si všimla

čínského pouličního prodávče. Stál ve stínu za svým vozíkem a naléhavě mluvil do mobilního telefonu.

Přesně, jak tušila. McDermidovi poskoci Jona dál sledovali. Jonově historce ani na vterinu neuvěřila, ale aspoň se jí večer nemohl plést do cesty. Když řekla šoferovi, aby ji odvezl zpátky ke kancelářím Altman Group, natukala číslo na mobilu.

"Savage," ozval se mužský hlas.

"Máte McDermida?" zeptala se, mluvítko zakryté dlaní.

"Jasně. Stopovali jsme ho od místa těch událostí zpátky do práce. Vyjel nahoru do ateliéru."

"Je váš oddíl na místě?"

"Jistě."

"Už jedu."

Když dorazila do cíle, zaplatila taxikáři a s kuželovitým kloboukem v ruce vykročila k černému buicku. Otevřela dveře a padla na sedadlo spolujezdce. "Budu to jistit odsud, Allane. Ty půjdeš dovnitř a počkáš na McDermidova hlavního gangstera. Až ho uvidíš, pověsíš se na něj."

Malý a podsaditý Allan Savage neodpovídal představě agenta CIA, to však byla jeho výhoda. Kývl, vystoupil a protáhl se mezi auty k věžáku. Randi se přesunula za volant a čekala.

Vtom jí zapípal telefon. Byl to Allan. "Už?" zeptala se.

"McDermid asi něco zapomněl. Jde zas ven."

Randi ukončila hovor a sledovala, jak generální ředitel spěchá z budovy. K okraji chodníku dorazil přesně ve stejném okamžiku jako jeho limuzína. Řidič oběhl vůz a otevřel zadní dveře. Když limuzína odjela, Randi vplula s buickem do ulice a vydala se za ní.

Limuzína se proplétala temnými kopci směrem k viktoriině hoře. Zdejší domy byly velké a vznešené. Dole blikala světla velkoměsta, která tančila mihotavý menuet velkým přístavem, přes ostrovy v moři až po třpytivý poloostrov Kowloon. Dál na sever na Nových územích svit slábl, ale přesto pokračoval až na čínskou pevninu, kde na obzoru zářil Kanton.

Vůz zabočil na příjezdovou cestu ke staršímu honosnému domu čínského slohu, který se tyčil nad zátokou Repulse. Randi pozorovala, jak Ralph McDermid poslal auto pryč. Z vily ho přiběhla přivítat štíhlá mladá žena. Zavěsili se do sebe a vešli dovnitř.

Randi řekla do mobilu: "Zdá se, že šel na kutě. Při troše štěstí máme pár hodin. Zapněte mi Bergera. Hame, máte nádobíčko?"

"Jasně, v našich krásných černých taštičkách," prohodil vesele technický expert Hamilton Berger. "Jakmile šéfův asistent vypadne, napícháme telefony."

"Dávejte pozor. Tady nejde o nějakou pitomou ambasádu."

"V životě nic nenajde."

"Dobře. Já se budu držet McDermida. Má napilno."

"Zavoláme, až bude štenice vevnitř a my venku."

"Už se nemůžu dočkat." Randi ukončila hovor a vytáhla ze šatů dokonalý americký sendvič s krutím masem a sýrem. Stíny za McDermidovými závěsy předváděly smyslný tanec. Randi zatím jedla a uvažovala, proč se asi Jon o McDermida tak zajímá.

Na temný prázdný stůl ve vestibulu firmy Donk & LaPierre, kde předtím seděla atraktivní čínská recepční, padl ostrý pruh světla z chodby. Jon za sebou zamkl a lehce našlapoval kolem potměšilého stolu k vnitřním dveřím. Když zadním východem vyklouzl z hotelu, stopl si taxi a vrátil se sem. Znovu na sobě měl tmavé pracovní šaty. Dával si pozor, ale nezachytil žádné zvuky nebo světlo. Kanceláře působily opuštěně. Přesně podle plánu.

Nebylo zamčeno. Vstoupil dovnitř a našlapoval po modrém koberci. U každé kanceláře se zastavil a poslouchal, až došel k ebenovým dveřím generálního ředitele Charlese-Marii Cruyffa. Svatyni chránily dva pevné zámky. Po pěti pokusech s různými paklíči Jon nakonec oba odemkl a jemně zatlačil do černých dveří.

Obklopen tajemným tichem zapnul kapesní svítilnu. Přelétl pohledem přes ultramoderní pohovku, Cruyffův mahagonový stůl a modely lodí k trezoru ve stěně vlevo od stolu. Rychle k němu přešel. Když se prve zmínil o spolupráci s čínskými firmami, Cruyff se po sejfu bezděčně podíval. Jon proto doufal, že tam má něco důležitého. Nejlépe pravý nákladový list císařovny.

Trezor byl masivní a měl jednoduchý zámek na heslo - přesně jak si Jon pamatoval. Klein ho vybavil malou elektrickou vrtačkou. Jak se kvalitní hrot zarýval do oceli, znělo jen pravidelné tiché vrnění. Když vyvrtal čtyři otvory, napěchoval do každého kousek plastické trhaviny a propojil je přes zámek s miniaturní roznětkou. Pracoval rychle, ale pečlivě. Zakryl sejf zvukotěsným

chráničem, schoval se za stůl a na chvíli se zaposlouchal do tlukotu vlastního srdce.

Pak otočil rukojetí na miniaturním detonátoru. Exploze byla sice tlumená, ale do recepce určitě dolehla.

Jon s připravenou berettou naslouchal. Když uplynulo pět minut, zasunul pistoli do pouzdra a vrátil se k trezoru. Ve dveřích vznikla úzká škvíra. Pořádně je otevřel, vytáhl všechny dokumenty a odnesl ke Cruyffově stolu, kde si je rychle prohlížel.

A u pátého se zarazil. Byl to nepochybně dopis, jehož odezvu našel v trezoru Šanghajské vily Ju Jung-fua. Zpráva nebyla adresovaná Janu Donkovi, nýbrž generálnímu řediteli Cruyffovi do Hongkongu. Podepsal ji Ju, šéf firmy Létající drak. Ale hlavně... kopii obdržel Ralph McDermid, prezident Altman Group. Jon zaujatě dočetl až na konec stránky. Nic zajímavého..., ale v rohu byla svorkou připnutá obálka. Prohlédl si ji - byla to firemní obálka Donk & LaPierre s ručně psanou poznámkou:

Faktura pro Basru Císařovna vdova

Po takové době... tolika mrtvých... Ano, to je ono! Prsty roztřesenými dychtivostí otevřel obálku a rozložil jediný list dopisního papíru.

Písmo odpovídalo nadpisu na obálce, žádný seznam to však nebyl. Když Jon dočetl, začloumal s ním vztek.

Zbytečně jste ztrácel čas, Smithi. Určitě jste nevěřil, že bych nechal něco tak důležitého na místě, kde byste to tak snadno našel. Ten seznam jsem zlikvidoval. Ted jste na řadě vy.

Pod sdělením stály iniciály RM. Ralph McDermid. Ten parchant! On to věděl! Ale...?

Jak o tom přemítal, najednou ztuhl a zvedl oči. Ted jste na řadě vy.

"Dobrá večer, pane podplukovníku." Šepot vyšel z otevřených dveří kanceláře.

V místnosti se rozsvítilo. Na prahu stál Feng Tun, jeho kropenatě zrzavé vlasy ozářené náhlým jasnem. Tvářil se sveřepě, v koutcích úst mu však pohlaválo spokojený úsměv. V rukou trmal drobný samopal Uzi a mířil na Jona. Jak tam stáli a dívali se na sebe, Feng pokynul za sebe. Rázem kolem něj proběhli čtyři ozbrojení muži a rozmístili se po kanceláři.

26 KAPITOLA

NEDELE 17. ZÁŘÍ PEKING

Niou Tien-sing uslyšel jemné cvaknutí starobylých nástěnných hodin, jež v příští chvíli odbily půl. Jeho ostražitý pohled tékal po pracovně v domě na okraji čtvrti Si-čcheng a odrážel vnitřní pohnutí. Vyslat ponorku Čou En-laj za americkou fregatou byl neslýchané hloupý a trestuhodně nebezpečný krok, který ohrožoval čínské zájmy i samotnou existenci lidové republiky. Jen na to pomyslel, byl zlostí bez sebe.

Kolegy ze stranických a vládních schůzí by plameny v jeho očích překvapily.

Úmyslně jim nastavoval svou ospalou soví tvář. Teď se ovšem proměnil v muže, z nějž tryskala energie. Přecházel pracovnou jako tygr v kleci a pomalu se srovnával s novou realitou. Wej Kao-fan sice svoji činnost dobře maskoval, Niou však příliš nepochyboval, že to byl právě on, kdo stál za rozhodnutím nasadit ponorku.

Tento nesmyslný čin Američanům prozradil, že čínské námořnictvo sleduje jejich Pátou flotilu, a navíc astronomicky zvýšil nebezpečí střetu kvůli Císařovně. Když major Pchan poprvé přišel s podezřením ohledně Jona Smithe, spojení Li Ao-žunga s Císařovnou přivedlo výra na myšlenku, že se Wej Kao-fan možná zapletl do korupce. Li byl totiž wejův chráněncem a bez jeho požehnání si snad nešel ani lehnout. Vypadalo to, že ti dva chtěli na nákladu vydělat pěkný balík. Wej by nebyl prvním čínským představitelem, který by podlehl chamtivosti.

Rozkaz k vyslání ponorky tu domněnku ovšem zpochybnil. Byla to příliš jednoduchá odpověď, příliš samozřejmá.

S rukama za zády se Výr rázně otočil a znovu se vydal na pochod po místnosti. Z každého jeho kroku čísel odpor a hněv. Ted už věděl, že právě Wej, ten had, se postavil proti smlouvě

o lidských právech. Sabotoval ji, a co hůř, byla to jen část jeho zrady. Ve skutečnosti měl v úmyslu vyvolat incident se Spojenými státy, který by vrátil svět ke studené válce..., k vývoji nových zbraní hromadného ničení..., k utažení šroubů ve společnosti, což by mohlo vést ke katastrofám typu kulturní revoluce..., k izolované Číně zahánějící ve své zlobě jako dřív.

O to tedy Wejovi jde, usoudil Niou se strachem a znechucením. Nežene ho touha po penězích, ale touha po moci.

Když se od privátních zadních dveří jeho pracovny ozvalo zaklepání, výr k nim

spěchal s hbitostí, jaké by se u šedesátiletého člověka málokdo nadál. Odemkl a vpustil majora Pchana.

"Pojďte dál. Pojďte dál." Netrpělivě pokynul agentovi, aby se posadil naproti jeho stolu.

Zavalitý major nervózně usedl na dřevěnou židli jako ostražitý pták připravený okamžitě vzlétnout. Když ho uprostřed noci povolali ze Šanghaje do Peking, nikdy mu to na klidu nepřidalo. Zvláště když dostal rozkaz přímo od člena stálého výboru.

Niou znovu začal přecházet místností. "Jaký pokrok jste udělali ve věci toho amerického agenta a Císařovny?"

"Nic zvláštního nemáme, mistře." Pchan natáhl krk a sledoval, jak Niou rázuje pokojem. "Bouře se přehnala a moc toho po ní nezbylo. Li Ao-žunga jsme museli propustit. Dál tvrdí, že o obchodních aktivitách svého zete nic neví a vůbec netuší, kam s jeho dcerou zmizel."

Niou se zastavil a probodl majora pohledem. "Vy jste ho museli propustit? Proč? Jestli jde o nějakou právníckou kličku, můžu..."

"Žádná právnícká klička."

"Tak co tedy?"

Pchan si dával pozor na jazyk. "Myslím, že generál Čchu dostal otázku, jestli je vhodné zadržovat Li bez zatykače."

"Když jde o bezpečnost státu, dělá se to přece běžně. Generál Čchu, říkáte? Absurdní. A kdo mu tu otázku položil?"

"Myslím, že ústřední výbor."

Niou se zamračil. Generál Čchu se dostal do střetu s ústředním výborem, to nevěstilo nic dobrého. Ale o tom rozkazu ho

měl každopádně informovat! Niou usoudil, že si bude muset posvítit i na generála, aby měl jistotu, ke komu je vlastně loajální.

Niou zaplašil hněv a zklamání a v myšlenkách se vrátil k majorovi. Na chvíli zapomněl, jak nerad se Pchan vyjadřuje k věcem, které přímo nesouvisí s jeho oficiálním pověřením. Kryl si záda, což byl také jeden z důvodů, proč si udržel své postavení u veřejné bezpečnosti tak dlouho.

Ohledy však musely stranou. Císařovna dopluje do iráckých vod ve středu ráno. Už odbila nedělní půlnoc. "To znamená wej Kao-fan?" zeptal se bez obalu. "Své kolegy dobře znám, Pchane. Tak mluvte. Zůstane to v této místnosti."

Pchan zaváhal. Nakonec opatrně pravil: "To jméno možná generál Čchu zmínil." Do jeho hlasu se vkradl náznak naděje. "Mám znovu zadržet Li Ao-žunga, pane? Mohl bych mu dát domácí vězení. Aspoň budeme vědět, kde je."

"Ne!" odsekl Niou bleskově. Pak trochu zmírnil tón. "To by nám nic nepřineslo."

Niou si rozhodně nepřál, aby se wej dozvěděl o jeho podezření. A Pchana chtěl nechat v domněnku, že jde o běžné vyšetřování kontrarozvědky. "Zatím postačí, když ho budete mít dál po dohledem. Sledujete ho přece, ne?"

Pchan pomalu kývl a bedlivě si Nioua měřil.

Jeho kývnutí bylo jen nepatrné. Major možná doufal, že si ho Niou ani nevšimne.

Výr si to vyložil tak, že wej Kao-fan zatlačil na generála Čchu víc, než Pchan naznačil, což znamenalo, že Pchan dál sledoval Li Ao-žunga z vlastní iniciativy. Generál Čchu raději nevěděl, co Pchan dělá, ale chtěl, aby to někam vedlo.

Niou už před lety pochopil, jakým způsobem Pchan pracuje a proč obvykle slaví úspěch - dával si pozor, aby neporušoval rozkazy, ale dokázal je umně ohýbat.

Přesně to teď Niou potřeboval, a proto pro něj měl Pchan takovou cenu.

"Dobře," řekl mu, aniž se zastavil. "Dál dělejte, co doteď."

"Ano, pane." Major Pchan moudře kývl. Dobře chápal, že s tím Niou nechce mít oficiálně nic společného.

"Co ještě máte?" zeptal se Niou.

"Prověřujeme obchodní aktivity Ju Jung-fua, ale nic nového o podlukovníku Smithovi bohužel nemáme."

"Co Ju a jeho žena? Ta herečka. Máte nějakou stopu?"

"Zatím ne."

Niou se vrátil ke stolu a posadil se. "Měl jsem to potěšení se s Li Kchuo-ni několikrát setkat. Je to inteligentní dáma a dobrá matka. Jestli není k nalezení, tak je to možná její úmysl. Což znamená, že by s manželem mohli být, jak to říkáte, na útěku?"

"Taky mě to napadlo," přitakal Pchan.

"A pokud ne, otec ji možná někam uklidil, aby nemohla mluvit o manželových záležitostech."

"Možná, mistře."

"Nebo ji skrývá někdo mocný."

O takové možnosti Pchan hovořit nechtěl, ale ani nepopřel, že se s ní musí počítat.

"Našli jste důkazy, že by v hazardu s Císařovnou měl prsty někdo další?" pokračoval výr.

"Jedině ta belgická společnost, o které jsem vám říkal -Donk & LaPierre."

"Tot' vše?"

"Ano."

"Ale nevyloučil byste to?"

"Při vyšetřování se nedá vyloučit vůbec nic."

"Obdivuhodná důkladnost. To se u důstojníka kontrarozvědky cení," pravil Niou. Od chvíle, kdy Pchan překročil práh jeho kanceláře, se Niou snažil odhadnout, jakou pozici vlastně lovec špiónů zastává. S jistotou to však říct nedokázal, ostatně jako vždy. Majorův pohled zůstal neprostupný a na jeho hladké tváři se neobjevil úsměv ani jiná emoce. Jenže nic naplat, pokud chce Niou pokročit dál, bez Pchana se neobejde.

"Pokračujte v pátrání, jak uznáte za vhodné, ale od této chvíle podávejte hlášení nejdříve mně. Musím vědět o všem, co se týká Císařovny, obzvláště o jejím nákladu a o všech, kdo se na transakci podíleli. U nás nebo v zahraničí."

"A mohl bych to dostat písemně, pane? Kdyby se mě generál Čchu ptal."

Zase tatáž písnička. Agent si kryl záda. Niou se skoro musel smát. Opatrnost však na druhou stranu umožňovala Pchanovi přežít v oboru, kde číhala mnohá nebezpečí. Rozdíl mezi obratným technikem Pchanova typu a pravým vůdcem spočíval v ochotě vzít na sebe i velké riziko. Pchan takovým hráčem nebyl.

Výr si naproti tomu začínal myslet, že jeho celoživotní snaha udělat z Číny hospodářskou velmoc otevřenou světu je ve vážném ohrožení. Na záchranu své vize a celé země by vsadil cokoli.

"Jistě, majore," řekl Niou smířlivě, "ale smíte to použít jen v případě nejvyšší nutnosti. Je to jasné?"

"Naprosto, pane."

Niou bez dalšího slova napsal dopis, jímž prohlásil majora Pchana za svého oficiálního agenta, který musí podávat hlášení nejprve jemu a nikomu jinému. Lovec špiónů ho mlčky sledoval. Na okamžik pocítil rozechvění. Jakmile dostal papír do ruky, zasunul jej do kapsy a vyklouzl ven stejně, jak přišel - zadními dveřmi.

Bylo už po jedné hodině. Pchan se zastavil v temnotách a otrásl se. Chladný pekingský vzduch zvěstoval blížící se zimu. Major byl zmatený. Niou Ťien-sing z nějakého důvodu podezíral weje kao-fana z korupce... a možná nejen to. On sám měl tušení, že wej má něco společného s Císařovnou, a proto mu spadl kámen ze srdce, že je konečně pod přímým velením Niou Ťien-singa. Tak přímé zase nebude...

Spěchal k autu. Musel se rychle vrátit do Šanghaje. Měl před sebou hodně práce. HONGKONG

Jon prudce otevřel oči v dehtově černé místnosti. Vzduch páchl výkaly a špínou. Kdesi zašustila krysa. Bezděčně se zachvěl. Představil si houf pištících hlodavců, kteří si už na něj brousí své ostré zuby a drápy. Ve skutečnosti však nic neslyšel. Žádné krysy, hlasy, auta ani křik nočních ptáků...

Náhle se před ním objevila světlá tečka. Musel zvednout oči, aby ten sotva znatelný paprsek spatřil. Měl pocit, že ho hřeje, ba přímo pálí na tváři, ale dobře věděl, že přání je otcem myšlenky. Byl to jen klam vyvolaný naprostou tmou, v níž chyběl sebemenší záchytný bod. Neviděl nic než ten drobný puntík. Usilovně se na něj soustředil, hýbal hlavou, otevíral a zavíral oči, až si díky němu nakonec udělal představu, kde se nachází.

Seděl na židli, nohy spoutané u kotníků. Někdo mu právě svazoval ruce za zády, velmi nešetrně. Nylonový provaz ho pálil do kůže. Nepatrné světélko nevycházelo z praskliny ve stěně či stropu, ale byl to odlesk malé stříbrné krabičky připevněné vysoko na zdi. Odraz vycházel zpoza rohu. Místnost měla tvar písmene L a Jon byl přivázaný k židli na konci delší části.

Když se zorientoval, hned měl lepší náladu. Pocítil cosi blízkého euforii, jako by znovu získal půdu pod nohama. A pak se mu všechno vybavilo... Radostné vzrušení, že konečně našel nákladový list..., vzkaz od "RM", který odhaloval nebetyčnou sebejistotu zakladatele Altman Group..., náhlé světlo a pak Feng Tun a jeho parta...

Dopustil se jedné z nejstarších chyb na světě - byl tak soustředěný, že zapomněl na ostražitost.

Věděl, že ho nejspíš čeká smrt, ale s tím se musí při černé práci počítat.

Člověk si samozřejmě říká, že se to nestane. Ale vyloučit to nelze. Vyčítal si však své fatální selhání. Nechal prezidenta napospas hrozící konfrontaci.

Jon zaslechl, jak se za rohem tichounce otevřely dveře. Ze stropu vyšlehlo světlo, jež ho na okamžik oslepilo. Kdosi odešel a někdo jiný přišel. Když jeho oči uvykly jasu, spatřily Feng Tuna. Stál tam sám a mračil se.

"Nadělal jste nám spoustu problémů, podplukovníku. Nemám rád lidi, kteří mi dělají problémy." Mluvil odměřeným šepetem a působil rozvážně. Plavným krokem přistoupil blíž.

"Máte zvláštní vlasy," utrousil Jon. "Zvlášť na Číňana. A ta bílá tomu nasazuje korunu."

Silný úder přes tvář ho srazil i se židlí k zemi. Praštil se hlavou o podlahu. Ve zlomku vteřiny mezi nárazem a bolestí si uvědomil, že Feng vymrštil ruku tak rychle, že to ani nepostřehl. Vzápětí ho přemohla mučivá bolest. Ucítil, jak mu po tváři stéká teplá krev. Dostal závrat. Pár okamžiků se mu zdálo, že odplouvá z místnosti. Když se jeho zrak trochu projasnil a bolest ustoupila, dva muži, jež předtím neviděl, ho zvedli i se židlí ze země. Feng na něj zíral z několika centimetrů. Oči měl tak světle hnědé, že vypadaly jako prázdné důlky.

"Tím polechtáním jsem si chtěl získat vaši pozornost, podplukovníku," pravil Feng. "Jste inteligentní člověk, tak se nechovejte jako hlupák. Nebudeme ztrácet čas otázkou, co jste zač. Mě teď zajímá jen jedno: pro koho děláte."

Jon pochl. "Podplukovník MUDr. Jon Smith, Vojenský institut infekčních chorob..."

Přišla další rána, tentokrát spíš jen facka. Hlava mu odlétla stranou. Znovu začal krváčet a v uších mu zvonilo.

"Nenašli jsme vás na žádných dostupných seznamech americké rozvědky. Jak to? Pracujete pro nějakou tajnou sekci CIA? A co Národní bezpečnostní agentura? Nebo snad NRO?"

Rty mu otékaly, takže mohl mluvit jen s obtížemi. "Můžete si vybrat."

Dostal úder do druhé tváře. Místnost znovu zmizela, židle se však ani nepohnula. Matně si uvědomil, že ji ti dva drží, aby ho mohl Feng bít.

"Vy nejste normální agent," řekl mu Feng. "Komu dáváte zprávy?"

Necítil, jak se mu pohybují ústa. Svůj hlas nepoznával. "A odkud jste vy? Z Úřadu veřejné bezpečnosti určitě ne. Kdo si myslí, že nejsem agent CIA?"

McDermid? Nebo někdo z...?"

Následovaly dvě dokonale mířené rány pěstí jen pár vteřin po sobě. Zaplavila ho palčivá, zdrcující a všeobjímající bolest. Mozek plující vstříc milosrdné temnotě mu napověděl, že ten chlap je profesionální boxer a tentokrát udeřil příliš silně..., strašně silně..., praštil ho...

"Sakra, Fengu, v bezvědomí nám nic nepoví," vyhrkl Ralph McDermid, který stál za zabijákem.

"Je to chlap jak hora. Ten něco vydrží. Bojí se bolesti a smrti, ale my potřebujeme, aby se bál mě. Jinak nám nic neřekne."

"Když ho odděláte, tak taky ne."

Feng se toporně usmál. "Je to jemná prácička, taipane. Jestli nám neuvěří, že ho odděláme, nic neřekne. Ale jestli zemře, nic říct nemůže. Je třeba najít rovnováhu. Musím ho přesvědčit, že bych ho mohl zabít nechtěně. Že se nechám unést rozkoší z mláčen a zapomenou se. Ano?"

McDermid se otřepal, jako by náhle sám dostal z Fenga strach. "Vy jste profík."

Fengovi ten záblesk bázně neušel a znovu se pousmál. "Rozumíte? Přesně tam ho potřebuju dostat. Až bude sotva schopen pohnout ústy, teprve pak se možná něco dozvíme. Musí cítit bolest, která ho skoro připraví o rozum, ale ne úplně."

"A co trochu jemnější metody?" hlesl McDermid stísněně.

"I na ty přijde řada, nebojte se. Já ho zatím nezabiju a panáček zazpívá."

McDermid kývl. Trochu se bál Fengovy nepředvídatelnosti, a nejen jí. Měl dojem, že se mu bývalý voják vysmívá stejně jako svému druhému chleboďárci - Ju Jung-fuovi. Fengovy urážky zprvu nestály za pozornost, protože mu poslušně referoval o Juovi. Ale když pak Feng dokázal zařídit vyslání ponorky Čou En-laj, McDermid si začal dělat starosti.

Tehdy mu došlo, že Feng má konexe na vysokých místech v armádě či ve vládě, jaké mu v jeho postavení nepříslušely. Dokud to hrálo pro něj, McDermid ochotně platil Fengovi horentní sumy a jeho hrubost přehlížel. Nevypracoval se však v jednoho z nejmocnějších finančníků světa, aby neviděl, co bylo nabíledni: Feng měl vlivné zastánce. Tudiž byl nebezpečný. McDermid ho stále držel na uzdě, ale jak dlouho ještě a za jakou cenu?

27 KAPITOLA

SOBOTA, 16. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Schůzi vlády měl za sebou a Kongres už o hrozícím střetu s Čínou také věděl. Prezident s hrnkem kávy v ruce znovu usedl do čela dlouhého stolu v operačním středisku bez oken. Členové generálního štábu i civilní poradci zaujali místa, šustili papíry a tlumeně konverzovali se svými asistenty.

Prezident si jich skoro nevšímal. Přemýšlel, jak se asi budou tvářit miliony nic netušících obyvatel země, až uslyší o možné válce s Čínou. Žádné sportovní klání

v televizi. Žádná válka proti terorismu či drobný konflikt v malé zemičce, kde v boji padne méně Američanů než umírá o víkendů na silnici. Ne, ne, nic takového. Opravdová válka..., velká válka, která vybuchne jako sopka a potáhne se dnem i nocí, den za dnem. Budou umírat jejich synové a dcery, sousedé a možná i oni sami. Všichni se vrátí domů v pytlicích... Čína.

"Pane?" Byl to Charlie Ouray.

Prezident zamrkal a vzal na vědomí zasmušilé a vážné, zlostné i vylekané tváře po obou stranách dlouhého stolu. Hleděly na něj.

"Promiňte," omluvil se přítomným. "Viděl jsem duchy minulých a budoucích válek. Ale současnou si představit nedovedu. Co vy?"

Každý z řady obličejů se zatvářil po svém. Číšel z nich šok, že on, jejich vrchní velitel, se chová tak poraženecky. Strach z toho, co by mohlo nastat. Rozhodnost... ne ustrašená nebo zuřivá, ale klidná a odhodlaná. Chmury ze závažnosti situace a množství neznámých. Několika přítomným se zaleskly oči při představě "velkých" věcí, cti, vyznamenání a vlastního místa v historii.

"Ne, pane, myslím, že ne," hlesl admirál Brose. "To neumí nikdo a doufám, že to ani nebude potřeba."

"Amen," zanotoval ministr obrany Stanton. Pak se mu zajiskřilo v očích. "To znamená, že se musíme připravit. Na válku s Čínou, vážení. Jsme připraveni, ptám se?"

Ohlušující ticho bylo odpovědí, která nikomu ve ztichlé místnosti nemohla ujít. Prezident se podíval na svou kávu. Vůbec na ni neměl chuť.

"Pokud mohu mluvit za kolegy z námořnictva a vzdušných sil," prohlásil náčelník pozemního vojska generál Tomás Guerrero, "odpověď zní, že ne tak docela.

Plánujeme, cvičíme a připravujeme se na přesný opak. Potřebujeme..."

Ozval se generál letectva Bruce Kelly. "Nezlobte se, ale s tím nesouhlasím. Naše bombardovací síla je připravena na jakoukoli válku. Ano, potřebujeme přezbrojit ve stíhačkách, ale v bezprostřední budoucnosti bych neviděl zvláštní problém."

"Ale my nejsme připraveni, sakra," odporoval Guerrero. "Budu se opakovat, ale naše armáda přichází o kosti a svaly, které potřebuje na dlouhou a těžkou válku zblízka na rozlehlém území proti obřímu národu s mamutí armádou a odhodláním k boji."

"Námořnictvo...", začal admirál Brose.

"Pánové!" napomenula je poradkyně pro národní bezpečnost Powell-Hillová, jež seděla na druhém konci stolu naproti prezidentovi. "Není čas hádat se o malichernosti. Teď hlavně musíme dát dohromady všechno, co máme. A pak rozhodnout, co ještě potřebujeme."

"Ale úplně nejdřív je třeba zabránit, aby ke konfrontaci vůbec došlo," pravil prezident ponurým hlasem, jímž si zjednal okamžitý klid. Klouzal pevným pohledem z jedné tváře na druhou, až Obkroužil celý stůl. "Žádná válka nebude. Tečka. Rozumíte? Čína není náš nepřítel. Jsem přesvědčen, že ani chladnější hlavy tam u nich válku nechtějí. My o ni každopádně nestojíme a musíme dát těm chladnějším hlavám šanci."

Opět opsal očima oblouk kolem stolu, tentokrát opačným směrem. Jako by jim říkal: Je mi úplně jasné, že některým z vás - a řadě vašich štědrých stoupenců - by se drahé vzrušující nepřátelství jistě hodilo do krámu, ale zapomeňte na to.

"Střetu se dá určitě předejít." Jeho tón nenechával prostor pro odpor. "Jak to udělat? Čekám na vaše náměty."

Rozpačité tváře mu připomněly sál plný bohatých novomexických rančerů, kteří právě dostali za úkol vymyslet způsob, jak zdvojnásobit dodávky vody do rezervací Navajo a Hopi.

"Snad bychom mohli požádat o tajnou schůzku na nejvyšší úrovni a probrat tu záležitost osobně," nadhodil ministr zahraničních věcí Padgett. Prezident zavrtěl hlavou. "A s kým budeme jednat, Abnere? Čínské vedení se bude nejspíš tvářit, že není o čem mluvit. Bez tak by nejdřív muselo svolat celý ústřední výbor a pak získat aspoň osmdesátiprocentní většinu ve stálém výboru."

"Tak jim vyšlete jasný signál," navrhl Guerrero. "Schvalte letectvu finance na novou stíhačku a větší bombardér s delším doletem a pozemnímu vojsku dělostřelecký systém Protector. To Číňanům určitě neunikne. Třeba dostanou vítr a ještě rádi zasednou ke stolu. Ano, když nad nimi bude viset hrozba, přistoupí na summit bez mrknutí oka."

Místností se rozhostilo souhlasné mručení. Dokonce ani ministr Stanton nic nenamítal. Byl celý pobledlý a vypadal znepokojeně, jako by jeho představa menší a rychlejší armády utrpěla těžkou ránu.

Viceprezident Erikson se ohradil: "Nejsem si jist, jestli máme vysílat zrovna takový signál, generále. To by mohlo situaci spíš vyhrotit než uklidnit."

Stanton znovu získal část ztracené sebedůvěry. "Ať uděláme cokoliv,

pravděpodobně problém ještě prohloubíme, Brandone. I když neuděláme nic. Když se budeme držet zpátky, může si to Čína vyložit jako naši slabost. Pokud to naopak přeženeme, bude to vypadat jako vyhrožování. Nějaká demonstrace síly, odhodlání a připravenosti by je snad mohla odradit od větších akcí."

Erikson zdráhavě kývl. "Snad máte pravdu, Henry. Ukázka už existujících zbraňových systémů by možná stačila."

"Opravdu se chceme vrátit k politice vzájemného odstrašování? K něčemu, co by se mohlo táhnout léta a vyčerpalo by obě národní ekonomiky?" zeptal se prezident. "Aby se Čína zase stáhla za svojí velkou zeď a namířila na nás rakety? Ted, když se blížíme k dohodě?"

Zvučný hlas admirála Broseho utál geopolitickou debatu. "Pan prezident by možná rád slyšel, jak vyřešit naši bezprostřední taktickou otázku. Jak dokážeme, co císařovna převáží?"

Na tvářích shromážděných vojenských i civilních mozků se znovu objevil zaražený výraz.

"To by bylo fajn," přitakal prezident Castilla nevzrušeně. "Napadá vás, jak toho dosáhnout, Stevensi?"

"Vyšlete z fregaty přepadovou skupinu speciálních jednotek SEALs. Ať tajně prozkoumá náklad císařovny."

"To by se dalo?" zajímal se viceprezident Erikson. "V mezinárodních vodách? Z lodě na loď?"

"Dalo," ujistil ho Brose. "Máme speciální výstroj a vycvičené týmy."

"A bezpečně?" staral se ministr Stanton.

"Riziko tu samozřejmě je."

"Riziko neúspěchu? A obětí?" zeptal se Abner Padgett z ministerstva zahraničí.

"Ano."

"Odhalení?" naléhal Erikson.

"Ano."

Šéf diplomacie Padgett rázně zavrtěl hlavou. "Otevřený akt invaze, a dokonce agrese proti čínskému území v mezinárodních vodách? Tím si koledujeme o válku." Všichni souhlasně kývali, zasmušile či rozhodně. Prezident si sundal brýle a sevřel kořen nosu. "O jak velkém riziku odhalení mluvíte, admirále?"

"O minimálním, řekl bych. Chce to správnou skupinu se správným vůdcem, který bude chápat, že jeho lidé nesmějí být odhaleni. Za žádných okolností. Radši akci zabalit, bez ohledu na nebezpečí pro tým."

Prezident tiše seděl a díval se kamsi do dálí. Znovu myslel na miliony

Američanů, kteří možná co nevidět budou nervózně

sledovat televizi nebo poslouchat rádio a zcela logicky by se jim nechtělo obětovat život kvůli zbytečné válce.

Vojenští i civilní poradci hromadně stočili zrak na personálního šéfa Charlese Ouraye, jako by uměl číst, co se odehrává v prezidentově hlavě.

"Pane?" začal Ouray.

Castilla mírně kývl, jako by sám pro sebe. "Uvážím to, Stevensi. Je to jedna z možností. Nakonec bych vás chtěl informovat, že už několik dní provádíme zpravodajskou operaci, která by celou situaci mohla vyřešit." Vstal. "Díky, že jste přišli. Brzy se zase uvidíme. Do té doby každý z vás připraví svůj úsek. Pošlete mi zprávu, jak podle vás jednat s Čínou a dokdy se stihnete stoprocentně připravit na konflikt velkého rozsahu."

NEDĚLE 17. ZÁŘÍ ŠANGHAJ

Na zadním sedadle své soukromé limuzíny značky Mercedes si wej Kao-fan vychutnával kubánský doutník Cohiba i čerstvou výhru nad Niou Tien-singem. Ponorka Čou En-laj už chystala torpéda a americká fregata Crowe leštila rakety.

Reformátor Niou - ve wejově pojetí to znamenalo slaboch, revizionista a kapitalista - teď najde v ústředním výboru jen málo zastánců ponižující smlouvy o "lidských právech", a tudíž i katastrofálního kurzu, který měla Čína nabrat.

Mercedes parkoval v boční ulici ve čtvrti Čchang-ning. Od tělesného strážce na předním sedadle dělila wej přepážka z neprůstřelného skla. Díval se do ulice, osvětlené pouze září z okolních oken, a čekal, až se řidič vrátí z akce.

Wej neměl rád neřízené střely a nevyřešené otázky. Li Ao-žung a jeho dcera byli přesně takoví, potřeboval se jich proto zbavit. Dokud žili, nemohl se cítit bezpečně. Jeho plán však měl rizika. Wej sice Niou Tien-singovi nemohl přijít na jméno, z hlouposti ho však nepodezíral.

Až výr umlkne, ostatní členové stálého výboru si možná dají říct.

Prudce se narovnal. Nocí se rozlehly kroky. Mířily k limuzíně. Přední dveře

mercedesu se otevřely a jeho šofér a velitel ochranky v jedné osobě vklouzl za volant vedle druhého strážce. Wej sledoval, jak bere do ruky telefon.

Vzápětí se z reproduktoru ozvalo: "Mistr Li je doma, jak říkal, ale neviděl jsem žádnou známku, že by tam v poslední době byla jeho dcera. Děti spaly s chůvou v

zahravním domku."

"Hledal jste všude?"

"Starý pán po tom prášku usnul jak pařez. Děti s tou ženskou už spaly. Na zahradě ani v domech jinak nikdo nebyl. Měl jsem možnost to tam důkladně prozkoumat, jak jste chtěl." Řidič otočil hlavu a podíval se do skla přepážky, které bylo přitom průhledné jen z Wejovy strany. Mračil se. "Ale to není všechno."

"Co ještě?" strnul Wej.

"Byla tam veřejná bezpečnost. Major Pchan Aj-tchu osobně s celým oddílem."

"Kde?"

"Číhali venku. Někteří v autech. Hezky nenápadně."

"Sledovali dům?"

"Nebo Li Ao-žunga."

Nejspíš oboji, pomyslel si Wej Kao-fan. Nervózně se zavrtěl na sedadle. Pchan by si nikdy nedovolil vystoupit proti jeho zájmům..., pokud by za ním nestál někdo jiný. Niou? Nejistil náhodou, že na jeho nátlak veřejná bezpečnost musela Li Ao-žunga pustit? Zlostně zatřásl hlavou a uvažoval. Ano, vypadalo to na další zásah nebezpečně liberálního Nioua.

Mobilní telefon zabzučel tak hlasitě, že se Wej skrčil pod okno, jako by se ocítl pod palbou, a na chvíli zapomněl na své neprůstřelné bezpečí. Hned se však vzpamatoval a narovnal záda, nepříjemně překvapený vlastní nervozitou.

Zabodl prst do tlačítka a vyštěkl: "Tady Wej."

"Dostali jsme Jona Smithe," ohlásil Feng Tun.

Wejova zlost rázem vyprchala. "Kde?"

"V Hongkongu."

"Pro koho dělá?"

"To nám neřekl - zatím."

"Získal důkaz o nákladu a poslal ho do Washingtonu?"

"Žádný důkaz už neexistuje, takže nic poslat nemohl." Feng popsal dopadení Američana a vzkaz, který nechal McDermid v trezoru poté, co roztrhal seznam.

Wejovi se prudce zlepšila nálada. McDermidovu teatrální potupu sice neschvaloval, jemu samotnému ovšem nijak neuškodila. "Vyslechněte ho rychle. Zjistěte, co všechno Američané vědí, a pak ho odstraňte."

"Jistě."

Wej v duchu viděl Fengův úsměv, který nepůsobil vůbec lidsky, spíš jako výraz dřevěné loutky. Feng byl jeho člověk, přesto se Wej trochu zachvěl. Ukončil spojení, opřel se a zvažoval novou informaci: teď už Niou Ťien-sing žádný důkaz o nákladu císařovny nezíská. Nebude mít v ruce vůbec nic, s čím by mohl předstoupit před stálý výbor. Nehrozila už ani jeho spolupráce s Američany. Ano, císařovna dál popluje za ziskem, který skončí ve Wejově kapse, stejně jako v minulosti jiné lodě s ilegálním nákladem... nebo se situace vyhrotí a on z toho vyteží ještě víc. Spokojeně si propletl ruce na břicho, jako by právě povečeřel lahodného bažanta na medu.

SOBOTA 16. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Dveře jednací místnosti v patře Bílého domu byly zamčené. Prezident Castilla a Fred Klein stáli bok po boku u jednoho z oken a dívali se do zahrady. Prezident popsal svou schůzku s vojenskými a civilními poradci.

"Možná budete muset využít návrh admirála Broseho na vyslání průzkumné mise speciálních jednotek," pravil Klein.

Prezident se na šéfa Alfya podíval. Jako by nad ním visel velký černý mrak zvěstující prudkou bouří. "Co se děje?" Z jeho slov číselná únava a veškerá tíha posledních čtyř dní. Odevzdanost. Očekávání nejhoršího.

"Možná jsme přišli o podplukovníka Smithe."

"To ne." Prezident se prudce nadechl. "Jak se to stalo?"

"Zatím nemám ponětí. Naposledy jsme spolu mluvili, když se chystal na tajnou výpravu do kanceláře Donk & LaPierre v Hongkongu." Klein vyličil Jonovu činnost - sledování Ralpha McDermida, který jel metrem do čtvrti wan-čchaj, následnou past v kancelářské budově i Jonův útěk s Randi Russellovou.

"S agentkou Russellovou?"

"Ano. Pokud si vzpomínáte, Arlene ji pověřila, aby letěla s Kottem do Manily, kde měl tajnou schůzku s Ralphem McDermidem."

"Jistě. Co bylo pak?"

"Jon požádal o další materiál, aby mohl prohledat kanceláře Donk & LaPierre. Celá operace měla trvat necelou hodinu, maximálně hodinu a půl. Doteď se neozval."

"Jestli měla ta firma poslední kopii nákladového listu - je pryč?"

"Pokud Jona zabili, nebo chytili, mají i ten seznam."

Prezident se podíval na hodinky. "Kolik času mu ještě dáváte?"

"Poslal jsem naše místní spolupracovníky, aby ho hledali. Dvě... tři hodiny počkám a pak dám pokyn k razii. Nedá se vyloučit, že ho zajali a vyslýchají. Že se nezlomí. Že ho místní najdou a osvobodí. Ale..."

"Ale ten seznam stejně najít nemusíme."

"Ano, Same. Nejspíš je pryč."

"A podplukovník Smith už možná nežije."

Klein sklopil pohled k botám a stísněným hlasem odpověděl: "Ano. Modlím se, aby to tak nebylo. Ale ano."

Prezident přikývl. Ztěžka vzdychl. "Dobře, zkusíme to jinak. Nějaká cesta se vždycky najde, Frede."

"To jistě."

Žádný z nich už nepromluvil. Mlčení je usvědčovalo z falešného optimismu.

Klein nakonec řekl: "Rád bych věděl, co všechno se CIA dozvěděla od agentky Russellové a jejích lidí."

"Zavolám Arlene."

Klein téměř neznatelně kývl. "Možná je vážně čas nasadit speciální jednotky. Jestli bude jejich mise úspěšná..., jestli najdou ty chemikálie, zmocní se lodi a všechno naházejí do moře, aniž by to ponorka zjistila..., problém by se vyřešil a bylo by jedno..."

"Že seznam zmizel a Smith je po smrti? Takhle dopadnou všichni, kteří musí dělat vaši práci?"

Klein jako by se na okamžik zastyděl, hned však zvedl hlavu a upřel na prezidenta pevný pohled. "Měl jsem na mysli definitivní ztrátu toho seznamu, pane prezidente, ne Jonovu smrt. Ale máte pravdu, dřív nebo později takhle asi dopadneme všichni."

"Šéfové špionáže," hlesl prezident. "To musí být hrůza."

"Přinesl jsem vám špatnou zprávu. Je mi líto, Same."

"To mně taky. To mně taky. Díky, pane kolego. A na shledanou."

Když Klein odešel, prezident dál mlčky stál. Věděl, co musí udělat, ale vůbec se mu do toho nechtělo. Nikdy nedokázal s lehkým srdcem nařizovat lidem, aby riskovali život za svou zem, i když věděl, že s tím vědomím vstoupili do armády a on sám kdysi svou povinnost také splnil. Sváděl těžký vnitřní boj. Bylo mu jasné, že žádnému z vojáků se ve skutečnosti umírat nechce.

Jeho povzdech zněl spíš jako hluboké nadechnutí. Znovu zvedl telefon. "Paní Pikeová? Sežeňte mi admirála Broseho."

Chvilí poté aparát zazvonil.

V uchu mu zaduněl admirálův zvukný bas. "Prosím, pane prezidente."

"Jak brzy jste schopni dostat příslušníky SEALs na fregatu Crowe?"

"Už tam jsou, pane. Sám jsem je tam poslal."

"Vážně? Předpokládám, že nejste první velitel, který podobnou věc udělal za zády prezidenta."

"To asi ne, pane. Mohu se zeptat, jestli už jste se rozhodl?"

"Proto volám."

"Máme zelenou, pane?"

"Ano. Jdeme na to."

"Vydám rozkaz."

"To vás ani nezajímá důvod, Stevensi?"

"To není moje věc, pane prezidente."

Castilla zaváhal. "Zase máte pravdu, admirále. Informujte mě."

"Co se dozvím, to vám řeknu."

Když prezident zavěsil, vybavil se mu citát, který před lety četl v životopise Otto von Bismarcka. Něco jako... mravní hodnota člověka se pozná podle toho, zda je ochoten položit život za své zásady. On sice neriskoval život kvůli principům, ale dával v sázku vlastní budoucnost a hlavně budoucnost země. Pro někdejší tvrdé a náročné šlechtice z pruského venkova to možná nebyla ta pravá odpověď, jeho však tížila dostatečně.

28 KAPITOLA

ARABSKÉ MOŘE

Na úzký důstojnický sbor fregaty USS John Crowe doléhalo napětí. Nešlo o běžnou pohotovost, z níž se často vyklubal falešný poplach, zatoulaná bárka nebo mechanická závada. Stačila jedna chyba, a mohli zemřít, dokonce vyvolat válku. V komunikačním a řídicím středisku přerušil vyrovnaný velitel James Chervenko rádiové spojení s admirálem Brosem z Washingtonu. Když poslouchal jeho rozkazy, z jeho očí přimhouřených desítkami let na moři sršely ostré lasery.

Sundal sluchátka a otočil se ke korvetnímu kapitánovi Garymu Kozloffovi. "Máte svolení."

"Fajn," odpověděl Kozloff. Žádné překvapení. Tušil to. "Vrtulník připraven?"

Kozloff patřil mezi špičkové speciální vojáky. Neměl jen svaly, ale i mozek. Byl

vysoký, štíhlý a náležitě pyšný na svou práci. Odhodlání z něj doslova prýštilo. Jeho osobnost naplňovala snad celou místnost a na ostatní působila uklidňujícím dojmem.

"Deset minut."

"Stihneme to."

Chervenko přikývl, jako by chtěl naznačit, že nic jiného ani nečekal.

"Nezapomeňte, že zásada číslo jedna je stoprocentní utajení - v životě jste tam nebyli. Při sebemenším riziku odhalení musíte zpátky."

"Ano, pane."

"Budeme pozorně sledovat ponorku i císařovnu. Jestli něco začne smrdět, dám vám zprávu, abyste to zabalili. Buďte pořád na příjmu."

"Provedu, pane."

"Hodně štěstí, Gary."

"Díky, jíme." Gary Kozloff se letmo pousmál. "Hezká noc. Nezaškodí si trochu zaplavat."

Čtyřlenný Kozloffův oddíl SEALs v potápěčských oblecích čekal na rozkaz na zšeřelé palubě. Když se Kozloff znovu objevil, všichni netrpělivě vyskočili. Kývl a oni si naposledy zkontrolovali výstroj.

"Máte magnety na lezení?" Ty byly pro úspěch noční mise zásadní. Když vzduchem zaznělo "ano, pane", zavelel: "Tak nasedat."

Vykročili na záď k vrtulníku SH-60 Seahawk. Rýsoval se proti hvězdnému obzoru jako hrozivý obří pták. Lehký vánek přinášel pach spálené nafty a slané vody. Na spouštěcím zařízení v helikoptéře byl připraven gumový bojový člun Zodiac. Pětice vojáků nastoupila. Rotory se roztočily na plný výkon. Mohutný stroj se vzněsł do noci a naklonil se doleva. Díky zhasnutým světlům rychle splýnul s temnotou a vydal se po kružnici k císařovně, jež se pohybovala o šestnáct kilometrů dál. Vzduch kolem stroje rozčesávaly svištící listy.

Korvetní kapitán Kozloff sledoval odraz měsíce a hvězd na zčeřené hladině a pomalu uvykal strašlivému rámusu. Měl hlavu plnou starostí, a to u něj nebylo zvykem. Když se člověk pořádně připraví, má jistotu, že se svým týmem odvede dobrou práci. Jinou záruku nikdo nedostane. Jenže tentokrát se měli spustit z vrtulníku na loď plující plnou parou. Své náčiní dobře znali, ale nebyl čas si nacvičit různé varianty jako obvykle.

Sobě i podřízeným maximálně věřil. Jinak by ani nemohl být členem SEALs. Ale stejně...

Kozloff se znovu zaměřil na situaci dole. Dorazili k císařovně a vznášeli se nad ní podle plánu. Nákladní loď plula rychlostí kolem deseti uzlů. Kozloff viděl náklad, částečně osvětlenou palubu i obvyklá lana, nástroje a plachty. Na můstku stáli tři čínští námořníci. Nebylo to vojenské plavidlo, a tak se nedalo rozeznat, zda jsou mezi nimi i důstojníci. Trio zlostně vzhlíželo k helikoptéře a Kozloffa opět přepadly obavy. Co když se vrhnou do úkrytu a loď začne pálit? Podle plánu měl vrtulník předstírat, že provádí průzkum a pak sledování zblízka. Žádná útočná akce. Kozloff tedy vyčkával. Dobře si uvědomoval, že i jeho muži si prohlížejí můstek a trnou, jak se Číňané zachovají.

Dva námořníci dál hleděli vzhůru, třetí podal hlášení vysílačkou. Helikoptéra se zhoupla doleva a doprava, jako by se vlnila... nebo na ně dělala dlouhý nos. Čínský námořník přerušil spojení, pohodil hlavou dozadu a cosi zařval, nejspíš spršku nprostých nadávek. Pak zahrozil vrtulníku pěstí.

Kozloff se trochu uklidnil - námořníci uvěřili, že jde o běžné sledování a nečekali od nich větší nebezpečí. Členové oddílu se usmívali pod vousy a Kozloff měl hned lepší náladu. Seahawk pokračoval plnou rychlostí kupředu a odklonil se tak širokým obloukem, že ztratili nákladní loď z očí.

"Připraveni?" zavolał pilot do Kozloffova sluchátka.

Velitel se podíval na své muže. Ukázali mu vztyčené palce. Štěkl do miniaturního mikrofónu: "Připraveni. Můžete nás vysadit."

Seahawk slétl k vzedmutému moři. Visel na místě a třásl se. Vojáci vytlačili Zodiac bočními dveřmi a obsluha zvedáku ho spustila do vody. SEALs se zahákli k lanu a jeden po druhém vyskákali ven. Kozloff prožíval dva obvyklé pocity - šok z náhlého zastavení o hladinu a úlevu, že je zase ve známém prostředí.

Zodiac poskakoval na zvlněném moři deset metrů opodál a Kozloff k němu plaval kraulem. Voda byla černá a neprostupná, ale on na to nedbal a soustředil se na práci. Vylezl do člunu, ostatní za ním. Nastartoval přívěsný lodní motor a vzápětí vyrazili vstříc císařovně. Přiblížení zepředu bylo nejbezpečnější, jelikož hrozilo menší riziko, že je loď stáhne k sobě. A také rychlejší, protože císařovna mířila přímo proti nim.

Když se před nimi loď vztyčila, vrtulník nad ní znovu přelétl, aby odvedl

pozornost. Kozloff propočítával a upravoval kurz člunu, aby plul rovnoběžně s Císařovnou a nevrazil do její přídě. Ve vhodný okamžik zabočí ostře doprava. Pod rouškou tmy nasměruje zodiak k boku Císařovny a jeho lidé neslyšně připevní k trupu magnetické kotvy. Pokud všechno půjde hladce, s magnetickou lezeckou výstrojí vyšplhají na temnou palubu a zahájí obhlídku, kvůli níž přišli.

Komandér Chervenko sledoval, jak se vrtulník Seahawk ukázkově snáší do vyhrazeného místa na palubě fregaty John Crowe. Přikrčil se pod stále roztočenými listy a běžel ke dveřím. "Šlo to dobře?" křikl na pilota. "Přímo skvěle, pane! Jsou tam."

Chervenko úsečně kývl a zase spěchal dolů do komunikačního střediska. Když vešel, okamžitě sklouzl pohledem na radistu Bauma, který se plně soustředil na monitor. "Zachytil jste ten zodiak, Baume?"

"Ne, pane. Je moc malý." "Hastingsi? Slyšíte něco?"

"Jen šrouby císařovny a ponorku, co nás honí, pane," odvětil technik sonaru Matthew Hastings. "V hluku nákladní lodi se elektromotor úplně ztratí."

Chervenko spokojeně našpulil rty. "Dobře. Snad to chlapi dokážou." Otočil se k odchodu, ale pak si to rozmyslel. "Zůstaňte ve střehu. Jestli Císařovna udělá něco jen trochu zvláštního..."

"Pane?" Hastings u sonaru napínal uši a zvýšil hlas. "Ponorka. Ta čínská ponorka se rychle blíží! Opravdu rychle! Rovnou k nám!"

Chervenko popadl sluchátko a poslouchal. Ponorka se nepochybně blížila plnou parou. "Ještě něco?"

"Nasazují torpéda, pane!" zavolal další technik. Chervenko se otočil k radistovi. "Ukončete akci! Okamžitě!" Voják se sklonil k mikrofonu a zaječel:

"Konec akce! Konec akce!"

Člun se vzdouval na moři jen pár metrů od vysokého ocelového boku Císařovny. Členové oddílu měli dojem, jako by hleděli na mrakodrap, až na to, že se ten kolos na ně řítí a oni se báli, aby je nenasál nebo nerozdrtil svým trupem. Ztráta orientace a překvapivé poryvy moře už připravily o život hodně lidí. Kozloff byl však na takové okolnosti zvyklý a jeho vytrénovaný mozek dokázal přesně vypočítat, jak se k nákladní lodi přiblížit, aniž by do ní vrazili.

Opatrně navigoval zodiak ještě blíž. Do tváře mu šplíchla chladivá sprška. Pach oleje a železa byl skoro nesnesitelný. Určený voják bez rozkazu připevnil k Císařovně magnetickou kotvu. Povedlo se mu to na první pokus. Voda cákající přes bočnice člunu všechnu zmáčela. První ze SEALs aktivoval magnetické háky a začal šplhat nahoru jako pavouk. Brzy ho následoval další voják a pak další. Kozloff je s hrdostí sledoval. Bezpečí noci..., zastírací manévr vrtulníku..., téměř dokonalé ukotvení..., všechno mu napovídalo, že tato nesmírně důležitá operace bude úspěšná.

S pousmáním zapnul magnetická stoupací železa a přiložil je k trupu. Okamžitě ucítil tah, zdání jistoty. Ty krámy doopravdy fungovaly. Vydal se nahoru právě v okamžiku, kdy první ze skupiny dosáhl paluby.

Z miniaturního sluchátka náhle zaburácelo: "Konec akce! Konec akce!"

Se sevřenými vnitřnostmi překonal touhu pokračovat ve výstupu. Neochotně se smířil s myšlenkou, že se pro úspěch operace musí stáhnout.

Cvakl vypínačem a napojil své muže na komunikační okruh. "Konec akce! Vraťte se! Konec akce, sakra. Koukejte mazat zpátky!"

Vojáci se spustili po stěně. Snížili magnetismus v horolezecké výstroji, a tak jim to šlo rychle. Velitel se strachoval o kolegu, který už zmizel na lodi.

Hleděl vzhůru a bezděčně tajil dech. Kde je?

První ze skupiny náhle sjel po trupu jako hasič po namazané tyči. Byl našťvaný, ale snažil se to nedat najevo. Když se nohama dotkl člunu, jeden z členů oddílu ho vtáhl dovnitř a jiný uvolnil magnetickou kotvici. Kozloff otočil člun zádi k lodi. Bojoval s vlnami a značnou silou, která se snažila vtáhnout člun do lodních šroubů nákladního plavidla.

Jeho lidé beze slova pozorovali obrovitou Císařovnu. Námořníci si jich pořád mohli všimnout.

Když nevyšlehl žádný reflektor, Kozloff si zhluboka oddechl. V duchu si říkal, že aspoň část mise byla úspěšná - Císařovna je neviděla.

Člun nabral otáčky a vyplul zpátky k fregatě. Ještě hodnou chvíli se zmítal ve velké brázdě, kterou za sebou nechávala čínská loď. Když se vojáci ocitli v bezpečí, začali reptat.

"Co se sakra stalo?" zeptal se jeden.

"Mohli jsme to dokázat!" postěžoval si další.

Kozloff tiše souhlasil, ale zároveň byl velitel. "Rozkaz, pánové," odtušil

stroze. "Dostali jsme rozkaz ukončit akci. O rozkazech se nediskutuje."

Komandér Chervenko se naklonil přes rameno Hastingsovi, který poslouchal ponorku. Náhle ztuhl. Uslyšel, jak nepřátelské plavidlo zpomaluje. Nepřeslechl se?

Hastings polkl. "Ponorka ubírá. Zase se jí vzdalujeme."

Radista zavolal: "Můstek hlásí, že Zodiak už je tady. Dává znamení na pravoboku."

Komandér Bienenš zpomaluje, aby mohli SEALs z vody."

Hastings úlevným hlasem dodal: "Vypadá to, že se ponorka vrací zpátky na původní pozici, pane."

Chervenko se nadechl. Větší projev emocí si před svými muži nedovolil.

Posledních několik hodin ho vyčerpalo. Rozhlédl po napjatých tvářích a poznal, že ostatní jsou na tom ještě hůř. Oproti nim měl za sebou léta zkušeností.

"Fajn, a teď mi řekněte, jak to, že nám ta ponorka hrozila právě ve chvíli, kdy se naši chystali nalodit na Císařovnu. Co myslíte, Hastingsi?"

"Člun ani vrtulník sonarem zachytit nemohli, pane."

"Císařovna viděla, jak se nad ní Seahawk vznáší," nadhodil radista Fred Baum.

"Došlo jim to."

"Asi to tak bude," přitakal Chervenko. "Díky všem za dobrou práci. Mějte dál oči i uši na stopkách. Kdyby něco, zavolejte mě."

Chervenko spěchal do kajuty podat hlášení do Washingtonu. Věděl, že si Císařovna nemohla všimnout spuštění oddílu SEALs v dálce na nočním oceánu. Císařovna věděla, že ji obtěžoval Seahawk, ale to bylo tak všechno. Akce čínské ponorky, která

ohrožovala fregatu Crowe, měla jediné možné vysvětlení: někdo ji musel varovat.

Někdo z Washingtonu.

SOBOTA 16. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Prezident stál u oken Oválné pracovny zády k rozrušenému admirálu Brosemu a díval se do růžové zahrady. "Nezvládli to?"

"Čínská ponorka se přiblížila." Broseho hlas zněl toporně. "Připravovala torpéda k odpálení. Podle komandéra Chervenka o našem vpádu věděli a dovtípili se, že přelet vrtulníku je začátek."

"Někdo je varoval?"

"Vypadá to tak." Admirálova poznámka naznačovala, že prezident ví možná víc než on. Admirál neznal poslední vývoj kolem uniklých informací. Dokonalý přehled měla jen šéfka CIA s Fredem Kleinem, nikdo jiný.

"Dobře, díky, Stevensi."

Admirál vstal, ale neodešel. "Co teď, pane?"

Prezident se otočil s rukama za zády, okno rámovalo jeho vysokou postavu.

"Budeme pokračovat jako dosud. Zajistíme připravenost všech složek a posílíme vojenskou přítomnost v asijských vodách."

"A pak?"

"Pak si počkáme na krok Číny."

"Císařovna by měla doplout do iráckých vod v pondělí večer našeho času. U nich už bude úterý ráno." Brose upřel na prezidenta nesmlouvavý pohled. "Dneska máme sobotu, takže zbývá den, maximálně jeden a půl dne. Situace byla mizerná, už když jsme na všechno měli skoro týden."

"Já vím, admirále. Já vím."

Voják vycítil nevyřčenou výtku a pomalu přikývl. "Omlouvám se, pane prezidente."

"To nemusíte, Stevensi. Hlavně se postarejte o vlastní lidi. Máte tam raněné?"

"To zatím nevíme. Když jsem mluvil s Chervenkem, fregata je ještě nevylovila."

Myslel jsem, že budete chtít o ukončení akce vědět co nejdřív."

"Samozřejmě. A díky."

Když admirál odešel, prezident Castilla zůstal chvíli stát. Nakonec zmučeně vzdychl. Zvedl svůj modrý telefon, přímou šifrovanou linku do ústředí Alfy.

Fred Klein se okamžitě ozval: "Ano, pane prezidente?"

"SEALs museli předčasně ukončit akci." Prezident zopakoval Broseho hlášení.

"Někdo Číňany varoval. Komandér Chervenko si tím je jistý."

"Ministr Kott?"

"Ten ne. Poslal jsem ho se zvláštním úkolem do Mexika, aby nebyl ve Washingtonu. Je naprosto odríznutý a CIA ho pro jistotu sleduje."

Prezident se odmlčel. Kottovo zneužití moci ho znovu dopálilo a znechutilo.

Vynášením informací napáchal obrovskou škodu a prezident ho za to hodlal pohnat k zodpovědnosti. Ale ještě nepřišel pravý čas.

"Řeknu Arlene Debové, že za akcí ponorky proti naší fregatě je možná tip z Washingtonu. Kott je zřejmě tentokrát z obliga. Ozval se Jon Smith?"

"Bohužel ne," odpověděl Klein. "Utekla další hodina, popoženu svoje lidi."

"Musíme se oba modlit, že ho najdou i s tím seznamem. Je to naše poslední

naděje."

"A co Arlene říká o McDermidovi? Má zprávy od agentky Russellová?"

"To je další věc. Russellová taky zmizela."

ČÁST TŘETÍ

29 KAPITOLA

HONGKONG

Dva Číňané zatahli odbojnou venkovanku do světnice ve tvaru písmene L a hodili ji na podlahu nedaleko muže zhrouteného v křesle. Měl ruce svázané za zády, zakrvácenou tvář a bosé nohy. V místnosti chyběl kyslík.

"Dobře se podívej," řekl jí jeden kantonsky. "Až tě budou vyslýchat, vzpomeň si na to - takhle dopadneš, když nebudeš odpovídat."

Vesničanka oděná ve volných pracovních kalhotách a košili se schoulila na podlaze a mrkala, jako by nerozuměla ani slovo. Číňan zavrtěl znepokojeně hlavou. Podíval se na kolegu a pak spolu odešli.

Randi slyšela, jak se za nimi zamykají dveře. Její černé oči zlostně planuly a všetečně tékaly po místnosti. Dvě široká okna, jedno vpředu a druhé vzadu, zakrývaly závěsy. Ranní světlo pronikalo jen tenkými štěrbinami kolem nich. Randi se raději nehýbala. Měla strach, že ji odněkud sledují. Prohlížela si Jona a uzly, jež ho poutaly k židli. Tiše zaklela. Sakra. Taky ho dostali a postupně zpracovávali.

Narazila na něco většího, než ona i její šéfové očekávali. Nevěděla, na čem přesně Jon dělá, ale nepochybně s tím souvisel Ralph McDermid. Zkušenost ji naučila, že když se její "skorošvagr" ukáže na scéně, jde nejspíš o něco vážného.

CIA většinou nevěděla, čím se Jon právě zabývá. Jeho zaměstnavatel musel působit v nejvyšších sférách státní správy, byť to Jon vehementně popíral. To znamenalo, že úniky informací, které McDermid zosnoval, mohly být jen špičkou nějakého politického či vojenského ledovce. Pokud se nemýlila, její úkol dostával nový rozměr, který si chtěla, aspoň prozatím, nechat pro sebe.

Zatím nezbyvalo než doufat, že místní kolegové už o jejím zadržení vědí a připravují záchrannou akci. Spoléhat na to však nemohla.

Svezla se zpátky na podlahu, jako by ji přemohl strach. Potřebovala vymyslet, jak se odsud dostat. Každopádně nesměla prozradit, že se s Jonem zná, ani že je špičnou Langley, byť by je třeba mučili.

Dveře se náhle otevřely a do místnosti vstoupil Ralph McDermid, jako by jí četl myšlenky. Hned za generálním ředitelem Altman Group kráčel Feng Tun.

McDermid se nad ní postavil a anglicky vyštěkl: "Proč mě sledujete? Špehujete mě? Doporučuju vám zaspívat, jestli nechcete shnit v jednom z vašich státních kriminálů."

Přinutila se nic nedělat. Ležela na podlaze v převleku venkovanky a nehnula ani brvou, jako by vůbec nerozuměla anglicky a neměla ponětí, co říká, nebo že s ní vůbec mluví.

Feng Tun ji nakopl do žeber. Mandarínsky zabědovala a vzhledla k oběma mužům jako nevinná zemědělkyně strnulá děsem.

"Ta není odsud," řekl Feng Tun anglicky. "Mluví mandarínštinou z okolí Pekingu nebo ještě kus na sever." Znovu ji nakopl a mandarínsky se jí zeptal: "Co děláš tak daleko od domova? Proč nejsi na poli, ale v Hongkongu?"

Randi znovu zanařikala, jako malá ublížená nula, která narazila na někoho mocného. "Na otcově půdě není žádná práce!" zavřeštěla. S pláčem dodala: "Tak jsem jela do Kantonu, ale tady jsou lepší peníze."

"Co to sakra plácá?" zavrčel McDermid.

Feng mu to zopakoval. "To se tady děje běžně. Miliony lidí odcházejí z venkova a hledají ve městech jakoukoliv práci."

"Miliony vesničanů mě nesledují. Proč fízlovala? Pro koho dělá?"

Feng jí tu otázku přeložil a ještě si přisadil: "Skoro celý den jsi sledovala pana McDermida. Myslela sis, že tě nevidíme? Pan McDermid je velice důležitý člověk. Ted nám hezky povíš, kdo ti zaplatil a cos měla zjistit. Jinak tě předáme policii, a ta tě pošle na zbytek života do vězení."

Už od chvíle, kdy ji Feng a dva další chlapi nachytali pod oknem ložnice McDermidovy vily, Randi přemýšlela, co jim říct, aby jí uvěřili. Hodně záleželo na tom, jak moc jsou paranoidní. A také na tom, kolik toho McDermid tají, kolik má nepřátel a jak dobře ty nepřátele s Fengem znají.

Rozhodla se, že ještě zkusí hrát o čas. Dál se bude chovat jako vyplašená selka a pak jim předloží povídku o "tajemném muži". "Chtěla jsem jen peníze," zafňukala. "Branka do zahrady byla otevřená. Slyšela jsem hlasy, a tak jsem šla dovnitř požádat bohatého cizince o pomoc."

Feng Tun ji nakopl tak rychle, že ani nepostřehla, jak vymrštil nohu. Ze žeber jí vystřelila ostrá bolest.

Zakvičela jako prase tažené na porážku. Jak se svíjela na podlaze, vypravila ze sebe: "Moje rodina peníze musí dostat. V továrně si nevydělám tolik, abych mohla posílat do vesnice. Potřebuju víc. A... a někdy musím i krást. Byl to tak hezký dům..., v takovém se určitě najde hodně peněz. A taky krásné věci, jen je vzít a prodat..."

"Hloupá huso!" Fengova bledá tvář zružověla a zkrivila se vztekem. "Sledovala jsi ho celý den. Špehovala jsi ho!"

Randi předvedla vrcholný výkon v roli žadonící, vyděšené, bezmocné a bezvýznamné venkovanky. Chytila McDermida za kotníky a nařikala do jeho neoblomné tváře.

Feng mandarínsky zaklel, popadl ji za košili a odtáhl od McDermida. "Vesničani! Dělalí, jako by je někdo stahoval z kůže zaživa! Já jí fakt něco provedu, aby měla proč skučet." Otočil se a rychle promluvil ke dvěma dalším mužům.

"Vytáhněte elektrody a letlampu."

Použil šanghajský dialekt, Randi mu však dobře rozuměla. Hlavou jí vířily myšlenky. Mučení by snad vydržela, ale kdyby se nepodvolila, stejně by ji nějak potrestali, i kdyby se jí podařilo utéct, nebo přišla záchrana. Jednu historku by jí snad přece uvěřili. Vydá jim Jona.

Bezťak už ho poranili. Podle všech známek to s ním bylo vážné. Pohlédla na něj a vnitřně se utvrdila. Bezvzádně visel v provazech. Nevěděl o sobě, dokonce ani nestěnal. Komu by

prospělo, kdyby se také nechala těžce zranit. Nepomohla by sobě, Jonovi, ani CIA. Natož Americe.

Rozhodla se, že je nechá vytáhnout lampu, elektrické přístroje či jaké hrůzy měl Feng Tun ve své sbírce mučidel. Pokud si vyberou elektrody, nejdříve do ní pustí nepříjemnou ránu, která však nezanechá vážnější poškození, jak věděla. Nezlomí se a Jona udá až po druhém nebo třetím šoku. Čím déle vydrží, tím spíš uvěří její báchorce. Pokud by ovšem začali s pájecí lampou, musela by riskovat a Jona podrazit dřív. Lampy jí k smrti děsily.

Oba rozšklebení muži se vrátili s nástroji trýzně. Reflex je tělesná odezva, kterou mysl nedokáže ovládnout. Zlomek vteřiny poté, co zareagovala, si Randi uvědomila, že ji Feng Tun sleduje.

Znovu se usmál. "Zapál lampu," řekl jednomu z poskoků. Druhému nakázal: "Přines židli. vyzuj jí sandály."

Ralph McDermid ztěžka polkl. "Je to opravdu nutné..."

"Ano, taipane." Fengův hlas měl nevrlý, podrážděný tón. "V tak důležitých věcech si člověk musí ušpinit ruce. Dokonce i krví."

Druhý muž přinesl židli z rohu. Feng Tun chytil Randi za ramena. Ochabla, ale on ji zvedl snadno, jako slaměnou panenku. Složil ji na židli. První pochop zapálil lampu, druhý jí stáhl sandály.

Znovu mandarínsky vyjekla: "Ne! Ne! Všechno vám povím. To on mě najal." Ukázala na Jona, který se v poutech stále ani nepohnul. "Bála jsem se to říct. Udělali byste mi to, co jemu. Ale... to on za všechno může. Zaplatil mi, řekl mi, abych sledovala tamtoho pána a zapamatovala si, kam šel, co dělal a s kým mluvil.

Prostě všechno, co ten pán z ciziny dělal. Potřebovala jsem peníze. Rodiče už jsou staří. Potřebují léky a jídlo. Jejich dům se rozpadá. Potřebuje opravit. Prosím! Neubližujte mi!"

Dál drmolila, jako by jí hrůza rozvázala jazyk. McDermid i ostatní se otočili a hleděli na Jona. Feng Tun překládal. Po McDermidově tváři přelétl chápavý výraz. Randi mu poznala na očích, že jí věří. Jako by si říkal: Ano, jistě. Proč mi to nedošlo už dřív?

Feng se na McDermida nedíval. Zíral jí na nohy. Přistoupil blíž, uchopil Randi za ruce a otočil dlaněmi vzhůru.

McDermidovi to neušlo a zeptal se: "Co je, Fengu?" Zjevně se mu ulevilo, že lampa nebude nutná.

Feng pustil její ruce, vzal ji za bradu a škul nahoru. Zkoumal její tvář, oči i vlasy. Jeho dlouhé prsty cítila na hlavě jako ocelové hřeby. Sevřel se jí žaludek.

Odtáhla se. "Auuu! To bolí!"

"Ani hnout."

Zaryl jí prsty do čela v místě, kde začínají vlasy, a sloupł jí masku v pletové barvě i černou paruku. Pod ní se objevila přiléhavá čepička, která jí držela pravé vlasy.

"Fengu!" McDermidova široká tvář vypadala ohromeně.

Feng jí stáhl i čapku. Vyskočily z ní světlé kadeře.

Jeho dva svalnatci civěli s otevřenými ústy, jako by právě spatřili zázrak.

McDermid překvapeně vykřikl: "Ona není Číňanka!"

"Ne," odvětil Feng, aniž by spustil oči z Randiny tváře, "Číňanka to vážně není."

"Ale jak jste..."

"Podle nohou," vysvětlil Feng. "Vesničané nosí většinu života sandále. Ona nemá typickou mezeru mezi palcem a ostatními prsty." Hleděl na ni s jistým obdivem. "Na rukou má asi latexovou slupku, aby vypadaly starší a drsnější. Totéž její šikmé oči. Nejspíš si vzala kontaktní čočky a kůži má natřenou nějakým samoopalovacím krémem, aby byla snědší. Je to parádní kousek špiónážního řemesla, odborná práce."

Všichni v místnosti, kromě bezvládného Jona, zírali na Randi jako na nějaké exotické zvíře v zoologické zahradě.

Zmocnil se jí strach. Horečně uvažovala. Ted už nevěří její pohádce, že ji Jon najal. Feng si vyvodil, že pracuje pro nějakou zpravodajskou službu. To mu nikdo nevymluví. Musela to přiznat, ale zároveň vymyslet novou lež. Potila se a zvažovala možnosti..., čemu by tak Feng s McDermidem mohli uvěřit..., jakou legendu by na ně mohla vytáhnout.

"Takže," pravil Feng svým strašidelným hlasem, který se málokdy měnil, a tím budil ještě větší hrůzu. "Číňanka nejste, ale mluvíte mandarínsky stejně dobře nebo dokonce líp než já, a tipoval bych, že kantonsky a šanghajsky taky. Každopádně anglicky. Rozuměla jste všemu, co jsem řekl. Od začátku jste o krok napřed. Špičkově vás vycvičila velká organizace s mezinárodní působností, která potřebuje agenty ovládající cizí jazyky. Ani váš americký přítel neumí čínsky. Ale ze CIA není, viďte? Možná je to externista najatý na zvláštní úkol, ale pod dohledem pravého agenta CIA. A ten agent jste samozřejmě vy."

Randi se rozhodla. Ohrnula ret a ruský utrousila: "Neurážejte mě."

Ralph McDermid ustoupil o půl kroku a vykulil oči, jako by dostal facku.

Feng Tun zamžikal.

"A s podplukovníkem Smithem máte pravdu," pokračovala dokonalou ruštinou. "Ze CIA není. Vím toho o něm stejně málo jako vy." Nabídní jim drobný důkaz. Mohl by odvést jejich pozornost. "Ale taky bych to ráda zjistila. Mohlo by se nám to pak hodit."

McDermid se zeptal: "Co říkala?" Když mu to Feng přeložil, McDermid se zlostně zamračil. "Proč ruská agentka sleduje mě?"

Randi přešla do angličtiny s ruským přízvukem. "Altman Group není jediný obchodník se zbraněmi."

"Ruská rozvědka má zájem udělat kšeft?" McDermid vycítil zisk. "Chce s námi Kreml spolupracovat?" V minulosti uzavřel s Ruskem řadu výhodných obchodů, poslední dobou však chamtivá Moskva požadovala čím dál větší krajíc. "V dnešním Rusku se málokomu žije dobře."

McDermid si Randi bedlivě měřil: "Vy pro vládu nepracujete. Máte to jako melouch. Možná děláte pro jednoho z vašich kapitalistických oligarchů. A ten by rád věděl, čím se Altman Group zabývá, aby to mohl podnikatelsky využít."

Randi pomalu kývla, jako by to nechtěla přiznat. "Děláme, co musíme. Můj otec byl u GRU. Člověk si zvykne na slušné živobytí."

GRU byla stará sovětská vojenská rozvědka. "Má ten oligarcha jméno?" otázal se Feng.

"Možná." Povytáhla obočí a podívala se na McDermida.

I Feng k němu otočil hlavu. Pak ji probodl pohledem. "Já vám nevěřím. Jaký obchod pana McDermida se zbraněmi vás přivedl sem do Hongkongu?"

"Tak dost, Fengu." McDermid si už v duchu maloval kupy dolarů. Rusko stále vlastnilo zbraně, o které mělo hodně lidí zájem, zvláště ve třetím světě. Všichni ti diktátoři a samozvaní králové věčně vykřikovali o chudobě, ale když přišlo na zbraně a munici, vždycky položili peníze na dřevo. Pokud měla ta ženská přístup k soukromým zdrojům, nejspíš uloupeným z tenčících se zásob vlády... "Musíme si promluvit."

Feng dál upíral zrak na Randinu tvář. Hledal v ní něco, co nedokázal docela přesně určit, ale byl si jistý, že to tam je. Pak pohlédl na Jona Smitha, stále nehybného. Nakonec se znovu zaměřil na Randi.

"Fengu," zopakoval McDermid.

Šéf ochranky se na něj podíval, udělal čelem - vzad a vykročil ke dveřím.

McDermid ho následoval, ale nejdřív se povzbudivě usmál na ruskou agentku s obchodními styky.

30 KAPITOLA

V kanceláři zazvonil Ralphu McDermidovi mobilní telefon. Vytáhl ho z kapsy.

"McDermid."

Uhlazený hlas pravil: "Musíme si promluvit."

McDermid zakryl mluvítko. "Tohle bych měl vyřídit," řekl Fengovi.

"Dobře. Moji lidé se stejně musí najíst."

McDermid přikývl. "Měli jste dlouhou noc. Dejte si dole něco. Já bych prosil

toast a kávu. Se smetanou a cukrem. Dánskou, jestli ji najdete. Pak probereme, co s tou Ruskou."

Zatímco kroky Fenga a jeho mužů dupaly po dřevěných schodech, McDermid se posadil na bednu s erotickými pomůckami pro sex shop v přízemí.

"Mám pro vás dobrou zprávu," řekl do telefonu.

"Jakou?"

McDermid popsal zadržení Smithe a ruské agentky. "Hlavní problém jsme vyřešili. Všechny kopie seznamu jsou zničené."

Hlas na druhém konci si oddechl: "Výborně. A předal jste Fengovi moji informaci o operaci speciálních jednotek SEALs?"

"Ano, už je po všem. Spojil se s jedním ze svých lidí, a ten varoval kapitána ponorky. Neslyšel jste?"

"Ještě ne. S gustem budu hrát překvapeného. Bílý dům si už nic nedovolí. Ví, že Číňané si na další pokusy dají pozor. Povězte mi víc o té Rusce. Říkáte, že vás špehovala? To se mi vůbec nelíbí."

McDermid mu vyložil situaci. "Třeba ji můžeme využít. Brzy budu vědět víc."

"To je zajímavé, ale musíme se soustředit na to hlavní. Jsem v dost překerní situaci. Je potřeba dotáhnout to do konce."

"Vy že jste v překerní situaci? Víte, jak riskuju? Když si nedělám hlavu já, tak vy rozhodně nemusíte."

"Co provedete se Smithem?"

"Co bude potřeba. To je Fengova věc. Ale nejdřív chci zjistit, pro koho dělá."

"Jestli se něco stane, nic o tom nevím."

"Jistě. Ani já ne."

Potěšen dobrým vývojem McDermid zavěsil. Zůstal sedět na přepravní bedně a myslel na nové výděvky, které mu slibovala ruská agentka. Záleželo na její nabídce, ale z dlouhodobého pohledu mu to mohlo vynést další miliardu.

Jakmile Randi uslyšela zavírat dveře, okamžitě se sehnula a nazula si sandále. Její šepot byl velice tichý a mířil jen na Jona, takže ho od vchodu za rohem nemohl nikdo slyšet.

"Jone? Jone? Dostanu tě z toho. Slyšíš mě? Jone?"

"Jo, slyším. Nejsem hluchý. Aspoň ne zatím." Oteklé rty mu bránily pořádně mluvit. Ve veselém šepotu zazníval bolestný podtón. "Skvělá práce. Klobouk dolů."

Randi spadl kámen ze srdce, ale zároveň se trochu dopálila. "Ty mizero, tys byl celou dobu vzhůru!"

"No tak, klídek." Pokusil se zvednout hlavu. "Úplně celou zas ne. Já..."

Randi si přiložila prst k ústům, zavrtěla hlavou a naznačila mu, aby znovu ochabl. Vstala a vydala se na obchůzku prázdné místnosti. Prohlížela si podlahu, stěny i strop, jako by hledala, kudy ven. Ve skutečnosti se zajímala o odposlechy a průmyslové kamery, ale žádné tam nebyly a na zdech si nevšimla čerstvých úprav, jež by mohly skrývat štěnice. Stěny byly dočista holé a jiný nábytek než dvě prosté židle v místnosti nestál. Nemohla mít jistotu, že tam není odposlouchávací zařízení, ale kamery vyloučila.

Vrátila se na židli a tiše prohodila: "Tak jo, nevidí nás a mikrofon jsem nenašla, ale pro jistotu se budeme chovat nenápadně. Co všechno jsi slyšel?"

"Většinu. Dobře, žeš mě udala, jinak by ti neuvěřili. A ten nápad s Ruskou byl přímo geniální. I ta ubrečená chudinka z vesnice celkem ušla. Já netušil, že se umíš tak hezky plazit u nohou."

"Tvoje poklona mě hřeje u srdce. Ale jsme tady v pasti. Pokud nechceš, aby ti sežehli nohy na škvarek, měl bys honem vymyslet, co uděláme, až se vrátí."

"Mám před tebou náskok. Hrála jsi to skvěle, takže jsem měl spoustu času na přemýšlení. Co víš o tom chlapovi s nápadnou hlavou?"

"Myslíš Fenga?"

"Jo, tohle jméno jsem taky slyšel."

"Je ze Šanghaje. Bývalý voják, partyzán a dobrodruh. Dneska supertajný agent. Dělá špinavou práci pro bohaté podnikatele."

"A co ty vlasy?"

"V Číně je hodně zrzavých lidí, asi po nějaké pradávce menšině, která se asimilovala. A ta bílá je podle mě zvláštní projev stárnutí. A teď ty. Cos teda vymyslel, když jsem se plazila po podlaze a zachraňovala ti krk?"

"Zdrhneme jim a rozdělíme se."

Znělo to tak absurdně, že málem ztratila řeč. "Děláš si srandu?"

"Zamysli se nad tím." Bylo čím dál zřejmější, jakou bolest mu působí otvírání poraněných úst. "Co nám zbylo? Jsou za dveřmi další?"

"Zavázali mi oči. Asi jo, ale vždyť ani nevíme, kde jsme."

"Ale víme. Nebo aspoň já. Poslouchal jsem a i když mi taky zavázali oči, pár

věcí jsem si dal dohromady. Teď je ráno, nejspíš dopoledne. Slyšel jsem hlasy prodávaců, otvírání rolet a troubení lodí z přístavu. Navíc mám dojem, že jsem zdola slyšel rachot, jako by někde poblíž vedlo metro. Nejspíš jsme znovu ve Wan-čchaji, v nějaké zapadlé ulici nedaleko od doků."

"Jak tak koukám, tenhle barák něco pamatuje," usoudila Randi. "To znamená, že má pravděpodobně jen jedno schodiště - jinudy cesta ven nevede."

Jon kývl. "Přesně tak. Proto se přes ně musíme dostat. Poradíš si s McDermidem?"

"Levou zadní."

"Radši použij obě. A bleskově."

"Jako by se stalo. Musíme se vypařit rychle, než ostatní zavětrí, co se děje. Ale co ty? Zvládneš to? Pěkně tě zřídili."

"No, nejlíp mi není, ale zlomeného nic nemám. Jdu do toho. Hrozba smrti je výborná motivace, která zvedne člověka ze zadku."

Prohlédla si ho a kývla. Měl odhodlaný pohled, který u něj už viděla. "Ty jsi doktor."

"Povol mi provazy, ale nerozvazuj je, aby to vypadalo, že mám pořád pouta." Neohrabanými prsty chvatně uvolnila uzly.

Jon jí přitom řekl: "Budou se tě vyptávat na kontakty v Rusku a sondovat, oč ti jde. Co ten tvůj obchodník se zbraněmi prodává, co chce koupit a tak dál. Musíš je zaměstnat, hlavně Fen-"

Provazy mu nechal omotané kolem končetin, aby vypadaly pevně. "Díky za radu. To by mě nenapadlo."

Jon přešel její jedovatou poznámku. "Samozřejmě u sebe bude mít pistoli. Chci ho překvapit."

"Doufám, že ho dostaneš na první pokus. Jinak..."

"Já vím."

Uslyšeli, jak se v zámku otáčí klíč. Jon se okamžitě svezl na židli a dával dobrý pozor, aby nepohnul s nylonovými šňůrami. Randi se nenuceně posadila na druhou židli, jako by byla připravená uzavřít s McDermidem obchod, pokud bude dobrá cena.

McDermid se objevil jako první. Feng vešel za ním. Nespěchal. V jeho výrazu se mísilo podezření s nevolí. Nelíbilo se mu, jak se McDermid k té Rusce chová. Jeho obchody ho nezajímaly a jí nevěřil. Byla až příliš pohotová. Nikdo ji zatím nepožádal, aby dokázala, že nelže. Byla to chyba, kterou hodlal rychle napravit. Jon měl téměř zavřená víčka, otazníky ve Fengově tváři mu však neunikly. I když byl zabiják zamyšlený, pozorně ho sledoval.

McDermid zamířil rovnou k Randi. "Dobře, promluvme si o vašich lidech. Chceme..."

"Počkat," přerušil ho Feng. "Nejdřív zkontroluju toho Američana."

Chytil Jona za vlasy a zvedl mu hlavu. Jon zasténal a z jeho ochablých úst se spustil pramínek slin. Feng mu bez varování vlepil facku. Jon sebou slabě škubl a pak se prudce zhroutil. Feng mu musel podepřít hlavu a druhou rukou ho chytil za nylonové provazy na hrudníku.

Randi cítila, jak jí svaly tuhnou strachem, dál se však ležérně hrbila na židli. Omotala Jonovi šňůry na několika místech a on vypjal hrud, aby zůstaly natažené. Kdyby se uvolnil, pouta by sklouzla. A pak by se z nich mohl nepozorovaně vyprostit.

"Skončil jste?" zeptal se netrpělivě generální ředitel Altman Group. Nečekal na odpověď a opět se věnoval Randi. "Takže... Jak se vlastně jmenujete, nemůžu vám říkat jen 'Ruska'."

"Ludmila Sakovová." Kývla na Fenga. "A jak se jmenuje ten?"

"Moje jméno vás nemusí zajímat, Rusko. Jestli jste Ruska," opáčil Feng a měřil si ji od hlavy k patě. "Za Rusy jsem kdysi bojoval..."

V tu chvíli Jon vyskočil s takovou hbitostí, až ho to samotného překvapilo. Povolil, ucítil, jak provazy sklouzávají a pak se vrhl dopředu. Pouta odlétla, židle se převrhla a pěst Jonovy pravice zasáhla Fenga do brady. Číňanovi odlétla hlava dozadu, až mu křuplo za krkem. Síla úderu ho odmrštila stranou, kde předtím stál McDermid. Ten už však ležel v bezvědomí na zemi, kam ho srazila "Ruska" dvěma přesně mířenými údery karate do krku. Feng zakopl o McDermidovy nohy a dopadl na rameno.

"Jone!" zavolala Randi.

Když Feng přistál, zatřepal hlavou a sáhl pod sako. Spatřili jeho pistoli, ale dostal se od nich příliš daleko, aby mu ji mohli vykopnout z ruky. Převalil se na záda, zbraň v obou rukou, a hledal cíl. Ve stejnou chvíli se za dveřmi rozlehl křik. Uslyšeli dupání. Fengovi muži.

Znovu se ocitli v pasti a měli ještě méně možností. "Oknem!" zavelel Jon. Otočil se a přestože bolestí málem upadl, rozběhl se přímo k závěsům a prolétl

ven. Sklo řinčelo, dřevěné rámy praštěly. Jon zmizel i se závěsy. Randi bezmyšlenkovitě skočila za ním. Místnost se nacházela ve druhém patře domu ze třicátých let. Randi se neubránila a srdceryvně zavřeštěla.

Jon s Randi letěli vzduchem a zoufale se chytali všeho, co viděli. Dopadli na stříšku ze silného plátna. Úlevně na sebe pohlédli a vzpamatovávali se. Plachta zasténala. Plazili se k rámu a snažili se za něj zachytit. Ocelové vzpěry naštěstí nepraskly, jen se ohnuly. Když z oken nahoře zazněly výkřiky, plátno se protrhlo a vrhlo je znovu vstříc ulici. O kousek níž však byla druhá, kratší zástěna, jež chránila okno. Přistáli na ní, sklouzli se a znovu narazili - tentokrát na deštník prodáváče omelet. Okamžitě se pod nimi zřítíl.

Dopadli tvrdě na dlažbu a cestou jen těsně minuli vozík s omeletami. Prodáváč začal ječet. Zůstali omráčeně ležet, hlavy se jim točily. Kolem nich se obchodníci právě připravovali na nový den. Auta zásobování rachotila úzkou uličkou a parkovala na chodníku tak nešikovně, že byl průjezdný pouze jeden pruh. Chodci se zastavovali a zírali na dva Evropany, kteří mezi ně slétli. Podívovali se, proč má ta blondýnka prosté venkovské šaty. Vzduchem se rozlehla změt jazyků. Lidé se shlukovali a někteří z nich ukazovali nahoru, aby ostatním vysvětlili, co se vlastně stalo.

Jon opět krvácel z úst i tváře a na kalhotách měl zubatou trhlinu, jíž prýštila čerstvá krev. Zkusil zahýbat rukama i nohama. Všechno ho bolelo, ale zdálo se, že nic zlomeného nemá.

Randi dopadla na záda. Lapala po dechu a kontrolovala si zranění. Hledala zlomeniny či krev, ale kupodivu vyvázla vcelku bez úhony.

Téměř současně se posadili. Zvědavci přicházeli blíž a blíž, ale oni si vyměnili další úlevný pohled, tentokrát promísený s vyčerpáním. Jenže nebylo zdaleka po všem. Feng Tun a jeho muži už nejspíš sbíhali po schodech.

Když se vyškřábali na nohy, Randi prohodila: "Támhle je ulička."

Jon kývl, neschopen slova. Kulhali k průchodu a odstrkovali lidi z cesty.

"Randi! Tady!" Agent CIA Allan Savage stál na blatníku černého buicku a mával rukama. Z jeho neurčité tváře číselo znepokojení. Dva další členové Randina týmu se k nim prodírali.

"Kdo je ten chlap?" zajímal se agent Baxter, když si přehodil Jonovu ruku kolem krku a pomáhal mu k autu.

"Neptej se a nalož ho. Rychle!"

Jon koutkem oka zahlédl Fenga. Právě vyběhl na ulici vedle sex shopu, otáčel hlavou a rozhlížel se všude kolem. V příští chvíli se za ním vyhrnuli tři další muži. Všichni před sebe mířili zbraněmi. Když je dav uviděl, s křikem se rozprchl.

Nohy Jona sotva nesly. Randi skočila na zadní sedadlo. Agent Baxter hodil Jona za ní.

Ulici skrápěly výstřely. Lidé se zoufale vrhali do úkrytů. Šofér Allan Savage s agentkou vzadu opětovali palbu z malých samopalů.

Jak Feng Tun a jeho zabijáci skočili zpátky do dveří, Savage šlápl na plyn, kvílivě zahnul za první roh a byl pryč.

Konspirační byt CIA sídlil ve třípatrové budově v Lower Albert Road ve čtvrti Central. Buick vjel do uličky za domem, betonová zeď se rozestoupila a vůz zmizel uvnitř. Přízemí bylo vyklizené: vznikla zde tajná garáž a přední část se změnila v kancelář pojišťovny, kam celý den proudili lidé jako do běžného úřadu. Pojišťovna dokonce vytvářela malý zisk, což těšilo šéfy CIA v Langley stejně jako kongresmany a senátory v dohlížecích výborech.

V prvním patře se nacházela ošetrovna. Hongkongský doktor narozený v Americe a placený CIA jim prohlédl zranění i modřiny a prosvítil je přenosným rentgenem. O Randi prohlásil, že měla víc štěstí než rozumu.

Allan Savage a jeho kolegové ze záchranného týmu se úplně lekli, když viděli, jak se Randi zakabonila. Čekali, že doktora pořádně zpraží, ale k jejich ohromení ho jen probodla pohledem.

Lékař, který očekával alespoň vděčný úsměv, byl zmatený.

Spěšně se otočil k Jonovi, který tolik štěstí neměl. "Máte ošklivě potlučenou tvář a pohmožděniny kolem žeber." Rentgenoval jeho zranění a přitom si mumlal pod vousy. Zasl, že nenašel nic víc než těžké podlitiny. "Ale zmlátili vás pořádně, jen co je pravda. Měl byste tak na týden vysadit..., aspoň na tři čtyři dny. Do těch ran na obličej i v ústech byste mohl dostat infekci."

"To nejde, pane doktore," řekl mu Jon. "Práce nepočká. Vyčistěte mi to a napumpujte do mě antibiotika. Taky by se hodily prášky proti bolesti."

když lékař odešel, personál domu přinesl oběd.

Allan Savage se omluvil Randi. "Promiň, že jsme přijeli pozdě. Tommie tě v pohodě sledovala, ale v té ulici ses jí ztratila. Neviděla přesně, kam tě odvěkli. Pročesávali jsme celou oblast barák po baráku a pak jste vyletěli z těch oken. To byl pěkně riskantní manévř. Jak jste mohli vědět, jak vysoko jste a co je dole?"

"Mě se neptej." Randi pohodila hlavou směrem k Jonovi. "Byl to jeho nápad. Já se jen přidala." Zhltna vejce se slaninou.

Jon pokrčil rameny. "Myslel jsem, že je to starší a nižší dům. Neozbrojení jsme proti Fengovi a jeho bandě stejně neměli šanci. Nebyl dokonce ani čas vzít židli a bránit se. Bud ven oknem, nebo smrt."

Sklidil za to uznalé pohledy.

Agentka Tommie Parkerová se Randi zeptala: "Kdo je ten chlap?"

"Podplukovník doktor Jon Smith. Jon bez h. Je to vědec z Institutu infekčních chorob. O jeho dalších aktivitách by se dalo s úspěchem diskutovat, je to tak, jone?"

"Randi ve všem hledá spiknutí." Jon se nevině zazubil. Léky proti bolesti zabíraly. Díky nim i jídlu začínal pookřávat. Tvář měl polepenou náplastmi a na jeho nateklý ret nebyl hezký pohled. Dobře však věděl, že mohl dopadnout mnohem hůř. Potřeboval jen pár hodin souvislého spánku.

"My taky," odtušil Allan Savage a měřil si Jona.

Ten vzdychl. "Jsem lékař, mikrobiolog, a pracuju v Institutu ve Fort Detricku.

Občas mě nasadí na zvláštní úkol. Hlavně když někde zaútočí viry. Nemohli bychom u toho zůstat?"

Tommie se zakabonila a do jejích tmavých očí se vkradl stín podezření. Měla hnědé vlasy na ramena a půvabnou šibalskou tvář, která skrývala pronikavou inteligenci a odvahu, nebo to tak Jonovi aspoň připadalo. "A jakýpak virus ohrožuje Hongkong, podplukovníku?"

"Žádný. Ale v Číně se jeden vyskytl," zalhal, "a lékařská divize firmy Donk & LaPierre ho zkoumá. Vláda chce vědět víc."

"Jaká vláda?" zeptala se Tommie nedůvěřivě.

Do hovoru se vmísila Randi. "To je jediná věc, kterou jsem si u Jona jistá - pracuje pro naši stranu."

Jon se chystal odpovědět něco pepného, když otevřenými dveřmi do ošetřovny nahlédl Baxter, poslední agent z buicku. "Štěnice, kterou jsme včera večer instalovali v McDermidově kanceláři, něco zachytila. Někdo mu volá."

Hromadně vyskočili a rozběhli se chodbou do místnosti nabitě elektronikou. Randi s Jonem se prodrali dopředu a postavili se k přenosnému počítači, z nějž se linul ženský hlas s lehkým přízvukem. "To je Ralph McDermid?"

31 KAPITOLA

Od okamžiku, kdy se vrátil do své střešní kanceláře, se u Ralpha McDermida střídala zlost s obavami. Pracoval na nové dohodě, díky níž měl získat jednu honkongskou firmu na pokraji krachu, ale v duchu se pořád musel vracet k ranním událostem s Jonem Smithem a tou ženskou. Měl na sebe vztek, že jí tak snadno uvěřil. Možná to vůbec nebyla Ruska a určitě jí nešlo

o obchod. Fenga zase vinil ze Smithova podcenění.

Nic však nebylo ztracené. Ti dva sice utekli a Jon Smith byl opravdu nebezpečný, ale dohromady se zas tolik nestalo. Smith stále nemohl dokázat, že císařovna převáží zakázané chemické látky. Feng ho nakonec najde a zabije - měl své

zdroje, dokonce

i tady v Hongkongu.

Trochu se uklidnil. Když zazvonil telefon, odpověděl s nacvičenou zdvořilostí.

"Ano, Lawrenci?"

"Nějaká dáma, pane. Na lince dvě. Podle hlasu je mladá a... ehm... hezká."

"Dáma? A možná hezká? No dobře, dobře." Hovory od žádné "dámy" neočekával, a to ho naplnilo ještě větším optimismem. "Tak sem s ní, Lawrenci. Jen mi ji přepojte."

Rovnal si kravatu, jako by ho mohla vidět, když mu v uchu zazněla její mírně pokulhávající angličtina. "To je Ralph McDermid?"

"Už je to tak, mladá paní. My se známe?"

"Možná. Jste předseda představenstva a ředitel Altman Group?"

"Ano, ano. To jsem."

"Vaše firma je vlastníkem Donk & LaPierre?"

"Jsme finanční skupina a patří nám řada společností. Ale co...?"

"Nikdy jsme se neviděli, pane McDermide, ale věřím, že brzy budeme mít příležitost. Aspoň obrazně."

McDermid cítil, jak se mu vrací špatná nálada. Nezdálo se, že by s ním ta žena chtěla prožít románek. "Pokud jde o obchodní záležitost, madam, musíte zavolat

do mé kanceláře, uvést její charakter a objednat se. Jestli se zajímáte o Donk & LaPierre, bude nejlepší, když si tam brnknete. Přejí hezký den."

"My se zajímáme o Císařovnu, pane McDermide. Bude lepší, když s námi budete jednat přímo vy, věřte mi."

McDermid zvedl obočí. "Prosím?"

"Císařovna je loď, pokud jste zapomněl. Čínská nákladní loď plující do Basry.

Její náklad velice zajímá Američany. Možná i Čínu."

"Povězte mi, co chcete a možná se dohodneme ku prospěchu obou stran."

"Těší nás, že jste připraven hovořit o vzájemném prospěchu."

McDermid ztratil nervy. "Přestaňte mluvit v hádankách! Jestli vás mám dál poslouchat, budete mi muset říct mnohem víc. Nebo mě přestaňte okrádat o čas!"

Útok, jak se léty naučil, je často nejlepší obrana.

"Císařovna vyplula začátkem září ze Šanghaje do Basry. Na palubě má tuny thiodiglykolu, ze kterých může Irák vyrobit zpuchýřující zbraně. A taky thionylchlorid, který se dá využít u zpuchýřujících i nervových zbraní." Její tichý hlas získal zlověstný podtón. "Stačí vám to, pane McDermide, řediteli a zakladateli Altman Group?"

McDermid skoro nebyl schopen slova. Stiskl na telefonu tlačítko nahrávání, dal signál Lawrencovi a opatrně pravil: "Koho přesně zastupujete a co chcete?"

"My zastupujeme jen sami sebe. Jste připraven si vyslechnout naši cenu a podmínky?"

Lawrence vešel do kanceláře. Šéf mu pokynul, aby dal zjistit, odkud dotyčná volá. Pak mu ujely nervy a vyštěkl: "Kdo sakra jste a proč bych neměl okamžitě zavěsit?"

"Jmenuji se Li Kchuo-ni, pane McDermide. Jsem manželka Ju Jung-fua. Jak si jistě vzpomínáte, to je prezident a ředitel Létajícího draka. Je to inteligentní člověk. Dokonce tak inteligentní a předvídavý, že si schoval kopii nákladového listu Císařovny. Máme ji u sebe."

V konspiračním bytě CIA se Jon neovládl a vyhrkl: "Ježíšmarjá!"

Všechny oči se stočily k němu.

"Jone? Ty víš, o co tady jde?" otázala se Randi.

"Potom," mávl rukou. "Ticho. Poslouchejte."

McDermid konečně prolomil tísnivé mlčení. Už toho měl dost. "Váš manžel ten seznam spálil a spáchal sebevraždu. Tragicky zahynul, jak my říkáme. Nevím, co to na mě zkoušíte, ale..."

"Řekli vám, že se můj manžel zabil na příkaz mého otce a vyšších míst, aby zachránil rodinu. Taky vám napovídali, že seznam spálil, střelil se do hlavy a spadl do řeky. To všechno je lež. Spálil bezcenný papír. Že vystřelil z pistole a spadl do řeky, je pravda. Ale měl slepé náboje. Feng viděl jen divadlo. Já to vím, sama jsem ho režírovala."

"Vyloučeno!"

"Našlo se manželovo tělo?"

"V deltě Jang-ce se nenajde spousta mrtvých."

"Znáte manželův hlas, pane McDermide?"

"Ne."

"Feng Tun ho zná."

"Ten tady není."

"Ale vy náš rozhovor jistě nahráváte."

Nastala odmlka. "Ano."

"Tak poslouchejte."

Ve sluchátku se ozval mužský hlas. "Já jsem Ju Jung-fu, McDermide. Řekněte tomu zrádci Fengovi, že jsem mu při posledním rozhovoru nabídl zvláštní prémii. Řekl mi o smrti amerického špiona Mondragona na ostrově Liu-čchiu i o tom druhém Američanovi, který uprchl a pak byl viděn v Šanghaji. Povězte mu, že manželka je zároveň mým obchodním partnerem a nemám před ní žádné tajnosti. To ona mi poradila, abych ten seznam uložil na bezpečném místě, a nahrála moji 'sebevraždu'. Všichni si myslí, že ona je z nás dvou ten jednoznačně chytřejší, ale to se pletou. Ani já nejsem hlupák - vždyť jsem ji dokázal přesvědčit, aby si mě vzala."

Na linku se opět vrátila žena. "Pusťte to Fengovi. My dva si teď promluvíme k věci."

"A proč si se mnou nepromluví váš manžel, madam?"

"Protože dobře ví, že já jsem mnohem lepší řečník."

Zdálo se, že McDermid uvažuje. "Nebo je po smrti a vy jste mi přehrála záznam."

"Tomu přece sám nevěříte. Ale i kdyby, stejně by to bylo jedno. Mám ten seznam a vy ho chcete."

"A co chcete vy, paní Li?"

"Peníze, abych mohla s manželem i dětmi začít znovu, daleko od Číny. Jde mi o částku, kterou nepocítíte víc než štípnutí komára. Jsem rozumná. Dva miliony amerických dolarů by měly stačit pro nás všechny."

"Nic víc?" zeptal se jedovatě.

Přešla to. "Budeme potřebovat cestovní a osobní doklady, taky výjezdní víza. Tu nejlepší kvalitu."

Chvilí mlčel a promýšlel svou situaci. "A za to mi dáte seznam?"

"Moje slovo platí."

"A když nedostanete, co chcete?"

"Tak ten seznam získají Američané i Číňané. Osobně se postarám, aby ho dostali do rukou, stejně jako jsem zařídila Juovu ‚sebevraždu‘. Originál půjde do Washingtonu a kopie do Pekingu."

McDermid se zasmál. "Jestli Ju Jung-fu doopravdy žije, tak ví, že to nejde. To se nemůže stát. A kdyby se to náhodou stalo, bylo by po něm. A po vás taky."

Žena odvětila zcela klidně a vážně. "To prostě musíme risknout. Jste vy ochoten riskovat, že Bílý dům i Čung-nan-chaj obdrží ten papír a dozví se, co víme o Císařovně?"

McDermid znovu zaváhal. Život je plný překvapení, často nepříjemných. Tohle bylo překvapení tak velké a mohlo mít tolik nebezpečných důsledků, že si nemohl dovolit ženu odmítnout, ať byla, kdo chtěla. "A jak si představujete předání?"

"Vy nebo váš zástupce nám přinesete peníze a doklady. Až zaplatíte, dáme vám seznam."

McDermid se opět rozesmál. "Myslíte, že jsem blázen, paní Li? Jakou mám záruku, že ten seznam skutečně dostanu a že vůbec existuje?"

"Ani my nejsme blázni. Kdybychom se pokusili o podvod, určitě byste nás nakonec dopadli. Ale vy nejste zločinec, který staví na násilí. Až budete mít ten seznam a my zmizíme, vaše chuť nás zabít se zmenší. Za ty peníze, čas a problémy to možná ani nebude stát. Špatné peníze až po dobrých, jak se říká."

"To bych si musel pořádně promyslet."

"Proč, prosím vás? Jinou možnost stejně nemáte."

"Kde se ta výměna odehraje?"

"U Spícího Buddha poblíž Ta-cu. To je v provincii Sečuán." "Kdy?"

"Zítřka za úsvitu."

"Vy jste v Ta-cu?"

"Myslíte, že bych vám to řekla? Je jedno, kde jsme. Určitě jste si nechal zjistit, odkud voláme, a brzy se to stejně dozvíte. Naučte se trpělivosti. To je přednost východu, kterou by měl Západ převzít."

McDermid potřeboval získat čas. Nejdřív musel přehrát Fengovi kazetu a přesvědčit se, že ti lidé nelžou. Zadruhé, pokud to mysleli upřímně, dát Fengovi příležitost najít je a zneškodnit ještě před schůzkou. "Víte, kolik je hodin?"

Jestli jste tak chytrá, jak říkáte, a jestli je váš muž skutečně Ju Jung-fu, pak je vám jisté jasné, že v tak šibeničním termínu nestihnu dát dohromady dva miliony amerických dolarů v hotovosti a dostat se z Hongkongu do Ta-cu. Navíc si musím ověřit vaše tvrzení u Fenga."

Na druhém konci linky zazněl vzrušený šepot. Ti lidé si nebyli tak jistí, jak dělali.

"Přijedete do Číny sám?" zeptala se.

Nic takového neměl v úmyslu. "Vážená paní, vy asi Fenga moc dobře neznáte, když si myslíte, že bych mu svěril dva miliony dolarů v hotovosti."

Chvilkové ticho. "Tak dobře. Dva miliony dolarů v hotovosti, nové osobní i cestovní doklady a výjezdní víza. U Spícího Buddha pozítří za svítání."

Zavěsila.

Lawrence strčil hlavu do dveří. Usmíval se. "Máme je. Jsou v Urumči."

SOBOTA 16. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Byla hluboká noc a v přístavišti na řece Anacostia panoval téměř dokonalý klid. Fred Klein, jako vždy zavřený v kobce své kanceláře, vzhledl k hodinám ve tvaru lodě, už podesáté za poslední hodinu. Rychle počítal: o půlnoci bude v Hongkongu už poledne.

Kde je sakra Jon? Houpal se v manažerském křesle a navzdory únavě neměl stání. Z letité praxe věděl, že Jonovo zmizení může mít tisíc různých vysvětlení - od ucpané silnice přes kolaps metra až po nějakou vzácnou živelnou pohromu.

Existovala i možnost, že byl odhalen a zastřelen. Nechtěl na ni ani pomyslet, ale přesto ho trápila.

Znovu se podíval na hodiny. Kde...

Zazvonil telefon. Ten modrý na polici za stolem. Klein popadl sluchátko. "Jone?"

"Já nejsem Jon. Doufám, že se neztratil, at je to kdokoliv."

"Promiň, Viktoro."

Klein se snažil nedat najevo zklamání. Znovu se soustředil. Viktor Agajemjan byl inženýr hydrauliky, nyní oficiálně Armén, ale stále žil a pracoval v Moskvě. Jeho firma pomáhala budovat mamutí přehradu na řece Jang-ce a Viktor měl papíry, které mu umožňovaly cestovat po celé Číně. Byl také jedním z prvních Kleinových agentů, které Alfa najímala na občasné úkoly v Asii, zejména v Číně.

"Navázal jsi spojení?" zeptal se Klein.

"Ano. Chiavelli říká, a teď cituji: 'Starý vězeň vypadá věrohodně. Fyzická kondice je dobrá. Oblast je zaostalá, infrastruktura špatná, vojenských posádek jen pár a daleko od sebe, letiště primitivní. Možný odpor průměr až podprůměr. Odhadovaná doba: deset až dvacet minut celkem. Útěk vypadá slibně.' To je všechno, Frede. Chceš propašovat toho dědu ven?"

"Co si o takové operaci myslíš?"

"Podle toho, co jsem viděl, má kapitán Chiavelli asi pravdu. Na druhou stranu, toho vězně jsem neviděl."

"Díky, Viktorě."

"Není zač. Peníze dorazí obvyklým způsobem?"

"O změně by ses dozvěděl." Klein už se v myšlenkách vrátil k Jonu Smithovi.

"Omlouvám se, ale v Rusku ani v Arménii nejsou zrovna nejlepší časy."

"Rozumím, Viktorě, a děkuju. Jako vždy profesionál každým coulem." Klein zavěsil a uvažoval, že možná budou muset využít hlášení kapitána Chiavelliho, pokud... Kde je sakra Jon?

Zadíval se na hodiny. Nakonec si sundal brýle a promnul oči. Seděl, civěl na modrý telefon a modlil se, aby zazvonil.

NEDELE 17. ZÁŘÍ HONGKONG

V konspiračním bytě CIA se Jon otočil na podpatku. "Už musím."

"Prrrrr, vojáku," zpražila ho Randi. "Dokud nám neřekneš, o co tady běží, nikam nepůjdeš."

Jon zaváhal. Když jim nic nevysvětlí, podají hlášení do Langley a začnou se v tom štourat. Ale co všechno mohl říct, aniž by úplně odkryl karty? Moc toho nebylo. Tentokrát neměl v rukávu žádnou historku, kterou by je svedl ze stopy. Vzkříšená žena Ju Jung-fua prozradila až příliš podrobností včetně ilegálního nákladu té lodi. Kdyby k tomu něco dodal, odhalil by pravou podstatu své mise - to jediné, co Li Kchuo-ni nepopsala.

"Dobře, povím vám pravdu, ale jen v hrubých rysech. Mám svoje rozkazy. Ale můžu vám říct tolik: pracuju pro Bílý dům. Poslali mě sem, protože jsem náhodou byl na Tchaj-wanu na vědecké konferenci a měl jsem možnost se rychle dostat do Číny. Prostě jsem byl zrovna po ruce. Ta dáma, kterou jste právě slyšeli, je manželka člověka, který v tom všem hraje klíčovou roli. Ona i její muž zmizeli. O jeho smrti jsme nic neslyšeli. Okamžitě musím dát zprávu šéfovi."

"A to všechno kvůli nějaké lodi a seznamu?" chtěla vědět Randi.

"To právě nemůžu říct."

Randi se mu upřeně zahleděla do očí a hledala v nich faleš, jenže tentokrát žádnou nenašla - jen obavy, které ji znepokojovaly. "Souvisí tvůj úkol s únikem informací z Bílého domu?"

"S únikem? Tak na tom děláš? Proto jsi sledovala McDermida?"

"Ano. A tys při své operaci taky narazil na McDermida?"

"Jo," odvětil Jon. "Musím nahlásit hodně věcí."

"To já taky."

Tomme, která předtím odešla, vrazila s klením zpátky. "Sledovali nás. Jone, jestli máte zaječí úmysly, měl byste jít bočním východem, přes vedlejší dům a ještě další. Tak se dostanete do příčné ulice."

"Kdo to je?"

"Feng Tun a jeho chlapi. Pozorují ulici i průchod. Jediná dobrá zpráva je, že asi nevědí, kde přesně jsme."

"Je ten východ volný?" zeptal se Jon. Žádný konspirační dům nemohl existovat, pokud neměl dvě nebo tři únikové cesty.

"Zatím ne. Měl byste počkat."

"Máte tady pokoj, odkud bych mohl podat hlášení?"

"Vážně to chceš riskovat?" utrousila Randi. "Ta místnost by mohla být napíchnutá. Možná něco uslyšíme."

Jon ji chápal. Sám neměl žádnou radost z toho, že jí nesmí nic říct. Rozhlédl se po agentech CIA a vykouzlil ten nejupřímnější úsměv. "Vždyť já vám přece věřím. Zachránili jste mi krk, sakra. Děkuju vám za doktora i jídlo, zkrátka za veškerou pomoc. Když dá Bůh, jednou vám to oplatím..."

Randi se zamračila a zavrtěla hlavou. Nakonec dramaticky vzdychla. Nesnášela, když se tvářil jako nevinátko. "Ty seš fakt bídák, Jone. No tak dobře. Něco ti najdu."

32 KAPITOLA

Feng seděl naproti McDermidovu stolu v luxusní střešní kanceláři, silné paže překřížené na prsou, široká tvář bez emocí. Všude kolem obrazy muzeální hodnoty a vázy z období dynastie Ming. "Po Smithovi a té ženské se slehla zem." Feng nařídil většině svých mužů, aby pronásledovali uprchlou dvojici, jiní zůstali na místě a vyptávali se přihlížejších. Tak se Feng dozvěděl, že z auta na ženu kdosi americkou angličtinou zavolal Sandy, Mandy nebo Randy.

"Co to má sakra znamenat?" zeptal se McDermid se stěží potlačovanou zlostí a chystal se Fengovi přehrát záznam svého rozhovoru s Li Kchuo-ni.

"To znamená, že je moji muži sledovali do Lower Albert Road, kde zmizeli v průchodu." "Zmizeli? Jsou to snad šamani?"

"V té ulici je nejspíš konspirační byt a má tajné vchody. Situaci dál sledujeme."

"Tak jsou přece jen od CIA?"

"Odkud je ten chlap, to pořád nemůžeme zjistit. O ní ani nevíme, jak se jmenuje, neslyšeli jsme to pořádně. Může to být křestní jméno i příjmení. Prověřujeme naše zdroje s snažíme se ji identifikovat. Ale zatím se domnívám, že je z CIA. Jedna věc je jistá, ti dva se znovu objeví."

S tolika problémy McDermid nepočítal. Dostat tak do ruky nemocnou společnost nebo podhodnocené akcie, byl by ve svém živlu. Narazit na politika, který nemá co na práci, případně poraženého senátora, s radostí by je využil v investičních fondech nebo při prosazování zákonů. To pro něj byla hračka. Náklad císařovny byl však z jiného soudku. Sliboval zisky, jež by překonaly vše ostatní.

V duchu si povzdychl. Stálo to za veškerá rizika. "Možná. Teď na Smitha a tu ženskou zapomeňte. Poslechněte si tohle."

Když kazeta dohrála, McDermidova obvykle usměvavá tvář zbrunátněla vztekem. "Je to Li Kchuo-ni a Ju Jung-fu?"

Feng Tun se stísněně rozhlédl po honosné kanceláři a kývl. "Napálili mě."

"Napálili vás!" vybuchl. "To je všechno, co mi řeknete? Vy idiote. Ju je naživu a pořád má ten seznam! Vyměnili dokumenty a vy jste ho viděl pálit něco úplně jiného. A ta jeho sebevražda byla jen divadýlko. Proto musel spadnout do řeky. Abyste neměli mrtvolu! Použil slepé náboje, sakra. Jak vás mohli takhle napálit!"

Feng Tun mlčel. V očích se mu zaleskla nenávist, ale hned zas pohasla. "To ta ženská. Mělo mi to dojit. Ona je hlava rodiny."

"A víc mi k tomu neřeknete?" běsnil McDermid. Feng pokrčil rameny a věnoval rozzuřenému řediteli jeden ze svých strojených úsměvů. "Co chcete, taipane? Li Kchuo-ni mě podvedla. Řekl bych, že oblafla víc lidí, včetně vlastního otce. Stejně jako já věřil, že Ju zemřel. Teď už si na ni musíme dát pozor."

"Víte, co musíme? Získat ten seznam dřív, než to udělají Američani!"

"To zvládneme. Nejdřív volala vám. To je dobré znamení. Bud pochybuje, že jí Američané zaplatí tolik, nebo jim nedůvěřuje. Když nebude muset, neosloví je."

"Kde berete tu jistotu?"

"Američané mají zájem o dobré vztahy s Čínou. Až ten seznam dostanou, krize skončí. Li je chytrá a určitě ví, že pokud Peking požádá o jejich vydání, aby je mohl potrestat, Američané mu vyhoví. Radši si vezme vaše peníze, než aby spoléhala, že s ní bude Washington hezky zacházet."

McDermid přemítal nad Fengovým výkladem a pomalu vychládal. "Možná máte pravdu.

To by pro ni a Jua bylo riskantnější. Dobře, získal jsem pro vás trochu času.

Teď pojedete do Urumči a najdete je."

Fengův výraz neměl daleko k posměchu. "Na to bych moc nespoléhal, taipane. Víte, kde je Urumči?"

"Znám Šanghaj, Peking, Hongkong a Čchung-čching, a to mi stačí. Zbytek vaší zaostalé země беру jako poušť."

"Nejste daleko od pravdy." Ve Fengově prkenném výrazu se mísilo opovržení s obdivem. "Říkal jsem vám, že Li Kchuo-ni je chytrá. Urumči leží v Sin-tiangu na severním okraji pouště Taklamakan. V Číně je málo míst vzdálenějších od Hongkongu. Dřív než zítra večer to tam určitě nestihneme. Ale z Urumči se během několika hodin dostanou prakticky kamkoliv v Číně. Poblíž Ta-cu jsou dvě větší města - Čchung-čching a Čcheng-tu. Klidně by tam mohli letět, a já taky. Ale oni zjevně nechtějí, aby je někdo našel a pořádně to zkomplikovali."

"Ale vy to stejně dokážete, víďte, Fengu." Byl to rozkaz.

"Sednu do prvního letadla do Čchung-čchingu. Ať je najdu nebo ne, budu u Spícího Buddhy hodinu před schůzkou."

"Chystáte léčku?"

"Jak jinak."

McDermid znovu vzplanul. "Ta ženská bude past očekávat!"

"Očekávat je jedna věc. Zabránit druhá. Dobře všechno naplánuju a nechám je

čekat na to, co podle nich přijde. Nebo je možná nejdřív překvapím."

"Proč by se s vámi vůbec měli scházet?"

"Jestli se nepletu, mají strach z Washingtonu i Peking. Dřív nebo později je major Pchan a jeho tajná policie dopadnou. Vy a vaše peníze jsou pro ně a jejich děti největší nadějí na solidní život. Jistě, podezření mít budou. Což znamená, že si zkusí krýt záda. Ale jak Li Kchuo-ni řekla na té kazetě, nemají na vybranou."

"Doufám, že tentokrát máte pravdu."

"Znovu mě už nepřevevou." Jeho oči jako by potemněly.

"Ta ženská je pořád krok před vámi. Už od Šanghaje." "To jen prohloubí její falešnou sebejistotu."

McDermid se zamyslel. Byl to kancelářský typ, ale žádný slaboch. Klidně by došel ke Spícímu Buddhovi a střilet také uměl. Přežil i jako poručík ve Vietnamu, kde se poručíci házelí prasatům. Získal přehled a díky tomu pak dokázal porazit Washington v jeho vlastní hře. Když všechno uvažil, dospěl k názoru, že ten seznam je příliš důležitý, než aby ho svěřil pouze Fengovi.

"Pojedeme oba," rozhodl. "Vy dneska večer a já po půlnoci. Koho máte v Pekingu?"

McDermida stále víc zajímalo, kdo vyslal ponorku za americkou fregatou a přiměl jejího kapitána jednat na základě nepotvrzené informace, že SEALs plánují tajné nalodění na císařovnu. Musel to být někdo hodně vlivný.

Feng povytáhl obočí. "Za jména mi neplatíte. Platíte mi za práci."

"Platím vás, abyste udělal, co řeknu, sakra!" "Tolik mi nikdo dát nemůže, taipane." Ve Fengově hlase zaznělo pohrdání.

McDermid ho probodl pohledem, Feng Tun však zůstal ledově klidný. Fengové světa byli v McDermidově pojetí malí hráči - nezbytní, ale s omezeným využitím. Na různých projektech takové muže zaměstnával už dvě desítky let. Nacházel je v podsvětí nájemných vrahů a zvláštních agentů, kteří dokázali přežít nejen díky chytrosti a schopnostem, ale také konexím. Pokud chtěli získat další práci, nepálili za sebou mosty.

"Altman Group má v Čchung-čchingu obchodní zájmy," pravil McDermid konečně.

Původní téma nechal prozatím být. "Sežeňte mi od vašeho přítele z Pekingu povolení, abych tam mohl zajet. Ten papír budu samozřejmě potřebovat ihned." "A co peníze?" "Zařídím to."

"Vy byste jim dal dva miliony?" otázal se Feng ohromeně. McDermid kývl. "Bez nich Li Kchuo-ni nedostaneme. Navíc, dva miliony nejsou nic ve srovnání s tím, co získám, když všechno klapne."

"Nemáte strach, že ty peníze budou pro mě a mé lidi pokušení?"

"A měl bych?" McDermid si ho pozorně měřil. "Až bude po všem, dostanete tučnou odměnu."

"Jste grand, to je o vás známo." Fengův tichý hlas zněl téměř strašidelně.

"Připravím lidi a zařídím vám cestu, taipane."

McDermid ho pohledem vyprovodil z kanceláře. Za starodávným titulem taipan znovu zaslechl opovržení.

TA-CU

Dennis Chiavelli se potil v horku, jež bylo na časně zářijové odpoledne netypické. Odsekával zelené hlávky čínské brukve od kořenů a házel je do trakařů, které starší vězni postrkávali podél dlouhých řádků se zeleninou. Práce to byla vyčerpávající, ale jednoduchá, a tak měl čas přemítat, jaké má štěstí, že je vojákem za nepřátelskou linií, a ne otrokem na poli s věčně ohnutým hřbetem.

Ten tichý šepot jako by přivál větrík, ačkoli vůbec nefoukalo. "Toho starého vězně se chystají přesunout jinam."

"Kdy?"

"Zítřa," řekl strážný, když procházel kolem. "Brzy ráno."

"Kam?"

"To jsem neslyšel," odpověděl bachař a zmizel z doslechu. Kráčel dál s útočnou puškou typu 56 přehozenou přes rameno.

Co se stalo? Udělal nějakou chybu? Chiavelli zlostně sekal do brukve. Nebo Thayera zradil někdo ze strážných? Asi ne, to by už byl stařec pryč a jeho, Chiavelliho, by vyslyšeli nebo rovnou zabili. Vzpomněl si, co Thayer říkal: Drží mě tady už moc dlouho, aby teď přiznali, že mě kdy zavřeli. Podepsání smlouvy o lidských právech se kvapem blížilo a někdo si možná uvědomil, že Čína pořád zadržuje nejméně jednoho amerického vězně. Pravděpodobně chtěli Thayera znovu izolovat, uklidit ho někam, kde ho jaktěživ nikdo nenajde.

Chiavelli věděl, že musí upozornit Kleina. Když zazněl signál k obědu, vězni se seřadili a stráže odvedly mužstvo na prašnou cestu, kde čekal menší nákladní vůz s jídlem. Chiavelli postával a nehrnul se dopředu, až se nakonec přitočil k

jednomu z ujgurských politických vězňů.

"Potřebuju odsud propašovat zprávu," zašeptal.

Ujgur kývl, aniž by se na něj podíval.

"Řekněte své spojce, že Thayera zítra ráno přemístí jinam. Požádejte o instrukce."

Ujgur nedal nic najevo. Vyzvedl si jídlo a přidal se k dalším Ujgurům na kraji cesty. Chiavelli si odnesl oběd do stínu rozložitého dubu. Byl jedním z pouhých dvou bělochů ve vězeňském

komplexu, a tak s ním nikdo nechtěl obědvat. Co kdyby je nakazil cizími politickými idejemi?

S hlavou plnou chmurných myšlenek se přinutil jíst. Pochyboval, že Klein bude mít čas spustit záchrannou operaci, a tak zbývala jediná možnost: dostat Thayera ven sám. Ještě v noci. To znamenalo, že se ocitnou v otevřené krajině s čínskou armádou v zádech a nikdo jim ze strachu nepodá pomocnou ruku. Taková vyhlídka se mu vůbec nezamlouvala.

HONGKONG

Když Jon osaměl v zastrčené místnosti konspiračního bytu CIA, zavolał Kleinovi na mobil.

"Ježíši, Jone! Jste to vy?" Úleva v hlase šéfa Alfya se nedala přeslechnout.

"Jo, žiju, a mám dost novinek."

"To si myslím." Klein nějak zvláště dýchal. Nepravidelně a přerývaně, jako by pohnutím nemohl pořádně mluvit. Ten dojem však hned vyprchal. Šéf špionáže se zeptal svým typicky příkrým tónem: "Řekněte mi všechno, a hezky od začátku."

Jon mu vyprávěl, jak v kanceláři firmy Donk & LaPierre našel drzý vzkaz od "RM", jak ho Feng Tun zajał a jak k němu do výsledkové místnosti přivedli Randi.

"Ralph McDermid tam byl s Fengem. Pak jsme zdrhli, byla to pěkná divočina."

vysvětlil Kleinovi, že Randi vyšetřuje únik informací z Bílého domu, a proto také sledovala McDermida. Nevynechal ani rozhovor mezi McDermidem, Li Kchuo-ni a jejím manželem, který všichni slyšeli díky telefonnímu odposlechu CIA.

"Oni jsou naživu?" vyjekl šéf Klein.

"A mají originál nákladového listu Létajícího draka."

v hlase šéfa Alfya tepalo vzrušení. "Pozitíří za svítání v Ta-cu?"

"Ano. McDermid odložil setkání o den. Asi doufá, že se Fengovi do té doby podaří Li a Jua najít a zmocnit se seznamu."

"Až McDermida zavřeme do Leavenworthu, připomeňte mi, že mu mám poděkovat. Jeho čas už se naplnil, věřte mi," zavrčel Klein zlověstně.

"Dostanete mě do té doby do Ta-cu?"

"Dostanu. Pokud jde o Ralpha McDermida a vynášení informací, právě jsem se dozvěděl o jeho roli. Nejspíš je to pravda, i když pěkně hnusná."

"Jak mě chcete dostat zpátky do Číny?"

"Kdy jste naposledy skákal s padákem?"

Tu otázku neslyšel Jon zrovna rád. "Je to tak čtyři pět roků."

"A co seskok z velké výšky?"

"Přijde na to, z jaké."

"Co největší."

"Zařídíte mi hezké, velké letadlo?"

"Hlavně jestli s ním půjde někde nenápadně přistát. Zatím můžete v Hongkongu proklepnout McDermida a ty úniky informací. Pokuste se zjistit, proč se zapletl do pochybných kšeftů s Císařovnou. Pracujte na vlastní pěst, ale nezavrhujte ani CIA. Její informace by se nám mohly hodit."

"Vy jste najednou vstřícnost sama."

Následoval chraptivý smích. "Mám radost, že jste zpátky, Jone. Po vašich vtipných odpovědích se mi už stýskalo." Klein přerušil spojení.

Jon se vydal hledat Randi. McDermid s Fengem se teď soustředili na získání posledního seznamu zboží a dalo se tedy předpokládat, že jejich zájem o něj a Randi poněkud ochladne. Mohl by se opatrně vrátit do hotelu, změnit vzhled a znovu se dát po McDermidově stopě. Samozřejmě tak, aby ještě stihl opakovací kurz parašutismu.

Randi seděla v kanceláři s Tommie Parkerovou. "Už budu muset," oznámil jim.

"A co Feng Tun a jeho parta?" "Vsadím se, že už jsou pryč." "Pryč?" zamračila se Tommie.

"Chce říct, že odjeli do Ta-cu," vysvětlila jí Randi. "Ted už se o nás nebudou tolik starat. Ať už Jon dělá na čemkoliv, to podstatné se odehraje v Ta-Cu."

Říkám to správně, vojáku?"

Jon se nedal nachytat. "Přihořívá. Máte to u mě, hlavně ty, Randi. Není to poprvé a asi ani naposledy. Mrzí mě, že vám nemůžu prozradit víc. Ale rozkazy jsou rozkazy."

Randi se váhavě usmála. "Jestli ti můžeme ještě nějak pomoci, stačí zavolat a k

čertu s naší šéfkou." zadívala se mu zpřímá do očí. "Dávej na sebe pozor. Myslíš si, že jsi v pohodě, ale vypadáš, jako by tě porazil nákladák." "Hezká představa." Jon přiměl své oteklé rty k úsměvu. "Zato tys vyvázla bez škrábnutí."

Pohodlně se opírala v kancelářském křesle, dlouhé nohy překřížené, blondaté vlasy spletené do divokého věnce kolem výrazné tváře. Viděl v jejích očích otazníky, ale i starost. Bála se o něj.

"To je moje práce," špitla suše. "Musím si udržet pružnou pleť, abych se mohla maskovat."

"Kde bys byla bez CIA, vid? Jdu na věc. Kde máte ten boční východ?"

Tommie, která jejich rozhovor s pobavením sledovala, mu odpověděla: "Nebudete ho potřebovat. Měl jste pravdu. Jsou pryč."

"Přesto ho využiju. Nemá smysl pokoušet štěstí."

WASHINGTON, D. C.

Fred Klein prudce otevřel oči na sklopném lůžku ve své kanceláři. Okamžitě procitl. Venku v přístavišti panoval mrtvolný klid. Poslední loď, otlučená rybářská bárka, jež dorazila v jedenáct večer z Bermud, už byla upevněná a její posádka šla domů.

Telefon znovu zadrnčel. To proto se vzbudil. Po rozhovoru s Jonem okamžitě usnul. Posadil se na posteli, spustil nohy na zem a vrhl se k psacímu stolu, stále omámený z prvního zdřímnutí za třicet hodin.

Byl to modrý aparát. Hrál po sluchátku. "Klein."

"Ty musíš mít přepychovou kancelář, když jsi tak tvrdě spal," uchichtl se Viktor Agajemjan, bývalý sovětský inženýr. "Vyzvánělo to dvě minuty, ale já věděl, že nebudeš daleko."

"Co chce Chiavelli?"

"No jo, jasně. Já zapomněl, že my už si jen tak nevoláme."

"Rozhodně ne ve tři ráno."

"Na tom něco bude. No tak dobře, kapitán Chiavelli mi sdělil, že zboží se má zítra ráno přemístit. Neví kam, ani proč, ale s jeho akcí to pravděpodobně nesouvisí."

"Sakra!" vybuchl Klein. Už byl dokonale vzhůru. "Tohle jsi mi chtěl?"

"Něco za něco."

"Díky, Viktorě. Peníze dostaneš na účet."

"O tom bych si nedovolil pochybovat."

Klein ukončil hovor, ale se sluchátkem v ruce přemítal. Chiavelli si tedy myslel, že příkaz k Thayerově přesunu byl buď náhodný, nebo souvisel se smlouvou o lidských právech. Možná i s Císařovnou. V každém případě to byla pohroma. V tak šibeničním termínu by určitě nestihl vyslat na místo ani vojenský oddíl, natož civilisty. Zvedl oči k hodinám. Ano, na náhradní plán byl stále čas. Stiskl vidlici modrého telefonu a vytočil číslo.

HONGKONG

Jon se nemýlil. Pozoroval hotel dost dlouho na to, aby se ujistil, že ho zvenčí nikdo nesleduje – samozřejmě kromě agenta, jež si k Randině smůle všiml už u konspiračního bytu. Nedalo se jí upřít, že za splněním úkolu šla jako buldok. Hotelový personál ho uvítal se spikleneckým úsměvem. Jak by ne, když byl celou noc pryč a vrátil se potlučený. Ponechal je dohadům a vyjel výtahem ke svému pokoji. Když osaměl, zamířil k zrcadlu v koupelně, odlepil si z tváře náplastí a prohlížel si rány. Když se jich dotýkal, cukal sebou, ale všechny byly v podstatě povrchové. Toužil po sprše, ale spokojil se s vířivkou ve vaně. Pokojně se máčel, když mu zavrňel mobilní telefon. Měl ho v kapse županu, který visel na dosah. Nechal ho tam, když se chystal na lup do kanceláří firmy Donk & LaPierre.

"Prosím?"

"Odjíždíte dneska večer," sdělil mu Fred Klein.

"Co budu dělat v Ta-cu den a půl? Hrát si na turistu? Snad jste říkal, že tady mám vyštourat, co má McDermid za lubem."

"To bylo před třemi hodinami. Situace se změnila." Řekl Jonovi o telefonátu Viktora Agajemjana.

"Dokážete tak rychle sestavit záchrannou skupinu?" "Proto vás potřebuju, podplukovníku. Musíte Chiavellimu pomoci dostat Davida Thayera z vězení."

"Jen ve dvou? Jak to uděláme? Zapomněl jste, že ani neumím čínsky?"

"Ale Chiavelli umí. Na vysvětlování není čas. Podrobnosti se dozvíte po přistání. Můžete vyrazit okamžitě?" "Jsem ve vaně. Dejte mi dvacet minut."

"Balit si nemusíte. Až odejdete, někoho tam pošlu. Vezme vaše věci a odhlásí vás na recepci. Před hotelem bude čekat auto a zaveze vás na letiště. Budete v něm mít výstroj a šaty. Letadlo námořnictva vás přepraví na loď. Hodně štěstí." "A co...?"

Klein už však přerušil spojení. Jon vzdychl, opláchl se, vylezl z vany a pořádně se osušil. Vyhýbal se přitom zraněním na obličej i ošklivým modřinám a podlitinám na zbytku těla. Teplá voda z vířivky trochu zmírnila bolest. Hned se cítil lépe. Oblékl se a vyšel z pokoje. Cestou výtahem cítil rostoucí tíseň. Kam ho to Klein zase posílá?

33 KAPITOLA

Randi Russellová vplula do nablýskaného houfu hostů na večírku britského konzula. Ve svých nejkratších a nejpriléhavějších šatech s největším výstřihem přitahovala pohledy všech mužů i většiny žen. Tentokrát neměla na tváři masku, jen špetku líčidla. Vypadala kouzelně. Přítomné však upoutávaly její elegantně načešané plavé vlasy a hlavně fyzické přednosti. Doufala, že se Ralph McDermid zaměří na totéž a nepozná ji.

Zvedla sklenku šampaňského z projíždějícího servírovacího stolku a přistoupila k jedinému člověku, kterého tam znala. Byl to manažer jedné britské firmy, který pracoval pro MI6.

Usmál se na ni. "Za prací, nebo zábavou?"

"Je v tom rozdíl, Male?"

"Kolosální. Jestli ses přišla bavit, můžu ti nabídnout svoji společnost."

"To je od tebe hezké," opětovala jeho úsměv. "Ale až příště."

Smutně vzdychl. "Takže dneska jsem tady jen jako tvůj pasák. Škoda. Dobře, s kým se chceš seznámit? A pod jakou záminkou?"

Když mu odpověděla, vykročili sálem pod bedlivým dohledem všetečných očí.

McDermid si jí brzy všiml. Vyzývavě se na něj usmála a pokračovala v konverzaci s jednou postarší Číňankou, vysokou úřednicí místní správy.

"Mohla byste mi, prosím, představit vaši okouzlující přítelkyni, Madam Sun?"

McDermid se zjevil za zády Randi a cestou k Madam Sun se dotkl její paže.

Starší žena ho obdařila shovívavým úsměvem a varovala Randi: "Na toho si dávejte pozor, holčičko. Je to vyhlášený svůdník."

"O panu McDermidovi už jsem hodně slyšela," řekla Randi.

"Tak to vás nechám o samotě, ať se spolu seznámíte."

McDermid naklonil k Madam Sun hlavu, čímž se s ní zdvořile rozloučil. Když se znovu zaměřil na Randi, před očima se mu mihl černý mrak, jako by vytušil, že něco nehraje.

Našpulila rty, aby změnila výraz tváře. "Skutečně jsem o vás leccos slyšela, pane McDermide. Mohu vám říkat Ralph?"

Oblak odplul a vrátil se chtíč. Možná to způsobila kombinace její čisté americké angličtiny, provokativních šatů a dokonale evropské tváře.

Usmál se. "A copak jste slyšela, má milá?"

"Že Ralph McDermid je ve všech směrech mocný muž."

Zájem tak krásné ženy přiměl i McDermida zvednout obočí, byť jen mírně. "A kdo vlastně jste?"

"Joyce Rayova. Pracuju pro Imperial Import-Export, San Francisco."

"Nebo oni pro vás?"

"To zatím ne."

McDermid se zasmál. "Ctižádostivá dáma. Líbíte se mi, Joyce. Nepůjdeme se někam posadit? Třeba ven?"

"Ale já mám hlad." Randi se snažila, aby to vyznělo dvojsmyslně. Uviděla, jak se lehce zarděl. Měla ho v hrsti.

"Tak pojďme." Nabídl jí rámě.

Zamířili ke švédskému stolu a odnesli si talíře s jídlem do odlehlého kouta na verandě. Řekl jí pár pečlivě vybraných vtipů o Altman Group a na oplátku se dozvěděl, že Imperial je velkoobchodní firma, která má klienty ve velkých městech po celé Americe a pobočky ve většině zemí světa. A také to, že ona tam zastává funkci viceprezidentky.

Báječně si rozuměli a Randi z něj už začínala mámit informace, když McDermid náhle ztuhl. Pod smokinkem ucítil lehkou vibraci. Mobilní telefon.

"Omluvte mě na chvíli." Žádný úsměv. Jen chlad.

Zvedl se a kolem ibišků a jasmínů zamířil do zahrady. Nešla za ním, bylo by to příliš riskantní a nápadné. A nic by tím nezískala.

Byl pryč necelých třicet vteřin. "Musím odejít. Necháme to na jindy, ano?"

Zavolám vám do firmy."

Než stačila odpovědět, odkvapil pryč. Počkala, až vyjde ze dveří.

Vydala se za ním, nejdřív pěšky a pak autem. Vždy si udržovala diskrétní odstup.

Když zajel do parkovací garáže své kancelářské budovy, stále ho měla na mušce.

Počkala, zaparkovala šest aut od něj a dívala se, jak stojí před výtahem a nervózně podupává. Jakmile kabina přijela, vešel dovnitř a dveře se zavřely.

Vystoupila a spěchala ke zdviži. Ukazatel se zastavil až úplně nahoře. Střešní

ateliér. Co sem McDermida přivedlo v tak pozdní hodinu? Nějak se jí to nezdálo. Ale řekla si, že se možná dozví něco užitečného.

Rozběhla se zpátky k vozu tak energicky, až se jí vyhrnovala sukně. Uvnitř zapnula přenosnou jednotku telefonního odposlechu. Uslyšela McDermidův hlas:

"Můžeme, už jsem u sebe."

"Proč jste se mnou chtěl tak nutně mluvit?" Mužský hlas, který nepoznávala.

"Hlavně mi, prosím vás, neříkejte, že jste dovolil Smithovi utéct."

"Já nic nedovolil," odsekl McDermid, "ale je to tak, utekli."

"Bylo jich víc?" Ten hlas nebyl mladý ani starý. Zněl klidně, uhlazeně a rozhodně. Čísela z něj však zlá předtucha.

"Pomohla mu nějaká agentka. Myslíme, že je ze CIA."

"Tak vy myslíte? No výborně."

"Takhle se mnou nemluvte. Navzájem se potřebujeme. Jste důležitý člen týmu."

"Ale jen když zůstanu v zákulisí."

"Není to tak horké, jak si myslíte. Smith ani ta ženská z CIA náš projekt nakonec neohrozili."

"A že vás CIA asi sledovala, to vám nevadí?" zeptal se hlas znepokojeně. "I kdyby to s naším obchodem vůbec nesouviselo, zjistili, že jste z Bílého domu vynášel informace. To by vás snad mělo zajímat, sakra."

"Realisticky vzato, ty úniky pro nás nejsou zásadní věc. Dokud někdo přesně nezjistí, o jaké informace se zajímám a proč, ani jeden z nás si nemusí dělat starosti. Mimoto, máme mnohem větší problémy." "Jaké?"

McDermid zaváhal. Pak vyslovil tu špatnou zprávu: "Jíl Jung-fu žije. Jeho žena taky. A co hůř, pořád mají seznam z Létaujícího draka."

Následoval vztekklý výkřik. "To je vaše chyba, McDermide. Kde jsou? Kde je ta pitomá listina?" "V Číně."

Nastala dlouhá pomlka, jako by se muž vzpamatoval ze šoku. "Jak to? Ujišťoval jste mě, že seznam shořel!"

McDermid vzdychl a vysvětlil podrobnosti. "Dva miliony nejsou moc, vlastně jen kapesné. A když nebudu muset, tak je nevyplatím."

"Tím by to stejně neskončilo a není žádná záruka, že bychom ten dokument dostali." Šok pominul. Nahradil ho vyrovnaný tón, který působil téměř konejšivě. Tomu člověku nechyběla inteligence ani výřečnost. Možná byl zvyklý vystupovat na veřejnosti. Randi si začínala myslet, že je to politik ovládající umění mluvit, ale dohromady nic neřicht. Určitě to však nebyl ministr pozemních vojsk Jasper Kott, jehož špehovala v Manile. "Jak se zachováte?"

"Podle jejich instrukcí, ale připravím taky pár překvapení. Touhle dobou už bude Feng skoro v Ta-cu."

"Jestli je Li Kchuo-ni tak mazaná, jak říkáte, bude ho čekat." Následovala zamyšlená pauza, a když neznámý znovu promluvil, Randi si uvědomila, že v ní ten hlas od počátku vyvolává podivný pocit. Někde už ho slyšela, možná před nedávnem. "Nevím, nevím, jestli je rozumné dál využívat Fenga."

"Na jeho výměnu není čas. Navíc zná všechny hráče a v Ta-cu kdysi působil při nějaké operaci. Může se volně pohybovat po Číně, což je pro člověka ze Západu vyloučeno."

Hlas nic neřekl, ale Randi si dál naléhavě uvědomovala, jak je jí povědomý. Kde ho jen slyšela? A kdy? Kdo to je?

McDermid pokračoval: "S Fengem může být ještě jeden problém. Bohužel dost velký."

"Cože?"

"Možná nedělá jen pro nás."

"To mi vysvětlíte."

"Když jsem mu zaplatil, aby pracoval pro Ju Jung-fua a podával mi zprávy o jeho činnosti..., začínám si klást otázku, jestli na nás nedonášá někomu jinému."

Možná někomu v Pekingu. Ten někdo musí mít buď spoustu peněz, nebo obrovskou moc. Jinak by to Feng nedělal."

Hlas neskrýval chmury a znepokojení. "Prověřoval jste ho přece." Bylo to konstatování, nikoli otázka, a Randi náhle svitlo, proč si stále nemůže vzpomenout. Dotyčný mluvil suchým jízlivým tónem, který používal v soukromí, a jí se rozléhal hlavou jeho hlas určený pro veřejnost. Během kariéry přišla do styku s tolika muži na vysokých postech, že si je nemohla všechny pamatovat.

"Důkladně," pravil McDermid. "Víme, že nepracuje pro veřejnou bezpečnost ani armádu. Ne, ne, bude to soukromá osoba."

"Která má zájem o Císařovnu?"

"Tak mi to připadá."

"Dobře. Udělejte, co bude potřeba. Detaily znát nechci. Hlavně zařídte, aby se seznam nedostal do ruky prezidentovi."

"Jde vám o zisk a nechcete problémy."

"Tak zní naše dohoda."

McDermid varovně odsekl: "Máte stejně špinavé ruce jako já. Jestli půjdu ke dnu, stáhnou vás s sebou." Telefon praskl do vidlice.

Randi se zabořila do sedadla buicku, zavřela oči a v duchu si ten hlas přehrávala. Dosazovala k němu různé tváře. Představovala si ho v různých prostředích. Po půlhodině to vzdala. Usoudila, že se jí odpověď vybaví v nějakém nečekaném okamžiku. Mohla jen doufat, že to bude brzy.

Navolila číslo. "Allane? Slyšel jsi poslední hovor?"

"Jasně," odvětil Allan Savage.

Svěřila se mu, jak je jí ten hlas povědomý. "Nepoznal ho tam někdo?"

"I já ho už slyšel. Ale nedokážu ho zařadit. Ostatní taky ne. Ale těžko se divit, většina našich hochů sice dokáže kouzlit s technikou, ale nemá páru, kdo šéfuje CIA, a myslí si, že prezidentem je pořád Gipper."

"Aha. Jasně. Dohlídni, aby ta kazeta odešla s příští poštou do Langley. Ať to kluci z laborky porovnají s barvou jiných hlasů." "Mám sepsat hlášení?" "Ne. Já přijdu." Chtěla si s vedením CIA promluvit přímo.

PEKING

Wejova kancelář v Čung-nan-chaji se zahálila hebkou temnotou. Světla Pekingů zářící za zdmi opevněného areálu dodávala hvězdné noci cínový lesk. Stál ve dveřích a díval se na zahradu se vznešenou vrbou a úhlednými květinovými záhony. Obvykle ho to uklidňovalo, dnešní noc však byla ztěžklá pochybami.

Označovali ho za největšího konzervativce ve straně, jako by to byla urážka, ale on měl čistou a jasnou vizi. Vyr a ostatní liberálové byli politicky slepí.

Neviděli to, co on. Litoval je, ale současně je považoval za ideologické nepřátele. Nepřátele Číny. Strhávali zemi na nepřírozenou cestu, která by nevedla jen k otevření světu. Vystavovali zemi třem nákazám - kapitalismu, náboženství a individualismu.

Když zazvonil telefon, vrátil se dovnitř ke svému stolu. Byla to privátní linka, kterou znala jen skupinka jeho věrných přátel, chráněnců a špiónů.

Měl neblahé tušení. "Ano?"

Fengův mrtvolný tón jeho obavy potvrdil. "Ju je naživu. Ta ženská mě podvedla."

Wej Kao-fan se prudce nadechl. "A seznam?"

"Mají ho. Ju ho nespálil." Podrobně mu vylíčil vývoj událostí.

Wej těžce dosedl do křesla. Sevřel se mu žaludek, ale snažil se mluvit vyrovnaně. "Kde jsou?"

"V Ta-cu. Už jsem na cestě. Jedu tam z Čchung-čchingu."

"Co se děje?"

Feng mu řekl, jak Li Kchuo-ni zavolala Ralphu McDermidovi a jaký obchod spolu uzavřeli. "Do osmačtyřiceti hodin dostanu je i ten seznam."

"Určitě?"

"Kdybych nebyl realista, asi by nám to moc nepomohlo." Fengův hlas se vrátil k obvyklému šeptavému nádechu. Poslední události jím otráslly, ale už si začínal zase věřit. Za ta léta, co ho zaměstnával, si u něj Wej nikdy nevšiml nedostatku sebedůvěry. Bývalý voják jí měl na rozdávání. Jenže tady nešlo o žádnou maličkost a politická složitost situace ležela za hranicí chápání většiny bezpečnostních expertů.

Feng k němu byl vždycky loajální, dokonce i když ho poslal pracovat pro jiné lidi za účelem získání informací. Jak stoupal na mocenském žebříčku, bral s sebou Fenga nahoru. Ju Jung-fu by pro Fenga nikdy nemohl udělat to, co Wej. Víc by mu nedal ani ten Američan, dokonce ani samotný Ralph McDermid. Pro bývalého žoldáka Fengova stříhu bylo ctí tajně pracovat pro člena stálého výboru. Bohatě se mu to vrátilo, zvláště když mu platili i jiní. Až se Wej stane generálním tajemníkem, zajistí budoucnost i Fengovi. Byli spolu pevně svázaní. Navzájem se potřebovali.

"Chcete v Ta-cu pomoci?" zeptal se Wej. "Ted není čas si hrát na pouštního vlka - samotáře."

Feng zaváhal. "Jestli máte v oblasti nějakého velitele, kterému věříte, mohl by se nám hodit, kdyby nás náhodou zadržely místní orgány."

"Zařídím to. A Fengu? Pamatujte, Li Kchuo-ni je mazaná. Nebezpečná soupeřka."

"Nemusíte mě urážet, mistře."

Od lokaje to znělo poněkud neomaleně, ale Wej zavěsil s chápavým pousmáním. Feng se vrátil do normálu. Hnal ho hlad, jako vlka. Prazil po těch dvou, kteří z něj udělali amatéra. Ted měl ještě o důvod víc přinést ten vrtošivý seznam.

Wej znovu vyhlédl oknem na zahradu. Zlá předtucha ho neopouštěla. Pojal podezření, že vyšetřování majora Pchana má s Císařovnou společného víc, než napsal do hlášení generálovi Čchu a co Niou Tien-sing předložil generálnímu tajemníkovi i stálému výboru.

Existovala nemilá možnost, že bude muset zneškodnit Fenga, Ralpha McDermida, Li Ao-žunga, jeho dceru i zetě, aby zametl všechny stopy účasti stranických konzervativců na akci Císařovna. Když ho Feng poprvé upozornil na McDermidův plán, spatřil v tom jedinečnou příležitost. Nyní však cítil nebezpečí. Celý život se řídil citem a na jeho základě dokázal rychle a nesmlouvavě jednat. Jinak by to ani nedotáhl tak vysoko.

Na vrcholu žebříku opřené o stěnu Čung-nan-chaje dokončoval údržbář opravu jednoho z reflektorů ozařujících zahradu wej Kao-fana. Při práci tiše proklínal paranoidního člena stálého výboru - tolik se bál atentátu, že nestrpěl v zahradě jediný stín..

Muž cítil větší netrpělivost než obvykle, protože nebyl jen údržbář, ale i špión. S pomocí směrového mikrofону ukrytého ve schránce s náradím nahrál poslední telefonát ve wejově kanceláři a chtěl co nejrychleji dodat kazetu svému nadřízenému na odboru kontrašpionáže Úřadu veřejné bezpečnosti. Na místo už navíc dorazil jeho náhradník a právě uhraboval hlínu poblíž wejovy pracovny. I on měl odposlouchávací zařízení: v brašně, která ležela na žulovém balvanu a mířila na okno.

Špión slezl dolů a odnesl žebřík i náradí do kůlny schované za hustými křovisky, aby nekazila dojem z pěstěného parku. Uvnitř otevřel dvojité dno schránky a vytáhl miniaturní kazetu.

Všechno uložil a natukal číslo na mobilním telefonu. "Mám nahrávku." Poslouchal. "Deset minut, ano. Budu tam." Vypnul mobil, zamkl kůlnu a spěchal bujnou zelení kolem jezer ke střeženému bočnímu vchodu ve zdi. Používali ho zaměstnanci areálu.

Strážný ho sice pouštěl každý večer na konci směny, přesto po něm tvrdošíjně požadoval průkaz. "Jdete pozdě."

"Oprava na přání mistra weje. Jedno z těch jeho pitomých světel se rozbilo a on z toho málem dostal záchvat. Nemohlo to počkat do rána." Byla to jen částečná lež. Sám ten reflektor pochroumal, aby měl důvod pár hodin dřepět nahoře a nahrávat rozhovory. Velitel mu vysvětlil, že politická situace je velice neklidná, a proto je potřeba zaznamenávat veškeré wejovy telefonáty. Na něm bylo najít si nějakou záminku a nahrávky zajistit.

Strážný obrátil oči v sloup. Wejovy rozmary dobře znal, a tak chápavě ukročil stranou. Opravář vyšel na ulici, odvrátil se od náměstí Nebeského klidu a klestil si cestu mezi turisty, kteří se stále procházeli po zakázaném městě. Nakonec vstoupil do staré čajovny. Zastavil se ve dveřích a rozhlížel se po veliteli. Tamhle. Četl si noviny u stolku uprostřed místnosti.

Údržbář si objednal hrnek levného čaje wu I a balíček anglických sušenek. S plnými rukama vykročil ke stolu až skoro vzadu. Když procházel kolem představeného, upustil sušenky a sehnul se, aby je posbíral. Pak pokračoval dál a posadil se.

Major Pchan Aj-tchu měl naspěch. Přesto neodešel dřív, než dopil čaj a složil noviny. Zamířil k autu, jež odstavil dva bloky opodál. Když nastoupil, vyjmul z boty titěrnou kazetku a vložil ji do miniaturního přehrávače. Poslechl si celou konverzaci. Občas pásku zastavil a zajímavé pasáže si přehrál znovu.

Po chvíli položil hlavu na opěrku a zamračil se. Smysl byl jasný: Li Kchuo-ni a Ju Jung-fu jsou naživu a mají nákladový list Císařovny, pro který přijel do Číny podplukovník Jon Smith. Manželé ze Šanghaje už byli pravděpodobně na cestě do Ta-cu a Fengovým prostřednictvím se chystali prodat ten dokument Ralphu McDermidovi. Skutečnost však byla taková, že Feng seznam sebere a na wejův rozkaz oba zabije.

Důsledky Fengova hlášení byly také celkem jasné. Výra by jistě zajímaly. Wej Kao-fan měl na Císařovně a jejím nákladu osobní zájem.

Vývoj pokročil do stadia, kdy se Pchan musel rozhodnout, co je pro něj výhodnější. Wej Kao-fan už zaměstnával Fenga, nepochybně se od začátku podílel na obchodu s Císařovnou a z agenta kontrarozvědky, který toho věděl příliš, by asi velkou radost neměl.

Naproti tomu Niou Ťieng-sing, jenž očividně stál proti wejovi a jeho konzervativním názorům, o těchto událostech neměl ponětí. Byl by mu velice vděčný.

Pchan věděl, že musí jet do Ta-cu, které leželo dost daleko. Tam bude nucen učinit konečné rozhodnutí. V nové Číně se mu dařilo dobře a po minulosti se mu nestýskalo. Možná bude lepší spojit budoucnost spíš s Výrem než s wejem.

34 KAPITOLA

VE VZDUCHU NAD PROVINCIÍ SEČUÁN

Jon seděl opřený o přepážku vysoko letícího stroje E-2C Hawkeye AWACS, hlavu zvrácenou dozadu. Bylo téměř jedenáct v noci. V uších mu duněly vibrace motorů. Letadlo z výzbroje amerického námořnictva bylo celé černé, jak se na průzkumnou misi patřilo. Jenže tohle nebyla obyčejná akce.

Nervy mu hrály. Měl na sobě obvyklé pracovní šaty, pistoli v pouzdře na kříži. Vedle něj ležela černá zateplená kombinéza. Potřeboval ji, protože se chystal opustit letadlo ve výšce deseti tisíc metrů. Absolvoval stovky seskoků, ale nikdy z takové výšky a navíc... od posledního uteklo už hodně vody. Posádka s ním prošla základní body a poradila mu pár věcí.

Měl kyslíkový přístroj, protože padák se mu otevře až po třech kilometrech volného pádu. Dole nezuřila válka, aspoň se tam nestřílelo, a nikdo by ho neměl pozorovat a čekat..., teoreticky. Místo seskoku bylo pečlivě propočítané podle satelitních snímků starých ani ne čtyřicet hodin. Vrstva mraků by měla být přiměřená, vítr poměrně slabý.

Při plánování akce mysleli úplně na všechno, teď se však musel připravit psychicky. V duchu si přehrával každý jednotlivý krok. Pátral po nějaké lidské chybě či nepředvídaných problémech. Pravidelně si protřepával ruce i nohy, aby mu netuhly svaly.

Dozadu přišel jeden z letců. "Je čas, podplukovníku. Oblečte se."

"Kdy?"

"Za deset minut. Mám vám vyřídít od kapitána, že všechno vypadá dobře. Měsíc ještě pár hodin nevyjde, počasí se drží a nikdo nás nezaměřil. Čistý vzduch, jak se říká. Vráťím se zkontrolovat vaši výstroj a zamávat vám na cestu. Až skočíte, dejte

bacha, ať nepadáte nahoru. Ty krámy, co máme na ocase, by vás rozsekaly na nudličky."

Voják odešel a usmíval se vlastnímu špatnému vtipu. Jonovi do smíchu nebylo. Zahákl samopal Heckler & Koch MP5K ke třem kroužkům na popruzích překřížených na hrudníku. Rozetřel si po tváři černidlo, vyhýbal se přitom ranám. Pak se nasoukal do teplé kombinézy, rukavic a zapnul zip. Když zajistil přezku na postroji, upevnil k němu dva padáky a připojil kyslíkovou bombu, výškoměr, navigační jednotku a další výstroj.

Bylo mu teplo a připadal si těžký snad půl tuny. Letmo se podívil, jak se takhle navlečení vojáci mohou na bojišti vůbec hýbat, a na svou nevyřčenou otázku si hned odpověděl: protože musí. Dobře si vzpomínal. Sám to zažil.

Připravil se a čekal, obtěžkaný a přehřátý. Doufal, že to nepotrvá dlouho. Cítil se tak nepohodlně, že s tím chtěl hlavně rychle skoncovat. Skočít, padat a přistát. Skoro všechno bylo lepší než tohle..., dokonce i vydat se napospas černé prázdnotě za stěnami letounu AWACS.

"Jdeme na to." Stejný letec se vrátil a zatahal ho za výstroj, jestli vše pevně sedí. Nakonec Jona poplácal po zádech. "Začněte dýchat kyslík. Sledujte to světlo nahoře. Až se rozsvítí, otevřete dveře. Zlomte vaz."

Jon kývl a poslechl. Ustálil pohled na zářivce a ucítil pokles tlaku. Když se rozjasnila, otevřel dveře. Spatřil inkoustovou temnotu a na okamžik zaváhal. Pak si vzpomněl, co mu kdysi dávno řekl otec: Všichni jednou umřeme, takže máš rozhodně lepší žít tady a teď, než se ohlížet zpátky a mudrovat, co ti uteklo. Skočil.

WASHINGTON, D. C.

V hlavním městě se už schylovalo k poledni. Prezident seděl za stolem v oválné pracovně. Obdržel a probral válečné plány z generálního štábu, které počítaly s různými reakcemi Číny -od pouhé demonstrace síly proti Tchaj-wanu přes skutečnou invazi na ostrov až po nepředstavitelnou variantu jaderného útoku na Spojené státy.

Prezident Castilla se opřel a zavřel oči. Promnul si víčka pod brýlemi a poté spojil ruce za hlavou. Přemítal o válce proti kolosu, který má 1,3 miliardy obyvatel plus minus pár milionů, jež Číňané ztratili nebo zapomněli započítat. Myslel na nukleární zbraně a měl dojem, že ztrácí půdu pod nohama. Jedna věc je stát proti malým, špatně vyzbrojeným zemím a domácím či cizím teroristům, kteří mohou zabít nanejvýš tisíce lidí. Ale bojovat proti Číně, jež měla takřka neomezenou schopnost hromadného ničení, bylo něco zcela jiného. Pochyboval, že Čína stojí o válku víc než on, ale jaký je rozdíl mezi velitelem ponorky, který ve vzteku odpálí torpédo, a zuřivým konzervativcem s prstem na jaderné spoušti? Po lehkém zaklepání na dveře se objevila Jeremyho hlava. "Fred Klein, pane."

"Pošli ho dál, Jeremy."

Klein vešel jako nervózní nápadník, dychtivý, ale nesmělý. Oba počkali, až asistent odejde.

"Proč mám dojem, že mi nesete dobrou i špatnou zprávu," pravil prezident.

"Asi proto, že je to pravda."

"No dobře, tak nejdřív tu dobrou. Byl to pořádně dlouhý den."

Klein se nahrbil v křesle a rovnal si myšlenky v hlavě. "Podplukovník Smith je živý a zdravý a originál nákladového listu, který se nám Mondragon snažil předat, je znovu na světě."

Prezident nadskočil, jako když ho něco píchne. "Vy ten seznam máte? Jak rychle ho můžete dodat?"

"V tom je právě háček. Je pořád v Číně." Převyprávěl mu Jonovo hlášení včetně jeho zadržení, útěku a telefonátu Li Kchuo-ni. "Musel CIA říct, že pracuje pro Bílý dům, ale víc neprozradil. O Alfě nepadlo ani slovo."

"Dobře," odvětil Castilla mrzutě a zachmuřil se. "Ted víme, že celou věc zorganizoval Ralph McDermid. Ale to nijak nesnižuje nebezpečí, které Císařovna představuje."

"To ne, pane."

"Když ten seznam nezískáme, hrozí válka. Li Kchuo-ni a McDermidovi lidé se mají sejít v Ta-cu zítra ráno?"

"Ne, pane. Až pozítří."

"To je ještě horší, Frede." Prezident se podíval na hodiny. "Brose říká, že máme maximálně osmačtyřicet hodin. Naše armáda se řítí do maléru. Co děláte, abyste ten seznam získali?"

"Právě teď je podplukovník Smith na cestě zpátky do Číny. Li Kchuo-ni viděl a ona o něm taky ví. Mohla by s ním uzavřít obchod výměnou za azyl ve Státech."

"On už odjel? Nemluvil jste o pozítří?"

"Vyskytlo se ještě něco. Poslal jsem ho o den dřív."

Prezident div nevybuchl. "Ještě něco! Co tak zásadního se sakra mohlo stát, že je to pro vás důležitější než ten seznam!"

Fred zachoval klid. "Jde o vašeho otce, Same. Priority neměním. Objevil se problém a myslím, že podplukovník Smith ho dokáže vyřešit a ještě nám přinést seznam."

"O otce." Prezident cítil, jak se mu svírají vnitřnosti. "Co se stalo?"

"Dostal jsem zprávu z věznice, že ho zítra ráno jejich času přemístí jinam. Náš člověk neví proč, ale až bude Thayer pryč, naše šance na jeho osvobození v dohledné době se hodně ztenčí. Můj tým to tam nestihne, takže jsem vymyslel náhradní plán. Bohužel je nebezpečnější. Jediná pozitivní věc ve všem tom zmatku je, že Li Kchuo-ni vybrala místo, které riziko Thayerovy záchrany trochu snižuje. Vysláním podplukovníka Smitha se snažím vylepšit šance na úspěch."

Prezident netajil obavy. "Ale ne za cenu našeho hlavního cíle, Frede."

"To v žádném případě, Same. Spolehněte se. Přece nás znáte."

"Vás ano. U Smitha takovou jistotu nemám. Jel tam sám?" "Nebude sám, pane, ale bude lepší, když se víc nedozvíte. Abyste mohl v případě potřeby všechno popřít." "Povězte mi, co můžete."

"Ve věznici máme Chiavelliho a sít politických vězňů, venku Smitha a taky pár spolupracovníků ze zahraničí. Právě o těch byste asi nemusel vědět, zvláště když už mu pomohli v minu-

losti. Rozhodil jsem hromadu dolarů, takže máme docela slušnou šanci odtud Thayera dostat, pokud nepřijdou další potíže. Pak ho kapitán Chiavelli propašuje k nejbližším hranicím. Smith a ostatní zatím vyrazí ke Spícímu Buddhovi a budou číhat."

Prezident se nepřestával tvářit pochybovačně. "Dobře. Má se Smith během zítřka kde schovat?" "Ano, pane."

Prezident chvíli seděl a pokyvoval hlavou, v myšlenkách byl kdesi jinde. "Co když je celá věc bouda? Past? Co když ta loď ilegální chemikálie vůbec nevezze?"

"Vzhledem k našim zjištěním to není pravděpodobné." "Ale vyloučit to nemůžete."

"Ve špionáži a mezinárodní politice se nedá vyloučit vůbec nic. Hraje tady roli lidský faktor."

Prezident se duchem stále nacházel daleko od oválné pracovny. "Proč vlastně člověk tuhle práci dělá? Je v tom asi kus bláhové ješitnosti." Pak se vrátil pohledem ke Kleinovi. "Vážím si vaší i Smithovy snahy. Nemáte to lehké a lepší už to nebude. Maximálně čtyřicet osm hodin, a Čína je tak hrozně daleko." "Já vím. Zvládneme to."

Castilla roztržitě přitiskl dlaň k saku. Přes drahou látku ucítil peněženku. V duchu se mu zjevil usměvavý pán v plstěném klobouku. Jako by si ho tázavě měřil. Chtěl se ho na to zeptat, ale raději obraz zaplašil.

VE VZDUCHU NAD PROVINCIÍ SEČUÁN

Proud vzduchu z motorů ho během několika vteřin odvál od letadla Hawkeye. Měl dojem, že se volně vznáší vesmírem, a cítil jen lehký vánek na tvářích. Vůbec se nehýbal. Přesto padal neuvěřitelnou rychlostí - víc než sto padesát kilometrů za hodinu. Na takřka klidné obloze potřeboval zjistit svou výšku a kurz k místu dopadu. Bojoval se silou vzduchu a zemské přitažlivosti. Zvedl pravé zápěstí a

podíval se na displeje výškoměru a navigační jednotky. Stále byl sedm tisíc metrů vysoko a měl odpovídající směr. Bezvětrí mu hrálo do karet. Naštěstí nešlo o seskok na přesnost, i když necelé dva kilometry daleko se tyčily hory. Aby poznal, kdy otevřít padák, potřeboval udržet pohled na výškoměru. Pokud nezačne foukat, měl by klesat ve správném úhlu a dopadnout přesně uprostřed pole. Tak se to neříká, pokáral se v duchu. Správný termín zní "na cíl".

Klouzal po nebi a cítil téměř povznesenou náladu. Náhle se rozblíkal navigátor GPS. Bylo to varování, že se odchyluje od kurzu. Zatařl zuby a manévrováním se snažil změnit tvar vzduchového polštáře. Jemně se pootočil. Navigační přístroj přestal blikat.

Spadl mu kámen ze srdce. Chystal se znovu zkontrolovat výškoměr, když mu začalo vibrovat zápěstí. Dostal upozornění, že se blíží k nejzazšímu bodu na svislé ose. Až k němu slétne, na otevření padáku už bude pozdě. Rozbušilo se mu srdce. S vypětím všech sil napřímil tělo a zatahl za ruční uvolňovač.

Uslyšel nad sebou šelestění. Pevně sbalený vrchlík se rozprostřel. Jon s nadějí vzhlédl... a vtom ucítil prudké škubnutí popruhů. Padák byl otevřený a postroj držel. Vše podle plánu.

Opět se rozhostilo naprosté ticho. Odhodil uvolňovač. Jemně se otáčel a plachtil dolů, černý padák vlál nad ním. Podle navigační jednotky se ocitl lehce mimo kurz. Napravil to zatažením za řídící šňůry. Dával pozor, aby netrhl příliš silně, to by padák splaskl. Když se znovu ustálil, pohlédl dolů a spatřil světla blíž, než očekával. Tak už to bývá. Země jako by se bezhlavě řítila vzhůru, protože člověk za letu nedokáže odhadnout, jakou rychlostí vlastně klesá. Znovu se podíval dolů. Světla vycházela z oken ve skupinkách domů a vesnic. Uprostřed byla tma - širý černý prostor. Tam měl nepochybně přistát. No sláva. Mlčky poděkoval satelitním snímkům oblasti Ta-cu, kolegům od námořnictva, kteří propočítali seskok, a také počasí bez větru. Odhodil všechno, co mohl - kyslíkovou bombu, rukavice i zateplenou čapku. Ale jak k němu země spěchala, pořád nic neviděl. Znepokojeně pohlédl na výškoměr. Ještě třicet metrů. Do nárazu zbývalo jen pár vteřin.

Když nakonec rozeznal zem - zorané pole, přesně podle plánu - náhle se uklidnil. Věděl přesně, co má dělat. Uvolnil se, roztáhl nohy, pokrčil je v kolenu a dopadl. Jak se jeho boty zabořily do měkké rozrušené půdy, projela jím vlna tupé bolesti, připomínka jeho zranění. Vytěsnil ji z mysli. Lehce poskočil, znovu dosedl, získal rovnováhu a napřímil se. Do nosu ho udeřila sytá vůně tmavé hlíny. Padák se tiše snesl na zem za jeho zády.

Stál sám v noci téměř uprostřed pole a napínal uši. Slyšel tiché bzučení hmyzu, ale ne vzdálený hluk motorů. Dálnice z Čchung-čchingu do Čcheng-tu vedla někde blízko, ale v tak pokročilou nedělní hodinu po ní projíždělo jen málo aut. V dáli se rýsovaly černé háje. Stály tam jako přízračné strážce. Rychle se zbavil všeho náčiní a postroje, svlékl si zateplenou kombinézu, posbíral černý padák a lopatkou to všechno zakopal, kromě navigační jednotky.

Když jámu zakrýval, zaslechl slabý zvuk, vzdálený a kovový. Jako by železo bříinklo o železo.

Čekal. Napjatě poslouchal. Minutu. Dvě. Nepatrný hluk už se neopakoval. Odepnul samopal MP5K, odložil popruhy, jež ho během seskoku držely, a přehodil si zbraň přes rameno. Pak vykopal mělký díru a vložil do ní lopatku s postrojem. Rukou na ně nahnul hlínu.

Smetl si špínu z rukou, shodil MP5K, podle navigační jednotky určil směr a připevnil ji na opasek. Nakonec vykročil polem k okraji lesa. Stromy byly černější a rozeklanější než temnota noční oblohy. Jako vždy se rozhlížel kolem, sledoval obzor, světla v dáli i háj.

Po dvaceti minutách získal dojem, že na okraji lesa spatřil pohyb. O třicet vteřin později padl na břicho a pevně sevřel samopal v obou rukou. Odepnul z opasku noční dalekohled, chvatně si jej přiložil k očím a zadíval se mezi kmeny. Stála tam menší stavba, snad kůlna, chata nebo domek. Těžko říct, v zelenavé záři dalekohledu vyvstávala jen matně. Jonovi připadalo, že zahlédl farmářské nákladní auto a dvoukoláky. Nic se nepohnulo. Nic. Dokonce ani kráva či pes. Přesto si byl jistý, že něco viděl. Nevěděl přesně co, ale zmizelo to. Počkal ještě dvě minuty. Nakonec vrátil dalekohled na opasek. Prohlédl si zářivý displej navigačního přístroje, vyškrábal se na nohy a vykročil.

Znovu to cvaknutí. Stáhlo se mu hrdlo. Nyní přesně věděl, co to je: natažení kohoutku pistole. Spěchal dál. Z pole se vynořovaly záhadné obrysy, jako ze zubů nějakého bájného draka. Obklopily ho stíny. Stíny se zbraněmi. Mířily na něj. Krčil se na tmavém poli se samopalem v pohotovosti a nevěděl, jestli se má pohnout.

"To bych radši nedělal. Kluci jsou dost nervózní." V potměšlých řadách kolem zaznamenal neklid. Muži měli začerněné tváře, vojáci to však nebyli. Měli na sobě volné šaty a přiléhavé vlněné čepice. V témže okamžiku si Jon uvědomil, že hlas, který ho dobrou britskou angličtinou varoval, je mu nějak povědomý. Zatímco nad tím vším přemítal, skupina se rozestoupila a mluvčí prošel dopředu.

"Jistý Fred Klein povídal, že možná budeš potřebovat píchnout." Objevil se záblesk bílých zubů. Asgar Mahmúd se krátce usmál a pokračoval dál se samopalem AK-47 přehozeným hlavní dolů přes rameno. Podal Jonovi ruku.

"Jsem rád, že tě zas vidím." Jon mu potřásl pravicí. Ujguři kolem nich vytvořili ochranný kruh a ostražitě se přitom ohlíželi přes rameno.

"No nazdar," špitl Asgar a zíral na něj. "Ty máš teda ránu.

Co se ti sakra stalo?"

35 KAPITOLA

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ TA-CU

Když Jon stručně popsal, jak utekl Fengovi a jeho katům, Asgar Mahmúd mu znovu obdivně zapumpoval rukou. Jon mezitím napočítal dvacet Ujgurů, včetně Asgara. Měli na sobě tutéž podivnou směsici pestrobarevných pytlovitých šatů a volného západního oblečení jako v Šanghaji. Většinou byli hladce oholení, pár jich mělo tenký knír zahnutý dolů jako Asgar. Nic neříkali. Asgar mu objasnil, že jeho krajané mluví špatně čínsky a anglicky vůbec.

Jon si zkoumavě prohlédl pole. Tmavé oči Asgarových mužů nervózně těkaly kolem.

"Bude lepší rychle odsud vypadnout."

Asgar promluvil ujgursky. Skupinka se dala do pohybu, Jon ukrytý uprostřed. Vlevo se táhla pole a vodnaté rýžové políčka, na jejichž černých hladinách se zrcadlily hvězdy. Dál se rýsovaly nízké hory - jako purpurové kaňky na nočním nebi. Právě tam se měly nacházet Buddhovy jeskyně strážené Spícím Buddhou, kde se Li Kchuo-ni měla sejít s McDermidovým poslem -pravděpodobně Fengem.

Asgar kráčel vedle Jona. "O těch horách se traduje stará legenda. Chanové věřili, že ty vrcholy jsou bohyně, které sestoupily na zem a tolik se do ní zamilovaly, že se odmítly vrátit do nebe. Chanové občas nejsou tak zlí. Ale nesmíš to na mě říct."

Jon se za chůze Asgara zeptal: "Odkud znáš Freda Kleina?"

"Já ho neznám, kamaráde, ale náhodou znám lidi, kteří s ním měli tu čest.

Předali mi jeho vzkaz a taky tučnou odměnu za zmíněnou pomoc."

"Zajímalo by mě, kdo měl s Kleinem tu čest."

"Jeden ruský inženýr. Viktor se jmenuje."

"A Klein tě přes něj kontaktoval?" otázal se Jon.

"Původně jo. Ale poslední spolupráce vznikla, když jsem mu poslal zprávu z vězení od kapitána Chiavelliho."

Smith se dovtípil. "Jste ve spojení s Ujgury v tom kriminále." "Podle Číňanů jsou to zločinci. Podle nás političtí vězni. Každopádně toho neudělali tolik, aby dostali tak vysoké tresty. Kdyby měli čínskou národnost, vyvázli by z toho mnohem líp." "Pro jednoho vlastenec, pro druhého terorista." "Tak prostě to není," namítl Asgar. Kultivovaná angličtina z úst turkického bandity v Jonovi stále vyvolávala dojem, že je svět naruby. "Kardinální otázka zní, jestli akce bojovníka za svobodu nebo teroristy prospívají jeho lidu. Pokud ne, tak je to prostě jen sobec a fanatik, pro kterého je důležitější vlastní boj než jeho cíl. Tuhle otázku si často sám kladu a ne vždycky na ni dokážu odpovědět s takovou jistotou, jak bych rád. Zvláště pokud jde o lidi, kteří za hranicí celý život usilují o svobodu pro východní Turkistán."

"Já myslel, že záleží na tom, co je v zájmu mocných zemí." "No jo. To asi taky." Les před nimi byl hustší a hlubší, než Jonovi prve připadalo. Když k němu skupina dorazila, dala se doleva, podél rýžových políček. Muži rozsvítili drobné baterky. Jon jako vždy pročesával očima okolí. Když je zvedl, málem se zastavil. V temných větvích visely chomáče, jež připomínaly obří hnízda vos nebo včel.

"Co to je?" zeptal se Asgara.

"Otepi nevymláčené rýže. Zemědělci ji skladují nahoře, aby ji nesežraly polní myši a krysy."

Když vybědli z měkké oranice, dali se do klusu a zamířili k výběžku lesa. Rostly tam brízy, borovice a nízké keře bojující o život pod hustým příkrovem listů a jehliček.

Po pár stovkách metrů Asgar zašeptal rozkaz. Tři muži se otočili a vykročili zpět k místu, kde skupina vstoupila mezi stromy. Byly to hlídky, jež měly zajistit ostrahu území. Ostatní prošli kolem skalní vyvřeliny do úzkého zarostlého údolíčka, kde se usadili k odpočinku, jako by to tam znali. Další trojice se oddělila a zmizela mezi temnými kmeny. Zbylí Ujguři se pohodlně opřeli, složili zbraně do klína a zavřeli oči.

Asgar pokynul Jonovi, aby šel za ním. Posadili se u zbytků ohniště.

"Když jsi odjel z Číny," řekl mu Asgar, "i my jsme se dostali z pláže, ale bylo jasné, že našim pronásledovatelům přijdou landrovery plné bláznivých Ujgurů podezřelé. Poslali jsme několik kolegů zpátky do Šanghaje a zbytek jsem odvezl na západ. Tam jsme se schovali a počkali, až se situace zase zklidní. Takhle to většinou děláme."

"A když jsi dostal zprávu o Viktorovi, byli jste někde poblíž?"

"Ano. Můj kontakt ve věznicích mi poslal vzkaz, že Viktor chce nasadit amerického agenta Chiavelliho do kriminálu, aby promluvil s Davidem Thayerem."

Jon přikývl. "Fred plánuje bleskovou akci na Thayerovu záchranu."

"Už ne," opravil ho Asgar. "Kapitána Chiavelliho jsme tam propašovali, samozřejmě s pomocí úplatků. Jeho zprávy o Thayerovi a situaci vypadaly dobře. Jenže Thayera zítra ráno převážejí jinam. Těžko říct, jestli se ředitel vězení o záchraně doslechl, nebo je to jen neuvěřitelná smůla. Kapitán Chiavelli předal vzkaz našim vězňům, a ti zase mně. Já to oznámil Viktorovi a od něj se to dozvěděl Klein. Víم to, protože mi Viktor předal Kleinovu odpověď."

"Že se máš sejít se mnou, je to tak? Proto ta náhlá změna plánů?"

"Správně. Chce, abys pomohl osvobodit Thayera s Chiavellim. Je to hrozně riskantní podnik a Klein si nejspíš myslí, že by se tvoje schopnosti mohly v kriminále hodit."

"V kriminále?"

"Přesně tak. Pokud to nepůjde jinak, budeme muset proniknout dovnitř. Pak společně s Chiavellim dostaneme Thayera ven. Pochopitelně," dodal zvesela, "jestli se něco stane, možná si budete muset prostrílet cestu ven, což je asi hlavní důvod, proč tě tam Klein chce. Jako záložní zbraň."

"Paráda," utrousil Jon. "A co by se jako mohlo stát?"

"Zaprvé, jeden nebo dva strážníci se třeba nedají podplatit."

Jon vzdychl. "Čím dál tím líp."

"Hlavu vzhůru. Ve srovnání s úkolem některých mých lidí to bude hračka. Právě problémy nastanou, až když se dostanete z vězení - a to musíme doufat, že se na Chiavelliho a Thayerovo zmizení přijde až při ranním nástupu."

"Myslíte dostat Thayera a Chiavelliho z Číny?"

"To za nás nikdo neudělá. Jedna stará čínská průpověďka praví: 'Zavři oči, zatoč se dokola a ať jsi, kde jsi, když je znovu otevřeš, zase spatříš Chana.' Čína má tolik obyvatel, že člověk ze Západu je tady nápadný jako ryba na poušti Taklamakan."

"Tak to by se radši nemělo střílet. Mohlo by to ohrozit můj hlavní úkol."

"To si Klein dobře uvědomuje. Pokud usoudíš, že Thayerova záchrana sníží šance na splnění hlavního cíle, máš se stáhnout."

"A vy se mnou půjdete do akce?"

"Ano," odvětil Asgar. "A pak dostaneme Thayera na hranice."

"Můžete mě zítra někam schovat?"

Ujgur kývl. "Budeš jako v bavlnce."

"Kdy máme být ve věznicích?"

"Naši uvnitř snad už všechno připravili. Načasování je na nás. Čekají na znamení."

"Tak jdem. Jak je to daleko?"

"Asi patnáct kilometrů."

"Říkal Klein ještě něco?"

"Ani ne... Jen zdůrazňoval, že máš za úkol zachránit smlouvu o lidských právech a že za to dostaneme od Washingtonu peníze a vliv." Asgarova stoická tvář měla ponurý výraz. "Bílý dům má klapky na očích. Jde mu jen o to, aby s ním čínská vláda spolupracovala na tom paktu. Až ho podepíší, hodí nás přes palubu. Nemáme moc důvodů Američanům pomáhat. Klein ale dobře ví, že musíme, protože je to v našem vlastním zájmu."

"Fred to určitě myslí dobře. Nezapomene na vás. A situace ve světě se změní."

Asgar kývl, ale zjevně mu příliš nevěřil. "A kde se má odehrát ta druhá operace?"

"U Spícího Buddha."

Asgar zaváhal. "Tam bývá už od rána plno lidí. Turisté a prodavači, znáš to."

"Když to klapne, dostaneme se dovnitř i ven dlouho před jejich příchodem."

"Nenaznačíš mi aspoň, na co se máme připravit?"

"Na jistou past a další záchrannou misi."

"Oč konkrétně jde?"

"O papír, který se mi nepodařilo získat v Šanghaji."

"Je důležitý pro tu smlouvu?"

"Ano," odvětil Jon. "Jedno by mě zajímalo... Máte nějakou únikovou cestu z Číny, kudy bych mohl propašovat i ten dokument?"

"Máme jich víc. Člověk nikdy neví, co se může stát. Disidenti a revolucionáři bez únikových plánů jsou hlupáci. Naštěstí pro nás, odpor není v Číně zvykem, takže si s ním Chanové moc nevědí rady. Bude potřeba vzít rychle roha?"

"Nejspíš."

"Dám echo svým spojům." Rozhlédl se po krajanech. Někteří už podřimovali.

Chytří partyzáni: spali, když měli příležitost. "Jde se."

Obešel Ujgury, postupně je vzbudil a tiše rozdal pokyny. Zkontrolovali si zbraně, z beden ukrytých mezi kameny vzali pásy s náboji a čekali. Asgar tiše hvízdal. Všech šest mužů se záhy vrátilo z hlídky s hlášením, že všude je klid. Vypouklý měsíc visel jen kousek nad vrcholky stromů. Asgar vyslal hlídky a kývl na Jona. Zbytek mužů se rozdělil do dvou zástupů a zamířil do hloubi lesa. Po deseti minutách stromy prořídly a oni vyšli na prašnou cestu, kde čekaly tři vozy: Land Rover, staříčká limuzína Lincoln Continental a otlučené vojenské Humvee.

Jon zvedl tázavě obočí. "Není to na čínský venkov trochu moc cizích bouráků?"

Asgar se usmál. "Jeden z nich je vynucený dar jednoho tádžického novináře a další dva jsme ‚zkonfiskovali‘ v Afghánistánu. Člověk žasne, co všechno vy Amíci rozdáte různým bojůvkám. Vůbec si toho pak neváží. Vyzkoušíme, jak jezdí?"

Nastoupili do tří vozidel, jež v příštím okamžiku vyrazila v malé koloně na hrbolatou silnici. Hvězdy jim svítily na cestu. I když na to Ujguři nevypadali, počínali si jako oddíl ukázněných profesionálů, což Jona trochu povzbudilo. Projížděli po řadě prašných cest kolem skromných políček. V této části Číny, jak Asgar vysvětlil, byl dokonce i bicykl velkým luxusem. Většina lidí chodila za příbuznými i obchodem po svých, a to i na velkou vzdálenost. Po vozovce se tudíž pohybovalo jen málo aut a před domy neparkovala téměř žádná. Kraj však nebyl žádnou pustinou. Co chvíli se zjevovaly malé i větší vesnice a v nich skupinky stavení. Vedle silnice stály boudy s občerstvením, případně holičství. Nikdo se však nevyšel podívat ven, kdo tudy tak pozdě projíždí. Zvědavost se v Číně nevyplácela, ve městě ani na venkově.

"I kdyby vykoukli, asi by nás stejně nenahlásili," uklidnil ho Asgar. "Je lepší na sebe radši moc neupozorňovat."

O necelou půlhodinu později Jon spatřil obrysy drátěného plotu a v dálce dvě strážní věže. Řidiči vypnuli světlomety. Asgar vydal rozkaz a vozy sjely do blízkého háje.

"Do dvou kilometrů od věznice je zakázaná výstavba. Jelikož nechceme, aby nás strážé viděly nebo slyšely, radši zaparkujeme už tady."

"A dál?"

"Jako každá armáda. Budeme čekat."

NEDELE 17. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Čínský velvyslanec si vymínil okamžitou audienci u prezidenta. Záležitost nesnesla odklad, jak aspoň tvrdil. Personální šéf Charlie Ouray přijal jeho žádost v patře nad prezidentem, který zrovna ve své přehnaně čalouněné lenošce pracoval nad návrhem zákona, brýle na čtení posazené na konci nosu.

Charliemu neušlo, že si prezident ke stolní lampě přinesl zarámovaný rodinný portrét. Ležel čelem vzhůru. Určitě se na něj díval. Charlie tu fotku nikdy neviděl. Byl na ní prezident jako

vytáhlý mladík. Měl na sobě fotbalový dres a stál mezi svými pyšnými rodiči, Sergem a Marian Castillovými. S úsměvem se drželi kolem ramen. Měli k sobě hodně blízko, Serge i Marian však před časem zemřeli.

Charlie pohlédl na prezidenta. "Mám sdělit panu velvyslanci, že si nemůže klást kategorické požadavky? Můžu to trochu zaobalit a říct, že si na něj možná najdete pár minut zítra. Co třeba navečer?"

Prezident Castilla zvažoval všechna pro a proti. "Ne. Povězte mu, že s ním chci zrovna náhodou taky mluvit. Ať si láme hlavu, co to může znamenat."

"Určitě, pane?"

"Nebojte, nestane se z toho tradice, Charlie. Můžeme ho nechat čekat někdy jindy. Rád bych udeřil na Císařovnu a zároveň dal jasně najevo ochotu spolupracovat s umírněnými politiky v Číně. Tu smlouvu o lidských právech chceme z řady dobrých důvodů."

"Ale stejně, pane prezidente, nemůže si přece myslet, že..."

"Že nemáme zájem o incident? A proč ne? Jestli můj odhad nelže, ve stálém výboru je aspoň pár členů, kteří to cítí stejně jako my. Náš velevážený pan velvyslanec by to třeba mohl potvrdit, když zabrnkáme na správnou strunu."

"No já..."

"Zavolejte mu, Charlie. Nebojte, nebude na mě dělat bububu. Kromě toho, já bych

mu mohl taky něco říct od plic. Jestli je to pravda a v Číně skutečně zuří mocenský boj, nebude mu celá situace o nic příjemnější než nám a dá si pozor." 36 KAPITOLA

O hodinu a půl později vstoupil velvyslanec Wu Pang-tchiao do Oválné pracovny. Tentokrát na sobě měl jednoduchý oblek západního střihu, ale tvářil se neutrálně, jako by za něj mluvil magnetofon. Opět vysílal smíšené signály, nyní ovšem s větším důrazem na pobouření.

"Narušování čínské suverenity už přesahuje všechny meze!" vyštěkl útlý velvyslanec dokonalou britskou angličtinou. Z jeho tónu čísel stěží potlačovaný vztek.

Prezident zůstal sedět za stolem. "Víte co, pane velvyslanče? Běžte zase ven a zkuste vejít znovu."

Po Wuově tváři přelétl slabý náznak úsměvu. "Omlouvám se, pane prezidente. Asi jsem se nechal unést."

Castilla věděl, že Wu Pang-tchiao se nikdy nenechává unést, ale neřekl to. I odměřenost má své meze. "To je mi líto, pane velvyslanče. Copak vás tak rozčílilo?"

"Před hodinou jsem obdržel od vlády zprávu, že naše armáda v provincii Sečuán zaznamenala nízkou letící stroj. Naši experti v něm poznali E-2C Hawkeye AWACS, jaký používá vaše námořnictvo. Dvě hodiny předtím letoun narušil čínský vzdušný prostor. Čínská vláda v tom spatřuje jistou souvislost s pronásledováním nákladní lodi v mezinárodních vodách a hlasitě protestuje proti útokům na naši svrchovanost."

Prezident probodl Wu pohledem. "Tak zaprvé, pane velvyslanče, věc kolem Císařovny vaši svrchovanost nijak nenarušuje."

"A co ten přelet? Víte o něm něco?" "Ne, protože jsem si jist, že k němu vůbec nedošlo." "Opravdu, pane? Ale kategoricky to popřít nemůžete." "Byl bych hlupák, kdybych kategoricky popíral něco, o čem nic nevím a co by se dalo jednoduše vysvětlit, pokud se to vážně stalo. Říkáte, že vaše armáda poznala systém AWACS? Oblast, o níž je řeč, se nachází poměrně blízko severní Barmy, kde provádíme operaci proti drogám. Doufám, že s plnou podporou Číny."

Wu uznale naklonil hlavu. "To je rozumná teorie, pane prezidente. Nicméně, také jsme obdrželi hlášení, že téměř ve stejnou dobu byl nad Sečuánem spatřen výsadkář. Poblíž Ta-cu. Místní úřady to vyšetřují."

"Zajímavé. Přeuji jim hodně štěstí."

"Děkuji, pane. Už vás nebudu obtěžovat." Wu, kterého prezident nechal stát, se začal otáčet ke dveřím.

"Ne tak rychle, pane velvyslanče. Posaďte se, prosím vás." Castilla se zatvářil co možná nejprísneji. Pod tvrdou slupkou však cítil vlnu optimismu, i když měl před sebou riskantní úkol. Wu Pang-tchiao se ani slovem nezmínil o nedokončeném vpádu speciálních jednotek SEALs na Císařovnu. To mohlo znamenat jediné - stálý výbor o pokusu SEALs nic nevěděl. Varování čínské ponorce vydal jeden člen nebo frakce stálého výboru bez vědomí ostatních.

Wu zaváhal, jako by si nebyl jistý, proč ta nečekaná nabídka. Pak se usmál a usedl. "Máte ještě něco na srdci, pane prezidente?"

"Dělá mi starosti čínská ponorka, která zaujala pozici nebezpečně blízko naší fregaty Crowe. Válečná loď ohrožuje válečnou loď jiného státu na otevřeném moři. Podle všech norem mezinárodního práva by se to dalo označit za incident."

"Je to jen preventivní opatření. Vyrovnání sil, chcete-li. Všechna plavidla mají právo být tam, kde jsou. Moje vláda za daných okolností usoudila, že nemá na vybranou. Koneckonců," - znovu mírné pousmání - "my jen sledujeme pronásledovatele. Nic zvláštního."

"Ale vy jste tím zároveň odhalili jedno z vašich tajemství, že čínské ponorky stopují naši Pátou flotilu. Odjinud než z Indického oceánu nemohla tak rychle dorazit." Bylo to suché konstatování.

Wuovy ostražitě oči zamžikaly. Možná ho rozladilo, že někdo v Pekingu podkopával jeho vyjednávací pozici. Nic však neřekl.

"My jsme samozřejmě vždycky věděli, že nás možná sledujete, ale nyní máme konkrétní důkaz. Ať je to, jak chce," - prezident mávl rukou - "udělám něco neobvyklého. Ne všichni mí poradci s tím souhlasí, ale povím vám, proč tam Crowe je. Před pár dny jsme získali podloženou informaci, že Císařovna převáží značné množství thiodiglykolu a thionylchloridu. Asi vám nemusím říkat, nač se ty chemikálie dají použít." Prezident čekal.

Velvyslanec nezměnil výraz a nijak to nekomentoval. Castilla tedy pokračoval:

"Je jich hodně. Dokonce tolik, že mohou mít jen jeden účel: výrobu zbraní."

Wu ztuhl. "Další jin-che? Já myslím, že vám to snad jednou..."

Prezident zavrtěl hlavou. "Tenkrát vám bylo jasné, že jsme se spletli. Díky tomu jste mohli až do konce zatloukat a udělat z nás padouchy. Nemohli jste nic

ztratit, jen získat. Kdybychom na loď nevstoupili, vypadalo by to, že jste nás zastrašili, čímž byste výrazně zabodovali. Pokud ano, svět by nás obvinil z arogance a bezohlednosti. Nakonec jsme se nalodili a vám se povedl bravurní kousek na mezinárodní scéně."

Wu působil pohoršeně. "Jsem ohromen, pane prezidente. My jsme pouze podporovali mezinárodní právo, tehdy i teď."

"Kecy," pronesl prezident přívětivě. "Ale já vám to neřekl jen tak zbůhdarma - tentokrát si myslíme, že Čung-nan-chaj neví, co císařovna skutečně převáží. Domníváme se, že čínská vláda nemá s akcí nic společného a zpráva o fregatě Crowe ji překvapila. Pokud se tentokrát nalodíme, na vaši zemi to nevrhne dobré světlo, zvláště když jste si dali za cíl rozvoj obchodu se zbytkem světa."

Wu Pang-tchiai hodnou chvíli mlčky seděl a upíral na prezidenta neochvějný pohled. Zřejmě si rovnal myšlenky v hlavě. Když konečně spustil, pravý význam slov se opět ukrýval mezi řádky: "Takový hrubý přestupek, jakým je vstup na čínskou vlnajkovou loď v mezinárodních vodách, bychom nemohli dovolit. Žádný protest, zapírání, vytáčky, ani povyk."

Prezident zaslechl nevyřčené. "Spojené státy ani svět - včetně Číny - nemohou riskovat, že se chemické zbraně hromadného ničení dostanou do rukou nezodpovědných režimů."

Wu kývl. "V tom případě jsme ve slepé uličce. Co navrhuje?"

"Možná by nám z ní pomohl konkrétní důkaz. Skutečný seznam nákladu."

"To je vyloučeno, jelikož takový náklad nemohl z Číny vůbec vyplout. Nicméně, pokud by důkaz existoval, moje vláda by ho v zájmu mezinárodního práva musela zvážít."

"Pokud by existoval."

"Což není možné."

Prezident se usmál. "Děkuji, pane velvyslanče. To je, myslím, všechno."

Velvyslanec Wu vstal, znovu naklonil hlavu a vyšel z oválné pracovny.

Prezident ho sledoval. Pak stiskl tlačítko domácího telefonu. "Paní Pikeová? Zavolejte mi šéfa oddílu tajné služby."

Prezident Castilla seděl ve stinné kanceláři špiónážní organizace Alfa. "Ten váš AWACS a Jon Smith byli spatřeni poblíž Ta-cu. Místní úřady ho hledají. Aspoň to tvrdil velvyslanec Wu."

"Sakra," zaklel Fred Klein. "Doufal jsem, že se to nestane. Už takhle má podplukovník Smith starostí dost."

"Proč jste nenasadili letadlo B-2? Neviditelná výzbroj se mohla hodit."

"Na to nebyl čas. Museli jsme se spokojit s tím, co mělo námořnictvo k dispozici. Použil bych stíhačku, ale nechtěli jsme riskovat nalezení katapultovacího sedadla. Kolik toho vlastně viděli?"

"Velvyslanec říkal, že zaznamenali letadlo a snad i parašutistu."

"Dobře. To nejspíš znamená, že s tím pádákem si nejsou moc jistí, natož aby určili místo přistání a našli výstroj. Při troše štěstí dopadl výsadek podle plánu."

"Díky podpoře zvenčí, o které radši nemám vědět?"

"Tak zní plán. Věřte, že Číňané by z té 'podpory' neměli o nic větší radost než z výhradně americké operace."

Prezident popsal Kleinovi zbytek schůzky s velvyslancem Wu. "Měli jsme pravdu. Peking o císařovně nic nevěděl. Teprve když se objevila naše fregata, zavětril, že se něco děje. Když jsem vyjmenoval ty chemikálie, Wu byl, myslím, v šoku. Podá zprávu čínské vládě. Jak blízko máme k tomu seznamu?"

"Smith se neozval, ale je ještě brzo. Už jste zjistili, kdo ještě vynáší informace?"

"Bohužel ne. Pořád pátráme. Kroužek zasvěcených jsem omezil na absolutní minimum."

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ TA-CU

Z hloubi háje Jon občas zaslechl, jak po placené dálnici burácí auto nebo nákladní vůz. V několika stacích se stále svítilo, byly však vzdálené přes dva kilometry. V uších mu znělo napjaté dýchání Ujgurů i pomalý tlukot vlastního srdce. Jeden Ujgur změnil polohu a přitom zavrčel. I Jon se pohnul, aby odlehčil kloubům. Samotná věznice však připomínala hrobku. Nevycházel z ní žádný zvuk, žádný pohyb.

Asgar se podíval na hodinky. "Dva naši kluci by tam už měli být. Něco se stalo."

"Určitě byli připraveni k odchodu?"

"Měli být. Asi budeme muset dovnitř a omrknout situaci." "To se mi moc nezdá."

"Máme se stáhnout?"

Jon přemítal. Chtěl dostat Davida Thayera z vězení, ale bál se, aby nepřivedl do oblasti houfy policistů a vojáků a neodradil Li Kchuo-ni od schůzky. Spolupráce

s Asgarem a Chiavellim však zvyšovala šance na úspěch. Všichni tři měli výcvik i zbraně. Jinak to bylo jen na Chiavellim a Thayerovi, přičemž Thayer nejspíš půl století nestřílel, jestli vůbec. Tak či onak, ti dva se pokusí uprchnout dnes v noci. Pokud se dostanou ven, ale upozorní na sebe vedení věznice, do oblasti se nahnou ozbrojenci.

Nejbezpečnější řešení bylo pomoci Thayerovi prchnout nepozorovaně.

"Půjdeme je hledat," rozhodl Jon.

Asgar obešel své lidi. Tiše jim vysvětlil, co se děje a co má v plánu. Tři z nich přitom poklepal, Jona také. Společně pak vyklouzli z lesa. Klusali přikrčením po čerstvě osázeném poli. Běh měkkou hlínou působil potlučenému Jonovi značnou bolest. Pokračovali temným sadem zrajících jabloní, kde byla půda naštěstí tvrdší.

Na Asgarovo znamení se prudce zastavili a padli k zemi. Přímě před nimi se táhl vězeňský plot korunovaný spirálami ostnatého drátu. Za ním byl zhruba deset metrů široký ochranný pás posetý suchými hroudami hlíny. Byla to neobdělaná, nezalévaná a nepošlapaná půda. Úhor. Území nikoho. "Jdu k plotu," zašeptal Asgar. "Vezmu..." "Vezmete mě," řekl Jon. "Chci Chiavellimu a Thayerovi ukázat, že jsem tady, a vašim mužům stejně nerozumím. Ať tady zůstanou a kryjí nás."

"Tak dobře. Pojďte."

V podřepu vyrazili k ohradě. Jon se potil, pohmožděné svaly bolely. V okamžiku, kdy doběhli k pletivu, vyšlehl ze strážní věže reflektor. Skočili do hlíny a pevně se přitiskli k plotu. Jon měl nos plný prachu. Chtělo se mu kýchnout, ale nakonec to překonal.

Paprsek světla zkoumavě přešel kolem a zase zpátky. Asgarův šepot se nesl vzduchem jako pouhé chvění. "Co se sakra děje? Takhle ve střehu nikdy nebyli."

"Něco je vyplašilo."

"Asi. Až světlo zhasne, budeme se plížit na západ."

David Thayer seděl u prkenného stolu ve zšeřelé cele a ukládal si do váčku u pasu několik papírů a drobností na památku.

Dennis Chiavelli mu svítil malou baterkou. Ozařovala zespodu Thayerovy bílé kadeře, takže se blyštily jako padlý sníh.

"Zvládnete to?" zeptal se Chiavelli. "Možná to bude mnohem těžší, než čekáme.

Riskujete zranění a nedejbože i smrt.

Ještě pořád si to můžete rozmyslet."

Thayer zvedl zrak. Jeho vyhaslé oči se roztančily. "Zešílel jste? Čekám na to celý život. Doslova. Znovu uvidím Ameriku. Znovu uvidím syna. Vyloučeno!

Případám si jak starý blázen, ale pořád tomu nemůžu uvěřit." Z jeho vráscité tváře vyzařovala nepokrytá radost.

Chiavelli se prudce otočil k oknu. "Co je to?"

"Nic jsem neslyšel."

Ale stařec měl špatné uši. Chiavelli přešel k oknu. "Sakra!" vyhlédl ven a opět tiše zaklel.

"Co se děje?"

"Ředitel. Má s sebou četu. Dělalí prohlídku vězení. Jdou k Ujgurům. Tipoval bych, že pak je na řadě náš barák."

Thayerova pergamenová plet zesinala. "Co teď?"

"Zase všechno vrátíme na místo." Chiavelli se vrhl od okna. "Svlíkněte se a dělejte, že spíte. Honem."

David Thayer uložil věci i papíry zpátky, shodil vrchní vrstvu oblečení a přetáhl si přes hlavu noční košili. Počínal si přitom s hbitostí, jež byla u muže jeho věku úctyhodná. Chiavelli ze sebe strhal šaty a ve spodním prádle vklouzl na tvrdé lůžko.

Zaslechli, jak se rozlétly dveře do domu. Beze slova ztuhli. Chvilí nato vpadli do cely dva strážní a nařídili: "Vztyk!"

Oba předstírali ospalost a bachaři je hrubě vytáhli ze slamníku.

Vešel ředitel. Probodl Chiavelliho pohledem a vypeskoval strážné: "S tím starým zacházejte slušně." Pozorně si Thayera změril. "Spal jste, vězni Thayer?"

"Přerušili jste mi sen," odvětil podrážděně, oči napůl zavřené.

"Musíme provést kontrolu." "Jistě."

Strážní prozkoumali příborník, odsunuli pryčny a dívali se z oken, jestli se venku někdo neskrývá. V holé místnosti se jinak neměli kam podívat. Ředitel ji pomalu obešel.

Nakonec Thayerovi sdělil: "Můžete se vrátit do postele." Pak vykročil pryč, bachaři hned za ním. Cestou jim poručil:

"Postavte hlídky ke všem barákům. Každou hodinu dělejte kontrolu lůžek. Věznice je pod zámkem. Zítřka žádná práce. Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Až do odvolání."

Ředitel zmizel z dohledu. Strážní ho následovali a někdo z nich zavřel dveře.

Chiavelli spěchal k oknu. Nějakou dobu tam stál. "Vrací se do kanceláře, ale má s sebou o jednoho bachaře méně. Asi ho nechal u hlavních dveří."

"Na tom nezáleží."

"No jo, ale budou kontrolovat postele a věznice je zamčená. Dneska večer zdrhnout nemůžeme. I kdyby se nám to povedlo, po pár kilometrech by nás dostali."

David Thayer se zhroutil v křesle. "Ne." Svěsil svá kostnatá ramena a ve tváři měl výraz čirého zoufalství. "Samozřejmě, máte pravdu."

"Jediná výhoda je, že na nás asi nepřišli a zítra vás nepřemístí. Můžete poděkovat uzávěře."

Thayer zvedl oči. "Teď musíme čekat. A doufat. Už jsem si na to zvykl. Ale... tentokrát to všechno vypadá mnohem těžší."

37 KAPITOLA

Mezi občasnými a zdánlivě nahodilými záblesky reflektoru Jon s Asgarem postupovali podél plotu. Chvilí se plížili, pak zase klusali, vždycky však shrbení. Asgar věděl, kdy se plazit a kdy riskovat rychlejší pohyb. Náhle si dřepl.

Jon ho napodobil a také se podíval pletivem na nízkou krychlovou budovu postavenou deset metrů za ohradou. Zadní stěna měla velké dveře, ale žádná okna. U vchodu začínala prашná příjezdová cesta, která vedla k plotu a silnici. "Tudy se chodí ven," hlesl Asgar. "Co je to za barák?"

"Kuchyně a jídelna. Zůstaneme tady a budeme se modlit. Zadní dveře slouží pro zásobování. Dům má jednu důležitou vlastnost - mezi vchodem a plotem jsou asi tři metry, kam není ze strážních věží vidět." "To by se mohlo hodit."

Znovu si lehli k ohradě a čekali. Jon se soustředil na dveře. Čas jako by se zastavil a noc se krátila. Ticho narušil dupot holínek po dřevěných chodnících. Znělo to zlověstně. Jon se zamračil na Asgara. "Co to znamená?" "Pochodují od baráků k ředitelství a strážní budově." Asgarův šepot byl takřka neslyšný. "Asi mají poplach, nebo ředitel udělal přepadovou kontrolu. Nevypadá to dobře, Jone." "Uzávěra?"

"To se brzy dozvíme," odtušil Asgar pochmurně. Sebral ze země oblázek a hodil ho přes plot. Dopadl s nepatrným tukuutím.

Jon ve věznici stále neviděl žádný pohyb, dokonce ani stín. Pak ucítil na tváři ostré bodnutí. Zasáhl ho kamínek vržený zpět. Zvedl jej.

Asgar kývl. "To je signál. Jsou pod zámek. Budeme muset počkat. Při troše štěstí se situace vrátí do normálu tak za dvacet hodin. Má to jedno plus:

Thayera ráno určitě nepřesunou. Sa-

mozřejmě se nedá vyloučit, že uzávěra potrvá delší dobu, třeba i týden."

"Doufám, že ne. Hlavně kvůli Thayerovi."

NEDELE 17. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Charles Ouray tiše vkročil to oválné pracovny. "Neruším, pane prezidente?"

Podvečerní slunce ohřívalo místnost i prezidentův zátylek. Castilla vzhledl od poznámek k pravidelné poradě. "Copak?"

"Chce s vámi mluvit ředitelka CIA."

Prezident si sundal brýle na čtení. "Tak to ji pošlete dál, Charlie."

Ouray se vrátil se ženou, která vypadala zhruba na šedesát. Byla menší, měla mírnou nadváhu a krátké šedivé vlasy. Rázně vstoupila do místnosti, nejdřív její impozantní hrud. Lidem, kteří se ocitli pod palbou jejích otázek, občas připomínala lehký tank - rychlý, hbitý a výkonný.

"Jen se posaďte, Arlene," vybídl ji prezident. "Váš vždycky rád vidím. Co se děje?"

Loupla očima po Ourayovi, který se jako obvykle opíral o stěnu po prezidentově pravici.

"To je v pořádku, Arlene. Charlie už všechno ví."

"No dobře." Usedla, překřížila kotníky pod židlí a chvíli si promýšlela, co vlastně řekne. "Nejdřív byste mi mohl sdělit novinky o Jasperu Kottovi a Ralphu McDermidovi. Jak to s nimi vypadá? Kdy chcete oznámit, co jsme zjistili?"

"FBI sleduje situaci a sbírá informace, stejně jako vy. Otázka zní, jakých nezákonností se vůbec dopustili. Vynášení běžných informací není trestné. Ale až jim prokážeme spoluúčast na kšeftu s Císařovnou, třeba je dostaneme za podporu pašování. Nebo Kott předal McDermidovi i nějaké tajné údaje. Vyšetřování chvíli trvá, jak jistě víte. K jejich obvinění rozhodně potřebujeme pádné důkazy a zatím ty dva nechceme vyplašit. Řekl jsem vám všechno, co vím. A co vy? Zjistili jste něco nového?"

Zasmušile přikývla. "Dostali jsme se na stopu dalšího komplice. McDermid se radil ještě s někým odsud z Washingtonu. Možná s obchodním partnerem. Je to muž. Pravděpodobně ve vysokém postavení. Zatím neznámý."

Prezident se to snažil vstřebat. Potlačil zlostnou kletbu. "Jak

to víte?"

"Máme stěnici v McDermidově kanceláři v Hongkongu." Poprvé za celé dny se prezident usmál. "Jsou situace, kdy mi záludnost CIA plně vyhovuje. Díky, Arlene. Myslím to upřímně. Předpokládám, že se vám ho zatím nepodařilo identifikovat."

"Bohužel. Jedna z našich agentek v Hongkongu má dojem, že jeho hlas poznává, ale nedokáže ho zařadit."

"Vy jste ho slyšela?"

"Nahrávka není přes telefon moc kvalitní, ale kurýr už ji veze do Langley."

"Až ho poznáte, dejte mi vědět. Pokud k němu nikdo z vašich lidí nedokáže přiřadit jméno, přivezte to sem. Možná ho pozná někdo v Bílém domě."

"Ano, pane prezidente." Začala vstávat.

Prezident ji zarazil. "A jak jste pokročili s vyšetřováním McDermida?"

"Zatím jsme nezjistili, proč se zapletl do událostí kolem Císařovny. Jeden důvod se pochopitelně nabízí - finanční zisk z prodeje chemikálií."

"Dobře, Arlene, díky za všechno."

"Je to moje práce, pane prezidente. Doufám, že už všechno brzy skončí. Případá mi to jako rachejtle, která se každou chvíli může změnit v nukleární hlavici."

"To jste celkem vystihla," ozval se Ouray od stěny.

"Lovu zdar," pravil prezident. "A nezapomeňte mě informovat."

"Jistě, pane prezidente."

"Vyprovodte paní ředitelku, Charlie," řekl Castilla. "My dva si promluvíme potom."

Když odešli, prezident sáhl po modrém telefonu, aby povolal Freda Kleina.

Potřeboval mu říct, co CIA odhalila - a co ne. A také nechtěl riskovat další únik informací.

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ TA-CU

Citronový nádech nad východním obzorem zvěstoval svítání. Staříčká limuzína, Humvee a Land Rover projížděly v koloně podél zvlněných polí a lesnatých kopců. Skromné ranní světlo bylo čím dál teplejší a slunečnější. Po osmi kilometrech cesty nakonec vjeli na potměšlý dvůr, zahalený ve vlhkých stínech. V dálí se fialové kopce Pao-ting šanu začínaly barvit do světle zelené. Právě tam byl vytesaný Spící Buddha, u nějž se měla odehrát mimořádně důležitá schůzka s Li Kchuo-ni a jejím manželem. Jon si prohlížel hory a přemítal, co všechno asi noc přinese.

Na dvoře stál starý autobus sovětské výroby s běžícím motorem.

"K čemu to?" zeptal se Jon, když Asgar zaparkoval. Ostatní vozy zastavily vedle a řidiči vypnuli motory.

"Alani a její skupina v něm chtěli dopravit Davida Thayera a kapitána Chiavelliho na hranice. Měli v plánu se vydávat za skupinu Ujgurů vracejících se do Kašgaru."

"To zní dost riskantně. Za denního světla by jim to určitě neprošlo, i když máte prvotřídní maskérky, to se musí nechat."

"Počkej tady. Něco ti ukážu."

Asgar přešel prašný dvůr a promluvil ke starému Ujgurovi za volantem autobusu, který okamžitě zhasl motor. Chlapík toporně vystoupil a následoval ostatní do domu. Asgar pokynul Jonovi. "Pojd."

Uvnitř Asgar ukázal na dvě velké afghánské burky rozprostřené na selském stole. Jedna byla černá, druhá hnědá. "Řada našich žen v Sin-ťiangy nosí závoje, ale některým to nestačí a dávají si přes hlavu tyhle hrůzy. Obléčeme do nich Thayera s Chiavellim a posadíme je vedle Alani, ta je vysoká. Když skrčí kolena, nemusel by si jich nikdo všimnout." "Aspoň se pod ně dají schovat zbraně." Statek byl na první pohled starý. Měl prošlapanou dřevěnou podlahu a na stropě odhalené trámy. Stoly, židle, příborníky

i šatníky působily prostým dojmem. Za klenutým průchodem byla postel a dřevěný stojánek na umyvadlo, na němž stála hliněná mísa a džbán. Po Ujgurech ani památky, jen starý řidič autobusu seděl u prázdného stolu v kuchyni za dalším úzkým obloukem.

"Kde budu spát?" věděl, že musí počkat až do večera, a najednou na něj padla únava. Bolel ho snad každý sval. Rány na tváři svědily. Chtěl si smýt z tváře černidlo, najíst se a padnout do první postele, kterou najde.

"Je tady tajný sklep. Další pokoje jsou i za stáji ve stodole. Chceš se nejdřív vyspat, nebo najíst?"

"Najíst. A pak vyspat."

Jon šel za Asgarem do kuchyně. Tam spatřil čtrnáct ujgurských bojovníků. Seděli u dalšího stolu a hltali jídlo. Ženy zatím vařily a přinášely plné tácy. Byly mezi nimi i dvě veselé maskérky ze Šanghaje. Jakmile uviděly jeho tvář, začaly

se hihňat a ukázaly na dřez. Jon k němu zamířil a omyl si z kůže černou barvu. Musela mu stačit studená voda a mýdlo domácí výroby, jež páchlo lojem.

Trochu se mu ulevilo. Posadil se ke starci, který zvedl oči, jako by se ptal: "Co jsi vlastně zač?" Pak pokrčil rameny a pokračoval v jídle.

Asgar si k nim přisedl s mísou rýže proložené kousky skopového, mrkve, cibule a nějakými loupánými boby, vše nasáklé rozpuštěným ovčím tukem. Položil ji na stůl k ostatní krmi. Jonovi po dlouhé noci vyhládlo a nabral si od všeho pořádnou porci. Noky i hustá nádivka chutnaly lahodně. Skopové kebaby krásně křupaly, ale uvnitř byly měkkoučké. Ani stopa po pachuti, která je mnohým Američanům odporná. Asgar sledoval, jak se Jon cpe, a také si ládoval jídlo do úst. Zdálo se, že se mu vybavila nějaká nostalgická vzpomínka. Zadumaně pravil: "Ujguři byli původně kočovní pasáci ovcí, teprve pak se dali na zemědělství. Skopové je pro nás totéž, co pro Japonce mořské produkty, pro Argentince a Američany hovězí a pro Brity hovězí a skopové. To byla jedna z věcí, která se mi na Anglii líbila. Dalo se tam sehnat dobré skopové. A když jsem měl štěstí a narazil na vzácnou anglickou rasu Southdown,

mmmm... to bylo nejlepší masíčko, jaké jsem měl od odchodu z domova."

Jon vytřel talíř chlebem. "Málo lidí si pochvaluje anglickou stravu jako ty."

"Já ji přímo miloval. Opravdovou anglickou stravu. Mleté maso, spousty loje, knedlíčky, pečeně s hustou šťávou, vnitřností a hlavně skopové. Možná právě proto jsme měli pocit, že nám Britové rozumí mnohem líp než Číňané a Rusové, když sem za starých časů přicházeli."

Když dojedli, Asgar ho odvedl zpátky po udusané hlíně dvora k malému domku.

Uvnitř stál u okna jediný Ujgur, samopal opřený o parapet.

"Máme strážu i na všech zdech," vysvětlil mu Asgar za chůze.

"A co když vás poctí návštěvou čínské úřady?"

"Bydlí tady rozvětvená rodina ujgurských zemědělců. My se schováme a oni je přivítají. Každý tu rodinu zná."

Jon sešel za Asgarem po důmyslně ukrytém schodišti do sklepa osvětleného holými žárovkami. Na řadách pryčen spali muži i ženy. Asgar ukázal na dvě prázdná lůžka, natáhl se a okamžitě začal chrápat.

Jon také ulehl. Napínal a zase uvolňoval svaly a říkal si, že to s ním není zas tak špatné. Každopádně si byl jistý, že po probuzení to bude ještě mnohem lepší. Snažil se usnout, ale nemohl se zbavit myšlenek na Davida Thayera. Hrozba potíží a nezdaru u Spícího Buddhy za necelých čtyřiaadvacet hodin byla značná. Seběmenší zádrhel při pokusu o Thayerovo osvobození by mohl celou misi zmařit. Převalil se na jednu stranu a pak na druhou. Nakonec upadl do neklidného spánku.

PEKING

Blížilo se poledne. Tou dobou Výr obvykle už celé hodiny seděl ve své kanceláři v Čung-nan-chaji, nyní však netradičně pracoval doma. Pokušoval své oblíbené cigarety Players a razítkoval důležité listiny, když jeho žena uvedla velvyslance Wu Pang-tchiaa. Výr okamžitě odložil cigaretu a vstal. Na jeho tváři se po delší době objevil srdečný úsměv. Velvyslanec byl jeho spojenec a přítel. Za místo ve Washingtonu vděčil Výrově vlivu a diskrétní podpoře.

Paní domu zmizela za dveřmi a zavřela za sebou. "Vítejte, příteli," zahlaholil Niou a stiskl drobnou velvyslancovu ruku. "To je překvapení, zvláště při současných těžkostech mezi Čínou a USA." S mírnou výčitkou v hlase dodal: "Dokud jsem si ráno nepřečetl váš vzkaz, neměl jsem tušení, že se vracíte."

Velvyslanec přijal výtku jemným zamžikáním. "Přijel jsem tajně, vůdče, právě kvůli těm těžkostem. Potřeboval jsem se s vámi soukromě poradit o dalším postupu. Samozřejmě jedu přímo z letiště a také se tam vrátím."

Niou narovnal ramena, jako by chtěl unést tíži situace, jež přiměla velvyslance k tak daleké cestě. Znovu však vykrouzlil vzácný úsměv. "Ovšem. Posadte se.

Udělejte si pohodlí."

Wu usedl, zády se však stěží dotkl opěradla. Pohodlí si rozhodně neudělal, a Niou to od něj ani nečekal.

"Děkuji," pravil Wu. "Mohu mluvit upřímně, vůdče?"

"Jak jinak? Všechno, co bude řečeno, zůstane v této místnosti." Niou zvedl popelník, obešel stůl a posadil se na židli vedle velvyslance jako starý přítel. Cigaretu mu však nenabídl. To už by bylo příliš důvěrné. "Povídejte." Kouřil dál.

"Vyřídil jsem americkému prezidentovi přesně to, co jste chtěl..., tedy že Čína se pevně postaví jakémukoli pokusu o narušení svých suverénních práv. Čína zároveň nemá zájem o incident nebo konfrontaci, která by se mohla vymknout kontrole."

Niou jednoduše kývl. Slovy šetřil i ve společnosti nejbližších spojenců.

Wu mu oplatil chladným úsměvem. "Zdá se, že to americký prezident pochopil. Jak jsem říkal, na člověka ze Západu je mimořádně bystrý. Umí rozeznávat odstíny.

Vidím na něm upřímnou obavu, že by napětí mohlo přerůst ve válku. Když tvrdí, že válku nechce, věřím mu to, na rozdíl od jiných. Potvrzuje to volbou slov, důrazem i chováním."

"Zajímavé." Niou stěží ovládal netrpělivost.

"U hlavy západní země je to zvláštní, ale on udělal něco ještě divnějšího: prozradil mi, co dělá a proč."

Výr zvedl obočí. "To mi vysvětlíte."

Velvyslanec začal popisovat poslední rozhovor na téma Císařovna, který vedl v oválné pracovně. Niou mlčky poslouchal a neklidně přemítal. Náhle si uvědomil, co mu vrtá hlavou: americký prezident mu bezděčně vnukl klíčovou otázku. Pokud Spojené státy ani Čína o konfrontaci nestojí, kdo tedy? Proč to pokračuje? V danou chvíli se krize zdála být naprosto zbytečná, jako by ji někdo uměle vyvolal a pak stupňoval.

Zvažoval informace od majora Pchana a vybavil si debaty stálého výboru. Mezi jestřáby opět jasně vyčníval wej kao-fan. Byla pravda, že díky spolupráci s Li Ao-žungem a jeho zetěm mohl wej na té dodávce utržit velké peníze. Možná na podobných věcech vydělával už delší dobu. Ale skutečně mu šlo o zisk i v situaci, kdy se zpráva o Císařovně donesla až na nejvyšší místa v Číně i Spojených státech?

Ne. Výr byl přesvědčen, že wej by okamžitě obětoval veškeré peníze, kdyby mohl zatahnout Čínu zpátky do minulosti. V hloubi duše byl wej ideolog, pravověrný komunista, který zakrnl u Mao Ce-tunga a náměstí Nebeského klidu. Snil o návratu do těch dob. Rozkazem k vyslání ponorky Čou En-laj za americkou fregatou to jen potvrdil. Kvůli své pravdě neváhal rozdmýchat spor a klidně by šel i do války.

Výr si vzpomněl na Konfuciovy dvě definice neštěstí: jedna hovořila o "katastrofě", druhá o "příležitosti". Wej nepovažoval odhalení skutečného nákladu Císařovny za katastrofu, ale za příležitost dosáhnout něčeho mnohem důležitějšího, než jsou peníze.

"Prezident se ptá," vyrušil ho wu ze zahloubání, "jestli by vám konkrétní důkaz ve formě skutečného nákladového listu stačil k uklidnění situace ve stálém výboru. Dovolil by výbor Američanům vstoupit na loď, třeba společně s posádkou naší ponorky, nebo by případně nařídil zničit náklad takovým způsobem, aby si to Američané mohli ověřit? Krátce řečeno, jestli jste ochoten udělat všechno pro ukončení toho nebezpečného problému."

Niou zamyšleně potáhl z cigarety. Zatímco wej se zhlížel v historii, Niou neměl strach z neznáma, z budoucnosti založené na ideálech demokracie a svobody. Musel si vybrat. Bud neriskovat a prohrát. Anebo dát všechno v sázku a doufat ve vítězství. Wej, nejzavilejší jestřáb ve stálém výboru, by pak možná doplatil na vlastní činy.

"Vůdče?" zeptal se velvyslanec znepokojený dlouhým tichem.

"Nedáte si cigaretu, pane velvyslanče?" "Díky. S chutí." Po velvyslancově ustarané tváři přelétl náznak vděčnosti.

Oba muži pak družně pokuřovali. Zásadní rozhodnutí se nesmí uspěchat.

"Díky, že jste přišel," pravil Niou nakonec. "Při výběru velvyslance jsem měl šťastnou ruku. Vraťte se okamžitě do Washingtonu a rekněte prezidentu Castillovi, že se považuji za rozumného člověka. Nezapomeňte ho ale znovu varovat, že jestli Američané vstoupí na Císařovnu, bude to mít strašné důsledky." wu uhasil cigaretu a vstal. "Pochopí to. Budu mu přesně tlumočit vaše slova." vyměnili si odhodlané pohledy. wu zašustil pláštěm a odešel.

Niou vyskočil, přecházel místností a horečně kouřil. Američané nepochybně neměli důkaz o nákladu, aspoň zatím. To ho zneklidňovalo nejvíc. Důkaz byl hlavní. Zastavil se uprostřed místnosti, otočil se na podpatku a odpochodoval k telefonu. Zastavil se nad stolem a vytočil číslo. Když se ozval major Pchan, Výr mu nařídil: "Povězte mi, co jste zjistil."

Pchan ho bez pobízení informoval o nahrávce telefonátu mezi Fengem a wej kao-fanem. "Z původních seznamů nákladu Císařovny zbyl už jen jeden - mají ho Ju Jung-fu a Li Kchuo-ni."

Niou zadržel dech a zamáčkl cigaretu. "Ano. Co dál?"

"Ralph McDermid ho od nich chce koupit za dva miliony dolarů." Řekl mu o plánované schůzce u Spícího Buddha.

Výr pozorně naslouchal a uvažoval. Mlha, jež dosud halila situaci, se pomalu rozpíjvala: ano, o tohle prezidentovi šlo... a jemu vlastně také..., o objektivní důkaz. wej kao-fan to věděl a chtěl seznam zničit. Ti manželé ze Sanghaje - Ju a Li - byli jen pěšáci, kteří se zoufale snažili přežít. Dále byl ve hře bohatý

americký obchodník Ralph McDermid. I on usiloval o konfrontaci, i když Niou

zatím netušil, proč vlastně a jak daleko by zašel. McDermid byl ochoten zaplatit celé jmění, aby seznam nepadl do nepovolaných rukou. A Feng Tun mezi všemi pobíhal jako krysa. Předstíral, že pracuje pro McDermida a Ju Jung-fua, ale jeho hlavním šéfem byl Wej Kao-fan.

Feng byl lotr. Ralph McDermid a Wej Kao-fan si s ním však neměli co vyčítat. Bylo třeba je zastavit, než znovu rozpoutají studenou válku, nebo dokonce ozbrojený konflikt.

Niou rychle přemítal a major Pchan zatím dokončil hlášení. Lovec špiónů konečně mluvil upřímně, což Niouovi napovědělo, že se plně postavil na jeho stranu. V čínské kultuře byl takový projev věrnosti nejvyšším oceněním, zároveň však přiznáním zranitelnosti.

"Rozumím, majore," pravil Niou. "Možná víc, než si myslíte. Děkuji za vaši snahu. Jedete do Ta-cu?" "Letí mi to za dvacet minut."

"Tak mě dobře poslouchajte: dál sledujte vývoj a nezasahujte, pokud nenastanou větší problémy." Na zlomek vteřiny zaváhal a zvažoval tíhu kroku, který se chystal podniknout. "Jestli půjde do tuhého, povoluji vám poskytnout pomoc Li Kchuo-ni a podplukovníku Smithovi. Vy nebo podplukovník Smith musíte získat ten seznam. To je zákon."

Nastalo ticho, jako by Pchan na okamžik zatajil dech. "Mám to považovat za rozkaz, mistře?"

"Ano. V případě nutnosti ukažte mé písemné instrukce. Pracujete jen pro mě a jste pod mou ochranou."

Hotovo. Už nemohl couvnout. Bylo to kdo s koho. Bud on, nebo Wej Kao-fan - bud vstříc neznámé budoucnosti, nebo zpátky k tuhé minulosti. Ted to však měli v rukou jiní. Jemně se zachvěl, ale hned se ovládl. Moudrý muž ví, komu důvěřovat.

38 KAPITOLA

TA-CU

Jon se probudil uprostřed těl namačkaných jako kukuřice v plechovce. Přepadla ho klaustrofobie. Uchopil pistoli, prudce se posadil a máchl velkým poloautomatem přes temnělou místnost. A pak si vzpomněl, kde je. V ugarském sklepení. Vzduch čpěl lidským potem a teplým dechem, i když už tam zůstalo jen pět bojovníků. Všichni spali. Ostatní zmizeli, včetně

Asgara.

Se stále rozbušeným srdcem sklopil zbraň a pohlédl na hodinky. Zelená záře displeje ukazovala 16:06. Spal přes devět hodin, což bylo neskutečné. Obvykle mu stačilo maximálně sedm. Opatrně vstal a protáhl se. Svaly sice reptaly, ale naštěstí ne moc hlasitě. Žebra ho pobolívala, žádnou ostrou bolest však necítil. I tvář se mu hojila. Věděl, že ho brzy začne svědit, zvláště až se zpotí. Nic tragického.

Opatrně našlapoval po schodech. Když vyšel nahoru, zvedl poklop a vplížil se do domu. U okna hlídal nový ozbrojenec, zatímco v kuchyni hlavního domu na druhé straně dvora panoval ruch. Jon cítil nedočkavost a touhu se vším rychle pohnout. Když ji přemohl, volným krokem vyšel ven. To u něj bylo dost nezvyklé, obvykle totiž spěchal.

Slunce hrálo, nebe bylo porcelánově modré a lehký vánek šelestil vrbami a topoly. Papriky schnoucí na rohožích obepínaly prašný dvůr jako šarlatový koberec. Jejich aromatická vůně Jonovi připomněla, že se nachází v provincii Sečuán vyhlášené ostře kořeněným jídlem.

Asgar seděl v kuchyni a usrkával z hrnku horký čaj s mlékem, jako v Anglii. Překvapeně zvedl oči. "Zešilel jsi? Proč ještě nespíš?"

"Devět hodin stačí, proboha," odsekl Jon. "Ale ne po pěti dnech na nohou!"

"Občas jsem si trochu zdříml."

"Jo, vypadáš fakt odpočatě. Asi jako pouštní čert. Jen se na sebe podívej do zrcadla. S tím obličejem bys mohl jít bez masky na Halloween."

Jon se pousmál. "Je tady někde telefon? Nechci pokoušet osud. Co kdyby někdo sledoval telefonáty z mobilu." "Vedle."

Jon vyhledal přístroj, vložil do něj telefonní kartu od Freda Kleina a vytočil číslo. Ani to nebylo bez rizika. Veřejná bezpečnost mohla monitorovat i pozemní linky. "Klein."

Jon se vzlínal do role: "Strýček Fred?" spustil přerývanou angličtinou. "Už je to taková doba, a vy pořád nevoláte. Vyprávějte mi o Americe. Líbí se tam tetě Lili?" Teta Lili bylo heslo pro možný odposlech.

"Všechno je v pořádku, Mao. Co tvůj úkol?" "První fáze musela být odložena, ale zvládnou ji současně s druhou."

Nastalo zaváhání a nesouhlasná poznámka: "To nerad slyším. Mohlo by to druhou fázi ohrozit." Znepokojený Fred mu připomínal, že při první známce vážných potíží ve věznicích budou muset záchrannou operaci zrušit. Setkání u Spícího Buddhy pro ně zůstávalo jednoznačnou prioritou.

"No, taky mi to trochu dělá starosti. Zkrátka uvidím, jak to půjde."

Další pomlka, Klein v autě přeřadil. "Musíš zavolat hned, jak se něco změní. Nemůžeme čekat. Našel jsi bratrance Sing Paa?"

"Jsem u něj doma."

"To je dobře. Určitě se nenudíte. Ale tohle tě stojí moc peněz, Mao. Hned zítra ráno ti napíšu dlouhý dopis, slibuju."

"Už se těším. Mám radost, že jsem zase slyšel váš ctěný hlas." Jon zavěsil.

"Tak jak?" houkl Asgar ze sousední místnosti.

"Hlavní cíl se nemění. Jakmile získáme ten seznam, musím to zavolat Kleinovi."

"Chudák David Thayer."

"Lítost není na místě. Taky se ho pokusíme dostat ven. Uděláme pro to všechno."

Byli jste u Spícího Buddha?"

"Ano, provedli jsme důkladnou obhlídku." Položil na stůl balíček anglických karet. "Nechal jsem tam deset svých nejlepších lidí. Drží stráž. Mají vysílačky. Vezmi si něco k jídlu a já ti zatím popíšu situaci. Pak si dáme partičku pokeru. Jestli ho neumíš, naučím tě to."

"Svádíš mě k hazardu?"

Asgar se nevinně usmál. "Pochytil jsem to ve škole. Jsem ryzí amatér. Je to fajn koníček, když člověk potřebuje zabít čas." Do jeho výrazu se vkradlo napětí a nervozita, byla to však jen

chvilka.

"No dobře," souhlasil Jon. Stejně by už neusnul. "Limit dva dolary nebo odpovídající suma ve vašich penězích. Normální poker. Bez divokých karet. Trochu se opláchnu a hned jsem tady."

Jon věděl, že ho chce Asgar obehřát, ale nějak si museli ukrátit dlouhou chvíli. Do tmy zbývalo přinejmenším šest hodin. Pak jim začne práce a bylo potřeba se udržet při smyslech.

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Fred Klein zlostně bafal z dýmky. Zvláštní větrací systém v kanceláři Alfy se zoufale snažil vyčistit vzduch. Vešel prezident Castilla. Posadil se. Jeho mohutné tělo působilo strnule, ramena měl až nezvykle hranatá a čelisti pevně zatáté. "Víte něco?" Žádný pozdrav, žádná predehra.

Klein se nacházel ve stejné pochmurném stavu mysli. Odložil dýmku, založil ruce na prsou a odpověděl: "Nasadil jsem na to pět svých nejlepších finančních expertů. Zjistili, že Altman Group vlastní zbrojařskou firmu, která se jmenuje Spojená obrana a. s. Stejně jako řada dalších Altmanových holdingů je skrytá za papírovou clonou, která má odvést pozornost - dceřiné a přidružené společnosti, holdingy, satelitní firmy a tak dále a tak podobně. Vlastnictví se klikatí tekoucím pískem. Přesto je jasné, komu ve skutečnosti podnik patří."

"A sice?"

"Jak říkám, většinový podíl ve Spojené obraně drží Altman Group a Ralph McDermid. A sklízejí zisky."

"To není žádná velká novinka. Altman do obrany mohutně investoval. Proč se o tu firmu zajímáme?"

"Budete si myslet, že odbíhám od tématu, ale není to tak. Podívejme se na mobilní dělostřelecký systém Protector. K jeho definitivnímu schválení chyběl snad milimetr. Vy jste pak ale usoudil, že ve světě plném teroristů a lokálních válek jsou těžké dělostřelecké systémy zastaralé. Často úplně k ničemu."

"Protector zničí většinu mostů, je moc těžký. Bez speciální techniky ho nevytáhnete z bláta na venkovské silnici. Nedá se pořádně přepravovat letadlem. Je nepoužitelný, mírně řečeno." "Máte naprostou pravdu," ujistil ho Klein.

"Jenže to měl být kontrakt za jedenáct miliard! Vezměte to takhle, Altman Group měla při poslední uzavěrce nějakých dvanáct a půl miliardy v investicích. To jsou na soukromou firmu velké peníze. Ale Altman je zvyklý vydělávat - za posledních deset let má roční návratnost třicet čtyři procent, zvláště díky výhodným vkladům do obrany, letectví a kosmonautiky. Vloni si za jediný den připsal 237 milionů. Slušná sumička, že? A hezky špinavá. Spojená obrana je pátým největším dodavatelem armády, ale na veřejnost s ní vyrukovali až po útocih 11. září, kdy dal kongres zelenou masivním výdajům na obranu a až po mohutném lobbování těch jejich vysloužilých politiků, díky němuž kongres schválil základ zbrojního programu Spojené..."

Prezident jen zamračeně zíral. "Můžu hádat? Systém Protector."

"Trefa. No a výsledkem byl zisk 237 milionů." "A..."

"A teď aktiva Altman Group vzrostou o miliardy a miliardy dolarů, tedy pokud vy a kongres Protector schválíte a dáte ho do výroby."

Prezident se opřel a znechuceně stiskl rty do úzké linky. "Ten hajzl."

"Ano, pane. Přesně o tohle Ralphovi McDermidovi šlo. S Císařovnou to přímo

nesouvisí. Byl to plán, jak vyvolat nepřátelství mezi dvěma obry s jaderným arzenálem. Klidně nás zatáhne do války, jen aby dokázal, že Spojené státy Protector potřebují. Tak či onak, až vstoupíme na Císařovnu a vypukne peklo, McDermid si může mnout ruce. Kongres bude o Protector doslova škemrat a on dostane svých jedenáct miliard."

Prezident nahlas zaklel. "Chtěli všechno zveřejnit, ale to jsem jim naštěstí zadržel. Celá Amerika by se vyděsila a jim by souhlas prakticky spadl do klína." "Já bych řekl, že ho stejně asi dostanou. McDermid už se určitě nemůže dočkat, až se nalodíme na Císařovnu. Ten okamžik se blíží, protože brzy vpluje do iráckých vod."

"Panebože." Prezident ztěžka vzdychl. "Všechno je na Smithovi. Máte od něj zprávy?"

"Volal, ale musel použít šifry." Odmlčel se. "Nevypadá to dobře, Same. Včera v noci se jim vašeho otce osvobodit nepodařilo. Smith naznačil, že to dneska večer zkusí znovu. Mluvím v čínském čase."

Prezident se ušklíbl. Zavřel oči, hned je však otevřel. "To znamená zítra ráno našeho?"

"Ano, pane prezidente. Pokusí se."

"Víc už neřekl? Třeba jestli na to má dost lidí, jestli si věří..." "Bohužel ne." "Ale jak to?"

"Pravděpodobně se bál volat z mobilu. To znamená, že použil veřejnou linku, kterou mohli odposlouchávat. Z toho bych usuzoval, že si výsadkem nejsou jistí. Místní úřady určitě nenašly padák ani další důkaz o narušení prostoru. Při troše štěstí budou mít pochybnosti."

"Doufám, že se nemýlíte, Frede. Smith bude potřebovat štěstí kopec. A my taky." Prezident zkontroloval čas. "Jak to počítám, do soumraku mu zbývají čtyři hodiny." Zavrtěl hlavou. "Budou to zatraceně dlouhé hodiny. Pro nás všechny."

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ HONGKONG

Dolores Estevezová spěchala vestibulem sídla Altman Group a proskleným východem vstříc vlhkému vzduchu města plného

chvátajících lidí. Živá atmosféra Hongkongu ji obvykle nabíjela energií. Nyní však ne. Přistoupila k frontě chodců zoufale mávajících na taxíky. Stačilo však zvednout ruku a jeden u ní jako zázrakem zastavil. Řekla si, že Bůh má pro zpozdilce asi slabost.

Hbitě naskočila. "Na letišti. Rychle."

Šofér zapnul taxametr a vmísil se do proudu aut. Chvíli se ploužili zácpou, ale pak řidič cosi zamumlal hrdelní kantonštinou a strhl vůz do úzké uličky.

"Zkratka," vysvětlil.

Než stačila Dolores zaprotestovat, šlápl na plyn a byli v půli průjezdu.

Nervózně se opřela. Snad ten chlap ví, co dělá. Každopádně se potřebovala dostat na letišti, kde na ni čekal velký šéf, možná už mrzutý. Dostala od něj úkol, který ji vzrušoval i děsil zároveň - měla mu dělat oficiální překladatelku v jakémsi Ta-Cu v Sečuánu. Vybrali ji, protože ovládala několik místních dialektů.

Domluvila se dobře kantonsky i mandarínsky, i když působit v terénu bylo něco zcela jiného, než stát před plnou třídou nebo si říct o jídlo v čínské restauraci v Los Angeles. Navíc jí trochu dělala starosti angličtina. Ať se snažila sebevíc, stále se úplně nezbavila přízvuku z chudé španělské čtvrti. Nič jejích obav se však vzápětí přetrhla. Taxi kvílivě zastavilo u konce uličky, dveře se otevřely a silné ruce ji vytáhly ven. Byla příliš vyděšená, než aby se bránila. Měla matný dojem, jako by spatřila krajanu z Latinské Ameriky, která jí byla neuvěřitelně podobná. Pak ucítila ostrou bolest v rameni a obklopila ji čern.

Ralph McDermid pohodlně seděl v honosném podnikovém letadle vyhrazeném k osobnímu použití, usrkával svou oblíbenou jednosladovou skotskou - s ledem a bez sody - a už podesáté se podíval na hodinky. Kde je ta zpropadená překladatelka?

Zlostně mávl na stewarda a objednal si další whisky, když do kabiny vpadla zadýchaná žena. McDermid si ji změril. Vztek rázem vystřídal obdiv. Byla to nepochybně Hispánka: výrazné lícní kosti, podlouhlá hubená tvář a v očích záblesk divokých Aztéků. Exotická kráska.

"Pane McDermide," pravila angličtinou se značným nádechem španělské čtvrti na jihu Los Angeles. U muže by takový přízvuk přičítal nedostatku vzdělání a ctižádosti, u ženy byl však okouzlující. "Já jsem Dolores Estevezová, vaše překladatelka a tlumočnice. Omlouvám se za zpoždění, ale řekli mi to na poslední chvíli. Byl strašný provoz, znáte to."

McDermid zaznamenal lehké šišlání. Čím dál líp. Její tělo bylo úchvatné, a to podle všech etnických či národních měřítek. I jméno měla rozkošné. Dolores. V duchu si ho vychutnával. Až tohle skončí a oni se vrátí do Hongkongu, sladká

Dolores jistě ráda využije příležitosti potěšit nejvyššího šéfa.

"To naprosto chápu, slečno. Posadte se u nás. Nic se nestalo." Kývl na plyšové sedadlo proti sobě. Usmála se, náhle plachá. Nejdřív její úsměv opětoval, hned se však zachmuřil. Všiml si čehosi... povědomého. Ano, už ji někde viděl.

Nedávno. "Nesetkali jsme se? Možná v kanceláři."

Rozzářila se a zabořila se hlouběji do sedadla. Její ostýchavost byla osvěžující. "Ano, pane. Několikrát. Naposled včera." Jako by se jí vrátila odvaha. "Myslela jsem, že jste si nevšiml."

"Ale jistěže ano." Usmál se, ale ucítil nepříjemné dloubnutí. Nezačíná mu už každá žena připadat povědomá?

V tu chvíli do soukromého oddělení strčil hlavu pilot. "Všichni na palubě, pane?"

"Jsme kompletní, Carsone. Vyplnil jste papíry a letový plán?" "Ano, pane.

Dohromady budeme ve vzduchu asi dvě hodiny. Po přistání se asi trochu zdržíme na celnici, ale díky vašim dokladům byste měl projít hladce. Ani počasí by nemělo cestou zlobit."

"Výborně. Tak můžeme letět."

Když stevard přinesl další whisky, McDermid nabídl pití své nové překladatelce.

Přehodila si nohu přes nohu a přitom na okamžik odhalila stehno. McDermid usoudil, že mohl dostat mnohem horší společníci. Představa, že už ráno bude mít kýžený seznam, mu výrazně zvedla náladu. Opřel hlavu a vyhlédl z okna. Velké letadlo se rozjelo po ranveji a šéf Altman Group se snažil zaplašit všechny chmury. Byl za ten cár papíru ochoten zaplatit dva miliony dolarů. Samozřejmě, že ho získá, žádné strachy.

39 KAPITOLA

TA-CU

Jon s Asgarem celé hodiny hodnotili zprávy od ujugurských zvěďů a probírali nekonečné varianty, na něž by večer mohlo dojít. Občas to proložili pokerem.

Asgar nakonec vyhrál několik dolarů, což Jon považoval za rozumnou daň

přátelství mezi národy. Stále přitom myslel na akce, jež ho čekaly. Byl odhodlaný obě zvládnout. Asgara zase hnala jeho ujugurská čest a naděje na demokratickou a svobodnou budoucnost Číny.

Oba se obávali, že narazí na něco, s čím nepočítali. Neúspěch si však nemohli dovolit.

Podle Asgarových hlídek kolem Spícího Buddhy proudily obvyklé davy návštěvníků obdivujících krásu a duchovní hodnotu pradávného umění, místní prodavači jim zatím vnucovali pohlednice a umělohmotné sošky. Zkrátka normální den. Po McDermidových lidech, Li Kchuo-ni a Ju Jung-fuovi zatím ani stopa. Kopce a planiny kolem Buddhových jeskyní však byly otevřené, takže mohli kdykoli nepozorovaně dorazit, obzvláště po setmění: pěšky, v autě, na koni, nebo v převleku za turisty či prodavače.

Z věznic přišly povzbudivé zprávy: uzávěra skončila. V noci už nebude kontrola postelí a ráno se vězni vrátí na pole. Začala sklizeň. Bylo potřeba sbírat zelí, řepu, brukev, rajčata i tradiční rýži a pálivou papriku. Asgar se domníval, že tato skutečnost sehrála v rozhodnutí velkou roli.

Když oblé kopce a údolí Ta-cu zahalila temnota, Jon s Asgarem a desítkou partyzánů zajeli k věznici a schovali auta jako den předtím. Nyní leželi se dvěma ujugurskými bojovníky v úkrytu naproti plotu a území nikoho. Vězeňský dvůr vypadal pokojně. V jídelně panovala tma a klid. Zadní dveře byly zavřené, prašná cesta s vyjetými kolejiemi opuštěná. Z baráků občas zazněl úryvek truchlivé písně či strašidelný smích, ředitel a strážníci se však neukázali.

To vše bylo velice důležité, jelikož věznice se stále nacházela v režimu střední pohotovosti. Jon s Asgarem usoudili, že pro nenápadný útěk Thayera s Chiavellim udělají nejlépe, když se vkradou dovnitř. Stejnou cestou je pak chtěli vyvést na svobodu.

Nehýbali se. Napětí rostlo. Po čase zaznamenali pohyb. Jedny z dveří se otevřely a zase zaklaply. Nebo to byl prelud? Jon se vpíjel zraky do temnoty a snažil se rozeznat nějaký obrys, tvar, prostě cokoli. Pak něco spatřil - plížilo se to přes pustý pás směrem k plotu jako kříženec kočky s hadem. Byl to drobný mužík v olivově hnědé vězeňské uniformě. Jedinkrát k nim zvedl oči, všiml si Asgara a kývl.

Asgar mu také odpověděl kývnutím a pošeptal Jonovi: "To je Ibrahim. Budeme ho kryt."

Hluk byl jejich nepřítelem. Měli sice pistole s tlumičem, chtěli je však použít jen v krajním případě. Kdo si myslí, že střelba s tlumičem je neslyšná, krutě se mylí. Jistě, je tišší než obvyklá palba, každá kulka přesto hlasitě lupne jako slabá rachejtla. Musely jim stačit ruce, nohy, nože a škrtidla. Přesto zvedli

pistole a pročesávali okolí. Oba ujurští bojovníci je napodobili. Museli chránit kolegu, který tolik riskoval.

Jonovo srdce si udržovalo pomalý pravidelný rytmus, i když ho nervozita tlačila nahoru. Ibrahim se dál sunul hlínou. Vzápětí odklopil ze země dřevěný čtverec o velikosti asi metr krát metr. Ponořil se do díry a zmizel. Téměř okamžitě se pohnula hlína na druhé straně plotu. Posunula se, otrásla a pak se zvedla další dřevěná deska. Ibrahimova hlava vykukla, znovu zmizela a hned se objevila za plotem. Tunel byl průchodný.

"Ted my," zašeptal Asgar a v podřepu se rozběhl k ohradě. Jon a dva ujurští partyzáni následovali v těsném závěsu. Jon nahlédl do otvoru. Byl to hluboký průlez zakrytý dvěma dřevěnými čtverci, jež se stýkaly těsně pod články plotu. "Běž," hlesl Asgar. "Já to ohlídám vzadu." Jon strčil hlavu do díry, vylezl na vězeňském dvoře a rozběhl se za Ibrahimem k jídelně, až mu ze šatů létala hlína. Vklouzl do dveří, otočil se a namířil berettu. Ujurři vrátili dřevěné desky na místo a zahrnovali je hlínou. Asgar běžel za Jonem a Ibrahimem, zatímco poslední dva vytáhli smetáčky a puntičkářsky uhlazovali půdu, aby po nočním vpádu nezůstala ani stopa.

Když dovnitř vrazil i poslední z Ujurů, Ibrahim je poklusem vedl zšeřelou kuchyní a opuštěnou jídelnou. Vyhlíželi z oken. Měsíc osvětloval dřevěné chodníčky, jež spojovaly tři velké budovy a vybíhaly k jídelně i dalším stavbám, aby si ředitel v období deštů nenamočil nohy. Všechny tři domy stály na metr vysokých kulech, což naznačovalo, že bouře zde bývají opravdu silné. Nikde kolem stromy či tráva, jen hlína udusaná množstvím bot.

Oblast hlídali ozbrojenci s puškami přes rameno. Ospale zívali. Možná byli ve službě i během poplachu minulou noc.

Ibrahim se tiše poradil s Asgarem, který kývl a řekl Jonovi: "Připrav se. Až řeknu, poběžíme doprava a schováme se pod barák."

Ibrahim počkal, až strážní dojdou na konec své trasy a budou otočení zády. Poplácal se s Asgarem přes ramena a vyběhl z jídelny, ale doleva. Vůbec se nesnažil chovat nenápadně. Hlasitě dupal po tvrdé zemi. Oba strážní rázem procitli z letargie a otočili se s namířenou puškou.

Vyštěkli jakési čínské slovo. Jon usoudil, že to je v překladu: "Stát".

Ibrahim ztuhl a provinile svěsil hlavu.

Muži se opatrně přiblížili. Když spatřili jeho tvář, trochu se uvolnili. Ohrnuli rty a posměšně něco drmolili.

Asgar všechno šeptem překládal:

"Zase kradeš jídlo, Ibrahim?"

"Copak nevíš, že tě vždycky chytíme? Cos sebral tentokrát?"

První strážný prohledal roztřeseného Ujura a vytáhl mu z košile zavařovací sklenici. "Zase med. Víš zatraceně dobře, že to není pro vězně. Stejně by se na to přišlo. Ty jsi ten nejhloupější trestanec. Ted tě musíme vzít na samotku a ráno si promluvíš se ředitelem. Víš, co to znamená!" Ibrahimova hlava klesla ještě níž. Odvedli ho do malé budovy na druhé straně dvora.

"A co to znamená?" zeptal se Jon znepokojeně.

"Týden samovazby. Ibrahim nám tady dělá spojku." Asgar se rozhlédl oběma směry.

"Ted!"

Když Ibrahim zmizel uvnitř, Jon s Asgarem vyklouzli z hlavních dveří, plnou rychlostí se rozběhli doprava a vrhli se pod barák. Plazili se pod ním na druhou stranu, vyskočili, znovu se dali do běhu a opět skočili dolů. Po chvíli se ocitli o tři domy dál, v jiné části tábora. Leželi, supěli vysílením a dívali se na další skupinku domů. Ten nejvzdálenější od plotu, kudy sem pronikli, stál přímo před nimi.

Asgar dychtivě lapal po dechu. Jonovi bušilo srdce a na tváři cítil svědění.

Myslel však na jediné: že v tom domě je David

Thayer.

Prohlíželi si novou část dvora. I zdejší budovy byly propojené dřevěnými chodníky. Dva další strážní hlídkovali 180 stupňů od sebe. Jakmile se otočili zády, Asgar kývl, a znovu se rozběhli, tentokrát zvolna.

Vtom se dveře baráku neslyšně rozlétly a kdosi jim pokynul dovnitř. Bylo mu něco málo přes třicet a na pravé tváři měl jizvu, nejspíš od nože. Přiložil si prst ke rtům, zavřel dveře a tiše našlapoval mezi pryčnami s chrápajícími vězni. Paprsky měsíce z vysokých oken ozařovaly ponurou scénu jako vystřiženou ze Solženicynova románu.

Jon s Asgarem šli za vězněm k zadním dveřím. Ukázal na ně a vrátil se na lůžko. Vetrělci se na sebe v přítomnosti podívali. Asgar udělal gesto rukou, jako by chtěl říct: "Ted ty, jestli chceš."

Stáli u cely Davida Thayera. Skrývala se za posledními dveřmi v poslední budově

vězeňského komplexu. Obýval ji muž, který byl už před desítkami let oficiálně prohlášen za mrtvého. Jeho žena se znovu provdala a zemřela. Jeho nejlepší přítel, který si ji vzal, už také nežil. Jeho syn vyrostl bez otce. Ten člověk zmeškal několik životů...

Jon dychtivě otevřel dveře. Thayer si nezasloužil jen soucit, ale také svobodu a zbytek štěstí, který mu svět ještě mohl nabídnout.

Uvnitř byla maličká místnost. Na dřevěných lůžkách vedle sebe seděli dva muži. Zvedli k nim oči. Oba drželi drobnou svítilnu a dlaní zakrývali její paprsek.

Jon s Asgarem za sebou rychle zavřeli.

"Chiavelli?" zešeptal Jon do temnoty. "Smith?" zeptal se hlas. "Ano."

Dlaně odkryly světlo. Cěla se zalila šedavými stíny. Oba muži byli oblečení. Ten v tradiční vězeňské košili a kalhotách byl mladší - měl svalnatou postavu, krátce stríženě šedivé vlasy a na bradě strniště. Okamžitě přešel místností a odsunul lůžko v rohu.

I starší se vztyčil. Byl vysoký a štíhlý, propadlé tváře a kostnatá ramena. Měl na sobě volné rolnické kalhoty, pomačkaný kabát a na hlavě čapku, pod níž prosvítaly husté bílé kadeře. Aristokratickou tvář brázdila síť vrásek, nikoli následkem slunce, ale více než osmdesáti lety života. Na opasku mu visel drobný váček. Byl připraven na cestu. David Thayer.

Chiavelli hlesl z kouta: "Asgare?" Klečel na místě, kde předtím stála postel.

"Potřeboval bych trochu pomoci." "Jasně, brácho."

Asgar se skrčil vedle Chiavelliho, a ten mu vyložil, co chce udělat. Společně pak vytáhli z podlahy dlouhé hřeby.

Vrásčité rysy Davida Thayera zatím ověncil srdečný úsměv. Natáhl ruku.

"Podplukovníku Smithi, na tenhle okamžik jsem čekal hrozně dlouho. Chtěl bych říct něco hlubokomyšlného, ale nic mě nenapadá."

"Víte, že jsem na tom podobně, pane doktore?" Potřásl starci rukou. Byla suchá a teplá, jen lehce rozechvělá. "Je to pro mě velká čest. Opravdu. Dostaneme vás odsud. Od této chvíle se můžete považovat za svobodného člověka." "Kdyby to šlo, rád bych se setkal se synem." "Jistě. Pan prezident vás pozdravuje. Chce vás co nejdříve vidět."

Thayerův úsměv se rozšířil a oči rozjasnily. "Za to jsem se modlil přes padesát let. Jak se má?"

"Pokud vím, tak celkem dobře. Máte dvě vnoučata. Chlapce a dívku - Patricka a Amy. Oba studují vysokou školu. Hezká rodinka. Už brzy se k ní vrátíte." Jon měl pocit, že Thayer tiše vzlykl.

"Jdemel!" zavolaal Dennis Chiavelli z kouta.

Jedna deska z dřevěné podlahy byla pryč, zmizela ve vzniklém otvoru. David Thayer vysvětlil, že Ujguři si před lety vykopali tunely, aby se mohli volně pohybovat mezi budovami.

Jon a Thayer se skrčili vedle Asgara s Chiavellim, který důrazně zašeptal:

"Půjdeme ven rychle a hlavně nenápadně. Ředitel asi strážným udělal přednášku, že jsou moc laxní, takže si musíme dávat pozor. Pokud jeden ze strážných nedostal úplatek a pokusí se nás zastavit, tiše na něj skočíme a pak ho schováme v jídelně, kde ho najdou až zítra při ranním nástupu, živého nebo mrtvého. Když budeme mít kliku, do té doby na náš útěk neprijdou."

"Tou dobou už snad budeme hezky daleko," ozval se Jon. Ohlédl se na Asgara.

"Souhlas?"

"Jo, ale chce to pokud možno nikoho nezabít. Moji lidé tady budou muset zůstat."

Chiavelli se zamračil. "A proč tu vůbec pořád jsou?"

Z Asgarovy tváře číselo netrpělivost. Spustil nohy do díry a vytáhl malou svítilnu. "Kdyby se nám podařil hromadný útěk, Číňané by zavalili celý sin-tiang jako velká zeď. Radši jim zůstaneme trnem v oku a sami si určíme čas a místo úderu. Navíc můžeme v případě potřeby pašovat lidi do věznice a ven. Místní síť je užitečná. Pojďte. Musíme pohnout, jako by nás honil sám ďábel."

Jon pomohl Thayerovi do otvoru z vlhké hlíny, pod níž se nacházel tunel vysoký něco přes metr. Museli se shrbit, ale ve srovnání s Asgarovým východem ze šanghajského úkrytu to byl luxus. Chiavelli šel poslední. Sálh nahoru a zatáhl lůžko přes díru. Pak vsadil dřevěnou desku na původní místo a zatáhl ji ke straně, aby držela.

"Jeden z našich ji přitluče, aby si toho nikdo nevšiml," objasnil Asgar.

Vyrazili kupředu, téměř zlomení v pase. Za Asgarem následovali David Thayer, Jon a Chiavelli. Jon hledal na Thayerovi známky bolesti nebo vyčerpání z namáhavé pozice, ale pokud něco cítil, nedal to na sobě znát. Hliněné stěny na Jona doslova padaly. Měl dojem, že se udusí. Stále sledoval Thayerova záda. Tunel se kroutil jako dračí ocas. Přerušovaly ho jen hrubé dřevěné opěry a občasné díry

nad hlavou, jež naznačovaly vchody do dalších budov. Nikdo nepromluvil, jen Chiavelli dvakrát kýchl a zakryl si přitom ústa dlaní. Konečně ucítili chladivý proud svěžího vzduchu. Asgar vydechl: "Jsme tady." Když se zastavili, dodal: "Vylezeme pod posledním barákem. Po něm je jídelna." Podíval se na hodinky. "Teď by tam měl hlídat jen jeden bachař. Toho zvládnou. Kdyby nás náhodou překvapil druhý, což se dneska večer nedá vyloučit, Jon ho zneškodní."

"A co já?" zamračil se Chiavelli, který by také rád přiložil ruku k dílu.

"Vy se postaráte o bezpečí doktora Thayera," sdělil mu Jon. Thayer zaprotestoval: "Já nepotřebuju nic extra. Bud to zvládnou, nebo ne. Jsem moc starý, aby kvůli mně někdo riskoval krk."

"Starý jste," odsekl Jon. "Proto se nesmíte snažit o něco, nač nemáte, jinak situaci jedinež zkomplikujete."

David Thayer pobaveně odvětil: "Takže kapitán Chiavelli je můj anděl strážný a kojná v jedné osobě. Chudák kapitán Chiavelli. Smutný osud pro tak odvážného muže činu." "Nebojte," uklidnil ho Chiavelli. "Je mi potěšením." "Tak jdeme," zašeptal Asgar.

Deska nad jejich hlavami byla odklopená a poskytovala zdroj čerstvého vzduchu. Asgar ji odsunul stranou a pak se jeden po druhém vyškřábali do nízkého prostoru pod domem. Thayer byl neohrabaný, ale zvládl to. Chiavelli vrátil desku na místo a znovu ji zahrnul hlínou.

Jon s Asgarem zaujali pozice pod okrajem budovy, mezi níž a jídelnou se táhl spoře osvětlený dvůr. Jak Asgar předpovídal, hlídal tu jediný strážný. Obcházel oblast v ledabylém kruhu s puškou přes rameno a svěšenou hlavou, jako by klímbal.

Oba se hbitě vrátili k ležícím Thayerovi s Chiavellim. Thayer se na Jona tázavě podíval, ale ten zavrtěl hlavou a přiložil prsty ke rtům. Čekali. Noční vzduch je chladil na kůži. Měsíc se schoval za šedavý mrak a stinné vězení získalo strašidelný, nebezpečný nádech. Napjatě čekali.

Strážný konečně vykročil jejich směrem. Jon s Asgarem se opět přesunuli k okraji domu. A vyčkávali. Když je ozbrojenec míjel, Asgar vyskočil jako rys a udeřil ho pažbou pistole do hlavy. A bylo po všem. Asgar chtěl odtáhnout chlapa pod dům, kde by ho svázali, umlčeli roubíkem a následně propašovali do úkrytu v jídelně. Vtom se to stalo. Zpoza další budovy vyšel druhý strážce. Všiml si Asgara, jenž se krčil nad jeho bezvládným druhem. Notnou chvíli na něj jen zmateně zíral. Mozek otupělý nudnou službou zjevně nedokázal vyhodnotit situaci. Náhle se však muž dovtípil. Popadl pušku, kterou měl přes rameno.

Když ji obracel v rukou, Jon vyrazil z mezery pod domem a chytil ho zezadu kolem krku. Chlap se okamžitě ohnal pažbou. Jon ji včas spatřil a uskočil, ale přitom strážného pustil. Ten se otočil, namířil na Jona a omotal prst kolem spouště. V tu chvíli se od vedlejšího domu vyřítil Dennis Chiavelli přikrčený jako útočící býk. Vrazil do strážného, odmrští ho o dobré dva metry a snažil se mu vyrvat zbraň z rukou. Jenže strážnému se podařilo stisknout kohoutek.

Puška vystřelila. Ozvala se ohlušující rána. Jako by mezi domy udeřil blesk a s hromovým duněním vyšlehl zpět k hvězdným nebesům.

Jona se zmocnil strach. "Schovejte ho. Rychle!" Uspal strážného přesným kopem do brady.

Ve stejnou chvíli se dvorem rozlehl výkřik v čínštině a vzápětí další. Oba hlasy zněly tázavě. Thayer se napřímil a silným hlasem zařval do noci. Jon neměl ponětí, co ta slova znamenají, ale působila přesvědčivě. Stařec se zasmál a z dálky mu také odpověděl smích.

"Řekl jsem, že jsem pitomec," zašeptal Thayer, zatímco ostatní rychle spoutávali strážné, dávali jim roubík a pásku přes oči.

"Napovídal jsem jim, že jsem si málem prostřelil nohu a prosil je, aby to nehlásili." Znovu se zazubil. "Chytrá výmluva," hlesl Jon. "To teda jo,"

přitakal Asgar. Chiavelli nic neřekl, jen se usmál.

Poháněni strachem z dopadení odtáhli oba bezvládné strážné k jídelně. U pootevřených dveří čekali dva Ujguři. Uvnitř se jeden z nich Asgara na něco zeptal.

Než Asgar stačil cokoli přeložit, David Thayer to udělal za něj: "Říkají, že schovají bachaře, jestli chceme. Měli bychom zmizet, než znovu vyjde měsíc."

Jon přikývl. "Odpovězte jim, že ano. Díky, pane doktore. Fajn, a teď padáme."

Poklusem se vrátili cestou, kterou je sem přivedl Ibrahim: jídelnou do kuchyně a k zadním dveřím, kde jim další Ujgur pokynul, aby ještě zrychlili. Měsíc, který dorůstal do úplňku, stále visel nízko. Ujguři po obou stranách plotu už otevřeli průchod.

Asgar hbitě vlezl do díry, ale David Thayer se náhle zarazil. Zíral přes články plotu jako ve vytržení.

Jon se rozhlédl. Chloupky na šiji se mu už začínaly ježít. Štěstí jim doteď celkem prálo. Nemělo smysl ho pokoušet. "Pane Thayer? Ted vy. Musíte dolů." "Ano," zamumlal. "Jsem na řadě. Úžasně. Opravdu úžasně. Býval jsem velký fanoušek Dodgers. V Brooklynu už nejsou, jestli se nepletu." Podíval se na Jona. "Přestěhovali se do Los Angeles." Jon ho postrčil směrem k průchodu. "I Giants z New Yorku odešli. Teď jsou v San Francisku."

"Giants v San Francisku?" Thayer zavrtěl hlavou. "Budu si muset zvykat na hodně věcí."

"Honem, pane," naléhal Jon. "Dolů."

"Je to zvláštní, ale já nevím. Jsem hlupák, co? Mám všeho plnou hlavu... i srdce." Narovnal záda, jako by najednou odhodil tíživé roky. Přistoupil k plotu, toporně padl na kolena a vlezl do jámy, Jon okamžitě za ním. Chiavelli jim znovu kryl záda a ostražitě se rozhlížel po okolí.

"Můžete utíkat?" zeptal se Jon naléhavě.

Ujguři ve dvoře už zakrývali dřevěné čtverce hlinou. Asgar se rozběhl otevřeným prostorem ke stromům. Jon s Chiavellim pomohli Thayerovi na nohy a konečně ho přiměli k běhu. Hvězdy jasně svítily. Až příliš jasně. Když nakonec vstoupili do bezpečí lesa, Jon měl dojem, jako by právě vyhrál zlatý prsten na největším z rytířských turnajů. Dostali starého pána z vězení. Zbývalo ho dostat bezpečně do Ameriky.

V háji se zastavili, aby Thayer mohl chytit dech. Po tváři mu stékal pot, ale šťastně se usmíval. Přitiskl si ruku na prsa a přerývaně se nadechoval. "Utéct se mi nikdy nepodařilo. A že jsem to zkoušel!"

Stáli v hloučku, ze všech stran chránění stromy, a čekali, až se Thayer vzpomene. Nervózně přitom sledovali okolí. V mlázi zašustilo jakési zvíře, pelášilo pryč. Thayer se nepřestával usmívat, třebaže lapal po dechu. V ústech se mu temně rýsovaly hnědé zuby, některé odštípnuté a zlomené. Dva prsty měl nepřírozeně ohnuté, jako by mu špatně srostly. Možná památka na dávné mučení. Jon měl v úmyslu Thayera důkladně prohlédnout a zjistit, zda nemá nějaké skryté zdravotní problémy. To však muselo počkat. Thayerův vzednutý hrudník se nakonec uklidnil, a tak běželi dál.

40 KAPITOLA

Operační středisko Bílého domu připomínalou hrobku. Atmosféra by se dala krájet. Shromáždění náčelníci štábů, šéfové policejních složek, poradkyně pro národní bezpečnost, ministři zahraničí a obrany, viceprezident, Charles Ouray i samotný prezident měli nervy napjaté k prasknutí. Celé dopoledne diskutovali, chvílemi vzrušeně, o blížícím se rozhodnutí, zda vstoupit na palubu Císařovny a riskovat vojenský střet s Čínou. Když každý z přítomných popsal svou připravenost, ministr obrany Stanton nadnesl širší téma dlouhodobých strategií a výdajů. Tehdy generál Guerrero zopakoval názor, že Americe nestačí jen rychlá a lehká armáda, ale že potřebuje i těžkou výzbroj pro delší tažení proti silným protivníkům na velkých územích. Uvedl několik příkladů zbraní, které podle něj měly být schváleny a uvedeny do výroby, mezi nimi mobilní dělostřelecký systém Protector.

"Dneska v tom jste sám," sdělil mu prezident. "V této chvíli musíme řešit krizi, se kterou nám váš arzenál nepomůže."

Generál souhlasně kývl. "Ano, pane prezidente, to je fakt."

Castilla se obrátil na admirála Broseho. "Máte něco, čím byste mohli Číňany a tu jejich ponorku zahnat na ústup, než vypukne peklo?"

"Nic moc, pane prezidente," přiznal generál neobvykle ponurým tónem.

Generál letectva Kelly se rozohnil: "Proboha, Brose, vždyť tam máte celou Pátou flotilu! Stačí poslat z letadlové lodi jednoho Vikinga, nebo rovnou stíhačku Hornet, a budou mít v kalhotách."

Ministr Stanton si přisadil: "Copak fregata Crowe nemá protiponorkové vrtulníky, admirále?"

"Na obě poznámky odpovídám ano," pravil Brose. "Nebo byly tři? Ale zdá se mi, pánové, že na něco zapomínáte. Tohle totiž není otázka vojenská, nýbrž politická. Máme mnohem víc zbraní, než by bylo zapotřebí, kdybychom mohli zaútočit. Pokud ta ponorka nemá moderní vymoženosti, o kterých nevíme, Crowe by jí byla minimálně vyrovnaným soupeřem. Jenže my zaútočit první nesmíme. Je to tak, pane prezidente?"

"V podstatě ano," přitakal Castilla.

"Takže bych mohl nabídnout jedině křižník. Shiloh teď pluje plnou parou. Pokud to tam stihne včas, mohl by je postrašit."

Prezident přikývl. Přesně to čekal, a proto se nevzrušoval. Vyzařovala z něj klidná sebejistota, až na pravou ruku, jejíž prsty bezděky bubnovaly na stole.

"Díky, Stevensi. Tak si to shrneme. Naš pokus zajistit důkaz o potenciálně nebezpečném nákladu Císařovny s nasazením jednotek SEALs zkrachoval. Nemůžeme

zaútočit první, jinak přijdeme i o zbytek pověsti země, která usiluje o mír a uznává vládu mezinárodního práva. Já pochopitelně dál postupuji diplomatickou cestou, ale tím naše možnosti prakticky končí, snad s jednou výjimkou." Odmlčel se a pečlivě vážil slova, zatímco jeho prsty pokračovaly v bubnování. "Zmínil jsem se vám o zpravodajské operaci, která má zajistit důkaz o nákladu. Nyní mohu oznámit, že by v příštích hodinách mohla přinést ovoce."

V místnosti to vzrušeně zahučelo. Emily Powell-Hillová se zeptala: "O kolika hodinách je řeč, pane prezidente?"

"Přesně to nevím. Musíte si uvědomit, že akce probíhá přímo v Číně a samozřejmě má svoje rizika. Vést misi na druhém konci světa je strašně těžké, navíc je to obrovská země a všude je daleko."

"Mohu se zeptat, čím je to akce, pane prezidente?" otázal se viceprezident.

"Všichni se budeme modlit, aby to ve zdraví zvládli."

"Promiňte, Brandone, ale tohle neprozradím. Mohu vám říct jen tolik, že náš člověk je blízko úspěchu, ale jak blízko, to s jistotou nevím. Tudiž možná budeme stát před jednoduchým, ale dost nebezpečným rozhodnutím. Jestli včas nedostanu zprávu z Číny, fregata Crowe zastaví Císařovnu dřív, než dopluje do iráckých vod, tedy prakticky do Perského zálivu. Kolik hodin přesně zbývá, admirále?"

Náčelník generálního štábu se podíval na hodinky. "Sedm, pane prezidente. Plus minus hodina."

ÚTERÝ 19. ZÁŘÍ TA-CU

Po trýznivém běhu lesem, kdy se neustále ohlíželi přes rameno, dorazili Jon, Asgar, dva ujugurští bojovníci a dva bývalí vězni k oddílu Ujgurů. O pár minut později celá skupina proklouzla polem k ukrytým vozidlům. Vybrali si limuzínu, aby měl Thayer pohodlí. Asgar usedl za volant, pak nastoupili i ostatní včetně tří dalších Ujgurů, jejichž samopaly se vzadu naježily jako dikobrazí ostny. Zbytek Ujgurů se rozdělil mezi Humvee a Land Rover.

Kolona vedená limuzínou vyjela klidným tempem, nechtěli na sebe zbytečně upozorňovat. Věčně sledovali okolí, jestli je někdo nesleduje. Všimli si každého světla, každého balvanu, každé možné hrozby.

Jon se zadíval na zelený displej hodinek. "Kde je Alani a její skupina? Nemají doprovodit Chiavelliho a doktora Thayera na hranice?"

"Jsou ve skryši," sdělil mu Asgar stísněným hlasem, jako by očekával další těžkosti.

"Takže chcete dát Chiavellimu s Thayerem vůz a několik mužů?"

"Takový je plán."

"Vyloučeno. Nevíme, kolik lidí sem Feng a Li Kchuo-ni přivedou. Potřebujeme každou ruku. Vaši by se nestačili včas vrátit. Dokud se nedostaneme do hor, nesmíme Chiavelliho a doktora Thayera opustit. Pak je schováme někam do bezpečí a při odchodu je vyzvedneme."

Asgar chvíli uvažoval. "Fajn, to má logiku. Aspoň je můžeme využít. Umíte střílet, pane doktore?"

"To už je dávno," přiznal Thayer ze zadního sedadla. "V čem přesně ta akce spočívá?"

"Nemůžeme vás ohrožovat," konstatoval Jon.

"Moje řeč," souhlasil Dennis Chiavelli.

"Dobře." Thayer vzdychl. "Ale aspoň mi řekněte, oč se jedná."

Jon mu popsal nejdůležitější body schůzky u Spícího Buddha: její cíl, co všechno je v sázce a jaké hrozí nebezpečí.

"Jde o smlouvu o lidských právech?" zeptal se Thayer a jeho vrásky se chmurně zkrabatily. "Tak to je zásadní věc. Jeden z nejdůležitějších návrhů za vlády mého syna."

"To jistě," přitakal Jon. "Má celosvětový dopad."

David Thayer sundal brýle a sevřel si kořen nosu stejným způsobem, jakého si Jon všiml u prezidenta. Pak se zabořil do sedadla, jako by vyčerpáním. Vyhlédl z okna a po jeho staré tváři přelétlo pousmání.

Jon se otočil na místě spolujezdce opět dopředu. Podíval se na Asgara, a ten na něj vrhl úlevný pohled. Oba dál bedlivě sledovali okolí. Projížděli kolem hospodářských dvorů zasypaných rýží a červenými paprikami, jež měly vyschnout na zítřejším slunci. Neloupaná rýže byla doslova všude. Její hnědé závěje se vršily i podél zdí a plotů. O stěny se opíralo náradí domácí výroby. Nechyběly ohrady pro kuřata a prasata, ani záhony se zeleninou. Na konci většiny řádků stála těžká dřevěná vědra na zeleninu. A samozřejmě indiští buvoli. V drámotě pohupovali hlavou a čenichy se téměř dotýkali země.

Čas plynul pomalu. Příliš pomalu, což jen zvyšovalo napětí. Vjeli do jakési

vesnice a Thayer se probral. Zdejší domy vypadaly honosněji. Na střechách měly modročerné tašky a pyšnily se dvěma či více komíny. Silnice byla dlážděná velkými kamennými deskami, jež vypadaly stovky let staré. Thayer jim řekl, že ho do těch míst občas vyváželi za prací, jako pomocného úředníka.

"Vidíte ty židle na kraji chodníku? Tahle silnice je jako dlouhý obývací. Vesničané tady vysedávají u stolků a hrají karty, popíjejí čaj a povídají si. Suší rýži přímo na dlažbě a cyklisté přes ni jezdí, jako by tam nebyla. Nikdo se nad tím nepozastavuje. Pro Číňany je rýže věčná. Jako měsíc a hvězdy. Nic ji nemůže zničit."

Jon se otočil dozadu, aby zkontroloval prezidentova otce. Z jeho vetché tváře stále číselá únava, ale i v šeru zadního sedadla bylo vidět, že má šťastný výraz. A zřejmě se mu chtělo mluvit. Dobré znamení.

"Jak vám je?" zeptal se Jon.

"Zvláště. Divně. Mám smíšené pocity. Jednu chvíli se mi chce smát, a pak bych zas brečel. Jsem už bohužel ve věku, kdy k tomu člověku stačí málo."

Jon přikývl. "To je normální. A co fyzicky?"

"Chvilku jsem byl trochu unavený, ale teď už je mi hej."

"Mučili vás někdy?"

Thayer se zakabonil. Sundal si brýle a stiskl kořen nosu. Znovu stejné gesto, jaké Jon spatřil u prezidenta. Jak ho Thayer udělal, Jon si znovu všiml dvou křivých prstů. Obával se, že má po těle další zlomené kosti, které nejsou pod vězeňskými šaty vidět. Žebra. Ruku. Možná i nohu. Bez důkladné prohlídky se to nedalo poznat. Pokud vyvážnou živí, musí jít okamžitě na vyšetření.

Jon se znovu zadíval do tmy kolem auta.

I Thayer vyhlédl z okna. Zjevně se kochal krajinou, navzdory všemu napětí a nebezpečí. "Číňané jsou úžasný národ. Neustále opakují mýty a vymýšlejí si nové. Jednou, když komunistické akvadukty v okolních horách silně tekly, řekli rolníkům žijícím dole, že je to nový přírodní vodopád. Tak je přesvědčili, aby dál pracovali na svých farmách, i když to nebylo bezpečné."

"Čínská kultura vychází z přírody a bájí," potvrdil Asgar. "A přežili?"

"Ano. Akvadukt byl včas spraven," odvětil Thayer. "Skoro všechny přírodní jevy opráda aspoň jedna legenda. Je to perfektní nástroj, jak udržet lidi v nevědomosti. Věda, jak ji známe my, tady prostě neexistuje. Ale je to i krásný životní styl. Místní lidé mluví jako básníci. Velký stroj je pro ně proměněný bůh. Duha je důvodem k radosti. Nebe žije na zemi. Ale když se nevědomost přenesla i do Peking, způsobilo to hodně problémů."

"Nebyl Mao rolník, který měl sotva základní vzdělání?" zeptal se Jon.

"Ano, a jiní rolníci za jeho vlády řídili zemi. Někteří byli skutečně negramotní. Neuměli si ani přečíst zprávy, na které museli dávat úřední razítka. O průmyslové výrobě, továrnách, vědě, ale i zemědělství toho věděli pramálo. Pět let poté, co se Mao dostal k moci, národ kvůli nesmyslné politice politbyra málem umřel hladu. Ve vězení jsme jedli všechno. Ptáky, brouky, trávu... Za nějakou dobu nezbyl plevel ani kůra na stromech. Hodně nás tehdy zahynulo." Thayer pokrčil rameny. "Ale dost o tom. Ted, když se stal zázrak, se chci hlavně dožít setkání se zbytkem rodiny. Možná toho chci moc, ale je mi to jedno. Pak už můžu v klidu umřít."

Asgar zatím mluvil do vysílačky a radil se s řidiči dalších dvou vozů. Žádný z nich si nevšiml, že by je někdo sledoval. Z praskajících přístrojů zněly naléhavé hlasy, muži zůstávali ve spojení.

"Dostali jsme zprávu z věznice," hlásil Asgar přes rameno. "Ty dva strážné ještě nepohřešují a nevědí, že jste zdrhli. Zatím máme kliku." Vrátil se pohledem na silnici. Karavana šplhala do hor.

Napětí v limuzíně se po té zvěsti o špetku snížilo. Thayer jim popsal oblast Pao-ting Šan, kam měli namířeno, i Spícího Buddhu, kde mělo dojít k předání nákladového listu Císařovny. "Pao-ting Šan se někdy překládá jako Vzácný vrchol, jindy je to Hora pokladů. Spící Buddha a jiné postavy jsou vytesány na úpatí, přesně jako sochy v Mt. Rushmore. Jsou navíc nabarvené."

"Slyšel jsem, že mají snad tisíc let," prohodil Chiavelli.

"Skoro," odpověděl Thayer. "Ty kolem Spícího Buddhy pocházejí ze třináctého století. Jejich tvůrce měl skutečný smysl pro krásu. Figury kopírují přírodní linii útesů. Mají tvar pŕlměsíce a jsou z tvrdého kamene, ale kolem rostou hustá vegetace - stromy, křoviska, popínavé rostliny, kytky. Všechno nádherně zelené. Samotný útes je vlastně část rokle."

"Co si myslíte o Spícím Buddhovi jako o místě předání," zeptal se Jon. Fred Klein mu poslal faxem různé mapy a popisy, není však nadto poslechnout si člověka, který tam už byl.

"Li Kchuo-ni i Fengovi to dává řadu možností. Vám to naopak asi zkomplikuje život, protože chcete ten seznam někomu

sebrat. Spící Buddha je obrovský, ale kolem se nachází spousta menších sochařských děl, některé zobrazují buddhistické příběhy. Mnohé jsou v úrovni očí, takže není problém vlézt dovnitř a schovat se tam. V samotných jeskyních jsou další postavy a chrámy."

Asgar strhl volant a vyhnul se divokému psovi, který přebíhal přes cestu. "Máte naprostou pravdu do těch nejmenších podrobností, pane doktore. Sám bych to nevystihl líp. Ale jak to všechno víte?" otázal se podezíravě.

"Trestance sem posílají čistit a opravovat Buddhovo dílo. Zajímalo mě to, takže mě někdy taky pustili. V čínské kultuře jsou starci v úctě jednoduše proto, že se dožili vysokého věku, i když jsou vězni."

Trojice vozů konečně zastavila mezi stromy. Ujguři vyskákali ven a začali zakrývat auta křovím. Thayer se procházel kolem a protahoval si nohy. Chiavelli se od něj nehnul na krok a zblízka ho pozoroval.

"Je čas," řekl jim Jon po chvíli. Podal Chiavellimu klíčky od limuzíny. "Asgar popsal cestu ke skrýši. Jestli se do úsvitu nevrátím, budete ho tam muset odvézt sám."

"V pohodě. A co pak?"

"Asgarova sestra Alani vás oba propašuje k nejhodnější hranici."

"Jasně. Hodně štěstí." Chiavelli se na něj zadíval. Byl to okamžik vzájemného porozumění. Poté odvedl Thayera k limuzíně.

Když usedli dopředu, Thayer se ostýchavě zeptal: "Setkal jste se někdy s mým synem, Dennisi? Co mi o něm můžete říct?" Kapitánova odpověď zůstala za zabouchnutými dveřmi.

Ujguři dokončili maskování limuzíny. Asgar je odvedl na pěšinu plnou stínů, tmavých stromů a rostlin, jež nepříjemně šlehaly. Vzduchem se linula úrodná vůně bující přírody. Jeden z Ujgurů už ve sluji byl a Asgar přetlumočil jeho postřehy Jonovi. Stoupali do kopce v zástupu mimo obvyklé cesty a dávali pozor, aby nezakopli o kámen či nespádli do houští.

Pak se ocitli na rovině a Jon řekl: "Asgare, až dojdeme ke Spícímu Buddhovi, zastavíme se kousek stranou nad ním. Schováme se v listí."

"Ted to máš na povel ty, kamaráde."

"Vybereme si místo, odkud uvidíme každého, kdo přijde po schodech nebo se zastaví před Buddhou. Podle mých informací měl doktor Thayer pravdu - mezi sochami se může člověk snadno ukrýt. O to je to pro nás horší. Rozestavte svoje muže, abychom měli přehled o co největší části rokle."

"Nebude to legrace," pravil Asgar suše. "Kolik máme času?"

"Těžko říct. Můžou se tady sejít třeba až za svítání."

"Denní světlo by nám ještě scházelo. Jestli chcete dostat seznam z Číny, při východu slunce bychom měli být na půli cesty k hranicím."

"Předpokládám, že se všechno odehraje mnohem dřív. Ani jim se světlo nehodí do krámu."

Oba zmlkli. Ostatní se tiše bavili a opatrně našlapovali. Stezka začala klesat. Jak Thayer předpověděl, obklopila je hustá vegetace. Měsíc dorostlý do tří čtvrtin ozařoval vrcholky stromů i křovisek a dole vytvářel černé neproniknutelné stíny. Vpředu čekal Spící Buddha, kde měl Jon znovu pohlédnout do tváře Fengovi a Li Kchuo-ni. Místo, kde jeho mise skončí. Tak, či onak.

41 KAPITOLA

ARABSKÉ MOŘE

Spojovací technik se otočil od rádia. "Volá křižník Shiloh, pane. Chce znát naši současnou polohu a odhadovanou polohu za deset hodin."

Korvetní kapitán Frank Bienas se naklonil nad radistu. "Sdělte naši přesnou pozici. Já propočítám odhad. Ale řekněte jim, že deset hodin je moc."

Bienas usedl nad mapu a dal se do práce. Radista odeslal zprávu blížícímu se křižníku, opřel se a čekal na odpověď. Protáhl se v sedadle. Služba se mu krátila a po dlouhých hodinách v akci byl celý rozlámaný. Bienas dál vyznačoval předpokládaný kurz. Nakonec se také opřel a zavrtěl hlavou.

Radista se sluchátky zavolal přes rameno: "Shiloh odpovídá, že dřív než za deset hodin se sem určitě nedostanou. Prostě to nejde."

"Tak jim sdělte, že tou dobou už budeme v Zálivu. Když to nestihnou do šesti hodin, klidně to můžou zapíchnout a jít domů." Nervózně dodal: "Když mě někdo bude chtít, jsem na můstku." Vyšel na temnou palubu a pokračoval vzhůru na lávku, kde před hodinou převzal velení komandér Chervenko.

Když tam Bienas dorazil, Chervenko měl u očí dalekohled s nočním viděním namířený ke vzdáleným plovoucím světlům císařovny. "Za poslední hodinu o uzel zrychlila. Jako pes větřící domov."

"Shiloh potřebuje deset hodin," oznámil mu Bienas.

Chervenko se neotočil, ani nesklopil dalekohled. "Brose dělal, co mohl. Pátá flotila je bohužel příliš daleko na jih a my plujeme opačným směrem. Nedá se to

stihnout."

"Stejně by nám moc nepomohli," prohlásil Bienas rázně a s optimismem.

"Ale určitě by Čínany vyděsili víc než my." Kapitán byl realista. "Co dělá ta ponorka?"

"Pořád totéž. Hastings zaznamenal aktivitu, která mu připomíná přípravu k útoku. V torpédovém prostoru na přídi je živo."

"Dobře vědí, že brzy budeme muset odkrýt karty, Franku. Nemůžeme císařovně dovolit, aby vplula do Perského zálivu. Hrozil by nám raketový útok, torpédové čluny a další nepříjemnosti. Bůhví, kdo by se do toho ještě vmísil. Teherán by mohl usoudit, že jde i o jeho zájmy, a pak by to byla teprve legrace."

Bienas zasmušile přikývl. Stál vedle komandéra a zíral nocí na plující světla před sebou. Obě lodi se nezadržitelně blížily střetu.

TA-CU

"Támhle." Z Asgarova tichého hlasu čísela nezvyklá bázeň.

Zastavili se s Jonem v hustém příkrovu stromů a mlází. Došli k průseku kousek nad skalním městem. Neměli sice rozhled po celé škále kamenných útvarů, jež se táhly stovky metrů, naskytlo se jim však úchvatné panoráma. Spící Buddha i okolní sochy se koupaly ve voskovém svitu měsíce.

Ostatní Ujguři se také zarazili a zírali. Obří Spící Buddha ležel na pravém boku uprostřed skaliska ve tvaru podkovy, jeho záda splývala s útesem. Bylo to přes třicet metrů dlouhé a téměř sedm metrů vysoké zobrazení prince Sakyamuniho, jež spal osvětleným spánkem a vstupoval do nirvány. Vedle něj se krčily sochy bodhisattvů a dobových představitelů v kloboucích. Stály tak blízko, že se ho mohli dotknout. Věčného Spícího Buddhu chránil před počasím jen skalní převis, přesně jak popsal David Thayer. Úžasný a zároveň přízračný výjev.

Ocitli se na místě, které se dalo dobře využít jako pozorovací stanoviště. Jon s Asgarem rozmístili Ujgury do křoví a sami se schovali nedaleko od sebe, aby mohli snadněji vydávat rozkazy. Začalo jim čekání, jež mohlo být dlouhé i krátké. Jon se snažil držet rozčilení na uzdě. Už několikrát seznam málem získal,

a nakonec to nevyšlo. Zaplašil úzkostný třes. Prohlížel si dlouhé sousoší a co nejlépe si je vryval do paměti. Kdyby jedna ze skupin dorazila a ukryla se, mohl toho pak využít.

Kolem skalního půlměsíce se táhla řada dalších figur vytesaných v různých výklencích. Kamenné sochy střežily tmavé jeskynní vchody. Od návštěvníků, kteří se sem měli ráno vrátit, je oddělovaly nízké ocelové plůtky. Zatím však kolem nebylo ani živáčka. Žádní turisté, prodavači, hledači duchovna, ani policisté. Nocí povíval jen lehký větřík. Občas v temnotách zašustilo malé zvíře a vyplašený pták zatřepotal křídly.

"Kdy se někdo objeví, co myslíš?" Asgar mluvil tlumeným hlasem. "Brzy bude ráno."

"Nemám ponětí. Schůzka se má odehrát před rozedněním, ale něco mi říká, že to bude mnohem dřív." "Hlavně aby to proběhlo bez turistů."

"Musíme doufat. Ale Li Kchuo-ni a Ju Jung-fu možná budou chtít splynout s davem. I když na druhou stranu jim už musí být jasné, že Feng Tun jde za tím seznamem přes mrtvolu, takže by je zástupy lidí stejně nespasily. Ne, ne, budou od Fenga čekat nějakou lest, takže asi přijdou brzy. Dřív než Feng, aby stihli nastražit vlastní past."

Jonův promyšlený odhad situace se však nepotvrdil. Nad schodištěm za Spícím Buddhou nastal za necelou půlhodinu pohyb. Jon tam namířil dalekohledem. Spatřil pět mužů, z nichž tři poznával z Hongkongu a Šanghaje - část Fengovy party.

Zdalo se, že u sebe mají britské útočné pušky. Feng mezi nimi však nebyl.

"Sakra," vydechl Jon.

"Co je? Problém?" Asgar se zadíval nocí do míst, kde Jon uviděl vetřelce. Právě sestupovali po schodech do údolí soch.

"Feng tam není," řekl Jon. Pak se zarazil a zíral. Zaklel. "To je ale překvápko."

V měsíčním svitu se zjevil další muž. S kufříkem v ruce také vykročil dolů.

Ralph McDermid.

"To je McDermid. Velký šéf, co to podle nás všechno spískal."

"Ten parchant osobně? Není to zvláštní?"

"Možná ne. Feng získal seznam jen jednou. Jinak to vždycky podělal. McDermid se možná rozhodl, že nebude riskovat. Nejspíš usoudil, že Li Kchuo-ni a její manžel uvěří spíš jemu. Pokud ty dva miliony pocházejí ze špinavých peněz, McDermid by se nemohl vymlouvat a natahovat čas. Ale třeba je tady proto, že už Fengovi nedůvěřuje."

"Možná podmázl jeho lidi, aby ho zradili," nadhodil Asgar.

"Přesně tak. Ale stejně nemám rád, když nepřítel dělá nečekané věci. Obvykle to

znamená, že nám něco uteklo."

Ozbrojená banda dál ostražitě sestupovala v sevřeném šiku, jako by se chránila před léčkou.

McDermid zastavil muže nejméně sedm metrů nad dnem údolí a pokynul jim, aby se schovali naproti Spícímu Buddhovi. Generální ředitel Altman Group se sám ukryl v houští.

"McDermid asi čeká, že Ju a Li taky přijdou po schodech. Tam by je měl na ráně," odhadl Asgar.

Pokud to McDermid skutečně zamýšlel, tentokrát se zmýlil. Nejprve se objevil na scéně statný muž. Ve svitu měsíce opatrně vykročil podél Spícího Buddhy. Nesešel po schodech, ale vynoril se mezi sochami kdesi vpravo od Buddhy, přesně jak předvídal David Thayer. Jon dalekohledem viděl, že chlap má vpředu za opaskem zastrčenou pistoli, asi devítimilimetrový glock.

Vzápětí vstoupila na chodník Li Kchuo-ni. Zastavila se vedle hromotluka a rozhlížela se kolem. Měla na sobě přiléhavý černý kalhotový kostým a bundu s límcem a kapuci proti chladu horských mlh. Nesla aktovku, v níž se pravděpodobně skrýval seznam. Jon se snažil zaměřit její tvář, ale většinu z ní zakrýval vysoký límec a vlasy měla ukryté pod kapuci. Přesto nepochyboval, že to je Li. Stále se mu vybavoval její obraz, když ji přistihl samotnou se sklenkou v ruce ve ztichlé Šanghajske vile.

Hned za ní krácel asi třicetiletý muž. Měl chlapeckou tvář a útlé šlachovité tělo. Nepochybně si hlídal váhu a pečlivě o sebe dbal. Teď však zjevně nebyl ve formě. Z jeho skelných očí a svraštělého obočí číselo napětí. Vypadal roztěkaně a bojácně. Řada probdělých nocí se na něm podepsala. Jon se domníval, že je to Ju Jung-fu, manžel Li. Měl pomačkaný italský oblek, nejspíš střížený na míru, uvolněnou zplihlou vázanku, odřené polobotky a zmuchlanou bílou košili s modrým proužkem. Držel se těsně za svou ženou a pohledem nervózně pročesával každý stín.

Z temnoty vyklouzl čtvrtý člověk - další muž. Připojil se k ostatním. Jon ho nepoznával. Byl štíhlý a oči se mu nepřírozeně leskly. Vypadal jako schizofrenik ve stavu šílenství. Jistě další strážce, a mnohem nebezpečnější.

Čtveřice vedená Li Kchuo-ni prošla kolem Spícího Buddhy a zvedla oči ke kamenným schodům.

Li položila aktovku na zem a anglicky zavolala: "Fengu? Víím, že tam jste.

Slyšeli jsme vás. Máte peníze?"

PONĚLÍ 18. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

"Tři hodiny," oznámil admirál Stevens Brose.

"Myslíte, že neumím počítat?" odsekl prezident. Zamžikal a dlouze se nadechl.

"Omlouvám se, Stevensi. To je tím čekáním. Člověk neví, co se děje, a je z toho nervózní. Není to poprvé, co musíme počítat minuty, ale všechny předchozí útoky vyvolal nepřítel a my jsme nasadili veškerou sílu na jeho zastavení. Tohle je jiná situace. Tentokrát jsme si začali my, nemůžeme nasadit vůbec nic a já budu brzy muset vydat rozkaz, který nás může zatáhnout do války, jakou svět neviděl. Právě to někdo v Číně chce a jakmile zasáhneme proti císařovně, zahájí odvetu."

Byli sami v operačním středisku. Admirál si vyžádal schůzku a prezident považoval za nejlepší promluvit si na místě, kde je nikdo jiný neuslyší. Všichni funkcionáři bezpečnostních složek už byli u konce s nervy a jindy upovídaný personál západního křídla podivně mlčel, jako by tajil dech.

"Nezávidím vám, pane prezidentě."

Castilla se nevesele zasmál. "Každý mi přece závidí, Stevensi. Copak jste to neslyšel? Jsem nejmocnější muž na zemi a všichni by brali moje místo."

"Jistě," pravil admirál. "Křižník Shiloh to nestihne."

"Tak nám pomáhej Bůh. A v Číně máme ještě jednoho člověka."

ÚTERÝ 19. ZÁŘÍ TA-CU

Nastala napjatá odmlka. Li Kchuo-ni a její vyděšený manžel čekali, až Feng Tun vyleze.

Jon dalekohledem sledoval, jak Ralph McDermid udílí svým lidem tiché, avšak důrazné rozkazy. Z dálky se v zelené záři noční optiky zdálo, že jim ředitel Altman Group říká, aby zůstali stát a za žádnou cenu nedělali nic bez jeho pokynu.

Pak se McDermid vztyčil z křoviska a s úsměvem na rtech vykročil po schodech. V ruce měl kufřík.

Když došel až téměř na dno, Li Kchuo-ni zavelela. "Už ani krok."

"Ona mluví anglicky," poznamenal Asgar.

"Jestli její pistolníci anglicky neumí, Li má aspoň jistotu, že nepochopí, co se doopravdy děje," řekl Jon.

"Kdo jste?" zeptala se podezíravě McDermida. "Kde je Feng

Tun?"

"Já jsem Ralph McDermid, paní Ju. To já vám vyplatím dva miliony dolarů." Poklepal na kufřík.

Jon uviděl, jak Ju Jung-fu cosi šeptá ženě do ucha. Její oči se rozšířily, jako by Ju potvrdil McDermidovu totožnost. "To jsou ty peníze?"

"Samozřejmě," odpověděl McDermid. "A ten dokument máte v aktovce?"

Li se špičkou boty dotkla tašky. "Ano. Ale než vás napadne nám ho násilím sebrat s pomocí chlapů, které jste schoval tam nahoře, měl byste vědět, že vevnitř je bomba. Stačí jeden špatný pohyb a odpálím ji. Říkám to jasně?"

McDermid se na Li usmál, jako by to byla nejrozkošnější žena, kterou kdy potkal. Jako by ho obchod s ní neskonal bavil. Jonovi došlo, že falešná tvář, kterou McDermid ukazuje světu, je zkrátka jeho profesionální maska. Neodkládal ji dokonce ani ve

chvilích radosti. A veškerý obchod pro něj byl samozřejmě radostí a lákavou hrou. Čím vyšší sázky, tím líp. Život jako nekonečný byznys. Byla to bezděčná reakce, jako dýchání.

"Naprosto," odpověděl jí Žoviálním tónem. "Jistě si budete chtít ty peníze přepočítat."

"Jistě. Přineste je sem dolů a pak se vraťte na místo."

McDermid překonal posledních několik schodů, položil kufřík na zem a vyšel zpátky. Ani na okamžik přitom nespustil pohled z Li a tří mužů. Jeho zabijáci zatím čekali v úkrytu s namířenými puškami.

Z manželů i na dálku vyzařoval pocit vzrušeného očekávání. Podívali se na sebe, oči jim jen zářily. Jon, Asgar i ujgurští bojovníci je mlčky sledovali.

"Zkontroluj to," řekla žena Juovi.

Ju si dychtivě dřepł a rozepnul přezky kufru. Li Kchuo-ni i dva tělesní strážci na chvíličku přestali hlídat sráz a sledovali, jak se víko zvedá. To byla jejich chyba.

Jako na povel se z houští nad pěticí McDermidových mužů vztyčil Feng Tun s útočnou puškou ve svých tlapách. Začal střílet. Dlouhý násep před Spícím Buddhou se otrásal pod automatickou palbou. Klid noci bezohledně utál hromový hluk.

Kulky svištěly vzduchem a zasypávaly Li Kchuo-ni, jejího muže i dva bodyguardy. Nikdo neměl šanci.

Li Kchuo-ni se skácela s rozervaným hrdlem, z nějž tryskala krev. Její manžel měl prostrílenou hrud. Přesto se vzepjal, ale v příštím okamžiku padl přes kufr. Statný strážce šel k zemi dřív, než pořádně pochopil, co se děje. Jeho kolegové se aspoň podařilo napůl vytasit pistoli, než se svalil zády na nízký ocelový plůtek před Spícím Buddhou a jako ve zpomaleném filmu přes něj přepadl. Ze střelných ran po celém těle mu prýštila krev.

Pětice McDermidových mužů, jež cíhala na svahu mezi Fengovými střelci a údolím, nyní ležela mrtvá v mlázi.

Roklí se rozhostilo hrobové ticho. McDermid zkameněl na místě, ústa otevřená úžasem. Feng a desítka chlapů vyskočili z křoví a řítily se dolů po schodech.

Ralph McDermid zařval, tvář brunátnou vztekem: "Říkal jsem vám, abyste se do toho nepletl, že to zvládnou! Co jste to udělal, kreténe jedeni!"

"Co jsem udělal, taipane?" odtušil Feng, když došel k mrtvolám. "Zajistil jsem, že se ten seznam nedostane do amerických ani čínských rukou. Vydělal jsem dva miliony dolarů. A co je pro mě možná hlavní, zneškodnil jsem jednoho arogantního boháče z Ameriky."

Feng vypálil krátkou dávku z útočné pušky. McDermid vykulil oči, jako by se dovítípl. Kulky mu provrtaly srdce. Rozpráhl paže, odlétl dozadu a nakonec padl na kamenný chodník. Feng se zasmál, odsunul nohou bezvládné tělo Li Kchuo-ni a uchopil aktovku.

Jon a Ujguři neměli čas zastavit krvavou lázeň, která se pod nimi odehrála. Asgar zaklel a mávl na své muže, kteří už mířili kalašnikovы na Fenga a jeho zabijáky.

"Ne!" vyhrkl Jon. "Řekni jim, aby nestříleli. Ať zůstanou v úkrytu!"

"Uteče s tvým seznamem, Jone!"

"Ne!" odsekl Jon. "Počkat!"

ARABSKÉ MOŘE

Komandér James Chervenko ležel na pryčně ve své kajutě, ale byl naprosto bdělý.

Před dvěma hodinami přenechal můstek Franku Bienasovi a vcelku zbytečně mu nařídil, aby ho okamžitě informoval o čemkoli novém a v každém případě se ohlásil do čtyř do rána. Dělal, že se jde dolů vyspat, i když ze zkušlosti věděl, že je to beznadějně. Zdání normálního stavu však pomohlo uklidnit posádku a navíc si mohl o samotě promyslet, co podnikne proti čínské ponorce.

Když mu přepojili hovor z křižníku Shiloh, okamžitě jej přijal. Špatná zpráva: Shiloh to k nim v žádném případě nestihne.

"Kolik času máte, jíme?" zeptal se kapitán Michael Scotto

"Ani ne tři hodiny."

"Jste na stanovištích?"

"Až budu muset, dám pokyn." Krátké ticho. "Máte to tak tak."

"Je tma a podle radaru plují na hladině. Mohli by zachytit naši aktivitu. Nebudu ten, kdo zmáčkne spoušť, dokud k tomu nedostanu rozkaz."

"Je to risk. Jestli začnou..." Scotta nechal viset větu ve vzduchu.

"Já vím, Miku. Já to risknu, ale fakt nezačnu."

"Tak zlomte vaz."

"Díky. Snažte se sem dostat co nejdřív."

Přerušili spojení. Víc toho říkat nemuseli. Oba velitelé věděli, co je v sázce. U námořnictva se dalo očekávat cokoliv a Shiloh i tak mohl pomoci. Nebo aspoň posbírat živé, pokud nějakí zbudou.

Sotva Chervenko zavřel oči, aby si aspoň na hodinu zdříml, ozval se palubní telefon: "Pane, ponorka jde dolů. Podle sonaru připravuje výzbroj."

Chervenkovi se sevřely plíce i žaludek. "Hned jsem tam."

vyskočil, opláchl si obličej studenou vodou, učesal se, uhladil oblečení, nasadil čepici a vyšel z kajuty. Na palubě se zadíval do dále za lodí, nic však neviděl.

Když vystoupil na můstek, Bienas kývl dopředu k plujícím světům Císařovny.

"Nabrala větší rychlost. Blíží se k patnácti, což je maximum."

"A ponorka?"

"Sonar potvrdil, že jde do zbraně."

"Zaujímá pozici?"

"Zatím ne."

"Je to jen otázka času. Na stanoviště, Franku."

Bienas kývl na vojáka u palubního telefonu. Mladík se naklonil k mikrofonu a rozechvělým hlasem vykřikl: "Všichni na místa! Připravit k boji!"

42 KAPITOLA

TA-CU

Asgar divoce mával na Ujgury, aby na Fenga a jeho muže nestříleli. Někteří na sobě měli uniformy čínské armády.

Jon šokovaně zíral na vojáky, Asgar zase na něj. "Zešílel jsi, Jone? Feng sebere ty prachy i seznam!"

Ale Jon sledoval situaci pozorně. Zavrtěl hlavou. Měl na sebe zlost, že mu všechno nedošlo dřív. Ale Ralph McDermid i Feng Tun na tom byli stejně.

"Pochybuju," pravil Jon. "Je to bouda. Určitě."

Asgar byl čím dál zmatenější. "Bouda? Jaká bouda? Feng se svojí bandou všechny zamordoval a teď zdrhnou s tím tvým blbým seznamem a dvěma miliony dolarů!"

Jon tvrdošíjně zatřásl hlavou. "Ne. Ať všichni zůstanou v pohotovosti.

Koukejte."

Dole u velkého Buddhy se Feng sehnul k aktovce. Jeho muži hlídali v pravidelných rozestupech kolem a tvářili se nervózně. Feng tašku rázně zvedl. Potěžkal ji v rukou. Naklonil ji a opatrně otočil. Pak se zasmál a pronesl něco čínsky. Jeho lidé se také zasmáli.

Asgar vysvětloval: "Říká, že v ní žádná bomba není. Je moc lehká a nic se většího vevnitř nehýbe. Věděl, že tam žádná bomba není. Li Kchuo-ni by přece nezničila svoji jedinou opravdovou zbraň."

"To má pravdu."

Když vzal Feng za víko, jeho muži ustoupili, jako by stále nevěřili. Zvedl aktovku a dychtivě nahlédl dovnitř. Nic se nestalo. Žádná bomba, žádná exploze. Feng se však zachmuřil. vykřikl nějakou nadávku a tašku odmrští. Přistála tiše v kroví.

Když vyštěkl cosi čínsky, Asgar překvapeně pohlédl na Jona. "Je prázdná!"

Jon kývl. "Jak jinak. Říkal jsem ti, že Li Kchuo-ni předvedla další ze svých triků."

U Spícího Buddhy nebyl toho večera žádný seznam. Dole v rokli Feng vyskočil a zamířil k Juovi, který ležel obličejem na kufu s penězi. Nohou převrátil mrtvoļu na záda a sklonil se. Olízl si prsty a přejel Juovi po tváři. Pak se ušklíbl a civěl na své ruce. Zařval další kletbu.

"Co to sakra dělá?" podívil se Asgar.

Z Fengových chladných očí sršel vztek. Chvatně zamířil k místu, kde na zádech ležela Li Kchuo-ni a zírala vstříc věčnosti. Ohnul se a opakoval stejný rituál. Když skončil, resignovaně si dřepł. Hned však vyskočil a zhnuseně promluvil ke svým mužům.

"Takhle je to!" Asgar zíral na Jona jako na čaroděje. "Vážně to byla bouda.

Bouda, kterou ušili Li a Ju. Ti mrtví chudáci jsou dvojníci. Li možná zaplatila dvěma svým kolegům hercům. Oni a ti dva strážní posloužili pravým manželům jako kulisy, díky nimž vypadala jejich lest věrohodně. Ale...?"

"Ano," řekl Jon. "Ak."

Feng se zatím opět sklonil a prohledal mrtvou ženu. Když vstal, držel v ruce drobný předmět.

"Co to sakra našel?"

"Tipoval bych miniaturní mikrofon, přijímač a reproduktor. Proto byla Li jediná, kdo tady mluvil."

Feng jako by si to náhle také uvědomil. Zvedl hlavu a pozoroval úbočí hory nad Spícím Buddhou. Když nic neuviděl, otočil se na podpatku a vyštěkl další čínské rozkazy.

"Říká jim...", začal Asgar.

Jon se vymrštil a křikl: "A teď pal! Pal! Pal!"

Asgar zopakoval rozkaz v ujgurštině a z křoví vyšlehly plameny. Všech dvaadvacet samopalů spustilo zdrcující palbu na Fengovy zaskočené muže a vojáky uvízlé v pasti.

PONĚLÍ 18. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Nízké podvečerní slunce pronikalo mezírkami v těžkých závěsech, jež uzavíraly kancelář Freda Kleina v novém sídle Alfy

před okolním světem. Ten si však cestu dovnitř přece našel. Klein byl zmožený z nedostatku spánku a jídla a na tváři se mu ježilo šestidenní strniště, které velice rychle šedivělo. Těžké zarudlé oči snad nepřetržitě hleděly na nástěnné hodiny ve tvaru lodě. Hlavu měl nakloněnou k modrému telefonu.

Kdyby ho někdo viděl, myslel by si, že je v hypnóze, transu, bezvědomí, nebo úplně mrtvý. Tak dlouho se ani nepohnul. Ale hrud se mu lehce vzdouvala. Dýchal. Když modrý telefon zazvonil, Klein procitl tak prudce, že málem spadl z křesla. Popadl sluchátko. "Jone!"

"On ještě nevolal?" zeptal se prezident. Z jeho tichého hlasu číselo zklamání a napětí.

"Ne, pane."

"Máme dvě hodiny. Možná míň."

"Nebo víc. U lodí člověk nikdy neví."

"Nad Arabským mořem je počasí bez mráčku, až do Basry."

"Pocasí není jediná proměnná veličina, pane prezidente."

"To mě právě děsí, Frede."

"Mě taky."

Klein slyšel prezidentův dech. Z opačného konce linky zněla lehká ozvěna. Ať prezident volal odkudkoli, byl sám.

"Co se podle vás děje? Kde je podplukovník Smith?"

"V Ta-cu v provincii Sečuán. U Spícího Buddhy," připomněl mu Klein.

Prezident se na chvíli odmlčel. "Číňané mě tam jednou vzali. K těm svým sochám."

"Vidíte, já je nikdy neviděl."

"Jsou unikátní, některé skoro dva tisíce let staré. Díla velkých umělců."

Zajímalo by mě, co zanecháme příštím generacím my." Prezident znovu udělal

pauzu. "Kolik je tam hodin? U Spícího Buddhy."

"Stejně jako v Pekingu, Same. Čína z praktických důvodů používá jen jedno časové pásmo. Jsou tam asi čtyři ráno."

"Nemělo by už být po všem? Neměli jsme už dostat zprávu? Ani o mém otci pořád nic."

"Těžko říct, pane prezidente. Podplukovník Smith ví, kolik je času."

Klein doslova cítil, jak prezident kývl. "Ano, to jistě."

"Udělá, co může. Je to ten nejlepší z nejlepších."

Kdesi v Bílém domě prezident opět souhlasně přikývl, jako by si byl jistý, že všechno vyjde, i když měl velký strach z neúspěchu. "Musím získat ten seznam a pak odeslat jeho kopii Niou Tien-singovi do Pekingu. Ale teď už je asi stejně pozdě. Nebude čas dostat ten papír do Číny a přesvědčit extrémní levičáky. Faxu nebo e-mailu by se leda vysmáli. Ty se dají lehce zfalšovat. A jestli máme pravdu a někdo v Čung-nan-chaji skutečně chce válku, může ho přesvědčit jen pravý nákladový list."

"Jon něco vymyslí," uklidňoval ho Klein. Sám však neměl tušení, co by to mohlo být.

Ani prezident neměl jasno. "Za hodinu, možná ani ne, řeknu Brosemu, aby vydal rozkaz. Budeme muset vstoupit na palubu Císařovny. Nevidím způsob, jak se tomu vyhnout, sakra. Dělal jste, co jste mohl. Všichni se snažili. A teď nezbývá než doufat a modlit se, že Číňané couvnou, ale nic tomu nenasvědčuje."

"To je bohužel fakt, pane prezidente."

Ticho bylo tentokrát delší. Hlas, jenž se nakonec ozval, zněl smutně, tragicky:

"Pořád se nám vrací nesmysly a neštěstí studené války. Jenomže dneska jsou zbraně modernější a my v tom možná zůstaneme sami. Za dvě hodiny to poznáme."

ÚTERÝ 19. ZÁŘÍ TA-CU

David Thayer spal v otlučené limuzíně odstavené na úpatí hor, odkud vedla stezka do údolí soch. Nezvyklé vypětí a dramatické události ho unavily. Chiavelli si starce prohlížel, na klíně mu ležel čínský samopal AK-47, který mu dal Asgar Mahmúd. Thayerova výdrž na něj udělala dojem. Měl za to, že jeho vyčerpání je spíš psychického než fyzického rázu.

Neklid cítil i Chiavelli. Přispíval k němu i dusivý příkrov větví a houští, jímž se maskovali. Mohli jen sedět a čekat. Chiavelli se přistihl, že dříme. Prudce procítl tlukotem vlastního srdce. Pokaždé když otevřel oči, trvalo mu déle, než zjistil, zda

spí, či bdí. Tentokrát bolestivě škulbl krkem a hned v příští vteřině věděl, že je skutečně vzhůru a v uších mu nezní bití srdce.

Vzbudil ho dusot nohou na silnici. Těžké boty pochodovaly v povědomém rytmu. Mířily k nim.

David Thayer je také uslyšel. "Vojáci. Ten rytmus znám. Pochodují sem čínští vojáci."

Chiavelli natahoval uši. "Kolik jich je? Deset? Dvanáct? Družstvo?"

"Así tak." Thayerovi se trásl hlas.

"Jsou na silnici, maximálně pět set metrů od nás."

"Ale..., ale my na silnici nejsme," podotkl Thayer nervózně. "Křoviska a větve by nás měly schovat."

"Možná, ale co tady chtějí v tuhle hodinu? Jsou čtyři ráno. Určitě nezjistili, že jste pryč, jinak by tady už byla celá armáda. A nešli by po svých. Ne, ne, těm hochům jde o něco nebo někoho jiného. Vůbec se mi to nelíbí."

To starce vylekalo, ale snažil se ovládnout. "Myslíte, že jsou tady kvůli podplukovníku Smithovi a Ujgurům. Ale jak by se to mohl někdo dozvědět?"

Pravděpodobnější je, že s děním v Pao-ting Šanu nemají nic společného."

"Můžeme to risknout a nic neudělat?" Chiavelli si odpověděl sám: "Ani náhodou. Jestli jdou do údolí, překvapí Jona, Asgara i Ujgury."

"Musíme jim pomoci!"

"Pokusím se vojáky zadržet. Aspoň je zpomalit."

"A co já?"

"Zůstanete tady a budete zticha. Snad se vám nic nestane. Jestli se nevrátím, budete muset ke skryší Ujgurů sám."

Thayer zavrtěl hlavou. "To nepůjde. Auto jsem neřídil už asi padesát let, kapitáne. A naposledy, když jsem to počítal, byly dvě zbraně víc než jedna. To se nezměnilo. Když mě tady necháte, nezachráníte mě. Dejte mi zbraň. Sice jsem padesát let nestřílel, ale namířit a zmáčknout spoušť snad člověk nezapomene."

Chiavelli zíral na jeho bílé vlasy, pergamenovou plet a odhodlaný pohled.

"Určitě? Když vás tady objeví v limuzíně, přinejhorším vás pošlou zpátky do věznice. Kleinova záchranná

skupina by už měla být připravená. Nejrozumnější bude, když tady zůstanete a sklopíte hlavu."

Thayer natáhl ruku. "Mám doktorát z filozofie, Dennisi. Nejsem hlupák, mám na to papír. Dejte mi pistoli."

Chiavelli zíral. Thayer působil naprosto klidně. Křovím pronikl zbloudilý paprsek měsíce. V jeho světle kapitán viděl, že se Thayerovy oči usmívají, jako by život a smrt byli odvěcí druhové. Chiavelli kývl. Starý pán měl samozřejmě pravdu.

Chiavelli vložil do zkřivené starcovy ruky Jonovu devítimilimetrovou berettu. Ruka byla pevná. Pak otevřel dveře odvrácené od silnice a varoval Thayera, aby byl zticha. Proklouzli maskovací vrstvou a skryli se za ní. Měsíc visel přímo nad nimi. Zvedli hlavy. Spatřili svítivou bílou stužku silnice a vzápětí svižně pochodující vojáky čínské lidové armády. Bylo jich deset. Vedl je kapitán pěchoty.

"Kolik mužů má družstvo čínské pěchoty?" zašeptal Chiavelli.

"To nevím."

Neměli čas o tom přemýšlet. Chiavelli pečlivě namířil samopal a vystřelil jedinou ránu.

První z pochodujících vojáků vykřikl. Padl jako podřatý, chytil se za nohu a svíjel se na zemi.

Thayer zvedl berettu v obou rukou a vypálil. Kulka třeskla do silnice sedm metrů před zástupem a zvedla do vzduchu spršku hlíny. Devět vojáků skočilo do mlází, odtáhli i svého raněného druha. Po pár vteřinách opětovali palbu zhruba ve směru limuzíny, ale ne přímo na ni.

Chiavelli zašeptal: "Zatím nevědí, kde jsme. Střílejí naslepo."

Hlas vyštěkl cosi čínsky a střelba ustala.

Chiavelli s Thayerem čekali. Dřív či později budou vojáci muset postoupit, ale čím déle zůstali v úkrytu, tím lépe. Thayerovi se nahnula krev do tváře. Chiavelli zažíval silný pocit, který přinášel jen skutečný boj. Lehce se potil. Ozval se další povel. Thayer se zachvěl. Devět vojáků se najednou vztyčilo z křoví po obou stranách cesty. Vyrázili kupředu a v běhu stříleli. Jejich měsícem ozářené oči hledaly nepřitele.

Thayer se opřel o záď limuzíny a vypálil tři rychlé rány. Tentokrát měl lepší mušku a odměnil ho bolestný výkřik z houští. "Třeba je odrazíme," zajásal, jako by si vybavil bol celých padesáti let strávených v zajetí daleko od domova. Vojáci se v panice vrhli do úkrytů a nechali postřeleného muže napospas, takže se musel odplazit z cesty sám.

Měli slabý výcvik, přesně jak předpovídali Chiavelliho kolegové. Zřejmě jim chyběla bojová zkušenost. Pochyboval, že velitel, který štkal rozkazy, rychle zavělí znovu do útoku.

Chiavelli i Thayer zůstali při zemi, počítali minuty a čekali. Čas se táhl. Dvacet minut, a pořád nic. Žádný útok. Byly to cenné minuty, vojáci aspoň nemohli ke Spícímu Buddhovi. Pak Chiavelli zachytil stříbrný odlesk. Měsíc cosi ozářil, možná ciferník hodinek. Zmocnila se ho tíseň. Poté vycítil pohyb a zvuk. Náhle jako by se k nim plazilo samotné houští. Bylo necelých deset metrů daleko. "Pal!" zašeptal rozčileně. "Střílejte, pane Thayere! Pal!" vyslal dlouhou dávku ze samopalu AK-74 opřené o střechu limuzíny, vedle něj štkala Thayerova beretta. Ale měli špatný úhel a aby mohli vůbec mířit, museli si stoupat na špičky.

Náhle se do limuzíny zaryly dvě kulky. Chiavelli ucítil horký závan spáleného kovu. Střely přišly zezadu. A s nimi i čínské výkřiky.

Thayer zesinal. Plet měl náhle strašidelně bílou jako měsíc. "Máme zůstat v klidu, odhodit zbraně a vzdát se, jinak nás zabijí. Pořád ještě můžeme..."

"Ani nápad. Na to zapomeňte." Slíbil, že ochrání prezidentova otce před nebezpečím a návrat do věznice byl lepší než smrt. Dokud zůstanou naživu, stále ho mohl bránit. "Zdrželi jsme je aspoň o půl hodiny. I půlhodina může někdy rozhodnout o všem."

Sklopil samopal a hodil ho na zem vedle limuzíny. Zvedl ruce vysoko nad hlavu. Roztřesený David Thayer pustil berettu a položil dlaně na čepici. Jeho pár hodin svobody skončilo. "Škoda," zašeptal.

Osm vojáků se zvedlo z křoví. Vykročili kupředu a podpírali dva raněné. Posbírali odhozené zbraně a usmívali se. Za Thayerem a Chiavellim se zatím objevili další dva ozbrojenci. Družstvo pěchoty čínské armády mělo zřejmě dvanáct mužů.

Důstojník - kapitán s vytasenou pistolí - se zastavil před nimi a zlostně spustil. Thayer překládal: "Ptá se, kdo jsme. Došlo mu, že jsme Američani. A... panebože." Podíval se na Chiavelliho. "Chce vědět, jestli patříme do špiónážní skupiny podplukovníka Jona Smithe."

V údolí soch se Fengovi gangsteři a vojáci ukryli a začali slabě opětovat palbu. "Přestaňte střílet," nakázal Jon Asgarovi.

"Určitě? Někteří jsou pořád až moc živí. Nebylo by lepší sejít dolů a dorazit je? Nebo se aspoň přesvědčit, že ten hajzl Feng je už v pánu. Víím jistě, že jsem ho trefil."

"Ne! Rozprostřete se a prohledejte svahy, kde se mohla Li Kchuo-ni schovat a sledovat dění."

"Ty myslíš..."

"Li a Ju jsou někde tady a mají ten seznam. Musíme je najít."

Asgar nařídil svým mužům, aby poklusem pročešali vegetaci a obešli zbytek Fengovy bandy. "Do svítání zbývá necelá hodina a střelbu bude slyšet až skoro do Čchung-čchingu."

"Já víím." Jon odběhl těžkým terénem. Podíval se doleva a doprava na dlouhou řadu Ujgurů, kteří prohlíželi okolí. Věděl, že jejich šance nejsou velké. Měli málo času, aby našli Li s Juem, zmocnili se seznamu a odeslali ho do Washingtonu. Necelých sto metrů před nimi třeskly výstřely. Jon škubl hlavou a zahleděl se do míst přímo nad Spícím Buddhou. Střelba pocházela z útočné pušky - a odpověď z obyčejné pistole.

"Stát," houkl Jon na Asgara. Přikrčil se v houští.

Asgar zvedl ruku a zastavil bojovníky. Pak ji spustil dlaní dolů. Tím naznačil, aby šli tiše k zemi. "Co myslíš, Jone?" zašeptal.

"Feng?"

Asgar se žalostně ušklíbl: "Měli jsme sejít dolů a prohlédnout těla v údolí."

"Nebyl čas. Nejdřív bylo potřeba dostat se k Li Kchuo-ni."

"Jestli je to Feng, tak je asi konec."

"Možná. A možná taky ne."

Asgar pokynul svým lidem, aby se pohybovali tiše, a přidal se k Jonovi. Po několika minutách se řada Ujgurů přiblížila k mýtině. Asgar je gestem zastavil na okraji, kde byli nenápadní. Jon kývl doleva. Paseka končila u útesu nad sochami, odkud byl krásný výhled do údolí, ale také na svah a chodník před Spícím Buddhou.

"Li odsud mohla všechno vidět," podotkl Jon.

Asgar vzdychl a přikývl.

Vpravo od nich vystřelila útočná puška krátkou dávku tří ran. Palba vyšla ze skalního útvaru, kde nad stromy a křovisky vyčnívaly shluky velkých balvanů.

Bylo to asi padesát metrů od okraje útesu s výhledem na Buddhovo údolí.

Na střelbu odpověděla jediná rána z pistole. Ozvala se z hájku u okraje mýtiny, přímo před místem, kde se skrývali Jon, Asgar a Ujguři. Kulka odštípla ze skály smrtící úlomky kamení.

"Hele," vyhrkl Asgar.

Deset metrů od hromady balvanů se tyčilo menší skalisko. Přes něj byl spadlý velký strom, za nímž Jon spatřil pohyb. Jak si ho prohlížel, útočná puška vypálila další krátkou dávku a vzduchem se rozlétly třísky.

Tichý hypnotický hlas, který už Jon nechtěl nikdy slyšet, anglicky pravil:

"Hezky jste to vymyslela, madam Li. Takovou past jsem snad ještě neviděl. Vaši nohsledí mi zabili hodně mužů, ale mě ne - bohužel pro vás."

Li Kchuo-ni, ukrytá mezi padlým kmenem a kameny, promluvila zpěvným tónem, jako by vítala hosta ve svém obývacím pokoji v Šanghaji. "Bohužel jsem ani nedostala peníze. Předpokládám, že je máte vy, takže mě překvapuje, že jste se vrátil."

"Potřebuju ten seznam, vážená, něco mi říká, že vám došly náboje. Nebýt vašeho kámoše v lese, už byste to měla za sebou a ten papír by byl můj. Kdopak to asi je?"

Asgar zašeptal: "Proč se baví anglicky?"

"To by mě taky zajímalo," odvětil Jon. "Třeba Feng někde ukryl svoje lidi a nechce, aby věděli, o čem je řeč."

"Vy nemáte tušení o spoustě věcí, Fengu," odsekla Li posměšně.

Vedle ní ze ozval nervózní mužský hlas: "Kdybyste o ten seznam nepřišel, nic z toho by se nestalo, Fengu. Nikdo by nemusel trpět."

"Ale, ale. Těší mě, že vás zase slyším, šéfe. Byl jsem hlupák, když jsem věřil, že jste se zabil. To byste neudělal, dokonce ani pro budoucnost rodiny. Ale za záchranu vděčíte madam Li, pokud se nepletu. Moje chyba. Já věděl, kdo byl tenkrát ten chlap u vás doma."

"Vy jste vždycky moc mluvil, Fengu," řekla Li. "Vážně pořád tak toužíte po tom seznamu? Nám by se zase hodily peníze, které jste vzal."

"Jdete rovnou na věc, jako vždycky. Takhle to bylo domluvené, že? McDermidovy miliony za ten dokument." "Jistě."

"Tak si plácneme. To za vás musí mluvit ta ženská, šéfe? No dobře, každý nemůže být chlap."

U skaliska to zašelestilo. Ju Jung-fu se vytrhl manželce a brunátný vzteky vstal. "Já jsem..."

Divoký příval střel skrápěl Jua od hrdla až k rozkroku. Nocí vystříkla temná krev. Zpětná palba z blízkého háje téměř přehlušila mučivý vrískot Li Kchuo-ni.

Následným tichem zaznělo jediné slůvko: "Tak." Feng se odmlčel. Střelba z lesa mu zjevně neublížila. Smrtelně vážným hlasem dodal: "A teď znáte moje podmínky.

Uvažujte, Li. Pistole vašeho přítele vystřelí náboje mnohem dříve než já. Žádné dva miliony dolarů nedostanete. Nabízím vám život. Odhoďte aktovku se seznamem a budete žít."

Jon naléhavě zašeptal: "Kryjte me. Ale pokud možno nestřílejte dříve, než něco řeknu nebo vypálím." "Co chceš dělat, Jone?" zajímal se Asgar. "Převezu ty kameny a překvapím Fenga zezadu." "Můžeme zaútočit. Zbylo nás skoro dvacet."

"Stejně by byl problém z těch skal vyštourat chlapa s útočnou puškou a hromadou munice. Navíc nevíme, jestli tam nejsou další zbraně. Třeba tam má i lidi. Li by se mohla leknout,

že proti ní stojí ještě víc nepřátel, a bůhví, kde by ten seznam skončil. Je to hazard."

Než Asgar stačil znovu zaprotestovat, Jon si přehodil přes rameno samopal MP5K a zmizel v lese. Měl o důvod víc, aby se pokusil Fenga zastavit. Střelec, který předtím vypálil na Fenga zuřivou salvu, musel vystoupit zpoza stromu. Spatřil jeho tvář. Byla to žena. Randi Russellová.

Neměl ponětí, jak se sem dostala, ale Feng měl pravdu. Dojde jí střelivo dříve než jemu. A pokud by Ujguři zaútočili, mohla uvíznout v křížové palbě.

ARABSKÉ MOŘE

Z reproduktoru na můstku zazněl pevný hlas admirála Broseho: "Sdělte mi aktuální polohu Císařovny, komandéře."

Ze svého stanoviště Jim Chervenko viděl osvětlený trup Císařovny plující tři kilometry na levoboku fregaty Crowe. Zdálo se, že spěchá plnou parou. Mířila přes měsícem ozářené moře k Hormuzské úžině, Perskému zálivu a irácké Basře. Velitel kývl na Franka Bienase, který si vyžádal od navigátora přesnou polohu a sdělil ji admirálovi.

"Podle našich propočtů vpluje do úžiny za necelých devadesát minut," řekl admirál po chvíli.

"I nám to tak vychází, pane," odpověděl Chervenko.

"Zaujali jste pozici?"

"Je tři kilometry na levoboku."

"A ponorka?"

"Nasadila torpéda. Císařovnu má na pravoboku, ale vyplula si trochu za ni, aby měla přehled i o nás."

"Vrtulníky Seahawk jsou vyzbrojené proti ponorkám a připravené k vypuštění?"

"Ano, pane."

Admirál zachoval klidný tón, ale množství otázek, jež by normálně nepoložil ani nezkušenému poručíkovi, natož komandérovi s řadou vyznamenání a let strávených na moři, prozrazovala jeho nervozitu.

Brose jako by mu četl myšlenky. "Promiňte, komandéře, situace je zlá."

"Horší už snad být nemůže, pane."

"Bojový plán?"

"Podniknout kroky k zastavení Císařovny. Vyslat přepadový oddíl. Držet nákladní loď mezi námi a ponorkou, aby ji mohly vrtulníky pořádně zaměřit. Jinak se zařídíme podle okolností."

"Dobře, komandéře." Lehké zaváhání. "Do hodiny dostanete rozkaz k nalodění.

Shloh by tady měl být za tři hodiny, plus minus. Ve finále se vás pokusím krýt ze vzduchu, ale s načasováním bude potíže. Snažte se čekat do poslední chvíle."

Znovu zaváhání, jako by se mu nechtělo ukončit spojení. Nakonec zaznělo upřímné:

"Zlomte vaz." Admirál skončil.

Komandér Chervenko se podíval na hodiny nad velitelským stanovištěm a pak znovu namířil dalekohled na Císařovnu brázdící klidnou hladinu za svitu jasného měsíce. V duchu už pochmurně odpočítával.

43 KAPITOLA

TA-CU

Noc padala na Jona jako dusivá deka. Kradl se mezi temnými balvany obřího skaliska, pomaličku se sunul výš a výš. Speciální plátěné boty dobře lnuly ke kameni a díky brýlím s nočním viděním mohl sledovat pukliny, dešťové kanálky i výstupky. Někdy mu nezbylo než skočit a škrábat se po skále. Jindy se zachytil zakrslého stromku a vytáhl se nahoru.

"Čas běží, Li," pravil Feng Tun. Jeho mrazivý hlas zazněl tak blízko, až měl Jon pocit, že ho každou vteřinou spatří. "Váš manžel je po smrti. I vaše gorily. Vám očividně došla munice. Váš kamarád je sám někde mezi stromy a taky mu brzy dojdou náboje a pak už mě nikdo nezastaví. Tohle je vaše jediná šance. Odhoďte tu aktovku a já půjdu pryč."

Li Kchuo-ni se ve skryši trpce zasmála. "A kam půjdu já? Jak bych bez peněz dostala svoje děti z Číny? To ten seznam mužů rovnou spálit. A udělám to, když neodejdete."

Její bolestný hlas přitahoval Fengovu pozornost. Jon co nejrychleji šplhal po kamenech, dokud si nebyl jistý, že je výš než Feng.

Fengův smích byl odporný. "Je mi líto, madam Li. O zachování toho dokumentu stojí jedině Američani. Klidně si ho spalte. Aspoň mi ušetříte práci. Ale to vás nezachrání, ani vám to nepomůže k útěku z Číny."

Náhle se dovtipila. "Wej kao-fan. Ten za vším stojí! Patron mého otce. Patron mého manžela. To on chtěl ten dokument zničit. Pro něj doopravdy pracujete!"

"Musíte nám věřit, jinak víte, co vás čeká."

Jon dorazil k nejvyššímu bodu. Shodil z ramene MP5K, tiše přešel vrchol a našel si dobrou pozici zády k hornímu balvanu. Kolem uší mu svištěl zlověstný vítr. Pod ním se prostírala planina a rokle s Buddhou, panoramatická scéna plná zeleně a mo-

numentálních soch, jež se koupaly v nadpozemském jasu měsíce a hvězd.

Feng Tun klečel za kamenem o necelých sedm metrů níž. Pušku měl opřenou o okraj skály a mířil na skryš Li Kchuo-ni. Jon sundal brýle a zadíval se na temno Fengovy hlavy. Jeho rusobílé vlasy zářily uprostřed černých a šedých skalisek jako maják.

Fengova hlava byla dokonalým terčem. Jedinou dobře mířenou střelou ji Jon mohl rozbít jako meloun. Ohnul prst na spoušti. Hrudník se mu sevřel vroucím vztekem

na lidi, které Feng zabil nebo nařídil popravit... Avery Mondragon. Andy An. Celý zástup ujugurských bojovníků. Ralph McDermid, ten ničema. Dokonce i chudák Ju Jung-fu. A v Arabském moři navíc hrozil násilný konflikt. Jon se musel hodně ovládat, aby nevybuchl.

"Fengu, vy nejste jediná šance madam Li," řekl tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli. "Nechte toho. Okamžitě se vzdejte a budete žít."

Moment překvapení. Feng Tun nekonečnou vteřinu nehnul ani brvou. Pak se s rychlostí kobry otočil a skočil doprava, na ostré kameny nedbal. Fengovy podivné vlasy zmizely ve stínu. Z jeho tváře čísel zlost a nenávist. Vyslal z útočné pušky proud kulek, jež bleskově směřoval k Jonovi.

Jon opovržlivě zamručel a vypálil jedinou dávku z MP5K. Střely se zaryly do těla nájemného vraha. Síla úderů ho vrhla zpět proti skaliskům jako pytel rýže. On však skočil dopředu, padl přes menší balvan a převaloval se dolů, čímž uvolnil lavinu kamení.

Nastalo užaslé ticho. Asgar a jeho Ujguři vyběhli na mýtinu a obklopili spadlý strom a kameny, kde našla útočiště Li Kchuo-ni. Měli namířené zbraně, ale Asgar spolubojovníky zarazil.

Jonem projela vlna vzrušení. Seznam byl znovu nadosah. Konečně by mohl zavolat Fredovi, že získal důkaz. Císařovna se smrtícím nákladem se dala ještě zastavit. Krize by skončila. Pokud už nebylo pozdě... Sprintoval dolů mezi kameny, kličkoval a přeskakoval překážky, až doběhl na paseku. Spěchal k Ujgurům a padlému stromu.

Li Kchuo-ni seděla za kmenem, zády ke skále. Měla na sobě priléhavý černý kalhotový kostým a bundu s kapucí a vysokým límcem. Stejnou měla její dvojnice, která teď ležela mrtvá v údolí. Oblečení Li bylo potrhané, zmuchlané a potřísněné krví, zřejmě manželovou. Levou rukou něžně podpírala jeho mrtvou tvář. V pravé držela hořící zapalovač. Neměla žádnou zbraň, až na originál nákladového listu, který ležel rozprostřený na zavřené aktovce, těsně vedle její pravé ruky.

Když spatřila Jona, usmála se. "Ale? Američan, co se tolik zajímal o ten seznam. Že mi to nedošlo."

"Je po všem, paní Li," oznámil jí Jon. "Váš manžel je mrtvý. Nemáte už s kým vyjednávat, jen se mnou."

Pohladila nehybný manželův obličej. Byl jako z mramoru, jako maska smrti. "Byl to hlupák a zbabělec, ale já ho milovala a podmínky se nemění. Dostanu dva miliony amerických dolarů a vaši přátelé Ujguři mi pomůžou odejít s dětmi z Číny. Výměnou dostanete nepoškozený seznam, po kterém tak toužíte." Odmlčela se. Její výraz byl neoblomný. "Jinak ho spálím."

Jon jí to věřil. Podíval se na hodinky. Hodina a deset minut. Americká fregata Crowe už dostala pokyn k akci. Čekala jen na poslední rozkaz ke vstupu na Císařovnu. Existovala jen malá naděje, že Jon stihne doručit seznam prezidentovi, aby ho mohl předat Pekingu - pokud se něco nezměnilo nebo ještě nezmění. Připlují další lodě. Zasáhne jiná země. Zkrátka cokoli, co zpomalí postup plavidla k Hormuzské úžině.

Akce měla už tolik obětí, že to teď nemohl vzdát. V sázce bylo příliš. Musel udělat poslední krok. "Našli vaši ty prachy?" zeptal se Asgara.

"Ano. V puklině poblíž místa, odkud střílel Feng. Jsou v kufru. Žádné padělky, opravdové peníze." "Dejte jí to." "Hele, to bych nedělal," vyhrkl Asgar napjatě.

Jon pohlédl na vúdce Ujgurů, jenž náhle upřel zrak na druhý konec paseky. Sevřelo se mu srdce. To ještě scházelo. Mezi stromy stálo v řadě osm mužů v uniformách čínské lidové armády, zbraně namířené na mýtinu. Na to, aby pomohli Fengovi, přišli

vojáci pozdě. Ale pořád mohli zabít Asgara, Randi i všechny ostatní.

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Všechny oči v podzemním operačním středisku Bílého domu mířily k čelu naleštěného stolu, kde prezident Castilla vzhlížel k nástěnným hodinám.

"Jedna hodina, pane," řekl Stevens Brose.

"Necelá," opravil ho ministr obrany Stanton.

Viceprezident Brandon Erikson dodal: "Už nemůžeme čekat, pane prezidente."

Prezident stočil pohled na Eriksona. "Fregata je připravená?"

"Už půl hodiny," odvětil admirál Brose.

Prezident kývl. Několikrát za sebou. Pak se vrátil pohledem k hodinám. Jeho tvář zkameněla. "Vydejte rozkaz."

Operační středisko ožilo horečnou činností. Brose popadl telefon a začal štěkat povely.

ÚTERÝ 19. ZÁŘÍ TA-CU

Asgar udělal rychlý pohyb a dvacet Ujgurů se rozestoupilo proti osmi vojákům na druhém konci paseky. Zírali jeden na druhého, ruce na namířených zbraních.

"Máme víc než dvojnásobnou převahu," vychrlil ze sebe Asgar, "ale neodvážím se střílet. Nevíme, kolik jich je ještě poblíž, a pobít družstvo čínské armády, to by byla katastrofa. Moje partyzány a celý Sin-tiang by čekala tvrdá odvěta. To nám za to nestojí. Lituju, Jone."

Jon odpověděl rychle, i když smutně. "Chápu."

"Jestli jich tady není víc, můžeme vás aspoň bezpečně dostat do naší skrýše."

Moji lidé vám pak pomůžou dostat Davida Thayera ze země."

"Vážím si toho. Díky. Proč se nic neděje?" Vojáci stáli jako sochy, ozbrojené a připravené. Tvořili na pohled neprostupnou řadu, ale pořad je bylo možné obejít. Nebo zastřelit. Proč nezačali pálit první? Báli se snad přesily?

"Strach asi nemají," usoudil Asgar. "Jak říkám, třeba čekají na posily."

V té chvíli za sebou Jon vycítil jakýsi pohyb. Otočil se na podpatku. "Randi!" Randi Russellová k nim přišla s ponurým výrazem. "Můžu nějak pomoci?" Její plavé vlasy byly obarvené načerno, na sobě měla pomačkaný kostým. I ona zírala přes mýtinu na nehybné čínské vojáky.

"Kde se tady sakra bereš?" zeptal se Jon. Na obvyklé škádlení neměl náladu.

Vojáci už dlouho čekat nebudou.

"Přiletěla jsem s nebožtíkem Ralphem McDermidem, ať ten hajzl odpočívá v pokoji. Potřeboval tlumočníci."

"Ještě že tak. Byla jsi s ním od začátku?"

Přikývla. "Číhala jsem tady nahoře. Po masakru v údolí jsem si všimla, že se Feng blíží k těm dvěma. Tak jsem začala střílet, abych ho zahнала do skal."

"Zase bych ti měl poděkovat."

"To nestojí za řeč." Snažila se mluvit lehkým tónem, ale moc jí to nešlo.

"Seznam nákladu, co má ta ženská..., o ten ti jde?"

"Jo." Jon jí stručně vyložil situaci a skončil krizí v Arabském moři. "Celou věc zorganizoval McDermid s manželem Li Kchuo-ni. Nějak se do toho zapletl jeden z čínských papalášů. Bůhví, co se stane, ale nevypadá to dobře. Pro mír..., pro budoucnost... a koneckonců ani pro svět. Mrzí mě, že ses do toho namočila, Randi. Asgar má pravdu. Nemůže riskovat budoucnost svých lidí. Stejně už není čas něco změnit." Otočil se na Asgara. "Měli byste odsud radši zmizet, dokud můžete. Jestli můžete."

"A vy nepůjdete?"

"To by pro vás znamenalo ještě větší ohrožení. Ujguři za sebou nemají jedinou supervelmoc světa. Na rozdíl od nás." Poklepal ho po ramenou, jak to u Ujgurů viděl. "Ty dva miliony si vezměte. Využijete je líp než Li Kchuo-ni, čínská vláda nebo my."

"Je mi líto, že to takhle dopadlo. Neprály nám okolnosti, ale třeba to jednou bude lepší." Asgar dal znamení a než Jon s Randi stačili mrknout, Ujguři vkročili do lesa a slehla se po nich zem.

Nyní stáli proti čínským vojákům docela sami.

"Jone," hlesla Randi a kývla na ozbrojence.

Nevydali se pronásledovat Ujgury. Namísto toho se rozestoupili a udělali místo důstojníkovi, který prošel řadou a kráčel po mýtině přímo k nim.

"Tak na toho čekali," pravil Jon.

"Podle odznaků kapitán pěchoty," přitakala Randi.

Jon, Randi a Li Kchuo-ni odstoupili od spadlého stromu. Kchuo-ni svírala v jedné ruce seznam a v druhé zapalovač. Už nehořel.

Kapitánův výraz byl přísný, krok rázný. Podíval se doprava, kde v kaluži krve ležel Feng Tun. Zpomalil a poté se překvapeně zarazil. Zpoza skalisek za Fengem vystoupil malý zavalitý muž, také ve slavnostní uniformě čínské lidové armády. Neochvějně vykročil k důstojníkovi pěchoty.

Randi zašeptala: "Má odznaky úřadu veřejné bezpečnosti -to je tajná policie a kontrarozvědka."

"Prima. Čínská KGB."

Major Pchan Aj-tchu pozoroval první dějství dramatu u spícího Buddha zpoza sochy strašlivého draka, jenž střežil vchod do jeskyně Jasného osvětlení. S postupem situace vystoupil z úkrytu a sledoval další dění.

Díky dalekohledu s nočním viděním měl dokonalý přehled o tlupě Ujgurů, kteří zaútočili na Fenga a jeho gangstery, mezi nimiž bylo i několik čínských vojáků, což o mnohém svědčilo. Když viděl oblečení, tváře a zbraně zhruba dvaceti horských partyzánů, musel se pousmát. Disciplinovaní Ujguři s kalašnikovy. Už dávno měl podezření, že podplukovník Smith prchá s pomocí bojovníků neznámé Šanghajské buňky ujgurského odporu. A teď na ně narazil na místě, kde slizký Feng Tun zavraždil Ju Jung-fua a toho bohatého Američana, McDermida, aby získal seznam nákladu císařovny. Mohl být podplukovník Smith daleko?

Pchanův obdiv k chytrosti Li Kchuo-ni se ještě prohloubil. Jestli měl však být Wej Kao-fan poražen, musel zasáhnout. Zbídačené družstvo pěchoty ho v rozhodnutí

jen utvrdilo.

Stál před kapitánem, jenž nejistě zíral na jeho uniformu, hodnost a odznaky vnitřní bezpečnosti. Mírně se pousmál: "Já jsem major Pchan Aj-tchu, kapitáne. Možná jste o mně už slyšel." Změřil si vysokého vojáka od hlavy k patě.

Kapitán se trochu vzpamatoval. Narovnal záda a nasadil přísný výraz. "Kapitán Čchang To. Ano, slyšel jsem o vás, majore."

"Tak můžeme jít rovnou k věci. Pokud se nemýlím, váš velitel je přítelem wej Kao-fana. Neoficiálně jste byl přidělen na pomoc Fengovi, a ten už, jak sám vidíte, nežije. Pod jeho nezákonným velením jste ztratil vojáky čínské armády. Máte řadu raněných i zabitých."

Kapitán zesinal. "O svých rozkazech nemůžu mluvit, majore."

"Tááák? V lese čeká mnohem víc schovaných vojáků, a ti jsou pod mým velením. Osobně jsem napsal rozkaz k vyšetřování Fengovy činnosti, a pokud bude třeba, i k jejímu zaražení. Abych rozptýlil vaše pochybnosti, tady máte papíry." Podal kapitánovi pověření od Niou Tien-singa.

Voják pomalu četl, jako by doufal, že dokumenty nějakým zázrakem zase zmizí. Bohužel pro něj rozkazy potvrzovaly, že major Pchan je důstojníkem vnitřní bezpečnosti a kontrarozvědky a pracuje pro člena stálého výboru, který má tuto oblast na starosti. Kapitán byl naproti tomu pouhým důstojníkem pěchoty, jenž poslouchal osobního přítele člena stálého výboru, který armádu vůbec neměl v popisu práce.

Jon, Randi a Li Kchuo-ni sledovali, jak kapitán vrátil Pchanovi papíry, o krok ustoupil a rázně zasalutoval.

"Zdá se, že major vyhrál."

Li Kchuo-ni znovu rozžehla zapalovač. "Můžete ten seznam dostat, než sem přijde. Chci pro sebe a svoje děti azyl ve Spojených státech. Jinak ho spálím."

"Už ne dva miliony?"

Pokrčila rameny. "To bylo pro manžela. Já jsem herečka, a dobrá. Začínám se prosazovat i v Americe. Vydělám si vlastní miliony."

"Platí." Jon jí vytrhl z rukou listinu i zapalovač, než si to rozmyslí.

Když k nim major došel, usmál se na Jona a anglicky se představil. "Já jsem major Pchan Aj-tchu, pane podplukovníku. Jsem rád, že vás konečně poznávám. Jít po vaší stopě bylo opravdu zajímavé. Bohužel už nemáme čas. Dejte mi ten seznam."

"Ne!" vyhrkla Randi okamžitě. Chňapla po zapalovači a škrtla. "Nevím, proč ho chcete, ale..."

Jon ji zarazil. "Zhasni to, aspoň zatím. Stejně ten papír nestihneme dostat do Washingtonu, aby ho prezident mohl poslat do Pekingu. Poslechneme si, co má náš kolega agent na srdci."

V očích maličkého majora zajiskřilo. Ukázal na les, kde se osm vojáků dalo na ústup. "Ted jsou pod mým velením. Víte, že kapitán Čchang zajal dva lidi? Jeden je kapitán armády USA a druhý stařec. Jim, vám, oběma dámám i dětem madam Li mohu zaručit rychlý odchod do Spojených států. Jsme na jedné lodi, podplukovníku."

"Proč byste pomáhal Li Kchuo-ni?" zeptala se Randi.

"Řekněme, že obdivuji její inteligenci, důvtip a herecký talent. A taky znamená komplikaci, o kterou nestojíme, to přiznávám. Na veřejnost v USA ani v Číně nesmí proniknout ani zmínka o tom, co se stalo. Ale čas se krátí, vám i mně." Jon uvažoval. Major nechtěl seznam zničit. Čína by tím nic nezískala. Bylo potřeba rozhodnout a mohl tak učinit pouze on. Amerika beztak neměla co ztratit. Položil zásadní otázku: "Můžete zastavit tu loď, než bude pozdě, majore?"

"Ano."

Podal Pchanovi nákladový list.

Major se otočil na podpatku a ukázal, aby ho následovali. Rozběhl se po mýtině a pak lesem k dalšímu otevřenému prostoru, kde čekal vrtulník se ztichlými motory. Pchan promluvil do vysílačky. Když se přiblížili, rotory s hlukem procitly.

ARABSKÉ MOŘE

Fregata John Crowe, ozářená nejjasnějším měsícem, si pomalým vlnobitím razila cestu k císařovně stále směřující k Hormuzské úžině, jež se nejasně rýsovala v dáli. Členové záahové skupiny stáli v závětrí nástavby na přídi, ozbrojení a připravení nasednout do člunů a zamířit k čínské nákladní lodi.

Korvetní kapitán Frank Bienas přecházel po komunikačním a řídicím centru.

Každých několik minut se zastavil a naklonil přes rameno specialistů u vysílačky, radaru a sonaru. Právě se díval na obrazovku radaristy Bauma, když Hastings od sonaru zavolaal: "Ponorka se pohybuje!"

"Jak rychle?" vyštěkl Bienas.

"Zdá se, že plnou parou, pane."

"Pluje k císařovně?"

"Tak trochu, pane."

"Co sakra znamená 'tak trochu'?"

"Že se stáčí k císařovně, ale jestli udrží kurz, mine ji na zádi."

"Takže v plné výzbroji míří na nás?"

"Možná, pane. Asi."

"Tak to do hajzlu řekněte!"

Užaslé ticho přerušila Hastingsova toporná slova: "Nemůžu vám říct, kam přesně ponorka míří, kapitáne. Znáám jen její rychlost a kurz."

Bienas se začervenál. "Omlouvám se, Hastingsi. Asi jsem trochu přetažený."

"To my všichni, pane," odtušil Hastings.

Výkonný důstojník navázal spojení s můstkem. "Jíme? Vypadá to, že se plnou parou blíží k našemu boku."

Jim Chervenko tu zprávu přijal se sevřeným žaludkem: "Dobře, Franku. Až bude tady, dejte mi vědět."

"Provedu, pane."

Chervenko vypnul palubní telefon a zadíval se na záď. Pak se znovu sklonil k mikrofonu. "Sparksi? Otevřete kanál. Pozdravte je." Narovnal se a pohlédl na nákladní loď, jež nyní plula necelý kilometr od nich.

"Nereagují, pane."

"Zkoušejte to dál. Až nás vezmou na vědomí, dejte vědět." Stiskl jiné tlačítko.

"Připraveni, Canfielde?"

"Ano, pane."

Chervenko chápavě kývl. Cítil, jak je mladý poručík dychtivý vyrazit do boje. Také býval kdysi takový, připadalo mu to však neskutečně dávno, jako z úplně jiného světa. "Vypalte před ní. A Canfielde?"

"Ano, pane?"

"Netrefte ji."

Pomlka. "Rozumím, pane."

Chervenko zvedl dalekohled a zaostřil na rychle plující příď císařovny. Zaslechl ránu a sledoval, jak necelých sto metrů před lodí vytryskl gejzír vody.

Dostatečně velký, aby Číňany polekal.

Počítal: jedna, dva, tři, čtyři...

Reproduktor opět ožil. "Kapitán odpovídá," ohlásil radista. "Chce znát důvod naší agrese."

"Vyřídte mu, ať sklapne, okamžitě zastaví a připraví se na naše nalodění. A jestli uvidím, že přes palubu spadne jediná plechovka, nacpu mu příští raketu rovnou do chřtánu." Chervenko náhle pocítil nervozitu. Znovu se zadíval na císařovnu. Když zpomalila, vydechl. Zatím všechno klapalo. Chystal se vydat rozkaz ke spuštění člunů, když přišel další signál.

Rozčilený hlas Franka Bienase vyhrkl: "Ponorka je tady, jíme! Pod vodou. Torpéda v odpalovačích."

Tak, a je to. Chervenkovi vyrazily na čele perličky potu. "Připravte se na úhybné manévry. Vyšlete vrtulníky Seahawks!" zařval rozčileně.

Koutkem oka si všiml, že císařovna znatelně zpomalila. Téměř se zastavila na hladině a jen tak se pohupovala na vlnách. Hlavní pozornost však věnoval zádi, kde se mohla každou chvíli objevit výmluvná čára torpéda.

Žádnou však nespatriil. Viděl jen obří siluetu vstávající v měsíčním svitu jako příšera z hlubin.

Byla to čínská ponorka. Chervenko na ni nevěřícně zíral. Mířila pomalu k zádi jeho fregaty a zároveň ke stojící císařovně.

Z reproduktoru se ozvalo: "Zdraví nás, pane!"

Chervenko prudce zvedl obočí ke své důstojnické čepici. Co teď? "Přepojte ho na můstek."

Prkenný a lehce zlobný hlas pravil šroubovanou angličtinou: "To je komandér Chervenko? Tady kapitán Čang Čchien z ponorky Čou En-laj, čínská lidová armáda. Dostal jsem rozkaz z Pekingu vstoupit společně s vámi na císařovnu, prohledat ji a zničit veškerý ilegální náklad. Dále mám pokyn dopravit posádku plavidla zpět do Číny."

Chervenko se ani nepohnul. Mlčky stál s telefonem v ruce, zíral na temné Arabské moře a nabádal své srdce, aby přestalo bušit. Bylo po všem. Díkybohu. Někdo udělal práci za ně. Někdo..., možná řada lidí, jejichž tváře a jména asi nikdy nepozná. Mohl si jen představovat, co všechno museli riskovat a obětovat.

"Jsem k vašim službám, kapitáne," odvětil Chervenko zdvořile. "Až bude kontraband zničen, samozřejmě s radostí doprovodíme loď zpátky do Šanghaje.

Nebylo by dobře, aby nám císařovna pláchla nebo padla do rukou někoho jiného, co říkáte?"

EPILOG

PEKING

Hlavy deseti mužů sedících kolem zdobeného císařského stolu v zasedací síni Čung-nan-chaje se současně otočily ke dveřím vlevo od generálního tajemníka. Sledovali, jak vstoupil štíhlý muž v uniformě korvetního kapitána čínského námořnictva. Pošeptal cosi tajemníkovi do ucha a ten kývl. Když mladý důstojník odešel, hlava státu vysvětlila: "Máme dobrou zprávu. Je po všem. Kapitán ponorky Čou En-laj hlásí, že oddíly Čou En-laj a americké fregaty John Crowe vstoupily na palubu Císařovny. Nalezly tam tuny nelegálních chemikálií a kontraband zničily. Důstojníci nákladní lodi jsou v naší moci a loď se vrací do Šanghaje v doprovodu fregaty USA." Kolem stolu se rozhostilo souhlasné a úlevné mumlání. Wej Kao-fan řekl: "Bylo to jen tak tak, ale musíme dovolit americkému válečnému plavidlu doprovázet naši loď?"

"Předpokládám," odtušil tajemník vlídně, "že si to kapitán fregaty vymínil. Za daných okolností proti tomu můžeme těžko protestovat." Jeho oči ukryté za tlustými skly brýlí připomínaly černé kamínky. Upřel je na generála Čchu Kchua-j-žunga, jenž seděl na druhém konci stolu. "Jak se to mohlo stát, generále? Tak nebezpečný ilegální podnik, a přímo nám pod nosem? Provedli ho naši vlastní občané!"

"Pane tajemníku," ozval se Niou Tien-sing, "na to vám můžu odpovědět já." Wej Kao-fan se naježil: "Nikdo z nás nemůže odpovídat za všechny chyby podřízených."

Niou se na Weje ani nepodíval. Oslovil všechny přítomné. "Náš kolega Wej chce asi hodit vinu na ty, kteří se nemohou účinně bránit."

"Já odmítám...!" vyštěkl Wej.

Tajemník ho utál: "Jestli máte nějaké vysvětlení, Tien-singu, sem s ním."

"Mám," řekl Niou klidně. "Jednoduše bych to mohl popsat jako působení různých sil - slabý obchodník, hamižnost logicky podněcovaná volným trhem, spiknutí jistých západních firem a zlá vůle jednoho člena tohoto výboru."

Když výr vyslovil poslední slova, nastalo zaražené ticho, jež vzápětí vystřídaly projevy pobouření, protesty a hlasité otázky.

Wej Kao-fan brunátný vztekem vykřikl: "Takové tvrzení se rovná vlastizradě,

Niou! Vyzývám k vyslovení nedůvěry!"

"Koho z nás osočujete, vážený?!" chtěl vědět Ši Ting-nu.

"To je skandál!" zvolal jeden z nejmladších členů.

"Ano," pravil tajemník tiše, "pokud Niou své obvinění neprokáže."

Místnost ihned tázavě ztichla.

Kdosi zamumlal: "Já tomu nevěřím."

"To je chyba," zavrčel generál Čchu a převaloval nezapálenou cigaretu mezi úzkými rty.

Niou se odlepil od stolu a vykročil ke dveřím. Otevřel a kývl.

Dovnitř vešel major Pchan Aj-tchu v uniformě. Niou doprovodil zavalitého lovce špiónů ke stolu a postavil se vedle něj. "Majore, buďte tak laskav a informujte nás o svém vyšetřování."

Svým mírným neurčitým hlasem Pchan přítomným popsal celé spiknutí - od okamžiku, kdy firma Donk & LaPierre nabídla Ju Jung-fuovi pochybný obchod, přes podíl Li Ao-žunga a Wej Kao-fana až po účast Jona Smithe, jenž nakonec předal Pchanovi jediný zbylý seznam nákladu, který byl následně odfaxován z Ta-cu stálému výboru.

Nemilosrdný Wej znatelně pobledl, přesto zabručel: "Li Ao-žung před hodinou tragicky zemřel, takže všichni, které major Pchan jmenoval, jsou bohužel po smrti. Kromě mě, samozřejmě. Kategoricky popírám..."

Pchan probodával Weje spalujícím pohledem. "Ne všichni jsou mrtví, pane. Li Kchuo-ni - na rozdíl od svého otce a manžela - žije. Přežila i řada Fengových mužů. V pořádku je i kapitán pěchoty a také váš přítel generál, který ho poslal, aby

pomohl Fengovi získat seznam. Všichni mi poskytli oficiální prohlášení."

Wej Kao-fan chvíli nehnul ani brvou. Jeho rysy se začaly bortit, čelist měl však pevně zatatou. "Niou Tien-sing je přinutit lhát!"

"Ne," pronesl tajemník zamyšleně a sledoval Weje, jako by ho viděl poprvé v životě. "Je tady jen jeden lhář."

Wejovi se náhle vrátila do tváře barva. "Niou Tien-sing a generální tajemník vedou Čínu do záhuby," oznámil svým kolegům. "Čin Ju Jung-fua je zářným příkladem choroby, kterou zatahují do Lidové republiky. Já jsem vás chtěl jen vyburcovat. Ukázat straně, co se děje s velkou revolucí, kterou uskutečnili naši otcové Mao Ce-tung, Čou En-laj, Ču Te a Teng Siao-pching. Já nehodlám odstoupit. Opustím tuto místnost se všemi, kteří se mnou souhlasí, a uvidíme, kdo má podporu strany!"

Zvedl své mohutné tělo na tenké nohy a vykročil ke dveřím. Pootevřel je a chvíli

stál zády ke kolegům a čekal. Nikdo ho nenásledoval. Tajemník vzdychl. "Zítřka nechám hlasovat ústřední výbor i politbyro. Budete zbaven všech funkcí, výsad a poct. Strana vás vyloučí ze svých řad, weji." "Pokud neuděláte to, co Li Ao-žung doporučil svému zeti," nadhodil Niou. "Ale musíte jednat rychle."

"Měl byste myslet na rodinu," přidal se tajemník, jehož hlas nezněl vůbec povzbudivě.

Wej tam dál tiše stál. Nakonec kývl a vyšel ven.

PONDĚLÍ 18. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Čtyři hodiny poté, co byl náklad zakázaných chemikálií na palubě císařovny odhalen a zničen, pozval Charlie Ouray viceprezidenta Brandona Eriksona k prezidentovi. Pak nařídil připravit letadlo Air Force One k odletu na západní pobřeží, přijal hovor od velvyslance Wu, jenž se právě vrátil na ambasádu v Connecticut Avenue, a konečně sešel do operačního střediska Bílého domu, kde prezident Castilla telefonoval se svou ženou.

"Naštěstí to skončilo dobře, Cassie," říkal prezident. Jakmile uviděl Ouraye nahlížel do místnosti, pokynul mu dál. "Stihneš to, miláčku? Je mi líto, že musíš zrušit večeri v Oaxace, ale... no jo, vím, že z toho máš stejnou radost jako já. A co děti? Tak to je fajn. Už se na vás těším." Celý rozzářený zavěsil. Ouray počkal, až se na něj prezident znovu podívá. Když se tak stalo, oznámil mu: "Volal velvyslanec Wu, pane prezidente. Chtěl vám oficiálně poděkovat a dal mi pro vás zprávu od Niou Ťien-singa."

"Vážně? A co v ní stojí?"

"Niou vám posílá pozdrav a vyjadřuje naději, že si zachováte železné zdraví."

Prezident vyprskl smíchy.

"Co je?" zeptal se Ouray a zmateně sledoval Castilla, který se nemohl zastavit. V duchu si ten vzkaz přehrál a začal roztávat. Nakonec se také hlasitě rozesmál. Rozlehlou zvukotěsnou místnost naplnilo veselí, jež zahnało stíny posledního týdne.

"Ježíšikriste." Prezident si otřel oči. "Tak železné? To jsme zrovna potřebovali. Ale od nich je to vyslovení důvěry."

"Výraz naděje v budoucnost."

"Sakra, Charlie, on myslí, že si mě získal a chce, abych ještě chvíli zůstal ve funkci!"

Oba rozesmátí muži se opřeli v křeslech.

"Totéž asi můžeme říct my o něm," podotkl Ouray.

"To je fakt, to je fakt." Sam Castilla náhle zvažněl. V myšlenkách se vrátil k dalšímu úkolu. "Jen jsem chtěl říct, že spravedlnost připravuje obvinění proti Jasperu Kottovi. Bude z toho poprask."

"Nedalo by se to zamést pod koberec?"

"Ne, Charlie. To opravdu nedalo." Ještě jednu záležitost musel vyřídit. vzdychl a v duchu se připravoval. "Je viceprezident na cestě?"

"Už je přímo tady." Do operačního střediska vstoupil Brandon Erikson se širokým úsměvem na své pohledné tváři. Vojenský pobočník za ním zavřel dveře. Eriksonovy uhlově černé

vlasý byly jako vždy úhledně sčesané dozadu a jeho šlachovité tělo se skrývalo pod slušivým oblekem na míru. Vyzařoval z něj obvyklý šarm a energie.

"Gratuluji, pane prezidente. Potvrdil jste pověst velkého státníka."

"Díky, Brandone. Bylo to jen tak tak."

Viceprezident zaujal své místo uprostřed dlouhého stolu po prezidentově pravici, přímo proti Ourayovi. Přátelsky na Ouraye kývl a pak se zaměřil na prezidenta.

"Nebudu se vyptávat, jak jste to dokázal, ale něco mi říká, že máme ve zpravodajských službách pár anonymních hrdinů."

"To ano," přitakal prezident. "Navíc nám pomohli i samotní Číňané, obzvláště jeden vysoce postavený politik. Spolupráce s ním dává naději na zlepšení vztahů s Čínou."

Erikson se zazubil. "A nejste příliš skromný, pane prezidente?"

Sam Castilla nic neřekl.

Viceprezident zamrkal a rozhlédl se po ztichlé místnosti, která byla od zbytku Bílého domu v zásadě odříznutá. Neměla okna, zato však dokonalou zvukovou izolaci a ochranu před odposlechy či skrytými kamerami. "Na koho se čeká? Myslel jsem, že máme hodnotící zasedání."

Prezident studoval Eriksonovu tvář a hledal, co mu předtím uniklo. "Nikdo další nepříjde, Brandone. Povězte mi, měl by váš kamarád Ralph McDermid stejnou radost z našich úspěchů jako vy?"

Erikson přejel pohledem z prezidenta na zasmušilého Ouraye a zase zpátky. "Nemám ponětí, jak by to viděl pan McDermid. Znáám ho jen zběžně."

"Opravdu?" otázal se Charlie Ouray.

Eriksonovi neušlo, že ho personální šéf Bílého domu neoslovil titulem ani se zdvořilostí, jež náležela k jeho vznešené pozici. Povytláhl levé obočí. "Stalo se něco, pane prezidente?"

Prezident praštil do stolu. Ouray vyskočil. Erikson působil překvapeně, jako by se lekl.

Castilla zavrčel: "Vy víte zatraceně dobře, co by si o tom McDermid myslel. Víte přesně, kteří agenti rozvědky jsou anonymní hrdinové."

"To je absurdní!" odsekl Erikson, stejně nasupený jako prezident. "Já vím..."

Najednou se zarazil, jako by mu došlo, co vlastně prezident řekl. "Co... by si myslel?"

"Ralph McDermid je po smrti," odtušil Castilla úsečně. "Představenstvo Altman Group si teď láme hlavu nad nějakým věrohodným vysvětlením. Ale žádná historka jim nepomůže. McDermidův špinavý kšeft vyjde najevo - o to se postarám."

"Po smrti?" zopakoval Erikson užasle. "Vyjde to... najevo?"

"Vašeho tajného přítele Ralpha McDermida zastřelili v Číně," oznámil mu Charlie Ouray. "Přesněji řečeno, zavraždil ho jeden ze zabijáků, které si sám najal."

Viceprezident zamžikal, trochu se vzpamatoval a opatrně pravil: "No to je hrůza. Tragédie. A co vlastně dělal v Číně? Asi tam byl obchodně, jak jinak."

"Hovno, Brandone," vybuchl prezident. "Je po všem. Chytili jsme vás s rukama v kapsách cizích lidí. Zítřka ráno chci mít na stole vaši rezignaci!" Kývl na Ouraye, jenž stiskl tlačítko pod stolem.

"Moji... rezignaci?" vysoukal ze sebe Erikson.

Místností zazněly dva hlasy. Jeden z nich patřil viceprezidentovi.

"Takhle se mnou nemluvte. Navzájem se potřebujeme. Jste důležitý člen týmu."

"Ale jen když zůstanu v zákulisí."

"Není to tak horké, jak si myslíte. Smith ani ta ženská z CIA náš projekt nakonec neohrozili."

"A že vás CIA asi sledovala, to vám nevadí? I kdyby to s naším obchodem vůbec nesouviselo, zjistili, že jste z Bílého domu vynášel informace. To by vás snad mělo zajímat, sakra."

"To snad stačí." Ouray zastavil pásku. "Na zbytek si pan Erikson jistě vzpomíná."

Erikson měl ruce složené v klíně pod stolem. Zamrkal, jako by nevěděl, kde je. Pak se dlouze nadechl. "Mohl bych tvrdit, že jsem to nebyl já..."

Prezident posměšně zamručel. Ouray obrátil oči v sloup.

Viceprezident pomalu přikývl. "No dobře, udělat sem tam nějakou laskavost pro důležitého příznivce v budoucí prezidentské kampani možná zasluhuje pokárání, ale není to zločin, jinak bychom už všichni seděli. Možná se vám to nelíbí, Same, a určitě mě můžete na zbytek volebního období odstavit, ale k rezignaci mě nedonutíte."

"Důkazy jsou mnohem pádnější," pravil prezident. "Jestli si vybavujete celou nahrávku - mimochodem, pořídila ji CIA - tak si uvědomíte, že jste se zapletl do pokusu vyvolat ozbrojený konflikt s Čínou, v němž by bezpochyby umírali američtí vojáci. Navíc jste pomáhal při přepravě zakázaných látek. To všechno hraničí s vlastizradou. O tom, zda jste se dopustil trestného činu, samozřejmě rozhodne soud. Podle mých zpráv u něj brzy skončíte."

Ouray našpulil rty. "Já bych řekl, že to zrada je."

Erikson se díval z jednoho na druhého. "Co chcete, Same?"

"Takhle mi už nikdy neříkejte. Svoje stanovisko jsem vám sdělil. Můžete se třeba vymluvit na problémy ze zdraví. Rodinné důvody. Nebo že chcete mít čas na přípravu vlastní prezidentské kampaně. Ostatně, to by byla částečně pravda."

"A to je vše, pane prezidente?" zeptal se Erikson hořce.

"Ne tak docela. Můžete to jen tvrdit, ale nakonec kandidovat nebudete - na prezidenta, senátora ani na městského rasu. Už žádná veřejná funkce. Nikdy v životě, i kdyby vás nakonec neobvinili."

"A co když se stejně rozhodnu kandidovat?"

"Zařídím, aby vám strana v ničem nepomohla. Nikdo vám nepodá ani ruku, to mi věřte."

Eriksonovi ztuhly rysy. Vstal. "Zítřka dostanete moji rezignaci." Dal se na odchod, ale vzápětí se otočil zpátky. "Nejsem tak špatný, jak si myslíte. Nikdy jsem nesouhlasil s vaší politikou oslabování armády. Dělal jsem jen to, co jsem považoval za nejlepší pro zemi."

"Kecy," zpražil ho Ouray. "Dělal jste, co bylo nejlepší pro Brandona Eriksona."

Prezident přikývl. "Ale teď jste bohužel přišel o mecenáše. Pokud Altman Group vůbec přežije, o vaše služby už rozhodně nebude mít zájem. Nesplňujete požadavky. Míchat obchod s politikou se musí umět, a vy jste málem způsobil

válku. Tím byste firmě moc neprospěl."

ÚTERÝ 19. ZÁŘÍ LETECKÁ ZÁKLADNA VANDENBERG, KALIFORNIE

Od hladiny Tichého oceánu se odrážely hřejivé paprsky ranního slunce. Jon si z okna vojenského letadla prohlížel ostrovy Channel Islands, ověčené chomáči mlhy, a rozeklané pobřeží s bílým pískem a dramatickými útesy. Superbezpečná základna zaujímala plochu přes čtyřicet tisíc hektarů na širokém pevninském prahu, který vybíhal do trpytivého moře. Z vysoké trávy vyčnívaly skalní vyvěřeliny a odpalovací rampy.

"Kdysi jsme sem jezdívali s mámou a tátou. Roste tady spousta zajímavých kytek," řekla Randi.

Seděla u okénka, Jon v uličce. Když se otočil, měl výhled hned z několika oken. "Krása, co?" pokračovala. "To slunce a moře se mi hrozně líbí. Jestli... až se někdy usadím, tak se sem vrátím. A co budeš dělat ty, Jone?"

Necelých sto kilometrů jihovýchodně od Vandenbergu ležela Santa Barbara, kde Randi i její sestra Sophie vyrůstaly. Když Sophii zabil virus Hádes, Jon si tam lízal rány a rozhodoval se, co dál se životem.

"Usadit se?" zopakoval. "Z toho mi běhá mráz po zádech. Proč by se někdo usazoval?"

"Moje řeč," ozval se David Thayer. "Lidi si od toho moc slibují, můžete mi věřit. Nejlepší je být svobodný a bez závazků, to je panečku život." Jeho vrásčitá tvář se rozjasnila dychtivou zvědavostí. Husté bílé vlasy měl vzorně sčesané dozadu a na nose mu seděly nové brýle s obrubou ze želvoviny. "Bože, vždyť já žil usedle přes padesát let! Zbytek života chci strávit v jednom kole." Letadlo dosedlo a řítilo se po ranveji. Všichni tři se na sebe usmáli. Měli volné kalhoty a košile, které jim poskytla americká ambasáda v Pekingu. Davida Thayera překvapily umělohmotné zipy, jaktěživ je neviděl. A suchý zip ho naprosto uchvátil. Několikrát strhl a zase přilepil pásku na sportovních botách. Ani v letadle nikdy neseděl. Pilot ho vzal do kabiny a snažil se mu vysvětlit, co všechno dnes řídí počítače. Až pak si uvědomil, že Thayer vlastně ani pořádně neví, co to počítač je. Thayer mu slíbil, že si koupí odbornou literaturu a doplní si znalosti.

Když se Jon sešel s Thayerem na velvyslanectví, trval na důkladné lékařské prohlídce. Starý pán se nechtěl zdržovat a slušně mu sdělil, že se radši bude dívat na televizi, která pro něj byla též nová. Nakonec přece jen svolil. Doktor mu našel špatně srostlé zlomeniny po dávných zraněních, zjistil nedostatek železa a doporučil operaci šedého zákalu a návštěvu zubaře. Jon, Randi a David Thayer se poté nahrnuli do letadla a zamířili domů. Do Ameriky.

Jon se neubráníl myšlenkám na události předchozího týdne. Všechno bylo ještě příliš čerstvé. Věděl, že bude trvat, než to přebolí. Až se vrátí do Fort Detricku, napíše Fredovi podrobnou zprávu. To mu často pomáhalo.

Jon si všiml, že Randi ani na chvíli nespustila z prezidentova otce oči. Když letadlo zpomalilo a rolovalo po dráze, konečně se zeptala: "Pane Thayere, vy necítíte hořkost? Vždyť vám ukradli život. Necítíte aspoň kapku hořkosti?" Odvrátil oči od okna, kde v předklonu vyhlížel prezidentský letoun Air Force One. "To víte, že ano, ale mám plnou hlavu jiných věcí. Hele!" Přitiskl tvář ke sklu. "Vidím ho! To je můj syn. Můj syn. A tamhle je moje snacha! A vnuci! Jsou tady všichni, věřili byste tomu? Všichni mě přišli přivítati" Jeho tělo se chvělo vzrušením.

Letadlo zastavilo. David Thayer odepnul bezpečnostní pás a zamířil ke dveřím. Jon s Randi zůstali na místech. Stařec čekal, až obsluha přistaví schůdky a druhý pilot odemkne dveře. Po chvíli se otočil a vrátil. Na propadlých tvářích mu naskočily růžové flíčky. Jeho oči zářily. Potrásal oběma rukou a znovu jim poděkoval.

"Snad to pochopíte, slečno Russellová." Poklepal ji po hřbetu ruky, kterou stále svíral. "Kdybych se dusil nenávistí, nemohl bych přežít. Všechno špatné je pro něco dobré. Například jsem zjistil, že za namyšlenost se platí pokorou a že neznám na všechno odpověď. Ale kdybych se mohl vrátit do minulosti, stejně bych asi udělal totéž a dostal se do průšvihů. Jenže čas vrátit nejde a ten, který mi zbyl, chci co nejvíc využít. Číňané na to mají jedno přísloví. Zní asi takhle: „Co je pro housenku konec života, tomu moudří říkají motýl.“"

"To je nádhera," vydechla Randi.

Přikývl. "Já vím." Stiskl jí ruku, štouchl Jona do ramene a spěchal zpátky ke dveřím. Zabodl pohled do druhého pilota. "Tak otevřete, nebo ne?"

"Hned to bude, pane." Otočil zámkem. Pneumatické dveře se zvedly a vyklopily. Schody už byly připravené. Starý pán na ně bez ohlednutí vkročil. Jon s Randi sledovali, jak sešel dolů a cestou odstrčil pobočníka, který ho chtěl zřejmě doprovodit k Air Force One. Prezident s manželkou, synem a dcerou čekali ve stínu letadla. Thayer k nim zamířil, ale asi po deseti krocích se zarazil.

"Podívej," špitla Randi.

"Bojí se," přitakal Jon.

"Najednou to na něj všechno dolehlo. Asi neví, co mu řeknou."

"Nebo si uvědomil, že jsou pro něj vlastně cizí. Je to obrovská životní změna." Prezident si vyměnil pohled se svými blízkými, jako by se tím dorozumívali. Pak mlčky vykročili po asfaltu ke Thayerovi, jenž pozvolna rozpřáhl ruce. Prezident k němu došel první. Padl do jeho otevřené náruče a pevně ho objal. Hodnou chvíli tam tak stáli. Prezident políbil otce na tvář. Brzy se kolem shlukli ostatní. Začali se překřikovat, smát, představovat a objímat.

Jon a Randi se odvrátili od oken letadla, které se začalo opět otáčet.

"A zase do Washingtonu," vzdychla.

"Jo. Nezaškodí se na chvíli mrknout domů."